

ਭੂਪਤ-ਨਾਮਾ
(ਜਨਮ ਸਾਖੀ)

ਭੂਪਤ ਨਾਮਾ (ਜਨਮ ਸਾਖੀ)

Sri Satguru Jagjit Singh Ji E-library

Sri Satguru Jagjit Singh Ji E-library has been created with the approval and personal blessings of Sri Satguru Uday Singh Ji. You can easily access the wealth of teaching, learning and research materials on Sri Satguru Jagjit Singh Ji E-library online, which until now have only been available to a handful of scholars and researchers.

This new Sri Satguru Jagjit Singh Ji E-library allows school children, students, researchers and armchair scholars anywhere in the world at any time to study and learn from the original documents.

As well as opening access to our historical pieces of world heritage, digitisation ensures the long-term protection and conservation of these fragile treasures. This is a significant milestone in the development of the Sri Satguru Jagjit Singh Ji E-Library, but it is just a first step on a long road.

Please join with us in this remarkable transformation of the Library. You can share your books, magazines, pamphlets, photos, music, videos etc. This will ensure they are preserved for generations to come. Each item will be fully acknowledged.

To continue this work, we need your help

Your generous contribution and help will ensure that an ever-growing number of the Library's collections are conserved and digitised, and are made available to students, scholars, and readers the world over. The Sri Satguru Jagjit Singh Ji E-Library collection is growing day by day and some rare and priceless books/magazines/manuscripts and other items have already been digitised.

We would like to thank all the contributors who have kindly provided items from their collections. This is appreciated by us now and many readers in the future.

Contact Details

For further information - please contact

Email: NamdhariElibrary@gmail.com

ਪਰਮਯੋਗ ਮਾਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ

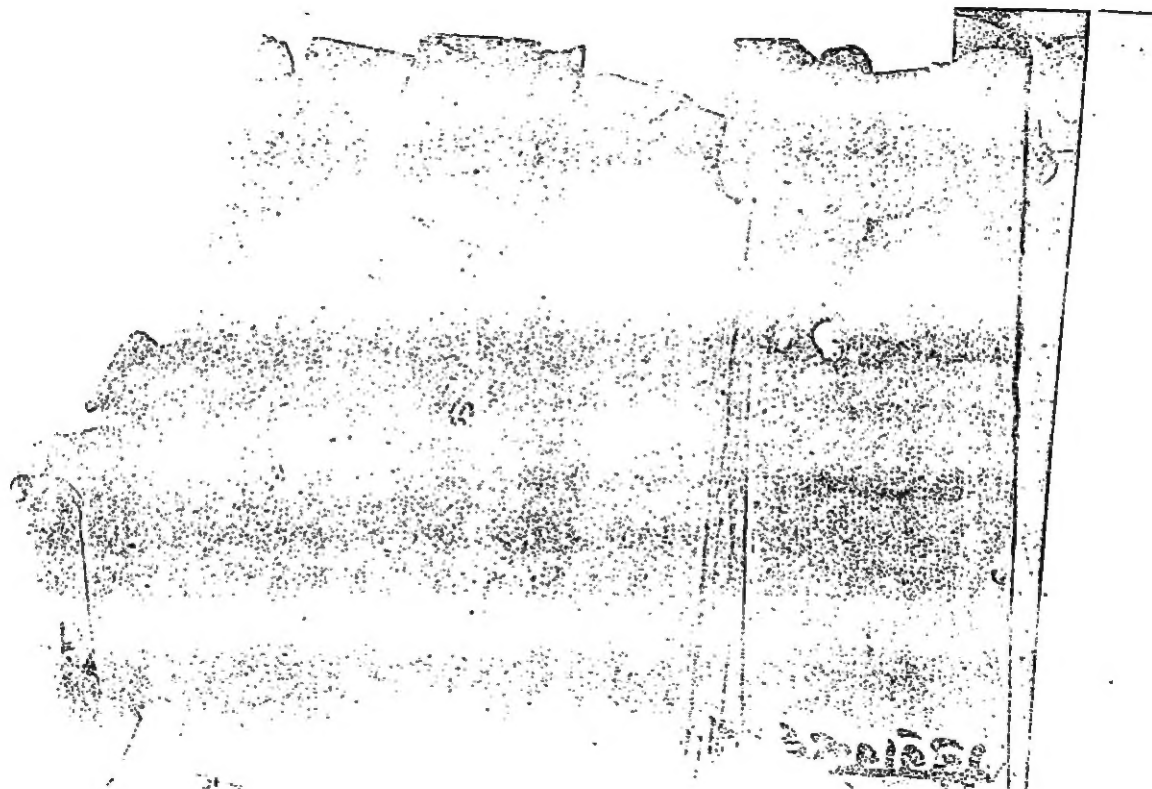
ਸ਼ਰਧਾ ਮਹਿਤ ਭਗਤਿਤ

ਵੇਲੇ :-

ਸ਼ਰਧਾ ਭਗਤਿਤ ਮਿੱਥ

ਸੁੰਦਰਗੁਰੂ

ਹਿਮਾਚਲ ਪ੍ਰਦੇਸ਼

ਸਲਾ ੯੧॥ ਤੁਧਤਾਮ॥

॥ ਮੁਖਸਤਿਗੁਰਪਸਾਦਿ॥

॥ ਅੰਗਲਬਾ

ਬਾਨਾਨਕਗੁਰੁਅੰਗਦਗੁਰੁਅਮਰਦਾਸਾ॥ ਰਾਮਦਾਸਗੁਰੁਅਰ

ਜਨਾਗਰਿਗੋਬਿੰਦਗੁਨਰਾਮ॥ ੧॥ ਗੁਰੁਗਰਿਗਦਿਗਰਿਕ੍ਰਿਸਨ

ਜੀਗੁਰੁਭੋਗਬਾਦਰਪੀਰ॥ ਗੁਰਗੋਬਿੰਦਸਿੰਘਅਰਮਿਰਾਤੁ

ਰਕਨਕਉਂਤੁਠਬੀਰ॥ ੨॥ ਸਾਹਿਬਸਿੰਘਪਦਸਰਨਗੁਹਿਲਿ

ਖੈਲਿਖਾਰੀਗੀਂਬ॥ ਗੁਰਅਨਬਰਬਰਦੇਕਲਨਰਾਂਖੈਦਰਸੁਖ

ਪੰਥਾ॥ ੩॥ ਰਗਗਿਰਜੂਰਦਸਦੈਗੁਰੁਕਰੈਉਕਭਿਭਵਾਕ॥

ਗੁਰਗੁਰਨਮਲਪਥੀਲੇਖੋਜਿਉਗੁਰਕੀਨੇਦੁਕਾ॥ ੪॥ ਸਲ

ਗੁਰੂ ਸਿਖ ਸਾਲਾਹਿ ਸਾਲਾਨਿ ਰਮਲੀ ਰਲਤਾ ॥ ਸਾਲ ਪੰਥਗਾਤਿ
 ਸਾਲ ਅਤ ਸਾਲ ਵੀਰਿ ਮਤ ਜੁਗਾਤਿ ॥ ੫ ॥ ਜਿਉ ਗੁਰ ਕਹਿਓ
 ਰਬਖ ਸਿਖ ਪੰਥ ਪਵਿਰਤੇ ਜਾਹਿ ॥ ਸਬ ਸੰਗਤਿ ਪੁਛੈ ਚਿਤੈ
 ਲਿਖਿ ਆਲਿਖਾਰੀ ਆਹਿ ॥ ੬ ॥ ਗੁਰੂ ਬਖਸਿਓ ਵਾਕ ਸੁਧਾ
 ਬੁਢੇ ਮੁਖਰੀ ਛਾਇ ॥ ਨ ਪੀਨੀ ਅਤਿ ਪਾਰਥੀ ਸੁਖ ਮੈ ਪਰੀ ਬਨ
 ਏ ॥ ੭ ॥ ਨਿਕਸੀ ਸਿਖ ਸਬੁ ਗਿਤੁ ਸਾਹਬ ਸਿਖ ਮਾਲਾ ॥ ਗੁ
 ਰ ਰਤਨ ਮਾਲ ਮੈ ਪਰੀ ਗਿਤੁ ਸਿਖ ਨ ਕਹੈ ਨਿਗਲਾ ॥ ੮ ॥ ਗੁਰ
 ਜੂਰਮ ਬਰਾਬਿ ਪਾਥ ਜੋ ਨ ਕਹਿਓ ਏਹੁ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਭਾਵਾਂ ਸ
 ਮਵ ਕਹਿ ਪੁਛੀ ਕਰਨੀ ਕੇਹੁ ॥ ੯ ॥ ਜਿਉ ਚਿਉ ਧਰੀ ਵਿਸਨੀ

ਪੁਛੇ ਬਿਸਨਦੀ ਚੰਪੀ ਬਾਸਾਖੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਿਖ ਪਿਤਰਾਂ ਮਦਾਸਦੀ
 ਚੰਸੇ ॥ ੧੦ ॥ ਜੁਓ ਕਹੀ ਤਿਉ ਹੀ ਲਿਖੀ ਸਿਖਾ ਵਲੋ ਕਨਕਾ
 ਖੀਅਰੰਗੁ ॥

॥੧॥ ਚੰਸਤਿ ਨਾਮ ਸਾਖੀ ਕੁਲੀ ਪਦ ਦਵਾਲਾ ॥ ਕੀਰੁ
 ਰੂਜਾ ਮਤੀ ਰਥ ਪਾਤਸਾਹੀ ॥ ੧੦ ॥ ਬੁਢੇ ਸਹਿਬਰਾਂ ਮੋਰ ਜੀ ਕੇ
 ਚੜ੍ਹਵਾ ਕਜ ਬਾਮਤ ਰੂਪੁ ਵਾ ਕਲਿਖ ਜਥੇ ॥ ਕੀਰੁ ਰੂਸਾਹਿ ਬਜੀ
 ਲਿਖਾਇ ਦਿਤੀ ॥ ॥ ਸਿਮਤਾ ਵਿਰਮ ਰੂਪ ਭੀ ਸਤਗੁਰ ਸਤਨੇ
 ਏਕਾ ॥ ਮਾਹਿ ਬਿਸਾਖੀ ਵਾਰਗੁਰ ਮਲਕੀ ਵੁਭੀ ਅਭੇਕਾ ॥ ਸਾਹਿਬ
 ਵਾਸ ਮੰਗਤਿ ਮਾਹਿ ਸਿਖਨ ਕਰਿ ਚਿ ਬਿਬੇਕਾ ॥ ਇਹ ਲਿਖੀ ਗੁਰੂ

ਤਸਾਖੀਲਿਖੇਅਨੇਕਾ। ੩। ੬। ਲਭਕਕਹਿਨੇਸਮੇਲਿਖਤਮਾਂ
 ਟੁੱਕੇਭਾਸਿਧੇਵਸੇਜੁਨਿਕਟਗੁੰਗਾਬਿਨਦੇਖੇਦੁਖਗੋਤ। ੩॥
 ਗੁਰਾਂਸੀਗੁਰਬਖਸਸਿੰਘਪੁਬਕਰੀਤੁਮਆਜਾ। ਢਾਰਢਾਰ
 ਟੁਨਿਢਾਰਢਾਰਪਾਂਢਪਾਂਢਤੁਮਕਾਜਾ। ੪॥ ਢਾਰਬੇਢਅਰੁਅ
 ਰਬਢਾਰਢਾਰਜੁਗਤਕੀਰੀਤ। ਢਾਰਸੀਤਾਂਨੀਪਾਂਢਪਦਪਾਂਢ
 ਵਰਨਪਨਮੀਤ। ੫॥ ਜਾਦਜੂਦਜਟਤਲੇਕੋਉਪਰਘਮੰਗੂਖੁਬਾ।
 ਟੀਢਿਭੁਵਾਂਨੀਢਿਢੁਲਾਸਬਾਸਿਖਨਕੇਦੂਬਾ। ੬॥ ਕਿਉਕਾਂ
 ਬੇਗੁਰਜੀਕਹਿਅਨਾਮਦਿਸਨਾਂਪਭਾਤਿ। ਪਾਤੁਖਾਇਕੇਨਾ
 ਟੀਢੇਕਰੀਬਾਜਕੀਢਾਤਿ। ੭॥ ਏਕਬੇਰਸਬਖਾਲਮੇਕੀਨੀਬਾ

ਤੁਯਗਾ ਮੁਗਲਪਠਾਣ ਤੇਜਬਰੂਹਕਮਕਰਬਰੂਸੁਗਾ ॥ ੨ ॥
 ਤਾਂਬਲਨਪੁਆਇਕਬੇਰਨਮਨੇਮਬਾਪਿਅਮੈਰਿਸਾਨਕਰ
 ਗਾਪਯਾਵਪਗਈ। ਤਾਂਕਾਲਕਾਭੈਦੂਰਗਾਇਆਖਲ
 ਕਜਗਾਂਨਦਿਬਬੂਭੀਤੀਨੁਪੁਈ। ਏਵਕਰਨਕਗਦਾਨਨਮਤੁ
 ਲਗਾਇਆ। ਤਿਸਟੇਰਗਏ। ਏਵਤਿਅਕੀਰੀਸਕਰਨਲ
 ਗੋ। ਤਾਂਮੁਰਬਰਪਾਪਮਜਾਇਪੁਕਾਰੇ। ਕੀਲਬਕਿਸਟਕੇਕ
 ਰਤਾਮਸਤੁਵਿਗਪਲਤੇਰੀਅਗਿਅਮਾਨਕਰਅਪੇਅ
 ਪੇਨਕਾਕਲਗੇਅਗੇ। ਤੇਰੀਰਮਪੁਈਮੇਵਾਕੀਬਖਸਤੁ
 ਲੋਗਮਾਨੁਮਾਨਕੇਬਾਲਿਲਗੇਦੇਦੇ। ਅੰਨਦੇਲਾਗੇਮੇਭੀਦੁ

ਰਹੁਆ। ਨਮੈਤੁਪਅਰੀਤ੍ਰਿਆ। ਲੋਗਮਰਦੇਤੋਰਹਿਗਏ।
 ਦੇਵਾਂਕਾਕੁਇਜਾਂਦਾਹਿਆ। ਤਾਂਬੁਰਮਾਬੋਲਿਆ। ਨੇਤੁਐ
 ਸੀਯੈ। ਕਰਤੀਅਕਰਤੀਯੈ। ਕਰੇਗਾਓਸੇਯੀ। ਤੁਮਜਾਵੇਆ
 ਪਦਿਆਂਬਾਂਦਾਨਾ। ਤਾਂਬੁਰਮਾਕੇਬਲਤੋਸੁਰਗਏਪਦਾਂਮਕ
 ਰਕੈ। ਤਾਂਜਮਕਾਨੇਮਪੁਰਾਹੁਆ। ਸਿਸ੍ਰੇਖੀਵਪਗਈ।
 ਕਾਰੀਨਉਕਵਾਂਗੁਲਤੀਭੁਗਵੰਲਦੀਆਹੀ। ਰੂਪੀਕ੍ਰੋਪ
 ਕਰਕਦਕਾਪਿਆਨਕਰਿਆ। ਲਗੇਕੁਮਮਹੇਦੇ। ਤਾਂਅ
 ਗਨਮਾਂਦੁਕਈਜਲੋ। ਜਲਤੁਬਾਦੈ। ਪਦਨਉਗੁਇਕੈਰਿ
 ਗਾਇਮਾਰੇ। ਬੁਝਿਛੁਪਨਾ। ਲੋਗਜੇਬਦੇਸੇਕੁਗੋ। ਜਾਂਦੇ

ਜਾਂਦੇ ਦੂਰ ਜਲ ਲੰਬੀ ਪਥਕਾ ਸਪਰਕਿ ਪਾਰ ਮਾਂਦੁ ਗਏ ਉਨਕੀ ४
 ਸੀਤਾਂ ਉਂਤਾਂ ਪੀਘਾਂ ਭੁਵਾਂ ਕੇ ਰਾਜ ਮਾਹੁ ਭੁਰਬ ਬੀਤ ਮਰੇ।
 ਕੁਛ ਰਹਿ ਗਏ ਨੇਤ ਕੇ ਮਾਰੇ। ਬੇਨੇ ਰਹਿ ਗਏ। ਫਾਰੇ ਬਰਦਾ ਕੇ
 ਕੁਦਮਿਟਾਇ ਕੇ ਆਪ ਮੈਂ ਸਾਕ ਕਰਨੇ ਲਾਗੇ। ਏਕ ਮੇਕ ਪੋਰ
 ਏ। ਓਸ ਬਾਇਕਾਰਾ ਜਾਮੇ ਮਨ ਸਰਫੁ ਭਾਇ ਕਰਿ ਨ ਬਾਗ
 ਮਾਹਿ ਗਇਆ। ਰਾਜਾ ਨੈਓ ਨਾਲੇ ਕਾਂਕੀ ਆਂ ਲੁਗਾਈ ਆਂ
 ਕੁਰਮਾਈ ਆਂ। ਪਰ ਮੈਲੇ ਗਾਇਆ। ਜਿਨਾ ਤਕ ਰਾਵਰੀ
 ਤਾਹ ਮਰਾਂਗੀ ਆਂ। ਓਨਾ ਨੂਸ਼ਟਾਰੀ ਦਾਲੇ ਤੁਲਿਭਾ। ਤੇਸੀ
 ਤਾਂਤ ਉਪਾਈ। ਗਵਿਰਿ ਆਪ ਰਪਾਠ ਕਰੀ ਬੇਟ ਬਿਪੇਟ ਲਖ।

ਨਾਮੁਦਗਲੀਬਾਹਮਣੀਤੇਮੁਗਲਮੁਗਲਬੇਗਾਸੇਖਰਾਂਕੇਸਿ
 ਖਾਦਤਕੀਬੇਟੀਤੇਸੇਖਸੀਮਨਾਸਜਾਦੀਪਾਸਤੇਬੇਟਾਜਨਮਿ
 ਆਪਾਛਿਆਤੇਰਾਂਗਤਾਬਿਲੀਮੈਬੇਟੀਸਜਾਦਰਾਇਕੀ
 ਹੋਸੁਦਕਰਸਰਮੀਦਾਹੋਗਾਇਆਕਿਉਜੇਉਸਰਾਜੇਦਾਸ
 ਜਾਦਾਸਦਾਦੀਕਾਬੇਟਾਬਾਦੇਸਤੋਨਿਕਾਲਦਿਤਾਸੀਅ
 ਪਦੇਪਤਕੀਬੇਟੀਸੁਦਕੇਪਛੁਤਾਇਆਹੀਦਾਇਸਰਫੁਜਾਂ
 ਈਲੋਕਕੀਬਿਦਗੀਜਾਇਕਰਨੇਲਾਗਾਜਾਬਰਤਾਦਿਨ
 ਬੀਤੇਬੋਲਿਆਮੈਸਾਪਰਿਗਾਏਗਾਸਜਦੇਦੇਸਕੇਪੜੇ
 ਤੇਰੀਮਿਤਾਂਨਕੋਰਖਨਗੇਦੇਸਯਦੁਏਤੁੰਤੀਨੇਤਮਾਨਾ

॥ बाली साकवा अपुष्ट पाप जंदार गेगा ॥ कुटी निषेनम ॥ ५
 केज मते गऐ मे अरज न कुमि पंडु दानै भागे ॥ चिमनेम
 ते काल को पि आतां गुरु मपु अगा ॥ अकाल पुर पते गेते
 केद कष्ट मभये म ॥ ते मे मेद क मा व म भव चारे मेध ॥
 तां पुष्टि आसि धां जी मते पाड मा गेरे टी गेगा ॥ श्री कितं
 ॥ तां वर न गेरे आ चित्ता का असे धरि वर पड पच महे
 बुमिल गेगे ॥ चित्ता पर गुरु मनी ॥ चिमनेम के म व म
 र गिगे ॥ धाल मा जी म व म र गिगे ॥ पर मे उरु कर क मा
 न लै कर गु बुजी लो ॥ घा पर क मा न धी टी म व द ग गत

ਤੇਹੁਆਗੁਰੂਜੀਰਖਲੈਦਾਬਨਤੇਪਬਤਾਤੇਇਹਮਦਾਜਸੁ
 ਦੀ।ਛਤਕਰਨੀਲੇਪੇਰੇਉਪਰਦੂਰਗਏ।ਸਿਕਰਕੇਪਰ
 ਰਦੇ।ਤਾਰਾਜਾਬਲੀਆਦੰਦ।ਆਲਮਦੰਦਲੇਕਰਕੇ
 ਸਿਪਾਹਆਇਪਹੁਤੇ।ਅਤੇਬਹਾਦਰੀਦਿਖਾਵਦੇਕੇਹੀਕ
 ਰੀਗੁਰੂਜੀਨੀਲਾਵਗਾਇਆਪੂਰਬਨੇ।ਸਿਖਬੇਨੇਸਮਝਾਵ
 ਲੇ।ਪਹਾਨੀਏਆਇਪਹੁਤੇ।ਸਿਖਲਗੇਜੁਪਕਰਨੇਲਾਜਾਈ
 ਬਹੁਤਕਰੀ।ਪੀਛੇਦੇਖਿਆਗੁਰੂਜੀਛੇਰੁਕਰਗੁਲਾਕਰਗ
 ਏ।ਗੁਰੂਜੀਕੇਪੀਛੇਸਿਖਭਾਗੇ।ਸੋਗਜਿਆਨੈਬਹੁਤੇਸਿ
 ਖਮਾਰੇ।ਤੁਸਿਖਦੇਰੁਕੇਜਾਇਪਕਾਰੇ।ਸਤੇਪਾਤਸਾਹਗੀਖ

ਲੇਵੇ। ਤੇਰਾ ਬਿਦਧੈ। ਬਨਾ ਬਿਨਾ ਮੇਰੁ ਲਾਨੀ ਮੇਰੁ ਭਾਉ।
 ਬਚਨੇ ਗਇਆ। ਜਿਦਕ ਪੁਕਾਰੇ ਪਾਲ ਮਾਗੁ ਰਕੀ ਬਾਈ।
 ਠਾ। ਆਪੇ ਬਨ ਆਪੇ ਮਿਘਾ ਬਿਰਦ ਬਿਗਰੀ ਗਠਾ। ਤਾਂ ਪਿਛੋਤੀ
 ਰਪੰਜਲ ਲਾਏ। ਤਾਂ ਚਉਠੇ ਠੇਠਾ ਜੀ ਦੀਸੈ। ਲਗਾਨੁ ਪਰੇ
 ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੋ ਦੇ ਕੇ ਬੂਟੇ ਪਾਸ ਖੜੇ ਦੇ ਪੈਤ ਮਾਸਾ। ਪਾਲ ਸੇ
 ਜੀ ਨੈ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਬਲ ਪਾਇ ਕੇ ਮਾਰ ਭੁਝਾਇ ਦਿਤੋ। ਤਾਂ ਮੈ
 ਕੀ ਬਿਆ। ਤਾਂ ਸਕਰ ਬੇਲੇ ਕਿਸਨ ਚੁਪ ਚੁਪ ਨੂਰੀ ਖੜੇ ਆਪ
 ਚਲੇ ਗਏ। ਗੁਰੂ ਦੇ ਭਾਈ ਗੁਰ ਬਖਸ਼ ਮਿਘਾਨੁ ਬੀਰਖ ਕੇ ਪ
 ਲੋਕ ਮਿਧਾਰੇ। ਨਾ ਬੁਰਾਨਾ ਬੁਰਾ। ਤਾਂ ਮੈਂ ਗਇ ਦਿਤਾ। ਬਚਨ

੬

ਹੋਇਆ ਚਲਾਇ ਕੇ ਖਾਲਸਾ ਬੀਆਵਦਾ ਹੋ ॥ ਇਤਨੀ ਬੇਰਖਾ
 ਲਸਾ ਆਇਆ ॥ ਅਕਸੀ ਠੇ ਜਾਂ ਸਬਦ ਲੀਆ ਗਈਆ
 ॥ ਗੁਰੂ ਜੀ ਠਿਕ ਰਕ੍ਰਿਪਾ ਦੀ ਨਜਰ ਦਿਤੀ ॥ ਬਚਨ ਸੁਆਪਾ
 ਨੀਏਂ ਹੋਏ ॥ ਤਾਂ ਖਾਲਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ॥ ਪਰਾਨੀ ਬਨ ਰਸ
 ਰੂਪਾ ਜਾ ॥ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪਸ ਬੇਲੇਤੀ ਨ ਬੇਰਾ ॥ ਖਾਲਸਾ ਜੀ ਰਾਜ ਕਾ
 ਅਰੁ ਮਾਨ ਕਰ ਦੇਹੈ ॥ ਨੇਤਰੁ ਦਾ ਨਹੀ ਮੰਨ ਦੇ ॥ ਕੁਲੀਨਿ ਬਾਹੀ
 ਪੁਰਖ ਨੈ ਕੀਨੇਤੀ ਜਾ ਲੋਗਾ ॥ ਜਿਨ ਮਿਰਜੀ ਗੋਈ ਤਿਸੈ ਮਿਟੈ ਤੁਮ
 ਰਾਹਗਾ ॥ ਖਾਲਸਾ ਤਾਂ ਖੁਸੀ ਹੋਇਆ ॥ ਏਹ ਸਾਖੀ ਗੁਰੂ ਕੀ ਪੁਰੀ
 ਹੋਈ ॥ ਅਗਸਿ ਪਾਨੈ ਜੁਪ ਕੀ ਬਾਤੁ ਦੁਇ ਦਿਤੀ ॥ ਪਹਲੀ ਸਾ

ਕਾ
ਮਾਂ
ਗ
ਸ
ਕ
ਰੀ
ਮਾਂ
ਰ
ਰ

ਖੀ ਬੈਲੇਦਾਤਗੁਰੂਜੀ॥੧॥ ॥ਦੂਜੀਮਾਖੀਗੁਰੂ २
ਗੁਰਪਰਮਾਨੰਦਦੂਜੀਰਮਿਲਾਸੀਤਾਂਪਰਮਸਾਗਰਗੁਰੂਜੀ
ਕੇਗੁਰਗਦਿਵਾਨਦਿਲਸਬਦਿਵਾਨਪੂਰਨਬਾਤਾਂਅਪਨੇਅਪ
ਨੇਪੰਥਕੀਕਬਾਚਲੀਅਦਨਦਾਸਬੈਰਾਗੀਬੈਨਤੀਕਬੀਜੀ
ਖਾਤਿਸਾਗਕਨ੍ਹਾਕੇਕਨ੍ਹਾਪਸਾਦਿਅੰਗਭੋਗਨੁਮਾਨਦੇਵੀਕ
ਪਸਾਦਿਨਾਨਕਬਾਬੇਕਿਉਲੀਤਾਬੁਢੇਅੰਗੇਤੁਪਿਆਰ
ਲਗਾਆਗਾਬੁਢਾਨੁਆਇਕਬੈਰਮਾਂਈਦਾਸਬੈਰਾਗੀ
ਬੀਪਾਛਿਆਸੀਤਾਂਗੁਰੂਬਾਬੇਮਾਧਿਬਜੀਕਪਨਾਇਕਬੈ
ਰਿਮਦਿਕਾਪੰਥਗਏਪਾਸੀਉਦਾਸੀਬੀਤਾਂਜਾਂਦੇਜਾਂਦੇਮਿ

ਨੂਪ ਬਤੁ ਪਗਏ। ਤੁਹਾਂ ਸਿਪਨਾ ਬਾਇ ਬੈਠੇ। ਆਦੇ ਸਿਪੋਆ
 ਦੇਸਾ। ਤਾਗੁ ਬੁਝੀ ਬੈਲੇ ਕਰਤਾ ਰਕਰਤਾ ਰਸਤਿ ਕਰਤਾ ਰਸਿਧੋ।
 ਤਾਂ ਸਬ ਪਕਾਰੇ ਨਾਨਕ ਤਪਾਓ ਰਾਦੇ ਦੋ ਸਿਪੋਕੇ। ਭੰਗੁ ਰੇਕਾ ਪਸ
 ਵਖਵੇਦੇ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮਦਾਨੇ ਨੁਭਾਈ ਬਾਲੇ ਨੁਭੈਠਾ ਇਕੇ ਝਲੇ ਬ
 ਨੇਕੇ ਸਿਧਾ ਨੁਨਿਵਤਾ ਭੰਗੁ ਰੇਕਾ ਕਹਿਕਿ ਬਿਛੈਠੇ ਕਰਤਾ ਰਦੇ ਦੇਗਾ
 ਦੂਰਨ ਦੀਗਿਗਾ ਕੇਤਵਲੇ ਜਾਤੇ ਬੇ ਆਰੇਏ ਕਸਿਪ ਆਇਆ ਰੇਰ
 ਵੇਗਾਇਆ। ਏਕ ਸਿਪ ਕਾ ਰੂਪ ਦੂਰਦ ਜਲਵੇਗਾਇਆ। ਏਕ ਮ
 ਹਾਂ ਦੇਵ ਸਿਪ ਬਿਭੂਤ ਦੇਗਾਇਆ। ਬਾਤੇ ਫਲਦਾਖ ਮਿਲਾਂ ਫਰ
 ਜੀਲੇ ਮਿਲੇ। ਫੇਰ ਅੰਤਰ ਮਾਨ ਹੋਗਏ। ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਜੀ ਮਨ ਕਰ ਅਏ

॥ ਬਾਲੇਨੁ ਕਰ ਕੇ ਪ੍ਰਭੂ ਮਿਲ ਕਾ ਬਿਠਾਇ ਦਿਤਾ ॥ ਜਾ ਬਾਬਾ ਜੀ
 ਗਏ ਤਾ ਸਿਧਾ ਬਿਠਾ ਰਿ ॥ ਅਸੀ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਲੇ ਲੇਤ ਪਾਗਾਇ ॥
 ਗਾ ॥ ਅਸੀ ਬੀ ਬਿਧਿ ਗੇਇ ਬੈਠੀ ॥ ਅਸ ਬਿਧਿ ਪਬੂ ਨਿ
 ਨਾ ਕੇਵਾਂਤ ਬੀਨੀ ॥ ਅਸੇ ਗੇਇ ਬੈਠੇ ॥ ਤਾਂ ਬੇਲੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸਿਪੇਲੇ
 ਵੇ ॥ ਲਗੇ ਦੇਵਨਾ ॥ ਤਾਂ ਸਿਪ ਮੀ ਬੂਝੇ ਬੈਠੇ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਰਿਪਦ
 ਧਾਈ ॥ ਸਰੂਨਾਨੁ ਪ੍ਰਗ ਕਰ ਦਿਤਾ ॥ ਤਾਂ ਪਿਛੇ ਸਿਪ ਬੇਲੇ ॥ ਤੁਪ
 ਕੀ ਪਿਤ ਪੇਨਾ ॥ ਏਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤੁਮ ਭੀ ਅਭਵੇ ॥ ਤੁਹਾਨੁ ਬੀਖਾਇ
 ਅਭਾਗੀਏ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਖਾਇ ਕੇ ਬੇਲੇ ॥ ਏਹ ਆਗਾ ਸਿਪੇਨੀ
 ਪਾਵਨ ਕਲਪ ਸਾਇ ॥ ਤੁਪ ਜਪ ਬਰਤ ਸਬ ਬਿਧਿ ਗੇਇ ਹੈ ਮਨ

੮

ਅਹਿਲਾ ॥ ੧ ॥ ਤੁਬਿਸਿਧੇਲੇਵਹਿਵਹਿਤੁਪਾਜੀ ॥ ਥੰਗੁਦਈ
 ਬੀਬਿਸਨਮੈਦਾਦੀਆਮਹਾਂਦੇਵ ॥ ਜਲਪੀਬੁਮਾਦੀਆਥਾ
 ਲਦੀਨਾਰਿਖਸੇਵ ॥ ਕਪਨਾਪਨਾਪਨਕਾਦੀਆਰੁਵਾਨੀਥਾ ॥
 ਜਿਨਕੇਰਖਕਅਪਈਸਹਮਰੀਤੁਠੀਰਾਰਿ ॥ ਕੋਗਿਖਮਾਸਫੇ
 ਵਰੁਕਤਮਰਾਮਹਾਂਪਸਾਇ ॥ ਕਲਮੈਦੇਵੈਪੀਤਖਾਇਪ੍ਰੰਪਾ
 ਪਨਾਖਾਇ ॥ ੨ ॥ ਪੀਛੇਬਚਨਕੀਤਾ ॥ ਜਿਧੇਜੇਠਵਾਲਕਨ
 ਰਤਾਂਗੁਮਾਨੇ ॥ ਖਿਧੇਵਾਲਦੇਵੀਦਾ ॥ ਮਰਛਾਂਮੇਵਾਢਰੰਜੀ
 ਵਾਲਗੁਰੂਜੀਨੋਰੋਗਲਗੇਗਾ ॥ ਤ੍ਰਿਭਾਵਲੀਕਾਪਟਗੁਰੂਜੀ
 ਨੂਨਪਹੁਛੇਗਾ ॥ ਸਾਖੀਪੁਰੀਦੂਜੀ ॥ ੩ ॥ ਸਾਖੀਤੀਜੀਢਲੀ

॥ ਏਕ ਬੇਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬੈਠੇ ਬੇਰ ਸਨਨੁ ਸੀਗਤ ਬਹੁ ਤੇ ਕਠੀ ਆਨੁ ਭਈ
ਬੀ। ਸਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਦਰਸਨ ਕੀਆ। ਮਾਕਰਤੇ। ਤੁਯੇ ਦਰਸਨ ਦੀ
ਆਗੁਰੂ ਜੀ ਸਾਲ ਸਾਥ ਪੁਸਾ ਕੀ ਪਹਰੇ ਸੁੰਦਰ ਰੂਪ ਮਾਨ ਕੁਵੇਰਾ ਜਾ
ਬੈਠਾ ਪੈ। ਤੁਬ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਬਡ ਨਰੁ ਆ। ਸਿਖ ਸਿਖ ਦੀ ਆਂ ਕੋਈ
ਜਾਨ ਨਹੀ ਦੇਦਾ। ਬਰਨ ਤੇ ਸਬ ਸੀਗਤ ਰੋਕ ਰਖੀ। ਤੁਸਬ ਸਿਖਾਂ
ਕੀ ਭਾਵਨਾ ਭਿਦਾ ਸੁਈ। ਤਿਨ ਦਿਨੇ ਹਰ ਸੀਗਤ ਰੋਕ ਰਖੀ। ਤੁਸੀ
ਗਤਿ ਕਾ ਲੀਯੁਈ। ਏਕ ਸਿਖ ਬੇਮਾਲ ਦੇ ਕੇ ਜੂਝ ਗੁਰੂ ਕੇ ਕੀਰ
ਤਨੁ ਹੋਵਾ ਸੀ। ਕੋਈ ਕਹਿ ਨਾ ਸਕੈ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਸਿਖਾਂ ਨੁਕਾਮ ਪਰਕ
ਬਹੁਤ ਬਾ। ਸੇਏ ਕਾ ਬਿਓਤ ਕੀਤਾ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਰੋਕ ਤੇ ਛੁਟ ਕਾ

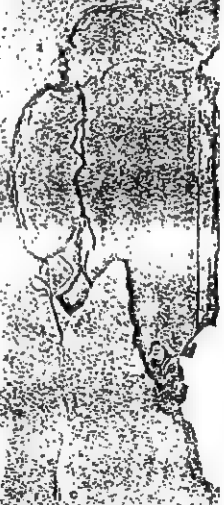
੬

ਪ੍ਰਪੰਚਰਚਿਆਏਕਮੁਰਦੇਰੀਤਰਸਿਖਪਾਇਆਮਿਤੀਮਾ
 ਛਾਕੀਰਤਨਕਰਤੇਜਾਵੈ। ਸਬਦਪਨ੍ਨਦੇਜਾਵੈ। ਸੇਵਕਕੀਰਿ
 ਨ੍ਨਕਰਿਬੀਪੀਤਾ। ਇਹਤੁਕਪਨ੍ਨਦੇਜਾਵੈ। ਗੁਰੂਜੀਯਗਾਂਥੈ
 ਥੋਢਿਗੰਢੇਪਾਸੋਇਕਰਿਕਸੋ। ਤਾਂਪ੍ਰਫੁਲਾਕੀਤਾ। ਇਹ
 ਸੋਰਸੀਗਤਿਕੇਦਿਓਰਲਕਾਕਿਉਹੋਵਾਹੈ। ਤੁਹੰਸਿਖਾਨਾਇਕੇ
 ਪ੍ਰਫੁਲਾਏਰਿਕੁਨ੍ਨਕਰਿਅਇਕਗਾ। ਕੀਸਦੇਪਾਤੁਸਾਸਿ
 ਖਹੁਕਮਸਤੁਹਗਇਆਹੈ। ਤੁਹੰਬਲਨ੍ਨਾਮਾ। ਫੀਯਲੇਅਵੈ
 ਤਾਂਬਲਨ੍ਨਮਾਨਕੇ। ਸਿਖਬਲਾਇਲੇਅਏ। ਚਿਹੰਗੁਰੂਜੀਕੇਨ
 ਕਰਸਮਲਾਮਿਤਕਉਤਾਰਕੈ। ਸਬਦਗਾਵਨੇਲਗੇ। ਪੇਖ

१०
 ਸਾਥ ਆਤਮ ਲੇਜਾਵੈ। ਰਿਣ ਸਬ ਸਿਖ ਸਿਖਣੀ ਆਕਾ
 ਬਿਦਨੁ ਆਤਮ ਪਤੀ ਆਲਾ ਰਬੀਤੀ ਆਂ ਆਹੀ ਆਂ ਭਾਂ
 ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਰਣਾ ਸੀਏ ਸਿਖ ਨੁ ਬਚਨ ਕੀਤਾ। ਭਾਈ ਸਿਖ ਸਿ
 ਖੀ ਦੂਰੈ। ਭੁਖ ਬੁਤ ਪੈ ਪਤੀਤ ਗੁਰੂ ਕੇ ਪਰ ਕੀ ਕਿਸੇ ਸਿਖ ਨੁ
 ਤੈ। ਨਿਯਮ ਆ ਕਰੇ ਕੀਰਤਨ। ਕਿ ਆ ਕਰੇ ਗਾਪੇ ਮਕਰੇ ਦੁਲਾ
 ॥ ਸੈਯਾ ॥ ਰਿਦਤ ਹੀ ਦੁਪਰੈ ਗੁਰੇ ਦੇ ਤੇ ਮੁਏ ਕੇ ਦੇ ਤੇ
 ਰਾਮ ਕੀ ਨਾਰੀ। ਕੀਰਤਨ ਤੇ ਜੋਰੀ ਦੁਪਰੈ ਤਾਂ ਕੀਰਕ ਪੇਤ ਪੁਕ
 ਰਚਿਤਾਰੀ। ਨਾਵੈ ਦਾਦਲੇ ਨਮੁ ਦਿਛੁ ਪੈ ਬਾਨਰ ਜੀ ਗਲ ਬਾਸ
 ਬਨਾਰੀ। ਪੀਤ ਪਤੀਤ ਕੀਲੇ ਸਾਧਿਨ ਸਿਖ ਪੰਡਤ ਗਾਇਕ ਜਾ

ਵਡਾਰੀ॥੧॥ ਤੁਅਰਦਾਸੀਏ ਬੇਨਤੀ ਕਰੀ॥ ਕੀਜਦੇਖ
 ਤੁਮਾਰਗੁਰੂ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕਰਿ ਸਿਖਾਂ ਕਾਉ ਪਾਰੋ ਦੁਪੈ॥ ਗੁ
 ਰਦੇ ਵਕਾਏ ਰਸਨ ਕੀ ਰਤਨ ਏਹ ਸਿਖ ਕਰਤੇ ਹੈ॥ ਸਿਖ ਸੀ
 ਗਤ ਸਬ ਉਪਰੈ ਗੋ॥ ਤਾਂ ਬਚਨੇ ਜਾ॥ ਮਨ ਮੁਖ ਗਾਰਗੁਰੂ
 ਖਜਗਜੀਤਾ॥ ਮੈਯਾ॥ ਸੁਰਜ ਦਰਸਨ ਲੋਗ ਕਰੈ ਸ
 ਬ ਪਾਪ ਨਾਸਦਨ ਦੇ ਜਕ ਜਾਵੈ॥ ਪੰਨੀ ਉਦੇ ਵਨ ਗੀਯਗਤੀ
 ਤਰੁਣੇ ਦਤਤੀ ਰਬ ਪ੍ਰੇਤਿ ਬੁਲਾਵੈ॥ ਇੰਦ੍ਰ ਕੇ ਤਾਰਾ ਕੇ ਪਦਾ
 ਯੁਰੇ ਸਰਦਰ ਸਨ ਤੇ ਨਿਛੁਟ ਨ ਪਾਵੈ॥ ਲੋਕ ਲਕੀਭਕੀਲ
 ਕੁਭਰੇ ਜਨੇ ਇਪਤੀ ਤਤੁ ਉਨ ਉਤਰਾਵੈ॥ ੨॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ

ਕਹਿਆ ਜਿ ਤੈ ਦੇਖਣਹੋ ਤਾਂ ਰੁਪਲਾ ਹੀ ਅਗਿ ਕੀ ਲੋਠੀ ११
 ਬਲਦੀ ਬਹੁਤੀ ਏਸੀ ਮਿਤ ਕਕੀ ਅਰਬੀ ਹੋਠ ਦੇਹਾ ਤਾਂ ਬਰ
 ਮਾਨਕੇ ਅਰਦਾਸੀ ਆਗਇਆ ਤਿਹੀ ਕਰੀਆ ਅਗ
 ਕੀ ਮੁਆਠੀ ਹੋਠ ਵਿਤੀ ਕਖ ਬਲਾਏ ਤਾਂ ਸੇਕ ਸਾਬਜਲ
 ਲਾਗਾ ਅਰਬੀ ਵਾਲ ਸਿਖਵੁ ਸਾਲਾਖ ਠਲੁ ਤਾਨ ਕੇ ਨਠ
 ਸੇਗਤ ਕੇ ਲਗਾਇਆ ਮੈ ਹੋਗਏ ਜਿਏਹੁ ਤਾਲਾ ਕਿ ਆਵਰ
 ਆਗਾ ਤਬ ਓਹ ਕੀਰਤਨੀ ਏ ਮਿਤ ਕਕੇ ਪਰਵਾਲੇ ਸਮੀਦੇ
 ਏ ਆਖੀ ਆਵਿਰਲਾਜ ਆਈ ਤਾਂ ਬਲਨ ਹੋਇਆ
 ਤੁਈਇਹ ਸਿਖ ਸਬਦ ਤੁਹਾਧੁ ਪੇਸ ਕਰਕੇ ਸਦ ਦੇਹੀ ਸੁਰ -

ਗਗਾਇਆ ਤਾ ਸਿਖਮ ਬਾਟੇ ਕਿਆ ਅਤੇ ਬੋਲੇ। ਜੀ ਪਾਤਸ਼ਾ
 ਹਤੁ ਮਾਰੀ ਤੁਮ ਜਾਣੇ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਬੋਲੇ। ਸੁਣ ਸਿਖੇ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ
 ਹਜ਼ੂਰ ਜੇ ਤੁਸਕਾ ਕਪਟ ਲਜਾਣਾ। ਪੁਰਾ ਕਰ ਜਾਣੇ। ਤਾਂ ਤੁਸੀ
 ਪ੍ਰਾਨ ਜਾਇ ਕੇ ਛਰਚਾ ਕਰ ਦੇ ਜੁ ਜੈ ਸੇ ਸੇ ਬੋਲੇ। ਗਤੈ ਸੇ ਗੁਰੂ ਜੀ
 ਤਾਂ ਤੁਸਕਾ ਸਿਦਕ ਜਾਣਾ। ਰਹਿਣਾ ਸਿਖੀ ਕਾ। ਸਿਖਾਂ ਕੀ ਫ
 ਦੇਖਿ ਕਰਿ ਬਲਨਗੇ। ਇਆ। ਦਿਛੁ ਨੇ ਕੇ ਬੋਲੇ। ਗੁਰੂ ਪ੍ਰਾਨ
 ਮਲਗਰਿ। ਬਖਸ਼ ਮਲਗਰਾ ਬਖਸ਼ ਮਲੇ ਨਾਨਕ ਪਾਰ ਉਤਾਰਾ।
 ੩। ਬੁਲਨਾ ਪੁਆ। ਸਿਗਾ ਤਿਨ ਬਲਨਕੀ ਤਾ ਪੁਸੀ ਕਰੀ ਜਾਣੇ ਕ
 ਜੁ ਮਕੀਆ। ਜਾਪੀ ਪੁਰੀ ਹੋਈ। ਬੋਲਿ ਸੁਣਾ ਗੁਰੂ ਜੀ। ੩॥

ਏਕ ਬੇਰਗੁਰੂ ਜੀ ਬੈਠੇ ਸੇ ਸਿਗਤ ਦਰਸਨ ਰਹਤੇ ਬੇਤਿਪਤ ਨਹੈ।
 ਤਾਏਕ ਸਿਖ ਸਿਖ ਦੀ ਆਗੇ ਆਇ ਕੈ ਮਥਾ ਟੇਕਿ ਆਗ ਅਤੇ
 ਨਤੀ ਕਰੀ। ਜੀ ਸਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਤੁਹਾਡੇ ਤਾਏਕ ਬੇਟਾ ਸੀ।
 ਤਿ ਆਗ ਬੈਠਾ ਹੈ। ਭੁਲੇ ਸਿਖ ਦੀ ਬੇਟੀ ਪਿਛੇ ਲਗੀ ਹੈ। ਜਿਨ
 ਮੇਰੀ ਹੋਇ ਕੈ ਬੋਲਦਾ ਹੈ। ਸਾਂਨੁ ਬਹਾਦੁਖ ਹੈ। ਅਸੀ ਸਮਝਾਂਦ
 ਸਾਂਤਾਂ ਕਹਿਦਾ ਹੈ। ਮੈ ਕਿਤੇ ਦੇਸ ਪ੍ਰਦੇਸ ਜਾਇ ਕੇ ਦੁਕੀ ਰਹੇ ਜਾਂ
 ਗਾ। ਤਾਂ ਬਰਨ ਕੀਤਾ ਬੁਲਾਵੇ। ਤੁਹਾ ਸਿਖ ਜਾਇ ਕੈ ਬੇਟੇ ਨੂੰ
 ਆਇਲਿ ਆਇ ਆਗ। ਤੁਹਾ ਸਿਖ ਦਾ ਬੇਟਾ ਹੋ ਜੇ ਤੇਰੇ ਗੁਰੂ ਕੇ
 ਹਜ਼ੂਰ ਪਲਾਇ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕਰੇ ਲਾਗਾ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬੋਲੇ। ਭਾ

੭੨

ਈ ਤੇਰੇ ਮਾਇਬਾ ਮਕਾਦੇ ਪੈਸਾ ਭਾ ਬੇਟਾ ਮੁਜਰਤ ਤੇ ਨਿਆਰਾ ਹੋਇ
 ਆਇਓ ਅਸੀ ਪੁਛੁ ਦੇਹਾਂ ਤੈਨੂੰ ਬੈਰਾਗਾ ਕਿਉ ਕਰਹੋਇ ਆਇਓ ਅ
 ਤੇ ਭੂਸਿਖ ਕਿਸਦਾ ਹੋਇ ਅਤੇ ਤੇਰਾ ਨਾਉ ਕਿ ਆਇਓ ਅਤੇ ਤੇਰਾ
 ਰਚਾ ਕਿ ਆਇਓ ਸਚ ਕਹਉ ਮਰਤੋਰੀ ਠਾਰਾ ਵਰਖਾਂ ਈ ਜਾਣ
 ਜਾਈਓ ਜਿਨਾ ਭੋਗ ਭੋਗੇ ਪੈਨਾ ਤੇ ਬੁਢੇ ਹੋ ਗਏ ਪੈਨਾ ਉਨਾਂ
 ਰਾਗ ਭਾਂਹ ਲਾਨਹੀ ਭੇਰੇ ਬੁਢੇ ਭੁਭਾਹ ਪੈਨਾ ਭੇਰੇ ਦਰਸਨ ਨੂਤਨ
 ਮੰਗਵਾਇ ਆਇਓ ਤਾਂ ਸੁਣ ਕੇ ਬੋਲਿ ਆਸਿਖ ਕਾਲੇ ਭੁਭਾ
 ਜੋਤ ਕੇ ਚੁਭੂ ਜੀਸ ਭੇਪਾਤ ਸਾਗ ਕਿਉ ਹਸਦੇ ਹੋ ਚੁਭਿਜਾ
 ਜੀਵਹਾਂ ਹਮਾ ਭੁਭਾ ਭੇਰੇ ਦਰਸਨ ਕਰਖਾਹ ਉਤਰੇਗੋ ਅਜਾਣ ਕਿ

ਸਤਗੁਰੂ ਜਲ ਬੁਝ ਕੇ ਪਛਾਣੇ ॥ ਨਾਉ ਨਿਰਮਲਿ ਪਰੇ ਮੇਰਾ ਸਿਖ ॥ ੧੩ ॥
 ਗੁਰੂ ਕਾ ਹੋ ॥ ਬਿਰਾਗ ਗੁਰੂ ਕੀ ਬਾਣੀ ਵਿਚੋ ਪ੍ਰਗਟਿ ਆਇ ॥ ਕਿਮ ॥
 ਪਦ ਕਿਮ ਆਬਾ ਲਗੁ ਸਰਦੀ ਜਾਂ ਜਾਇਗਾ ॥ ਮੁਕਤ ਹੋਇ ਤਤ
 ਲਾਗੁ ਉਚ ਨ ਲਾਗੁ ਉਚੈ ॥ ਜੀ ਸਦੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹੁ ਪਾਤਸ਼ਾਹਿ
 ॥ ਬਾਣੀ ਗੁਰੂ ਕੀ ਤਾਂ ਮੈ ਪਾਨਿ ਲਾ ਬਾਣੀ ਕਿਠ ਕੀਤੀ ॥ ਪੇਮ
 ਜਾਪਨੁ ਨ ਕਾ ॥ ਤਾਂ ਮੈ ਅਨੀਲ ਜੀ ਕੀ ਤੁਕ ਬਿਭਾਰੈ ਮਨ ਹਿਰ
 ਰਖੀ ॥ ਇਹ ਕੁਟਿ ਬਜੇ ਤੂੰ ਦੇਖਦਾ ਹੈ ਸੋਢ ਲੈ ਜਾ ਤੈਰੈ ਨਾਲੇ ॥
 ਥੋਤੇ ਰੁਲੇ ਨਾਹੀ ਤਿਸ ਨਾਲਿ ਕਿਉ ਚਿਤ ਲਾਈ ਐ ॥ ਏਸ
 ਨੂਹਿ ਤੇਰਾ ਤ੍ਰਿਮੈ ਫਿਤਰ ਪਲ ਲਗਾ ॥ ਤਾਂ ਮੈ ਸੋਹੈ ਇ ਆਖੇ ਰਾਮ

ਨਰਿਦਾਸੇ ਇਕੋ ਇਕ ਆਗਾ ਜਗਤ ਭੁਛਾਈ ਪਦੇ ਲਾਗਾ ਜੈ ਸੇ ਪੁ
 ਏਕਾ ਬਦਲੇ ਇਕੇ ਜਾਂਦੇ ਗੈ। ਤੁਮੈ ਜਾਇ ਅਜੇ ਕੁਛ ਕਸਰੇ
 ਗਈਐ। ਮੈ ਨੁਪਾਲਾ ਪੀਲੇ ਸਿਮਲਾ ਬੋਲਾ ਬਿਸਰ ਗਈ ਸਬ
 ਤ। ਸਰਲ ਤੁਮਾਰੀ ਗਾਂ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਬਦ ਕਾ ਗੁਣ ਏਹੇ ਹੋਇ ਆਪੇ।
 ਬਸੁਲ ਕੇ ਸਿਖ ਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬੋਲੇ। ਭਾਈ ਸਿਖ ਤੁਮੀ ਭਰਮ
 ਕਰੋ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੋਲੇ ਨੂਰ ਛੁਤੁ ਪੇਤਰੇ ਗਏ ਏਨੀ। ਏਸ ਦੇ ਰ
 ਜਾਗੇ ਹੋਨ। ਤੁਮੀ ਏਸ ਦੇ ਧਰਮ ਮਤ ਪਰੋ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਰਬੇਟਾ ਬਖ
 ਆ। ਆਪੇ ਹੀ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਮਝਾਇ ਲੇਵੈਗੇ। ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਜੀਨੁ ਤੁਮ
 ਕਰ ਪਰਜਾਵੇ। ਏਸ ਦੀ ਸਿਖ ਦੀ ਭੀਰ ਜੀ ਰਹੇ ਹੀ। ਆਪੇ ਹੀ

ਕੁਟੀਬੀਐਰੈਗਾ। ਤੁਸਿਖਸਿਖਣੀਖਸੀਐਕਰਮਬਾਟੇਕਕ
 ਰਿਪਰਨੁਗਏ। ਬਿਹਸਿਖਵਾਪੁਰਨਿਤਕੁਰੁਕੇਯਜੁਰਬੈਠਾਰਯੋ
 ਬਜੇਨਕੇ। ਸਾਖੀਪੁਰੀਐਈਏਬੀ। ਬਿਲਪੁਵਾਗੁਗੁ। ੪॥
 ਏਕਬੇਰਭਸਿਖਕੇਬੈਟੇਨੁਨਿਦਸਿਖਨੁਬਲਾਇਕੇਬੈਲੇ।
 ਏਈਨੀਗਗਗੁਨੀਬੁਭਿਟੇਤੈਨੁਕਰਦੇਯੈਨਤ੍ਰੀਤਕਰਸੁਦ
 ਆਗੇਤੇਰੀਇਛਿਅਯੋਵੈਸੇਕਰੀ। ਪਪਿਲਾਸਾਖੀਨਿਬਿਤ੍ਰੀ
 ਏਕਤਪਸੀਬਨਮੈਗਤਿਤਾਬਾ। ਤੁਪਕਰਤਾਬਾ। ਸਿਤੋਖ
 ਰਬਾ। ਕੁਟੀਆਅੰਦਬੈਠਾਰਯੋ। ਪਾਸਹੀਨਗਰਬਾ। ਨਗਰ
 ਕੇਲੇਕਕੇਈਨਗਰੀਜੁਦੇਅਵੈ। ਬਿਨਾਅਬਵਾਬਪੁਤਾਮੁਦ

੧੪

ਦਵਾਕਸੁਦਾਵਾ। ਦਾਦਾਅਨਾਦੁਖਦੀਸਾਗਜੇਦੇਦੇਸੇਈਦੁਈ
 ਕਾਦੀਆਜਾਨਕੈਕੁਗਤੈ। ਜੋਗਪਾਦਅਪਾਨਕਾਸਾਧੈ। ਤੁਮੰਧ
 ਅਨਾਦਵਦਾਦਸਭੇਦਕਾਸਮਣਕੈਏਕਥਿਤੋਗਇਆਜੀ
 ਪਸੀਕਾਨਉਸਭਨਗਰਜੁਲਾਕਹੇਯੈ। ਏਕਬਾਰਸਾਤਿਦਿਨ
 ਤੇਸੇਤਪਸੀਨੁਅਗਰਨਾਪਹੁਇਆ। ਸੁਣਨੀਗਗਤਾਂਤਪਸੀ
 ਵਿਚਾਰਿਆ। ਜੋਮੇਰੇਉਪਰਕਰਤਾਰਕਪੋਗਾ। ਕੁਗਾਥ
 ਦੀਏਹੈਨਸੇਉਦਿਮਨੀਕਰਦਾ। ਅਪਦੇਉਦਰਪਮਾਣੁ
 ਆਠਾਗੀਦਾਯੈ। ਤਾਂਤੇਅਬਏਹਕਰੀਏ। ਜੋਗਰਵੀਲ
 ਕੇਦਰਸਨਤਿਛਿਆਕਰੀਏ। ਦੇਵਤਾਭੀਬੈਠੇਨਦੇਦੇਦੁਖ

ਉਦੇਹੋਨਗੇ। ਐਸੇਬਿਚਾਰਕੇਦਲਦੇਕੀਤਿ। ਭੀਰੀਕਰੀ। ਛੁ
 ਟੀਕੇ। ਬਾਝੁਬਾਝਾਮਨਮਾਲੇਲੀ। ਭੀਰੀਮਨੀਕੇਪ
 । ਬਾਝੇਬਿਨਾਜਾਨਗੀ। ਪਛਾਦਪਨਈਨਗੀ। ਗੁਰਸੀ
 ਨਿਰਾਦਰੀਕਦੇਖਨਗੀ। ਸਾਪਨੇਬਹੁਪਾਪੇਤਾਏ। ਏਇਹੇ
 ਲੇਭਿਛਿਭਾਨਗੀਕਰਨੀ। ਬਾਝਾਨਗੀਬਦਲਦਾ। ਜਾਬਾ
 ਸਕਤਦੁਪਭਿਛਿਭਾਨੇਲੀ। ਕੈਸੀਕੈਸੀਦੇਵੇਸੇਲੀ।
 ਫਿਰਨੀਠਪਿਰਨਾ। ਅਤੇਪਕੀਨਗੀਲੈਲੀ। ਜਾਇਕੋ। ਬਾਲ
 ਕੁਤੀਵੀਕਾਧਲਗਜਾਏ। ਕੇਸੀਪਕੀਨਿਲੇਕਿਸੇਦੀ
 ਪਾਇਲੈਦੇਹੋਨ। ਸੇਮਿਖਸਾਪਨਗੀ। ਏਹਗਾ। ਜਾਕੀਰਹਿਤੁ

੧੫

ਨਜਾਨਿਏਗੁਰਮੰਤ੍ਰਤਪਿਰੀਤਾ ਤਾਕਾਉਜਨਪਾਇਕੈਦਿਛੁਨੇ
 ਰਿਕੀਪੀਤਾ ॥ ੧ ॥ ਭਾਈਸੀਗਰਾਮੈਸੀਭਾਤਿਬਿਚਾਰਕੈਤਪ
 ਸੀਗਾਇਆਬਜਾਗਾਨਗਰਬੀਲਾਇਕਸਾਹਪਰਬਰੁਜਾ
 ਕਾਸਾਗਲੇਗੋਕੀਭੀਨੋਹੋਗੀਸਭਨਾਨੁਪਕਨਕੈਬਠਾਇ
 ਬਠਾਇਕਰਜਵਾਵੈਤਪਸੀਭੀਜਾਇਕੈਖਨਾਹੋਰਹਿਅ
 ਏਸਨੁਕਿਸੇਭੀਨਾਬੈਠਾਇਆਨਉਜਨਵੀਆਆਪ
 ਦੁਪਦੁਕਗਫਿਨਾਰੇਖਲਾਹੋਰਹਿਆਕਾਂਗਤਿਹੋਗਈਤੁ
 ਲੋਗਸਬਲੇਗਏਤਪਸੀਅਪਦੀਕਦੀਆਮੰਦਰਆ
 ਹਿਬੈਠਾਕਾਂਅਪੀਗਤਿਹੋਈਤੁਦੇਵਤਾਕੇਦੂਤਦੇਇਮਸ

ਲਾਗਥਮੈ ਜਲਦੀ ਅਗਤ ਪਸੀਨੁ ਆਇ ਕੇ ਬੁਲਾਇਆ ਏਤੁ १੬
 ਪਸੀਉ ਠਹਰਮ ਦੇਵਤਾ ਕੇ ਭੇਜੇ ਆਏ ਹਾਂ ਜੋ ਮਹਾਰਾਜ ਕੀ
 ਆਗਿ ਆਏ ਹੋ। ਜੋ ਉਸ ਨਗਰ ਵਾਲੇ ਸਾਹਕਾ ਪਰਜਾ ਲਾਇ
 ਅਵੇ। ਜੋ ਮੇਰੇ ਤੁਪਸੀ ਬੁਝਾ ਸਾਂ ਪੁਤ੍ਰ ਪਾਰੀਤਾਹੀ ਮੁਨੁ ਆਇ
 ਮਾਏ। ਬਾਲੇ ਕਾਭੀ ਆਵਰਨ ਕੀਆ। ਚਿਤ ਬੁਝਾ ਪਾਪੀਐ।
 ਤੁਭੇ ਹੀ ਸਾਹਇਤਾ ਕਰਾਗੇ। ਆਗੇ ਹੋਇਤੁ ਲਾਪਰਫਲਾਇ
 ਧਾਇ। ਤਾਂ ਤੁਪਸੀ ਉਠ ਕਰ। ਗਲਿ ਹੋਲੀਆ। ਮੇਰੇ ਕਉ ਭੀਏ
 ਕਮ ਸਾਲ ਦੇਵੇ ਤਾਂ ਚਿਤਾਂਇ ਕਮ ਸਾਲ ਦੇਈ। ਲੇਕਰ ਚਿਤਾਨੁ
 ਜਲਾਵੇ ਲਾਗਾ। ਤਾਂ ਚਿਤਾਗੇ ਤਾਂ ਤੁਪਸੀ ਬੋਲਿ ਆਓਸ।

ਪਟਾਤਾਸਭਕਾਮੇਰੇਸਾਬਵੈਰਥਾ। ਐਸੀਅਨੀਤਾ। ਜਾਂਅੰਤਰ
 ਜਾਂਮੀਵਿਸਨਪੇਰਦਾਤਾਂਦੇਦਾਉਸਦੇਕਿਅਵਸਯੋ। ਸਬਜ
 ਗਤਦਾਕਰਤਹੋਇਕੈਕਰਦਾਕਰਦਦਾਅਪਜਗਨਨਾਥੈ
 ਹਮਸਬਵਿਸਨਕੀਮਾਇਆਕੇਅਪੀਨਗਾਂ। ਹਮਾਰੀਬੰਦਨਹੋ।
 ਐਸੀਟੋਗਨੀਕਰਨੀ। ਤਾਂਗਾਰੂਜੀਕਹਿਆ। ਨੀਗਰਏਹਤੁ
 ਕਹੀਹੈਸਮਤੁਗਾਰਮੁਖਾ। ਕਿਆਵਿਤਾਗਜਿਤਾਂਜਾਅਪਭੁ
 ਲਾਇਆ। ਸੁਲਤਾਈਤੁਤਪਸੀਤਿਆਗੀਹੋਦਾਹੈਤਾਂਐਸ
 ਹੋਈ। ਜੋਕਿਸੇਕਾਅਵਗੁਣਨਾਇਤਵੀ। ਸੁਲਕਰਭਿਹ
 ਦੇਵਦੂਤਮਥਾਟੇਕਕੈਵਿਦਯਹੋਕਰਿਅਗਰਾਜਾਯੋਕਹਿ

११
 ਅਗਨ੍ਰਿਭ੍ਰਤਪਸੀਸਚੇਪਰਦੇਵਿਰਪਰਿਆਰੋ। ਤੁਮਹਾਰਜ
 ਕੀਅਗਿਅਪਾਇਕੇਵਿਵਾਨਭੇਜਕਰਿਤਨ੍ਰਾਇਕਰਿਅਪ
 ਨੇਲੋਕਕਉਮੇਗਵਾਇਲੀਤਾ। ਸਾਖੀਪੁਰੀਏਈ। ਬਿਲਾ
 ਵਾਗੁਰੁਜੀ। ੫। ਨਕਨਬਖਸਮਹਬਕਿਰਤਿਪਰੇਦੇਇ। ਜਗ
 ਦਾਦਾਤਗਾਂਖਾਣਾਨਾਨਕਸਦੁਏਹ। ਭੁਣਮੰਨੈਪੁਕਮਰਜਾਇ
 ਆਪੇਪਟੀਕਲਮਆਪਲਿਖਣਗਾਗਾਆਪਾਦੁਜਾਇਤਿ
 ਪਾਖੀਵੇਸਤੁਪਦਿਗਿਆਇਆਪ। ਸੁਣਭਾਈਸਿਖਾਗੁ
 ਜੀਫੇਰਬਲਨਕਰਿਆ। ਜੇਗੁਸਬੀਏਈਤਾਮੇਜਾਏਣਾ।
 ਬਨਮੈਬਿਛਬਾਗਾਫੀਛਾਂਵਵਾਲਾਖਨਸੀ। ਉਸਉਪਰ

ਕਪੋਤਕਪੋਤਨੀਬਾਲਬਢੇਵਾਲੇਆ ਨਲਾਬੀਪਕਰਗਤੇਬੋਏ
ਕਬੇਰੰਤੁਨੀਲਗੀਸੋਏਕਪੁਰਖਜਾਣੀਗਬਜਾਨਵਰਮਾਰਨੇ
ਵਾਲਾਆਇਆਬਨਜੀਗਲਭਉਦਾਭਉਦਾਖਾਲੀਗੀਮਾ
ਰਿਆਮੀਰਆਂਪੀਕਾਮੀਤਕਰਕੈਕਬਦਾਉਸਬਿਛੁਤਲੇ
ਇਬੈਠਾਗਤਿਪੈਗਈਗਤਿਭੁਲਗਾਇਆਬੋਲਸਕੇ
ਜੀਭੁਖਾਇਦਾਸਭੇਕਮਾਰਿਆਜੁਨਿਗੋਇਬੈਠਾਨੁਕਪੋ
ਕੁਟੀਬੀਕਪੋਤੀਨੁਕਪਦਲਗਾਸੁਦਸੁਖਦਾਇਦੀਗਮਾਰਿ
ਸਬੀਜਨਾਵਰਗਕੇਏਗਮਨੁਖਅਭਿਆਗਤਿਗਮਰੇਘ
ਇਬੈਠਾਏਗਰਸੀਦਾਪਰਮਏਆਏਕੀਖਬਰਖਾਲ

ਬਿਸਰਾਂ ਮਕੀਖ ਬਰਲੈਣੀ ਸੋਗਖੀ ਛੀਗਾਂ ॥ ਰਮੇਗਾ ਬਤੋ ਪੈ ॥
 ਜੀ ॥ ਬਿਪਾਤੈ ਚੁਢਦਈਯੋ ॥ ਤਾਂ ਸੁਖ ਸੁਖਦਾਇਨੀ ਏਈ ਖਬ
 ਰਖਾਣਕਾ ਕਰਿਆ ਚੁਗੀਏ ॥ ਪਹਲੇ ਸੀਤ ਤੇ ਬਚਾਈਏ ॥ ਓ
 ਦਮ ਅਗੇਲਖਮੀ ਜਿਉ ਪਖੇ ਮਹਿ ਪੈਣਾ ॥ ਜਿਉ ਟੋਰੇ ਉਦਮਕੀ
 ਏ ਬੈਠੇ ਦਾਤਾ ਕਉਣ ॥ ਇਤਨੀ ਕਹਿਕਰਿ ਉਠਿ ਆਸਿ ਏਕ
 ਗਾਂਉ ਭਾਤੁ ਗਾਂਜੀ ਬਕਰੀ ਭੇਡੁ ਕੀਠਉ ਨ ਆਗਿ ਪਖੈ ਬੀ ॥ ਤੁ
 ਜਾਂ ਜਾਇ ਕੋਇ ਕਬਰੀ ਕੀ ਮੇਰਾ ਲੁਆਗਵਾਲੀ ਲੈ ਕਰਉ ਭਿ
 ਲਾ ॥ ਅਪਣੇ ਆਲਣੇ ਪਾਸ ਤੇ ਉਸ ਪਾਰਪੀ ਕੋ ਅੰਗਾਨੀ ਸਿ
 ਕਾਇਤੀ ॥ ਅਤੇ ਸੁਕੇ ਕਖ ਆਲਣੇ ਏ ਅੰਦ ਤੇ ਭੀ ਸੁਦਇਤੇ

੧੮

॥ ਏਖ ਕਰ ਓਹ ਮਾਣੁ ਖੁਸੀ ਹੋਇਆ ॥ ਬਾਲੀ ਆਗਿ ਨੀਤ ਦੂਰ ਕੀ
 ਤਾ ॥ ਲਕਨੀ ਆਉਗਾ ਬਹੁਤ ਬੀ ॥ ਫੁਲ ਪਤੀ ਭੁਨਾਂ ਬਨਾਂ ਮ
 ਚੁਇਆ ॥ ਪਰ ਭੁਖਾ ਬੀ ਬਾਤਾਂ ਕਪੋਤ ਕਹਿ ਦਾਹੈ ਕਪੋਤੀ ਨਾਇ
 ਪਰ ਕੀ ਜਰਦਾਰ ਬਾਲ ਬਚੇ ਨ ਪਾਲ ਰਖੀ ॥ ਮੈ ਇਸ ਮਾਣੁ ਦਾਹੈ
 ਨਾ ਆਗਰ ਅਪਣਾ ਸਰੀਰ ਦੇ ਦਾਹੈ ॥ ਤਾਂ ਨਾਰੀ ਬੋਲੀ ਇਹ ਪਰ
 ਮਰੇ ਕਾ ਮੇਰਾ ਹੋ ॥ ਤੂੰ ਮਰਦਾ ਮੇਰੇ ਤੇਰੇ ਪੀਛੇ ਤੇ ਕਛ ਨਹੀ ਹੋ ਦੇ ਕਾ
 ਨਾਰੀ ਨਰਕ ਸਰੀਰ ਹੋ ਬਿਨਾ ਪੁਰਖ ਕਹਿ ਕਾ ਮਾ ॥ ਸਤੁ ਗਤ ਦਾ ਤਾਇ
 ਰਖੈ ਅਵਰਨ ਦਾ ਤਾਰਾ ਮਾ ॥ ੧ ॥ ਤਾ ਪੁਰਖ ਕਹਿ ਆ ॥ ਨਾਰੀ ਭੀ
 ਗਿਹ ਇਉ ਬਨ ਜੈ ਸੀਰੇ ਹੀ ਦੁਆਰਾ ॥ ਪੁਰਖ ਬਾਹਰ ਕਾ ਸੁਰਹੈ ਮੈ

ਘਰ ਕੇਖ ਅਗ ॥ ੧ ॥ ਸੁਲੁ ਨੀਗਰਾਤਾਂਇਤੁ ਨੀਕਰਿ ਕੇਅਗਿਬਲ
 ਟੀਵਿਓ ਕਪੋਤੀਗਿਨੀ ॥ ਗਿਰਦੀਗਿਭੁਤਗਈ ॥ ਓਹਮਸਗਰੀ
 ਬਾਬਨਾਇਕੇਖਾਇਗਾਇਆ ॥ ਤਾਂਕਬੂਕੁਵਿਚਰਿਆ ॥ ਇਹਮ
 ਪਤੀਨਸੇਰਕੇਖਾਵੇਵੇਵਾਲਾਭੁਖਾਰੀਗਿਅਗ ॥ ਆਪਾਖਾਲੁ
 ਰਇਰਕੁਪਾਰੇਜੁਅਗ ॥ ਵਾਤਾਮੈਸਾਨਰਕਜਾਇਕੇਵੇਵੇ
 ਟਿਵਾਰ ॥ ਤੁਇਤੇਮੈਮੋਹਕੇਤਿਆਗਕਰਅਗਾਨਿਮਾਵਗਿਨ
 ਟਿਵਾਰ ॥ ਦਿਸਪਾਰਪੀਨੁਹੇਸਅਗਈ ॥ ਵਾਅਆਈ ॥ ਪਿਨਇ
 ਟੀਪੀਭੁਗਤਵੇਲੇਸਗੀਰਯੋ ॥ ਮੇਰੀਪਾਲਦਾਸਤੇਮਰੇ ॥ ਮੈਪ
 ਨਾਨੁਬਰੁਪਾਪਚੁਆ ॥ ਪੁਲਸਰੀਰਭਾਵੇਜਾਵੇ ॥ ਮੈਭੀਮਨੁਖਦੇਹ

੧੬

ੴ ਤਪਕਰੇਗਾ ॥ ਕਹਿਕਰਿਪੇਮਉਮਰਿਆ ॥ ਚੁਦਨਕਰਨੈਲਾ
 ਗਾ ॥ ਏਤਨੇਮੈਮਹਾਰਾਜਕੀਆਗਿਆਪਾਇਕੇਬਿਬਾਲਲੋਕਰ
 ਬੈਠਿਠਕੇਗਲਆਏ ॥ ਮਹਾਰਾਜਕਹਿਆਮੇਰੇਲੋਕਨੁਸਬਕੁਟਿ
 ਬਪੰਖੀਆਦਾਅਤੇਪਾਰਧੀਨੁਭੀਲੇਆਏ ॥ ਸਕੁਨਾਨੁਚਨਾ
 ਰਲੇਗਏ ॥ ਸੁਖਭੋਗਦੇਲਾਗੇ ॥ ਭਾਈਲਨਕੇਏਏਇਰਸੇ
 ਪੈਨਾ ॥ ਭੁਭੁਨੁਪਛਦੇਗੇ ॥ ਕੇਨਾਪਸਿਦਆਇਆਨੀਤ
 ਖੁਆਰੇਦੇਕੇਭੇਖਬਹੁਤੇਰੇਸਾਪਭੀ ॥ ਗਿਯਸੀਭੀਯੋ ॥ ਭਾਈ
 ਰੂਕੇਦਿਵਾਨਦਿਖਸਕੁਕਪੁਕਿਆਤੁਮੰਨੇਗਾ ॥ ਕਬੀਰਕਾਦੀ
 ਨਪੈਗਾਯੋ ॥ ਜੁਗਾਦਪੁਦਾਸਦਾਰਕਬੀਰਭੁਗਤਪੈਗਾਯੋ ॥ ਪਰੇ

ਬੁਭਿਸਿਪਕਰਿਦਿਖਾਇਆ॥ ਅਰਜੇਗਭੀਸਿਪਕਰਦਿਖਾ
 ਇਆ॥ ਏਹਾ ॥ ਜੈਸੀਲਗੀਪੇਰੁਤੇਤੈਸੀਨਿਬਯੋਰਨ॥
 ਹੀਰਕਿਸਕਾਬਾਪਰਾਪੁਜੇਨਰਤਨਕੋਰਨ॥ ੧॥ ਸੁਣ ਕਰਸਿਖਬੇ
 ਲਿਆ॥ ਗੁਰੂਜੀਬਲਨਮਾਨਿਆਆਪਕਾ॥ ਮੈਸਿਖਤੁਗਾਨੁ
 ॥ ਗਾਸੁਹੀਮੇਰੇਪਸੇਬਲਾਵੇਗਾ॥ ਪਰਮੇਰਾਮਨੁਬਹੁਤਵਿ
 ਰਕਤਹੈ॥ ਸਿਖਲਯੋਅੰਗਕਛੁਬਲਾਵੇਗੀਸੇਸਿਖਾਦੀਟ
 ਲਕਰਾਂਗਾ॥ ਗੁਰੂਜੀਸਕਰੋਬੋਲੇ॥ ਗੁਰੂਕੋਜੂਰਕੀਟਲ
 ਟਾਰਿਆਕਰਿ॥ ਤੇਰਾਭਾਰਗੁਰੂਕੇਦੰਡਲੈਨੂਗੇ॥ ਭਾਈਪਿਛ
 ਲੇਜਨਮਤ੍ਰਿਸਾਰੇਪੈਨੇਕੀਖਬਰਲੇਵਈ॥ ਤੇਰਾਨਾਉਮੰਦੂਰਾ॥

੨੦

॥ ਤੇਤੂੰ ਠੇਹੀ ਕਹਿਆ ਅਨੰਗੀ ॥ ਏਨਾ ਘਾਹਿ ਬਹੁਤ ਪਾਇ ਦਿਤਾ
 ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਕਾ ਬਚਨ ਨਿਕਸ ਗਇਆ ॥ ਜਾਹਿ ਦੁਰਿਦੀਆ ਤੈ
 ਬੋਧ ਕੀ ਕਹਿ ਨਿਬੈਗਾ ॥ ਸੋਐ ਸੀਸੁ ਕਰਤੁ ਬੋਲ ਕਰਿ ਰੋ
 ਕੇ ਪੁਕਾਰਿਆ ॥ ਗੁਰੂ ਕਿਆ ਰੀਬ ਮਾਰਿਆ ॥ ਹਮਾਰੇ ਮਨ ਵਿਚ
 ਨਜਾ ਆਈ ॥ ਤਾਂ ਕਹਿਆ ਹਮ ਤੇਰੀ ਸੁਧਾਇ ਤਾ ਕਰਹਿ ਰੋ
 ਉਸ ਦੇਹ ਵਿਚ ਅਸੀ ਕਰਤਾਰ ਦੀ ਨੇਤ ਕਰ ਕਲਿ ਜੁਗ ਪਿ
 ਛੁਲੇ ਵਿਚ ਦੇਹ ਕਰ ਪਰਮ ਕੀਰਪ ਨਵਾਸ ਤੇ ਉਤਰੇ ਬੋ ॥ ਤਾਂ
 ਰੂਪ ਦੀ ਤਪ ਕਰ ਪਈ ਬੀ ॥ ਰਹੁ ਤੇਰੇ ਕੁਟਿਬ ਕੀ ਭੁਲੀ ਗੁਰੂ
 ਬਾਧੇਗਾ ॥ ਤਾਂ ਗਿਰਸੁ ਪੀਓ ਇਕੋ ਸਿਖ ਦੇਹ ਲਕਰਨ ਲਾਗਾ ॥ ॥

॥ ਸਾਖੀ ਪੂਰੀ ਹੋਈ ॥ ਬੇਲਾਗੁ ਟੀਕਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ॥ ੬ ॥ ਏਕ ਬੋਰ ੨੧
ਗੁਰੂ ਜੀ ਬਰਖਾਰਿਤ ਬੀਕਾ ਦੇ ਮਹੀਨਾ ਬਾ ॥ ਅਨੰਦ ਪੁਰ ਕੇ ਬੀਰ
ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਮੰਦਰ ਬਾ ॥ ਏਕ ਰਾਤ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੰਦਰ ਉਪਰ ਰਾਤਿ
ਸੈਨ ਦਾਸ ਤੇ ਛੇ ਛੇ ॥ ਏਕ ਸਿਖ ਬਾਲ ਹੋ ਗਾ ਸਿੰਘ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ
ਬਲਾਵਾ ਬਾ ॥ ਏਕ ਮਾਜਨ ਬਾ ॥ ਕਰ ਜਲੈ ਦੁਆਲਾ ॥ ਮਾਲ
ਸਿੰਘ ਪਰ ਤੇ ਗਰੀਬ ਹੋ ਗਇਆ ਬਾ ॥ ਸੁਭਾਵ ਕਾ ਬੀਲ ਜਾਵ
ਜਾ ਬਾ ॥ ਉਸ ਕੇ ਰੁ ॥ ਈਏ ਲਹੋ ਗਾ ਸਿੰਘ ਦੇ ਦੇਵੇ ॥ ਨਿਤ ਮੰਗ ਜ
ਦੇ ॥ ਰਿਹਾ ਭੁਖੈ ਨ ਰਖੇ ॥ ਮਾਲਾ ਦੇ ਲਾ ਕਰ ਛੇਰੇ ॥ ਏਕ ਰਾਤ
ਨੂਤਿ ਗੋਇ ਇਕੋ ਸਿਖ ਦੀਏ ਕਹਿ ਮਾਲਾ ਹੋ ਗਾ ਸਿੰਘ ਦੇ ਪਰਗ

ਇਆਗਾ ਕਰਬੁ ਤਗਲਾਟਾ ਦੁਗਨਾ ਕੀਤਾ ਤਾਕਰਜੀ
ਬੋਲਿਆ ਹਸਕੇ ਚਿਟੇ ਦੁਖਾਵਣਾ ਸਿਖ ਸਿਖ ਦਾਖਾਇਕੈ ਦਿ
ਤਾਕਰਪੈ ਦੁਗਾਇਕ ਤੁਕ ਬੋਲੀ ਫੇਰ ਬੋਲਿਆ ਖਾਲਾ ਪੀਦ
ਹਸਦੁ ਗੁਰੂ ਦੀਆ ਭੁਗਤਾਇ ਪਹਿਲੀ ਤੁਕ ॥ ਫੇਰ ਤੀਜੀ
ਬੋਲਿਆ ਜੈਸਾ ਜਿਸ ਕਾਲੇ ਖਪੈ ਤੈਸੀ ਬਿਪ ਬਣ ਆਇ ॥
ਮੁਲ ਕਰ ਲਾਗਦੀ ਕਯਾ ਤੂੰ ਜੇਰਨ ਕਰਾ ਦਰਗਹਿ ਨਸਨਾ
ਦੀਆ ਭੁਠੇ ਅਮਲਾ ਜਿਨਾ ਜਾਮੁ ਅਮੀਰੋ ਮਾਰੀਏ ਗੋਇਰੇ
ਪਛਤਾਯੋ ਤਾਕਰਜੀ ਬੋਲਿਆ ਲੇਖ ਕੋਇਨ ਪੁਛਈ
ਗੁਰਬਖਸਿਦਾ ਏਹ ਤੁਕ ਮੁਲੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮਾਲ ਉਪਨੇੜੇ ਪਰ

॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦਿ ਭਾਰਿ ਮਾਨਿ ਪਸਾਰਾ ਪਕਾ ਕਰ ਰਹਿ ਮੈ
 ॥ ਅਤੇ ਭਾਰਿ ਸੇ ਗੁਰੂ ਕਿ ਮਨ ਦੀ ਮਾਨ ਤੁਕ ਪਨ੍ਹ ਦਿ ਤੀਭੇ
 ਅਮਲ ਕੀ ਅਖੇਟਾ ਸਾਨੂੰ ਬੋਝ ਨਹੀਂ ਦੇਵੇ ॥ ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਜੀਸਾ
 ਬੋਲ ਸੁਣਾਇਆ ॥ ਪਹਿਲਾ ਉਤਰਾ ਖਾਵੈ ਖਾਇ ਨਦੇਹ ਕਛੁ
 ਹੀਏ ਬੰਧ ਜੂਰਾ ॥ ਦੂਜਾ ਉਤਰਾ ਜੋ ਸਾਕਰ ਤਾਕਰ ਤੈਸਾ ਗੁਰ
 ਭਗਤਾਇ ॥ ਤੀਜਾ ਉਤਰਾ ਚਕ ਪਰਾਇਆ ਨਾਨਕਾ ਓਸ ਸੂਰ
 ਤਿਸ ਗਾਇ ॥ ਗੁਰ ਪੀਰਗੰਘਾਂ ਤਾਂ ਭਰੇ ॥ ਮੁਰਝਾਨ ਪਾਇ ॥ ਸੁ
 ਦ ਕਰ ਸਿਖ ਬਗਾਇਆ ॥ ਸਦੇਹੇ ਓਠ ਕੇ ਸਿਖ ਨੂਰ ਪਈਏ
 ਕਰ ਜਰੇ ਦੇ ਕਰਿ ॥ ਟੇਰਿ ਗੁਰੂ ਕੇ ਜੂਰ ਗਾਇਆ ॥ ਮਥਾ ਟੇਕ ਕਰ

੨੨

ਬੋਲਿਆ ਗੁਰਤੇ ਵਿਛੁ ਤਿਆਸਿ ਲੋਭੀ ਕਾਮਕੁਗਾ ਬਖਸੈ ਗੁਰਬ
 ਖਸਿਦ ਮੇਲ ਲੈ ਛਾਹੁਰੁਗਾ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸਕਰ ਬੋਲੇ ਗੁਰਕੀਇ
 ਹ ਅਗਿਆਸੀ ਬੇਦ ਪਰਮ ਕੀਰੀਤ। ਸਾਖੀ ਪੂਰੀ ਸਪਤਮੀ ਅਠ
 ਵੀ ਸਿਖੀ ਛੀਤ॥੧॥ ਸਾਖੀ ਪੂਰੀ ਹੋਈ ॥ ਬੋਲੁਦਾ ਗੁਰੂ ਜੀ
 ॥੧॥ ਸੁਦਗੁਰ ਸਿਖ ਮੁਕਤ ਨਾਮ ਸਤੁ ਸਿਖਾਉ ਪਦੇਸਾ ਜੇ ਨ ਕਰੇ
 ਗੁਰ ਉਕਤ ਬੇਨੁਪ ਛੂਠਾ ਕੁਝ॥੧॥ ਕਰ ਜਨ ਲੇਵੇ ਕਿਸੀ ਕਾਲੇ ਵਿੱਤ
 ਵੇਵੇ ਕਾਵਾ ਪੁਸੀ ਕਰੇ ਪਰ ਸਿਖ ਦੀ ਕੁਲਾਇ ਖਾਵੈ ਰਾਵ॥੨॥ ਛੂਰ
 ਨ ਬੋਲੇ ਛੂਠਨ ਸੁਣੇ ਛੂਠਨ ਕਰੇ ਪੀਤਾ। ਸਤ ਕਮਾਵੈ ਸਚ ਸੰਗਤ
 ਸਤੀ ਪਾਲੈ ਰੀਤ॥੩॥ ਸਚ ਵਾਪਰੀ ਸਚ ਸੁਰਮਾ ਸਚ ਪੰਡਤ ਸਿਖ॥

ਸਦੀਖੇਤੀ ਸਬਸਰੇਭੰਗਪਬੁਧਾ॥੪॥ਸਿਖੋਇਜੁਠਾਨਗਿਖ ० ੨੩
ਵੈ॥ਸਿਖੋਇਪਨਤੋਛਿਟਕਾਵੈ॥੫॥ਸਿਖਪਸਾਦਵੰਡੁਕਰ
ਖਾਇ॥ਨਾਗੇਕੇਸਭੇਗਨਸੁਪਤਾਇ॥੬॥ਖਾਵੈਗੁਰਕਾਨਾਮ
ਜਪਪੜਲੈਪਸਾਇ॥ਨਗਨਨਦੇਖੇਨਾਇਕਾਨਾਰੀਰੂਪਨਯਾ
ਇ॥੭॥ਧਨਪਰਖਰਕੇਛੁਵੈਨਗਿਨੀਚਜਾਤਿਭੇਲੂਗ॥ਕੁਸਿ
ਆਮਾਸਨਖਾਈਏਪਾਲਿਆਖਾਇਨਸੁਗ॥੮॥ਖਦਕੇਛੁਰੂ
ਚਿਤਗਤਿਢੀਦੇਪੀਛੇਅੰਭਿ॥ਅਲਤਿਆਗੇਭੇਮਿਤਕਾਕ
ਰਿਪਦਪਾਣੀਰਿਭੁ॥੯॥ਸੀਤਨਾਇਜਾਮਰਗਿਰਾਤਿਖਾਇ
ਕਰਵੰਡੁ॥ਕੋਗੁਰੂਗੋਬਿੰਦਸਿੰਘਜਮੁਆਕਰੇਨਦੰਡੁ॥੧੦॥

ਬੋਲਿਆ ਗੁਰਤੇ ਦਿਛੁ ਤਿਆਸਿ ਖੋਲੀ ਕਾਮ ਕੁਯਾ ਬਖਸੈ ਗੁਰਬ
 ਖਸਿੰਦ ਮੇਲ ਲੈ ਛਾਡੁ ਰੁਯਾ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਹਮ ਕਰ ਬੋਲੇ ਗੁਰ ਕੀ ਇ
 ਹ ਅਗਿਆਸੀ ਬੇਦ ਪਰਮ ਕੀਰੀਤਾ ਸਾਖੀ ਪੂਰੀ ਸਪਤਮੀ ਅਠ
 ਵੀ ਸਿਖੀ ਛੀਤ ॥ ੧ ॥ ਸਾਖੀ ਪੂਰੀ ਹੋਈ ॥ ਬਿਲੁਦਾ ਹੁਰੂ ਜੀ
 ॥ ੧ ॥ ਸੁਦਗੁਰ ਸਿਖ ਮੁਕਤ ਨਾਮ ਸਭ ਸਿਖਾ ਉਪਦੇਸਾ ਜੇ ਨ ਕਰੇ
 ਗੁਰ ਉਕਤ ਬੇ ਮੁਖ ਛੁਠਾ ਕੁਯਾ ॥ ੧ ॥ ਕਰ ਜਨ ਲੇਵੇ ਕਿਸੀ ਕਾਲੇ ਇੰਤ
 ਦੇਵੇ ਕੁਯਾ ਖੁਸੀ ਕਰੇ ਪਰ ਸਿਖ ਲੀ ਕੁਲਾਇ ਖਾਵੈ ਰਾਵਾ ॥ ੨ ॥ ਛੁਠ
 ਨ ਬੋਲੇ ਛੁਠ ਨ ਸੁਣੇ ਛੁਠ ਨ ਕਰੇ ਪੀਤਾ ਸਭ ਕਾ ਫੈਸਲ ਸੰਗਤ
 ਸਲੀਪ ਲੈ ਰੀਤਾ ॥ ੨ ॥ ਸਭ ਵਾਪਾਈ ਯਤ ਜੁਰਮਾ ਸਚਾ ਪੰਡਤ ਸਿਖਾ

ਅਰਦਾਸੀ ਦੇਇ ॥ ੧੬ ॥ ਪਸਾਦਿ ਅਰਦਾਸੀ ਬਾਂਹਿ ਦੇਇਸ ੨੪
 ਕੁੰਕਸਮ ਤਾਬਾਇ ॥ ਜੋ ਪਸਾਦਿ ਮੈ ਈਰਖਾ ਕਰਤ ਤੇਜੇ ਸਾਦਾ ॥
 ੧੭ ॥ ਲੋਕੁ ਕਰੇ ਪਸਾਦ ਮੈ ਜਮ ਕੀ ਖਾਵੈ ਮਾਰਿ ॥ ਸੋ ਪਸਾਦਿ ਗਾ
 ਲੈ ਤਿਸੀ ਰੋਗ ਦੇਖ ਪਨੁ ਖੁਆਗਾ ॥ ੧੮ ॥ ਖਾਇ ਕੁਗਤ ਜਾਂਸ ਮੈ
 ਸਿਖ ਉਠੇ ਨ ਛੋਡੇ ਬਾਇ ॥ ਜੋ ਛੋਡੇ ਛੋਡਿ ਰਖਾਇ ਖਾਇ ਨਿਜੁ ਖੀ
 ਪਨੀ ਗੁਰ ਪਾਇ ॥ ੧੯ ॥ ਤੁਰਕ ਤੁਰਕ ਦੀ ਤੇ ਬਦੈ ਤੁਰਕ ਨ ਕਰ
 ਜੈ ਸਿਖ ॥ ਭਾਰ ਬਰਨ ਗੁਰ ਗੁਇ ਜੋ ਖਾਇ ਖਦਾ ਦੇ ਭਿਖਾ ॥ ੨੦ ॥
 ਕੁਖ ਨ ਕੀ ਬਾਦੀ ਤਜੈ ਤਜੈ ਸੀਤਲਾ ਭੋਗਾ ॥ ਕਲਮਾ ਕਾ ਅੰਨ
 ਦੂਰ ਪਰ ਤੁਰਕ ਨ ਜਾਵੈ ਰੋਗਾ ॥ ੨੧ ॥ ਠਹੁ ਅਗ ਬਿਪ ਸਿਖ ਭੋਖ

ਖੰਡਨਾਗੀਯੋਇ। ਮੁਸੈਭੁਲਾਵੈਗਰਬਬਿਨਬਿਸਮਸਿਖਨਕੋਇ
 ੨੨। ਕਰੈਕਨਾਗਭਿਭਾਵਲੀਸੁਚਪਵਿਤਤਥਾਇ। ਗੁਰ
 ਪਸਾਇਅਰਦਾਸਕਰਿਨਾਰਾਗੁਜਨਅਗਿ। ੨੩। ਜਿਤ
 ਕਾਰਜਗੁਰਭਾਵਹਿਤੋਇਭਾਵਨੀਪੁਰਿ। ਈਸੇਦਕਸ
 ਬਤਭਾਇਆਆਗੇਸੁਖਭੁਰਪੁਰ। ੨੪। ਆਪਾਮਜੇਲੇਇ
 ਸਿਖਸੇਤਨਖਾਯੀਸੁਨ। ਜਮਪੁਰਵਾਸਾਪਾਇਗੋਕਰੇਮਲੇਛੁਹਿ
 ੨੫। ਬਿਨਾਅਨੰਦਬਿਵਾਹਿਤੇਭੁਗਤੇਪਰਕੀਜੋਇ। ਸੁਣ
 ਸਿਖਗੁਰਕਪਿਥਕੇਮੇਰਾਸਿਖਨਸੋਇ। ੨੬। ਸਾਂਝਸਵੇਰੇਸੋਇ
 ਨਹਿਜੂਠਅਸੁਚਰਹਿਦੂਰ। ਗੁਰੁਨਿਕਟਯੋਸਿਖਪੈਦੇਦਨਰੇ

੨੨ ॥ ੨੭ ॥ ਗੁਰਮਿਖ ਖੁਲੇ ਕੇ ਸਨ ਹਿਖਾਵੈ ਜੂਨ ਕੇ ਸਾ ॥ ੨੮ ॥ ੨੪
 ਪਗੁਰੂ ਕਾ ਏਹਿ ਕੇਖਾਇ ਕਮਾਈ ਸੇਜਾ ॥ ੨੯ ॥ ਏਤਨ ਕਰੈ ਪਾਤਿ
 ਠਹਿਸਨਾਨ ਕਰੇ ਗੁਰਵਾਕ ॥ ਪੜ ਬਾਣੀ ਮਥਾਇ ਕੈ ਗੁਰੂ ਸਿਖਨ
 ਸੇਸਾਕ ॥ ੩੦ ॥ ਏਹਿ ਗੋਤ੍ਰ ਕੀ ਆਤਮਾ ਨਾਨਕ ਦਾ ਦਕਮਾਨ ਸੇ
 ਈ ਗੁਰਮੁਖ ਸੰਤ ਤੀਸਤਿ ਗੁਰੂ ਦੇਵੈ ਦਾਨ ॥ ੩੧ ॥ ਸੈਯਾ ॥ ਮੁਏ
 ਜੀ ਸਿਖ ਕੇ ਬਾਂਧ ਕੇ ਤਿਤੋਰੇ ਵਤਨਾ ਹਿਕ ਜਾਗਰਾਵੈ ॥ ਅਮੀਦ ਪ
 ਨ੍ਰਸੇਕ ਤਜੈ ਸਿਖ ਪੀਟੇ ਨਾਨਕਿ ਸੁਖ ਬਦ ਪੜਾਵੈ ॥ ਸੀਤ ਸੰਬੁਗ ਨ ਬਿ
 ਪ੍ਰਸਿਖਨ ਏਹਿ ਖੁਆਇ ਮੁਛੇਟ ਬੜਾਵੈ ॥ ਬੇਦ ਕੀਰੀਤ ਕੇ ਤਿਅ
 ਕਰੇ ਨਾਨਕਿ ਅਕੇ ਮਾਨਸੁ ਸਿਖ ਸੜਾਵੈ ॥ ੩੨ ॥ ਗੁਰ ਕੀ ਛਾਪ ਸਿ

ਕੇਸਰੀਪਾਹਿਲਦੇਇਉਤਾਰਸੇਵੇਮੁਖਜਨਾਬੇਟੇਕੇਬੰਧਕੇ
 ਛਾਪਮੁੰਡਾਵਤਜਮਦਖਉਗਕੇਪੇਤਪਛਾਨੇ। ਸਾਕਤਜੈਤਿ
 ਤਖਾਂਤਜੈਜੈਪਾਲਗਿਤੁਗਿਸੇਪਾਪੀਗਿਆਨੇ। ਗੋਦਿਦਸਿਖ
 ਨਿਸੇਗਕਯੋਇਹਦੇਮੁਖਤਿਆਗਕੇਪਾਪਨਸੋਨੇ॥ ੨੨॥ ਤੁਰ
 ਕਪਾਰਮੀਜੋਪੜੇਜੀਵਨਲੀਏਸਿਖਾ। ਤੁਰਕਮੀਤਬਿਸਾਯਕਰ
 ਗੁਰਤੇਜਦਾਵੇਮੁਖਾ॥ ੨੩॥ ਦਿਵਾਨਮੈਸੁਤਜਨਮਮੈਮਰਨਤੁ
 ਨਖਾਹਬਖਸਾਇ। ਸਿਨਿਖਗੁਰਕਾਜਾਨੀਏਮੇਨੇਅੰਨਨਖਾਇ
 ੨੪॥ ਸਿਲਾਨਪੁਜੇਪਾਹਿਲੀਸਿਲਾਨਪਾਲੀਪੀਉ। ਬੁਨਾ
 ਸਮਕੀਰੀਤੁਤੇਬਰੇਸੈਸਿਖਨਮੀਉ॥ ੨੫॥ ਬਹੁਤਾਕਰਮਸੀ

ਸਾਰਕਾਪਿਤਾਪਿਤਾਮਾਦੇਵ। ਗੁਰਗਿਆਨਨਮਾਨੀਏਸੇਸਿ ੨੬
 ਖਮੇਰੇਸੇਵਾ। ੨੬। ਜੇਗੁਰਕੇਘਰਜਾਇਆਬਡਾਕਹੈਜਿ
 ਬੇਦਾ। ਤਪਜਪਦਾਨੀਕੁਤੁਪਦਿਪਦੇਇਨਇਨਕੇਖੇਦਾ। ੨੭
 ੭। ਰੇਵੈਕੁਦੀਕੁਦਬਿਨਰੇਵੈਪਾਪੀਲੋਗਾ। ਵੇਖੁਖਗੁਰਫਿਟ
 ਕਾਰਿਆਰੇਵੈਦੀਰਘਰੇਗਾ। ੨੮। ਮੇਰੇਘਰਜੇਆਯਾਗੁਰੂ
 ਸਬਦਸੇਗੇਤਾ। ਗੁਰਸਿਖਾਸੁਦਪਾਗੀਏਗਦੀਰੇਸੁਭੇਤ
 ੨੯। ਮੈਬਖਸੇਗਾਪਾਰਕਰਉਸਪਦਵਾਤਾਆਪਾ। ਨਸੀਕਰ
 ਵਤਨਰਾਮਨੁਜਗੋਰਖਮਹਮਦਮਾਘਾ। ੪੦। ਬਰਸੈਬਰਸਾ
 ਪਰਪਰਖੇਤੀਪੁਬਬਨਾਇ। ਗੁਰਸਨਮੁਖਜਬਪਰਮਠਲੀ

ਨੇਗੁਰਾਫੁਰਮਾਇ॥੪੧॥ਮੁਕਤਨਾਮਾਪਤੈਜਨਤੀਰਥਮੁਕਤਸ
 ਰਨਾਇ॥ਬੁਰੇਕਰਮਤੇਛੂਟਕਰਗੁਰਾਪਰਮਰਕਰਜਾਇ॥੪੨॥
 ਬੈਠਬਤਾਲੀਠਲਸਦੈਸੁਦਸਿਖਦੀਨੋਤੋਇ॥ਦੁਗਦੀਛੋਰਿਤ
 ਜੂਨਕੋਜਿਉਸਮੀਰਬਖਸੇਇ॥੪੩॥ਤਾਂਗੁਰੂਜੀਕਹਿਅਗਨਿ
 ਲੋਤਾਈਨੀਗਗਾਛਿਗਾਸਾ॥ਰਹਤਿਸਿਖਕੀਰਹਦੀਸੰਸਾਰੀਅੰ
 ਕੀਸੁਨਦੀਮੰਨਦੀਨਹੀ॥ ਸਾਖੀਪੁਰੀਓਈ॥ਬੋਲਦਾ
 ਗੁਰੂਜੀ॥੮॥ਏਕਬੇਰਗੁਰੂਜੀਪਰਾਤਉਠਕੈਬੈਠੇਥੇ॥ਤਾਇ
 ਕਸਿਖਲੈਗਾਯੀਏਮਛਾਨਿਅਗੇਇਆਆਇਆਭਾਗਤਰੀ
 ਸਜਾਵਾ॥ਬੋਲੇਗੁਰੂਜੀਸਿਖਾਸੁਖਹੈ॥ਮਥਾਏਕਕੈਸਿਖਬੋਲਿ

ਅਗਾਜੀਸਦੇਪਾਤਿਸਾਹਮੈਵਲੁਜਾਗਸਿਖਗਾਂ। ਅਰਜਨਦੇਖ ੨੭
 ਅਇਆਗਾਂ। ਏਕਮੋਮਨੀਨੈਸਿਖਦੀਵਸਕਰਛੋਡੀਯੋ। ਅੰਸ
 ਮੰਤ੍ਰਕੋਈਪਤ੍ਰਿਅਰੇਸੁ। ਜੁਓਸੇਦੀਬਾਤਬੋਲਦੀਯੋ। ਕਹਰੀ
 ਏਮੈਸਿਖਦੀਨਹੀਰਹਿਦੀ। ਅਸੀਸੁਖਾਂਸੁਖਰਹੇਗਾਂ। ਗੁਰੂਜੀਬੋ
 ਲੋ। ਪੀਰੀਮੁਛੀਦੀਸਿਖਯੋਗਾਂ। ਸੀਰਦੀਖਾਂਦੋਹੇਗਾਂ। ਤੁੰਸਿਖ
 ਨੇਬੇਨਤੀਕੀ। ਗੁਰੂਜੀਬਖਸੀਏ। ਮੇਰੀਭੁਲਜੀਯੋਗੀ।
 ਤੇਗੁਰੂਜੀਮੇਰੀਭੁਲਅਰਮੈਅਇਸਿਦਕੀਯਾਂ। ਅਤੇਨਾਨਕੜ
 ਵਕਸਿਖਗਾਂ। ਬਚਨਹੋਇਅਮੁਕਤਸਗਇਸਨਾਨਕਰਾਵੇ।
 ਕੁਰਹਿਤਫੂਰੋਵੈਗੀ। ਮੁਕਤਨਾਵਾਸੁਣਵੈਰਾਖੀਪਾਲਾਜ

ਪੁਜੀ ਸੁਣਵੇ ॥ ਵਾਗਿਗੁਰੂ ਜੀ ਸਾਇ ॥ ਆਠ ਅਖਰ ਸਿਖ ਕੈ ॥
 ਰੰਦੇ ਆਇਤ ਵਾਰਗਲ ਮੈ ਅਥਵਾ ਸਿਰਬੰਨੇ ॥ ਸੁਰਤ ਟਿਕਾਵੇ
 ਹੀ ਆਵੈਗੀ ॥ ਭੂਤ ਕੀ ਸਾਇ ਆਨ ਸਜਾਵੈਗੀ ॥ ਸਿਖੀ ਜਾਬਤ
 ਰਖਦੀ ॥ ਰੁਾਈ ਰੰਗਦੀ ਹੀ ਰੁਲੀਯੈ ॥ ਰੁਖ ਕਛੁ ਭਲਾ ਨਾਹੀ ॥ ਰੁ
 ਰੂ ਸਿਦਕ ਸਿਖੀ ਪਿਆਰੀਯੈ ॥ ਗੁਰੂ ਕੇ ਕਛੁ ਭੇਟ ਪੈ ਕੇ ਲੋਭੀ
 ਨਹੀ ॥ ਜੋਪਨ ਕੇ ਲੋਭੁ ਤੇ ਕੁਰਾਤੀ ਨੇ ਬਖਸੇਗਾ ਸੋ ਸਿਖ ਗੁਰਾਂ ਕ
 ਭੇਰਯੈ ॥ ਚਿਸਟੀ ਸਿਖੀ ਗੁਰੂ ਕੇ ਯੁਰਨ ਪਵੈਗੀ ॥ ਮਥਾ ਟੇਕ ਕੇ ਤਾਂ
 ਸਿਖ ਪਰੋਗਾਇਆ ॥ ਗੁਰੂ ਚਲਨ ਤੇ ਜਿਉ ਕੀਤਾ ਤਿਵੈ ਬਲਗ
 ਈ ॥ ਏਕ ਬੇਚ ਗੁਰੂ ਜੀ ਉਸਦੇ ਪਰਗਏ ਖੇਜੁ ਮਨੁ ਖੇਨੇ ॥ ਤੁਹਿ

३८
 ਖਣੀਮਬਾਅਨਟੇਕਿਆਬੋਲਕੇਸੁਣਾਇਆਗੁਰੂਜੀਮੈ
 ਮੁਸਲਮਾਨਨੈਵਸਕਰਛੁਰੀਸਾਪਛਿਤਾਵਲੀਗਾਂਬਠਨ
 ਕੀਤਾਸਿਖਲੀਏਅੰਗਸੰਗਬਗੈਰਪਾਪਨਹੀਲਗਾਯਾ। ਭੁਰ
 ਮੰਮਿਆਦਾਵਿਸਾਨਕਰੀਏ। ਮੁਸਲਮਾਨ। ਮਤਰੇਈ। ਮ
 ਖੀ। ਮਨਦਾ। ਪੁਛੁਲਲਗੇਸਿਖਲੀਏਸਿਟਕਮਾਪਣਸੁਦ
 ਇ। ਤਾਂਬੋਲੀ। ਗੁਰੂਜੀਟਹਲਸਿਖਾਂਦੀਕਰਨੀਗਾਂ। ਅਪ
 ਟੇਗਬੀਟਹਲਕਰਨੀਗਾਂ। ਅਤੇਪ੍ਰਤੀਤਕਰਨੀਗਾਂ। ਮੇਰੀਓ
 ਟਆਸਗਗੁਰੂਜੀਤੁਮੀਰੀਓ। ਬਖਸ਼ੈਲਾ। ਸਦੇਸਿਖ
 ਸਿਖਲੀਟਹਲਬੁਤਕੀਤੀ। ਅਤੇਹੁਟਦੇਇਕੇਮਚਾਟੇਕਿ

ਆਗੁਰੂਜੀਖੁਜੀਕੀਤੀ॥ ਅਤੇਬਚਨਕੀਤੀ॥ ਜਿਖਦੀਏ
 ਤੇਰਾਬੇਦਾਹੋਵੇਗਾ॥ ਅਤੇਸਤੁਵੇਜਨਮਗੁਰੂਜੀਕਾਜਿਖਸੀ
 ਗਤਿਸਿਖਕੀਮਹਲਬਸਕੇਉਪਰੈਗੀ॥ ਸਾਖੀਨਾਦੀ
 ਪੁਰੀਹੋਈ॥ ਬੋਲੋਵਾਹਿਗੁਰੂਜੀ॥ ੬॥ ਏਕਬੇਰਗੁਰੂਕੇ
 ਹਜ਼ੂਰਗੀ॥ ਅਨੈਕੀਤਨਕੀਤੀ॥ ਅਤੇਜੋਗਗਏਰਿਹੋ
 ਪੀਠਿਦੀਵਾਰਗਾਦੀ॥ ਪ੍ਰੀਤਕਰਖਾਲਸਾਖੁਸੀਹੋਇਖ ॥
 ॥ ਸਵੇਰਕਾਸਮਾਥਾ॥ ਸਬਦਸਾਜਕੀਠਪ੍ਰੇਮਏਕਹੋਗਏ॥
 ਏਕਾਂਗੀਸਿਖਬਾਗੁਰੂਜੀਕੀਬਾਣੀਬਿਨਪਤਿਤਨਹੀਬਾਕ
 ਰਵਾ॥ ਸੋਉਠਕੇਤੁਲਕੇਦਿਵਾਨਦਿਚਆਇਕੇਬੋਲਿਆ॥

॥ ਗੁਰੂਜੀ ਮੇਰੀ ਪੁਕਾਰ ਹੈ ॥ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿਖ ਰਾਗੀ ਬਿਸਿਲ ਕੀ ਹੋਗ
 ਏਹੈ ਨਾ ॥ ਗੁਰੂ ਕੀ ਬਾਣੀ ਛਡ ਕੇ ਗੋਪੀ ਚੰਦ ਦਾ ਝਗੜਾ ਅਰੰਭ
 ਬੈਠੈ ਨਾ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ ॥ ਗੁਰੂਜੀ ਕੇ ਸਬਦ ਬਾਣੀ ਹੋਰ ਕਈ
 ਬਾਣੀ ॥ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਿਖਾ ਜਾਣ ਬੂਟ ਕੇ ਬਾਣੀ ਛਡ ਕੇ ॥ ਕੀਰਤਨ
 ਵੇਲੇ ਕਿਉਂ ਹੋਰ ਪੜਿਆ ॥ ਤਾਂ ਬਦਨ ਹੋਇਆ ॥ ਭਾਈ ਸਾਂਈ
 ਲੋਕਾ ਸਿਖਾਂ ਵਿਚ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਵਿਚ ਭੇਦ ਨਹੀ ॥ ਸਿਖ ਸੇਵਕ ਭਗ
 ਤ ਸਬ ਨਾਂ ਮੈ ਬੈਰਾਗ ਸਾਸ ਸਮਾਜ ਮਾਲ ਏਹੈ ਨਾ ॥ ਕਰਤਾਰ ਨਾ ਅੰ
 ਤੇ ਸਿਖਾ ਸਿਖੀ ਦੂਰ ਹੈ ॥ ਧੰਨ ਗੋਪੀ ਚੰਦ ਜਿਨ ਦੋ ਦਾਸੈ ਗਵਾਂ ਅਤੇ
 ਰਾਜ ਕਾ ਮੋਹਿ ਤਿਲ ਕੀ ਨਿਆਈ ਤੋੜ ਸੁਟਿਆ ॥ ਤਪਕ ਰਿਸਿ ਪ

ਹੋਇਆ ਗੋਰਖਨਾਥਕੇਚਰਣੀਲਗਭਿਪਰੰਮਾ। ਤੁਨੀਸਤੁਸਿ
 ਖਜੂਰਬੈਠਦੇਹੋਅਤੇਮਨਪਰਕੀਆਂਕਾਂਦੀਆਕਸੇਹੁਦੀਆਂ
 ਕੁਰਗਤਦੀਆਂਦਿਖਸਿਖਦੀਆਦੇਹੋਗਾ। ਕੁਛਗੁਰੂਕੇਪਰੋ
 ਬਲਗੋਤਾਪਰਜਾਈਏਲੈਕਰ। ਤੁਨੀਕੀਕਰਗੋਪੀਦਿਵਦੀਰੀਸਕ
 ਰਦੇਹੋ। ਗੁਰੂਸਬਕਾਸਾਂਦੁਹੋ। ਵੈਰਾਗਵਾਲਿਆਂਦਾ। ਜਿਸਬਾ
 ਣੀਨਲਿਵਿਗਾਅਤੇਸਾਂਤਗਿਆਨਪਾਪਤੋਹੋਵੈ। ਸਿਬਾਣੀਗੁਰੂ
 ਕੀਬਾਣੀਸਮਾਨੈ। ਬੇਟਕਵਾਕੁਰੀਬਿਅਰਥਤਿਆਗਣਾ।
 ਦੇਵਤਾਂਕੀਬਾਣੀਕੁਰੀਬਿਅਰਥਛੋਡੀਏ। ਸਾਰਵਾਲਾਵਾਕਬਾ
 ਲਕਕਮੰਨਣਾ। ਸਾਖੀਦਸਵੀਪੁਰੀਹੋਈ। ਬੇਲਹੁਵਾਗਿਗੁਰੂ

ਜੀ॥ ੧੦॥ ਏਕਬੇਰਗੁਰੂਜੀਕੋਅਗਾਨੀਦਿਵਾਨਵੀਚਸਿਖਸਬ ੨੦
 ਵਕੀਰੁਵਦੀਵਾਲਾਬੋਲਿਆਗੁਰੂਜੀਸਦੇਪਾਤਸਾਹਮੇਰੀਫ
 ਰਿਆਦੇਯੋ॥ ਰਾਗੀਆਂਸਿਖਾਂਕੀ॥ ਜੀਪਾਤਸਾਹਪਤ੍ਰਤਿਮੈਸੁਖ
 ਮਨੀਪਤ੍ਰਦਾਸਾਂਇਕਅਸਟਪਦੀਰਹਦੀਸੀ॥ ਮੈਕਹਿਰਹਿਆਰੁ
 ਗਪਾਇਲੇਵਾਂਤਾਂਤੁਮੀਪਿਛੋਕੀਰਤਲੁਕਰਣਾ॥ ਮੇਰੇਕਹਦਿਆਰੀ
 ਸਬਦਲਗੇਪਤ੍ਰਨਾ॥ ਮੈਨੂੰਉਗਤਪਾਵਦੁਇਤਾ॥ ਤੁਮੈਕਹਿਆਰ
 ਜੂਰਫਹਿਆਕਰਕੈਤਨਖਾਹੀਏਕਰਾਂਗਾ॥ ਸਦੇਪਾਤਸਾਹਮੇਰੀ
 ਆਇਕਰਣਾ॥ ਤਾਗੁਰੂਜੀਸਕਰਬੋਲੇ॥ ਕੁਈਸਿਖਤਿਨਾਰਗੀ
 ਆਗੂਤਨਖਾਹਨਾਹਿ॥ ਹਰਜਸਮੁਨਤੇਬਾਤਲਾਵੈ॥ ਵਰਤਨਖ

ਜੀਆਬਰਾਕਾਦੈ॥ ਕੁਈਸਿਖਾਤੁਸਿਗਤਿਨੁਬੀਦਾਛਕਾਵਦਾਸ
 ॥ ਅਤੇਗਲਗੇਅੰਮਿਤਪਸਾਦਿਛਕਾਵਦਾ॥ ਇਨਾਨੁਗੁਰੂਕੀਖਸੀ
 ਹੁਈ॥ ਕਲਜੁਗਕੀਰਤਨਨਾਮਅਧਾਰ॥ ਕੁਈਜੇਕੋਈਗੁਰੂਕੀਭ
 ਵਨੀਕਰਕੇਸਬਦਕੀਰਤਨਪਨੈਗਾ॥ ਸਿਸੇਸਾਰਤੇਮੁਕਤਹੋਵੈਗਾ॥
 ਗੁਰੂਨਾਲਿਬਦਆਵੇਗੀ॥ ਬਿਖਤਤੁਏਗੇਗੁਰਪਸਾਦਿ॥ ਸਿਗਤਸੋਨਿ
 ਸਢੈਤਰੈਗੁਰਕੀਸਰਦੀਆਇ॥ ਈਹਾਂਭੁਗਤਆਗੇਮੁਕਤਮਾਰਗ
 ਕੁਦਬਤਾਇ॥੧॥ ਸਾਖੀਪੁਰੀਹੋਈਯਾਰਦੀ॥੧੧॥ ਬੇਲੋਵਾਹਿ
 ਗੁਰੂਜੀ॥ ॥ ਏਕਦਿਨਇਕਸਿਖਭਿਕਾਰਪੜਦਾਸੀਉਨਤੁਕਪੜੀ
 ॥ ਕਰਤੇਕੀਮਿਤੁਕਰਤਾਜਾਣੈਕੇਜਾਣੈਗੁਰਸੁਗਾ॥ ਗੁਰੂਕੇਮੁਲਕਰ

ਬੇਲੇ ਏਸ ਸਿਖ ਨੂ ਮਾਰੇ ਲਾਠੀ ਤੇ ਪਕੜ ਲਿਆਵੇ ॥ ਤਾਂ ਪਕੜਿਆ ३੧
 ਲਿਆ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬੇਲੇ ਦੂਰ ਬੈਠਾਇ ਛੱਡੇ ॥ ਤਾਂ ਸਿਖ ਅਰਦਾਸ
 ਕੀਤੀ ॥ ਜੀਸ ਦੇ ਪਾਤੁ ਨਾ ਹੋਸਾ ਏਸ ਸਿਖ ਨੂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਿਉ ਮਰਵਾ
 ਇਆ ॥ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿ ਆਏ ਮੇਰੀ ਬਾਣੀ ਦੀ ਇਕ ਤੁਕ ਬੀ ਪੜ੍ਹੇਗਾ
 ਸੁਰਿ ਪਰੇਗਾ ॥ ਏਸ ਸਿਖ ਚਿੰਕਾਰ ਪੜ੍ਹਿਆ ਅਤੇ ਮਾਰ ਖਾਈ ॥ ਤਾਂ ਉਧ
 ਰ ਕੇ ਮੇਰੇ ਦੇਗਾ ॥ ਤਾਂ ਹਸ ਕਰ ਬੇਲੇ ਭਾਈ ਬਾਣੀ ਪਿਛ ਕੇ ਨਹੀ ਪੜ੍ਹੀ ॥
 ਬੁਲਾਵੇ ਸਿਖ ਨੂ ਬੁਲਾਇਆ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿ ਆ ਸਿਖ ਪੜ੍ਹਾ ਸਿ
 ਖ ਲਗਾ ਪੜ੍ਹਦਾ ॥ ਤਾਂ ਤੁਕ ਤਿਵੈ ਪੜ੍ਹੀ ॥ ਤਾਂ ਬਚਨ ਹੋਇਆ ਤੁਕ ਇਉ
 ਪੜ੍ਹਾ ॥ ਕਰਤੇ ਕੀ ਮਿਤ ਕਰਤਾ ਜਾਣੈ ਕੈ ਜਾਣੈ ਗੁਰੂ ਮੁਖ ॥ ਭਾਈ ਇਸ

ਕਾਅਰਥਾ। ਕਰਤੇ ਕੀ ਵਰ੍ਹਿ ਆਈ ਕਰਤਾ ਹੀ ਜਾਣਦਾ ਹੈ। ਅਥ
 ਵਾਗੁਰੂ ਬੀਜੁ ਰਮੇ ਸੁਦੇ ਤੇ ਦੇ ਤਾਂ ਜਾਣਦੇ ਹੈਨ। ਹਿਰਜੀ ਅਸੀਸਾਰੀ
 ਸੁਦ ਸੁਦ ਕੇ ਜਾਣਦੇ ਹੈਨ। ਨਹੀ ਤਾਂ ਅੰਧੇ ਰੋਜਾਂ ਦਾ। ਜਾਂ ਗੁਰੂ ਕੇ ਨ
 ਜਾਣਦੇ। ਏਨ ਸਿਖੇ ਕੇ ਕੇ ਅਖਰ ਨੂੰ ਇਕ ਲਗ ਪਤ੍ਰੀ। ਉਸ ਕਾਅ
 ਰਥਾ। ਕਰਤੇ ਕੀ ਵਰ੍ਹਿ ਆਈ ਕਰਤਾ ਹੀ ਜਾਣਦੇ। ਗੁਰੂ ਸੂਰੇ ਰਿਅ
 ਜਾਣੇ। ਏਹ ਅਨਰਥ ਹੋਇਆ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਕੀ ਸਰਦ ਕਿਉਂ ਜਾਣ
 ਹੈ। ਭਾਈ ਸਿਖੇ ਸੁਪਰਾਣੀ ਪਤ੍ਰੇ ਗਾਏ ਨਿਯਾਨ ਹੋਇ ਗਾ। ਜੇ ਕੁਸੁ
 ਧੋ ਦੇ ਤਾਂ ਫੇਰ ਸੁਪਰਾਣੀ। ਵਿਗਨੀ ਵਸਤ ਤਾਂ ਪਰ ਕੀ ਸਵਾਰ
 ਲੈਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਬਾਣੀ ਨਹੀ ਸੁਪਰਾਣੀ ਦਾ। ਤਾਂ ਭਾਵਨਾ ਬਿਗਨ

ਏਯੀਕੀਵੈਯੈਨ। ਤੁਕਪਤੀਅਕਾਲਉਸਤਤਿਕੀ। ਭਾਵਨਾ ੨੩
 ਬਿਯੀਨਜਕਜਾਰੇਈਮਰਤੁਯੈ। ਭਾਈਸਿਖੀਪੰਜਤਰਾਦੀਯੈ।
 ਏਕਪਿਪੇਦੀਸਿਖੀ। ਅਤੇਦੂਜੀਵੇਖਾਵੇਖੀਦੀਸਿਖੀ। ਤੀਜੀ
 ਹਿਰਸੀਸਿਖੀ। ਚੌਥੀਸਿਦਕੀਸਿਖੀ। ਪੰਜਵੀਭਾਵਦੀਸਿਖੀ।
 ਪਿਪੇਦੀਇਹਲੋਕਕਰੈਨਹੀਨਿਰਗਭਾਈਭਾਰਲਨਦੀ। ਵੇਖਾਵੇ
 ਖੀਸਿਖੀਇਹਸਿਖਯੋਇਆਕੋਈ। ਉਸਦੇਪਰਪਦਾਰਥਬਹੁ
 ਤਯੋਗੀਇਆਪਨਪੁਤ੍ਰਦੁਪਪਤਆਦਰ। ਵੇਖਕੇਭਾਵਨਾਹੋਰ
 ਬੀਲੋਕੁਕਰਪਦਾਰਥਾਂਦੇਸਿਖਯੋਗਇਆ। ਪਦਾਰਥਾਦੀਲੋਕ
 ਰਹੀ। ਗੁਰੂਨਾਲਸਬਦਵਾਪਰਭਾਨਲਗਾ। ਤੀਜੀਹਿਰਸੀਬਹੁ

ਤੇਜੋਕਰੰਦਸੋਕਰਣਾ ਅਪਨੀਸੋਈ ਅਤੇ ਰਹਤਨ ਸਿਖੀ ਨਿਗਤ
 ਵਿਚ ਬੈਠਾ ਪਾਪਿਲ ਗੁਰੂ ਕੀ ਦਾ ਨਭੇ ਦਯਾ ਦਿਆ ਸਤ ਗੁਰਪੁਰ
 ਨਾਮ ਨਿਲਾਯ ਤੇ ਨਕੀ ਪੂਰੀ ਆਸਾ ਨਾਨਕ ਜਪੀਏ ਨਾਮ ਨਿਤ ਸਿਮ
 ਰੇਸਾ ਸਿਰਿ ਗਾਸਿ॥ ਸਾਖੀ ਪੂਰੀ ਹੋਈ ਬਾਰਦੀ ੧੨॥ ਬੋਲੇ
 ਹਿਗੁਰੂ ਜੀ॥ ॥ ਤਾਂ ਪੀਛੇ ਪਾਛੇ ਆਸੀ ਗਤਿ ਗੁਰੂ ਕੀ ਜੀ ਪਾਤਸ਼ਾ
 ਹ ਪਾਪਿਲ ਦਾ ਭੇਦ ਗੁਰੂ ਕੀਏ॥ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬੋਲੇ ਕੇਖਾਤ ਸੁਦਾ
 ਇਆ॥ ਕੁਈ ਇਕ ਮੰਤ੍ਰੇ॥ ਦੂਜਾ ਜੀਤ੍ਰੇ॥ ਤੀਜਾ ਤੰਤ੍ਰੇ॥ ਮੰਤ੍ਰ
 ਸਤਨਾਮ॥ ਜੀਤ੍ਰੇ ਗੁਰੂ ਅਖਰ ਕਾ ਜੇਤ੍ਰ॥ ਤੰਤ੍ਰ ਜਲ ਮਿਸ੍ਰਾਨੇ
 ਰਸਮਤਾ॥ ਜਲ ਬਰਨਦੀ ਆਸੀ ਮਿਸ੍ਰਾਨੇ ਇੰਦ੍ਰ ਨੈਦੀ ਆਲਿਯ

ਜਮੈਦੀਆ ਤਾਂਸਾਂਤਕੀ ਅਵਧੋਵੈ। ਸਿਖਨੁਰੇਗਲਭਰਿ
 ਮਿਸ਼ਾਂਤੋ। ਸਸਕੀਤਾਤਾਂਜੁਪਮਾਵੁਤੇਜਸੁਰਮਾਹਿਵੈਗਾ। ਟ
 ਰਨਕੀਪਾਹਲਤੇਸੇਵਾਕੀਪੀਤੋਦੀਸੀ। ਸੋਗੁਰੁਕੀਇਛਿਆਨੁ
 ਪਕੀਸੀ। ਤਬਖੰਡੁਪਾਰਪਹਿਲਛਾਪਾ। ਦੇਵੀਕਾਪਿਆਨਾਪੇ
 ਮਕੇਨਿਬਾਣੁਸੈਯੇਦਸ ੧੦। ਆਨੰਦਜੀਸਾਂਤਿਰੇਇਆਨੁਪ
 ਪਉੜੀਮੇਖੋਤ। ਚਾਰਪਦਾਰਬਪਹਿਲਤੇਹੋਵੈਗੇ। ਪਹਿਲਾਦੇ
 ਨੇਬਿਨਾਜੈਸੇਤਿਰੀਆਕੇਸਾ। ਸੁਦੇਤੁਾਈਸਿਖੇਮਾਤਾਮਾਰੀ
 ਗੁਜਰੀਬੀਪੁਛਿਆਸੀ। ਤਾਂਸਿਖਾਂਪੁਛਿਆ। ਗੁਰੁਜੀਦੇਵੀ
 ਕੀਸਿਕਤਾ। ਅਬਵਾਗੁਰੁਕੀਸਕਤਾ। ਬਲਨੇਹੋਇਆਪਸਾਦਿ

੨੩

ਖਸੀਯੀ ਬਣਦੀ ਹੈ। ਗੁਰੂ ਜਗਦਾ ਬਣਦਾ ਨਹੀਂ। ਪਰ ਗੁਰੂ ਨੇ ਸਰਪ
 ਵਾਲਾ ਸਿਖ ਪਛਾਣਤਾ ਕਛਾ ਬਣਦਾ ਹੈ ਸਦਾ ਹੀ। ਸੁਣੇ ਭਾਈ ਸੀਰ
 ਤੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਪਰਵਿਦਏ ਕਤਾ ਹੈ। ਕੁਲ ਕਰ ਕੁਟੁੰਬ ਰਮਨ ਹੀ ਕਰਦਾ
 । ਗੁਰੂ ਕੇ ਏਕ ਜਾਪਾ ਪਹਿਰਿਆ ਸੀ। ਤਾਂ ਉਸ ਵੇਲੇ ਤਪ ਕਰਦੇ ਵਾ
 ਸਤੇ ਬਿੰਦਾ ਲਲ ਅਰਦ ਕੇ ਮਾਂ ਵੇਖੇ। ਉਸ ਮਨੀ ਤੁਹਿ ਦਿਖਾ ਬਿਪਾ ਲਲ
 ਉਮਾਂ ਉਹਾਂ ਤਪ ਕਰਨੇ ਗਈ ਥੀ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਕੇ ਕਹੇ ਦੇਵਤੇ ਉਸ ਤਤਿ
 ਕਰ ਕੇ ਲੈ ਗਏ ਥੇ। ਏਤ ਦਾ ਨਵ ਅਜੀਤ ਤਿਲੋ ਕੀ ਕਾਰਾ ਜਲੇ ਲੀ
 ਆਥਾ। ਬਹੁਤ ਬਰਸ ਜੁਪ ਭੁਵਾਂ ਨੀ ਕੀਆ। ਰਕਤ ਬੀਜ ਕੇ ਮਾ
 ਰਦੇ ਕਾਜ ਤਨ ਕੀਆ ਪਰ ਅਸੁਰ ਰਕਤ ਤੇ ਵਧੇ ਜਾਵੇ। ਨਾਵੇ ਅੰ

ਧਰਮਨੀਜੁਪਦਾ॥ ੴ ਸ੍ਵਰਮਦ੍ਵਰਮਪਾਯਲਗਾਂ॥ ਤਾਂ ਮਿਗਸੇਰ
 ਕੀਛਾਲਾਬੀ॥ ਪੁਕਾਰੀਸੇ ਅਤੇ ਤੇਜਿਪ੍ਰੰਜਪੁਰਖ ਨਿਕਸਕੇ ਜੁਪ
 ਕੀਤਾ॥ ਦਸਲਖਪੰਜਾਜਾਰਬਰਸ॥ ਤਾਂ ਦੇਵੀਉਠੀ ਮੁਰਤਿ ਤੇ
 ਕੁਹਕਰ ਅਜੂਰਖਪਾਇ॥ ਉਸਪੁਰਖ ਨੂਕਹਿਆ ਜੇਤੁਪਸੀਕੇਤੁਪ
 ਤੁਪਮੇਰੀ ਸਾਗਇਤਾ ਕਹੀਯੋ॥ ਮੈਥੀਏ ਕਥੇਰ ਤੁਮਾਰੀ ਬੁਲਾਈ
 ਆਵਾਂਗੀ॥ ਮਾਂਗਵਰਪਸਿਨਹੁਈਗਾਂ॥ ਤੇਰਾ ਬਪਏਹੀਰੋਦਸ੍ਵਰ
 ਮਨਨਾਮਤੇਰਾਹੁਆ॥ ਏਹਸਭਸੰਗਤਤੇਰੀਹੁਈਤੂੰ ਮੇਰਾਹੀਸਰੂਪ
 ਰਖੀ॥ ਤਾਂ ਪੁਰਖਬੋਲਿਆ॥ ਨਾਂਮਸਿੰਘਕੇਸਖੁਲੋ॥ ਕਟਿਤਾਰੇ
 ਬਿਨਾਸਸਤ੍ਰਕਾਤੇਜਾਅਰਜੇਰਲੁਨਾਅਰਬਚਨਪਦਵੀਭੋਗਮੇ

ਖਮਿਲੈ॥ ਅਸੁਰਜੁਧਾ॥ ਤਾਦੇਵੀਬੋਲੀਏਬੇਜੁਗਕਾਪਹਿਲਾਪ ३੫
 ਰਿਗੇਵੈਗਾ॥ ਤਬਰੁਦਰਸੈਕਰਨਾਮੇਹੋਇਉਤਰੇਗਾ॥ ਬਿਸਟ
 ਭਾਣਜਾਹੋਇਉਤਰੇਗਾ॥ ਤਾਮੈਭੀਤੁਮਾਰੀਬੁਲਾਈਤੁਮਾਰੇਬੀ
 ਰਸਬਦਪ੍ਰਕਾਸਕਰਿਆਵਾਂਗੀ॥ ਏਕਮੇਰਾਵਸਤੁਪਵਿਰਤਅੰ०
 ਖਅੰਜਨਕੁਟੰਬਕਾਮੇਹਨੀਕਰਦਾ॥ ਐਸੇਕਹਿਕੇਪੇਮਕਹਿਲ
 ਗਿਆਟੇਨਾ॥ ਖੁਸੀਹੋਈ॥ ਏਕਭੂਨੀਏਕਪਰਾਂਦਾਏਕਕਰਦਦਈ
 ॥ ਤਾਬੋਲੀਸਿੰਘਕੀਖਾਲਤੇਖਾਲਸਾਤੇਜਸਿੰਘਕਾਅਗਾਨੀ॥
 ਪਿਛੇਪਛੁਤਾਵਾਉਨਮਾਦਵਸਤੁਕਾਇਹਤੇਰੇਪੀਥਕੀਦੇਵਾਂਗੀ॥
 ਕਲ੍ਹਦੇਹਕਾ॥ ਕਹਿਕਹਿਗਈ॥ ਚਿਹ੍ਰਪੁਰਖੁਤਪਸੀਪਿਤੁਪਾਸ

ਅਇਆ॥ ਤਾਂਤੁਪਸੀਕਹਿਆਪੁਤ੍ਰਮੈਤੇਗਾਪਿਤਾਹੀਰਹਾਂਗਾ॥
 ਬਾਲਕਹੋਦੇਕਾਤੇਗਾਨੁਪਨਾਦੇਖਾਗਾ॥ ਦੇਵੀਕਾਵਰਿਜੋਤੈਪਾਇ
 ਮਾਰੈਮੇਰੀਗੰਧਿਆਕਬਿਲਈਜਾਵੇਤਪਕਗਾਗੋਦਾਵਰੀਕੇਤ
 ਦਪਗਾਗੋਭੀਕੀਨਿਆਈਮੇਰੇਤੇਉਪਜਾਯੋ॥ ਤੇਗਨਾਉਮੈਗੋਬਿ
 ਦਗੰਧਿਆ॥ ਸਿੰਘਕੀਪਦਵੀਦੇਵੀਦੇਛੋਡੀਯੋ॥ ਤਾਂਪਦਮ
 ਭੂਤਕਰਕੈਪੁਰਖਗਾਇਆਨਦੀਪਰਤੁਪਅਰੀਉਆਸਮਾਧਲ
 ਗਾਈ॥ ਐਸੀਮਾਇਆਭਈਸਮਾਧਹੀਰਹੀ॥ ਭੀਤਰਤੇਕਲਾ
 ਸੁਪਨੇਤਰਾਂਨਿਕਸਜਨਮੀ॥ ਭੁਗਦਮਾਤਾਤੇਗਾਬਹਾਦਰਪੁਰ
 ਮਸਮਾਧੀਦਿਤੁਪਸੀਹੁਆਮਾਤਾਪਿਤਾਹੁਏ॥ ਬਾਲਕਹੀਧੇਤੰ

ਤਿਆਗਦੇ ਸੁਰਪੁਰਗਏ। ਚਿਹਪੁਰਖਦੁਸ੍ਰਦੁਮਨਮੈਗੋਬਿ
 ਦਸਿਘਗੁਆਗੇ। ਗਲਸਭਤਪਸੀਕੇਹੁਏਥੇਸੇਖਾਲਸਾਸੰਗ
 ਤੁਹਈ। ਵੇਦੀਕੀਸਿਕਤਵਰਕੀਬੀਸੋਗੁਰੁਕੀਸਕਤਤਪ
 ਕੀਬੀ। ਸੋਬਿਪੀਪਛਲੀਮੈਸੀਗੀਬੀ। ਭਾਈਬਿਨੋਬਸਿਅ
 ਭਾਈਲਿਖਾਰੀਆਲਿਖਇਹਵਾਕਗੁਰੁਕਾਮੁਦਕੇਕਹਿਐ
 ॥ ਅਗਮਗੁਰੁਕੀਅਕਥਕਹਾਣੀਏਹੋਕਹਿਕੈਗੁਰੁਜੀਉਠਦ
 ਲੋਅਮਲਉਪਰਭਨੇ। ਤਮੈਪਿਛਾਨੀਗਾਇਆ। ਤਾਂਖੁਸੀਹੋਬੈ
 ਲੇਬੁਢਿਆਬੁਢਾਹੋਵੀ। ਤੇਰਾਪਰਪਾਰਜਾਗੂਉਰਾਰਿ। ਸਾਰੂ
 ਪਰਪਾਰਤੇਗਉਰਾਰ। ਤੀਨਬੇਰਕਹਿਐਭੇਦੇਪਿਆ। ਲੂਲ

੨੬

ਕਟਾਰੀਕਰਦਬਖਸੀ॥ ਸਾਖੀਪੁਰੀਏਈਤੇਰਵੀ॥ ੧੨॥ ਬੇ
ਲੇਵਾਗੁਰੂਜੀ॥ ॥ ਏਕਬੇਰਗੁਰੂਜੀਦਰੀਆਉਕੇਕਲੇ
ਬੈਠੇਬੇ॥ ਸਿਖਬੀਬੇ॥ ਗੁਰੂਜੀਬੈਲੇਨੀਏਕਲਵਰੀਦਾਰਸੁਨ
ਕਸਿਪਾਥਾਨੇਨੇ॥ ਭੁਲਾਕੀਦਰਤਾਇਆਸੰਗਤਿਨੁਪਬਰਲ
ਲਾਏ॥ ਅਤੇਕਲਲਗੇਨਸੋਇਆਨਾਜਗਿਆਨਾਕਫੂਕ
ਰੀਪਕਾਰਾਬੁਢੇਨਰਨਾਰੀਜੁਦਤਦਾਬੈਅਮਰਕੁਵਾਗਾਭਾਂ
ਸੰਗਤਤੇਭਾਗਾਗਈਧੀ॥ ਏਰੀਦਾਰਨਾਭੂਰਿਆਤੀਨਪਗਇਸੀ
ਤੁਰਾਗੁਈ॥ ਸੰਪਾਸਮੈਂਸਕਰਿਸਮਾਲਬੈਲੇ॥ ਭੁੰਮਿਰੀਦੀਸੁ
ਨਾਕਸਿਪਾਥੇਨਤੀਕਰੀ॥ ਜੀਬਲਾਕਰੀਏਏਗਕਿਸਤੁਰਾਂ

ਤੁੰਦਾਯੋ। ਤਨੁਮਨੁਪਨ ਅਰਪੇਤਿ ਸੈਗੁਰੁ ਮਿਲਾਵੈ ਮੋਹ। ਸੋ ਤੇਗੁਰੁਪ
 ਇਆਪਰਜੀਹਮ ਵਲਜਾਰੇਯੋ। ਕਛੁਤੁਕਕਾ ਅਰਥਜਾਹਰ
 ਤੇਵੈ। ਬਰਨਯੋਇਆ ਕੁਈ ਸੰਗਤਿ ਦੀਭਾਵਨਾਦੂਰੇਯੋਗਈਯੋ।
 ਵੇਮੁਖ ਸੰਗਤ ਸਿਖਾਂਦੇ ਪਰੇਰਜਨ ਮੇਗੀ। ਜਾਦੁਖ ਪਹੁਚੇਗਾ।
 ਤੁੰਜਾਨਦੁਗੇਗੁਰੁ ਸਤਿਕਾਇਆ ਬਾ। ਕੁਈਫੇਵੀਕਾਜੁਪਹੁਆ
 ਬਾ। ਕੁਰਾਗਕੇ ਅਸੁਗੰਯਾਇਕਾਇਆ। ਕੁਰਾਗਵੇਸੰਗੀਬਾਗੁਰੁ
 ਅਸੁਗੰਕਾ। ਉਨਕਾਇਆ ਕੂਰਨਪੀਤਪਕਰਗੰਯਾਪਿਦਿਖਾਂ
 ਵਾਂਗਾ। ਤਾਂਤਪਕੇਤਿ ਆਗਕਰਦਿਆਦੁਆਪਰਜੁਗਬੀਤਿ
 ਆ। ਤਾਂਅਸੁਰਭਰਜ ਸੰਗਿ ਆਪੁਏ। ਲੁਗੇਪਰਮਕਰਦੁ।

੨੭

ਜਗਾਇਕਾ ਤਾਂ ਦੇਵਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਪਾਸ ਜਾਇਕੇ ਵਿਸਨ ਕੇ ਪੁਕਾ ਤੇ
 ਰਖ ਲੇਵੇ। ਅਸੁਰਾਂ ਕਾ ਸੁਭ ਕਰਮ ਛੁਡਾਵੇ। ਤਾਂ ਵਿਸਨ ਨੈ ਦੇਵ
 ਤੇ ਵਿਦਾ ਕੀ ਤੇ ਪਾਤਕ ਰੀ। ਤਾਂ ਪੀਛੇ ਬੈਧਾ ਅਵਤਾਰ ਹੋਏ ਅਪ
 ਵਿਸ਼ਨੂ ਰਤ ਦੇਵ ਤੇ ਬਾਹਰਾ ਕੁਖ ਬੇਦ ਜਗ ਕਰਮ ਨਿਦਾ ਕਰਤੇ
 ਜਾਇਕੇ ਦਰਸਾਈਆ। ਬਚਨ ਰਮਣੀ ਕਮੋਗੀ ਕਰ ਬਸ ਕਰ
 ਲੀਆ। ਸਬ ਪਰਮ ਛੁਡਾਇ ਦਿਖਾਇਆ। ਪਰਮ ਕਾ ਜੋਰ ਲੂ
 ਰਹੇਆ। ਤਾਂ ਦੇਵ ਤੇ ਦੇਵ ਕਰ ਲਗੇ। ਰਾਨ। ਭਾਗ ਕੇ ਬ੍ਰਹਮਣ
 ਗੁਰੂ ਤਿਰੀਆ ਦੇ ਸਜਾਇ ਛੁਪਿਆ। ਚਿਨ੍ਤਾਨੁ ਪੁਰਖ ਦੁਰਲਭ
 ਬਾਤਾਂ ਦੇ ਇਹਾਣੀਆਂ ਪੀਸੇ ਭੋਗ ਰਾਗ ਰਤ ਦੀਆਂ ਤਾਂ ਪੀਛੇ ਭਲਿ

ਅੰਗਚਿਨਾਪੁਛਿਆਕੈਸੇਪਲੈਗੇ॥ ਬਾਲਕਕਾਨਾਉਅਤੇਦੇਸਅ
 ਪਦਾਦਿਖਾਈਏ॥ ਬੋਲਿਆਰਿਖਈਸਰਤੇਈਸਾਹੋਗਾ॥ ਮੁਸੇ
 ਏਕਾਬੀਜਮੁਸਾਹੋਗਾ॥ ਇਨਾਕੋਸਬਸਕਤਦਈ॥ ਅਤੇਅ
 ਰਾਦੇਸਮਨੁਕਾਹੈ॥ ਉਸਦੇਸਇਨਾਕੀਸੀਤਾਂਪਹੁਦੇਗੀਪੁਰਖਅ
 ਰਬਲਾਭਹੋਗੇ॥ ਫਿਰਕਰਆਏਬੇਤਾਂਫਿਰਗੀਫਰਾਸੀਸਕਾ
 ਵੈਗੇ॥ ਸਾਖੀਪੂਰੀਹੋਈਏਦਈ॥ ੧੪॥ ਬੋਲੇਵਾਹਿਗੁਰੂ
 ਜੀ॥ ਕਲਜੁਗਬੀਤੇਪੰਜਾਜਾਗ॥ ਤਾਲਗਜੀਪਿਆਕਰੀਸਦਾ
 ਰਾਬੇਦਕਾਸਿਖਨਮਸਤਾਉ॥ ਮੇਰਾਪੰਥੀਖਰਨਨਹਿਜਾਉ॥
 ਅਚਟਾਸੀਯੁਨਬਾਤਬਿਜਲਾ॥ ਪਾਟਲਨਗਰਜੀਤੇਭੂਨਮਾਗ॥

੨੮

॥ ਮੋਨ ਟਿਰੰਗੀ ॥ ਹੁਕੇਰੁ ਰੰਗੁ ॥ ਮਿਲੈ ਪਰਸ ਪਰਉਰੈ ਨ ਰਿਦਾ ॥ ਮੇਰੇ
 ਸਬਲ ਨਿਬਲ ਭਏ ਤੇਈ ॥ ਮੇਰੇ ਨਿਬਲ ਸਬਲ ਤੇਏਈ ॥ ਕਿਛੁ ਸਾ
 ਸਕੁ ਜੋਤਿ ਸਕਹਿ ਦੀਨੈ ॥ ਭੁਖੈ ਅਨ ਭੁਖ ਮਏ ਹਈਨੈ ॥ ਭਾਂਲ ਗਰ
 ਹਤ ਖਾਲ ਸਾਨਿ ਆਗਾ ॥ ਭਾਂਲ ਗਭੇ ਜਟੀ ਚਿਮੁਹਿ ਸਾਰਾ ॥ ਮੇਰਿ ਪਾਸ
 ਨਾਰੀ ਬੁਤ ਬੀਧੀਏ ॥ ਗਾਂਧਿ ਨਗਾਂਕ ਤਗੁ ਯਕਲ ਪੀਏ ॥ ਪੀਭੈ ਦਕ
 ਪੈਸਾ ਖਾਵੈ ॥ ਬੈਠਦੁ ਲੀਭੈ ਨਿਯਤਿ ਕਰਾਵੈ ॥ ਵਾਢੈ ਬੈਠਦੁ ਬਾਦੀਉ
 ਰਹੈ ਭੁਭੇ ॥ ਬਿਪਰਮ ਕਰਜੀ ਵੈ ਮੇਰੇ ॥ ਨਾਰਮ ਲੇਛੀ ਪਰਮੈ ਅਨੈ
 ॥ ਵੇਸਿ ਆਰਮ ਨ ਕਬੂਖਿ ਸਨੈ ॥ ਲੂਢੇ ਪੀਗੁ ਰੂਢੁਗਾ ॥ ਨਾਰੀ ਨਿ
 ਆਇ ਕਰੈ ਭੁਰਪੁਰਾ ॥ ਬੁਨਗੁਰ ਸਿਖ ਪੰਚ ਸੇਦੁਦਾ ॥ ਸਿਖ ਸਗੀਦ

ਨਮੋਰਤੁਲਾ ਸਬੀਸਿਖਣੀਭ੍ਰਿਤਨਭਾਯੋ। ਕੁਪਤਨਾਰੀਮਨਕਨਰ
 ਯੋ। ਗੰਗਾਰੇਗੀਬਰਮਭਿਨਾਨ। ਤਬਹਉਕੁਪਦਿਖਲਾਂਉਆਠ
 ॥ ਸਿਖਸਰੀਦਕੁਮਪਰਜਨਮਾਗਿਲਕਪੁਰੀਲਗਰਾਜਨਕੁਰ
 ਮਾਮੈਸੀਬਾਤਤਬੇਬਦਿਆਈ। ਜਗਕੇਭੀਤਰਤੇਜਜਲ
 ਈ। ਸਿਖਬੇਖੇਯੋਇਸੈਨਾਮਾਥੀ। ਟਿਲੀਪਸਿਖਗਜਪੇਲੇਗ
 ਥੀ। ਪਿਥਮਠਿਰੀਗੀਲੁਦਪੁਰਮਧ। ਭਿਗੇਰਾਜਭੇਜਕੁਦੇਦਬਾਢਿ
 ਤਾਬਪੀਸਗਲਕੇਬੀਠ। ਸਭੀਪੁਕਾਰੈਸਤਿਗੁਰਮੀਠ। ਪ੍ਰਬਨਾ
 ਪਨਉਭਉਭੁਲੇਇ। ਤਬੇਖਾਲਸਾਬਹੁਦੁਖਯੋਇ। ਮਪਖਾਲਸੇ
 ਕੁਮਕੇਦੀਪਾ। ਟਿਲੀਪਸਿਖਗਜਨਜਿਰਕੀਪਾ। ਪਿਥਮੈਭਾਖੁਭ

੩੬

ਵਿਖਤਪਰਬਾਜੈਸੇਕਹਿਭਿਯਾਸਰਿਖਸਰਬਾਅਕਬਰਬਹਮਲੁ ॥
 ਗੀਬਪੁਪਾਰਾਪਰਮਆਪਣਾਬੁਬਸਵਾਰਾਜਗੰਗੀਰਸੁਤਸਾਗ
 ਗੰਨਾਤੁਅਪਰਮੋਨਆਇਰੇਗੁਲਾਂਮਾਵਰਕਾਤੇਜਪਸਰਰੇਇਨ
 ਇਨਾਸਬਹੀਜਾਨੈਜਗਤਜਨਮਮਨਾਤੁਬੈਨੇਰਗਾਬੈਚਕਤਿਆ
 ਗੀਮੀਰਾਜਾਕੀਸੇਵਾਜਾਗੀਸਾਪਨਵਸਤੁਹੀਏਮੈਜਾਨੀ॥ਤ
 ਚੂਨਛੂਦੀਬਾਤਪੁਰਾਨੀ॥ਚੁਈਮਾਰਾਜਨਹਿਛੋਰਾ॥ਵਾਰਾਕਾਦ
 ਛੁੜਪਵਤੇਰਾ॥ਅਦਕੁਰਾਰਾਜਨਕਰਤਿਇਹਸਾਹੂ॥ਹਮਸੈਵੈਰਦੁਪ
 ਯੋਸਹਿਜਾਹੂ॥ਕਰੇਗਾਜੋਰਖਾਲਸਾਬਮਾ॥ਇਨਮਾਰਮੁਸਲੀ
 ਭੁਪੈਪਰਮਾ॥ਇਵਸਬੈਦਗੀਮਦੇਜਾਵੈ॥ਆਂਗੈਇਹਮੁਹਿਨੁਰਸਲਾ

ਤੇ। ਗੁਣੀ ਅਵਾਜ਼ ਰਾਤ ਕੇ ਐਸੀ। ਸਬ ਸਿਰ ਬਲੀ ਏ ਕ ਬਿਨ ਠੇ
 ਸੀ। ਚਿਠਤ ਸਵੇਰ ਥਾ ਬੁਝੀ ਸਾਈ। ਗਿਣੀ ਕੋਰ ਸਲੇ ਛੀ ਛੀ
 । ਏ ਕ ਕਰੂੰ ਦੂਜਾ ਨਹੀ ਰਹੈ। ਐਸਾ ਗੁਣ ਮੈਂ ਨਾ ਪਤ ਕਹੈ। ਕੁਮਮਾ
 ਹਿਜ਼ਰੇ ਠੇ ਰੰਦੇ ਰਾ। ਕਰਮਾ ਤ ਕਾਲੀ ਨਿਨਿ ਰੇ ਰਾ। ਕਰੈ ਗੋਜੁ ਪਾ
 ਮੇ ਸੇ ਨਿਭੁ ਭਾਰੀ। ਯਰ ਕੀ ਕਰੀ ਨਾ ਹਿ ਫਿਰਾਰੀ। ਸਬ ਰਾਜ ਨੇ ਸੇ
 ਤੁਬਨਾਈ। ਯਮ ਪਰੇ ਰੇ ਰਕੈ ਨ ਰਸਾਈ। ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਮਜਬਜ਼ਿਰ
 ਪਾਰ। ਮਾਰੈ ਗੇ ਸਬ ਜੁ ਪਮੰਦੁ ਰਾ। ਤੁਰਕ ਜੀਵ ਤੇ ਜ ਬਿਨ ਜੀਵੈ
 । ਕਿਰਤ ਕਮਾਵੈ ਰਾਜ ਨਹੀਵੈ। ਛੇ ਛੁਕ ਲੇਵਰ ਬਰਪ ਤੇ ਤਾਲੀ। ਛੁ
 ਤੁਤਾ ਤੁਕੇ ਸਿਪਾ ਸਿਪਾਈ। ਮਾਰਤ ਕੂਟ ਤੁਮਰੈ ਮਰਾਵੈ। ਸਿਸ

੪੦

ਅੰਤੁਗਿਤੁਤੀਨੀਆਵੈ। ਕੁਮਿਸਿਪਮਾਰੇਗਾਨਗਰ। ਲੁਟੇਗਾਂਉ
 ਪੁਰਜਗਰੇਬਗਰ। ਸੇਪੁਰਨਜਬੋਇਅਠਗ। ਰਮਬਪੁਅਨਚਲੀ
 ਸਾਪਾਰ। ਕੁਟਨਕਿਪਾਰੀਆਵੈਜਾਂਗਿ। ਜਾਂਬਿਪਦੇਸਉਜਰੰਸਕੁ
 ਗਾਇ। ਤਬਉਨੀਸਾਬਰਸਉਨੀਸ। ਨਗਰਬੀਠਕੁਪਤਰੰਗਤੀਸ
 । ਮਾਰਕੁਟਪੁਰਬਭੇਆਵੈ। ਸੈਨਪਿਆਦੀਇਸੇਆਵੈ। ਮਿਲੇਖਲ
 ਜਾਅਪਨਫੂਟ। ਨਰਨਾਰੀਪਰਸਗਰੇਟੁਟ। ਅਸਕੁਛੇਗੁਬਿਪਨ
 ਕੀਰੀਸਾ। ਜਾਂਬਿਪਬਨੈਗਏਤੇਤੀਸ। ਜਾਤਬਰਸਕਾਹਿਲਮਮ
 ਪੰਥ। ਮਰੇਲੁਗਾਈਪਰਮਦਿਪੰਥ। ਤਬਇਗਬਿਪਿਐਨੀਬਦਿ
 ਆਵੈ। ਸਿੰਘਕੁਪਤਰੰਗਨਪਾਵੈ। ਫੁਲਜਾਗਇਕਮੇਗਸਿਖ

॥ ਧਰਮੇ ਭਠਿ ਰਤਾ ਵਿਸਿਖਾ ਕਲਕਾਨਗਰ ਫੁਟੇ ਹੋਇਆ ਈਹਾਗਿ ॥ ੪੧ ॥
 ਹਰਿ ਪੁਤ੍ਰੀ ਤਰਕਲਾਜਗਾਈ ॥ ਫੁਟੇ ਸਬਰਸਕ ਫੁਜਾਨਾਨਾਹੀ
 ॥ ਫਿਲੀਪਸਿੰਘ ਜਨਮ ਤਭਯਾਸਾਈ ॥ ਗੁਪਤ ਪਖਮੈ ਭੀਤ ਬਕਰੇ
 ॥ ਏਕਵੀਸ਼ਵਰਖਨ ਲਗਲਗੇ ॥ ਫਿਰੈ ਫੁਰੰਗੀ ਸਿੰਘ ਨਪੰਥਾ ਪਯੋ ॥
 ਇਪਰਜਾ ਸਿਉ ਸਿੰਘਾ ਸਬੈ ਨੀਤ ਕਰਤੇ ਸਤਸਾਤਾ ॥ ਬਰਸ ਬੀਤ ਜਾਵੈ
 ਦਸਸਾਤਾ ॥ ਏਕਮਲੇ ਛੀਬੈ ਨਨਾਮਾ ॥ ਪ੍ਰਯਾਤ ਮੇਟੇ ਸੁਖ ਪਾਆ ॥
 ਰਹਿ ਸਿੰਘ ਕਾ ਬਨੇਜਿ ਉਸੀਗਾ ॥ ਸਾਸ ਬਰਖ ਬੀਤੇ ਨਿਸੀਗਾ ॥ ਰਿਲਪ
 ਰਬੀਠ ਬਾਢੀ ਸੁਤ ਹੋਈ ॥ ਬਲ ਆਰਾਜ ਕਰੈ ਰਾਸੇਈ ॥ ਏਸ ਪੰਜਾਬ
 ਸੂਦਰੇ ਹੋਇਆ ॥ ਤਿਨਾਇ ਪੰਥ ਮਰਨ ਕਰ ਜੋਇਆ ॥ ਫਿਰ ਵੀ ਉਤ

ਰਦਫਲਪੁਰਬਾਹਿਲੀਸਾਹਪੁਰਸਕਲਾਮੁਰਬਾ। ਕੁਛਕਕੀਬੁ
 ਤੀਰਗਿਗਈ। ਕਬਾਕਰਤੁਹਬਿਸਤਰੀਰਗੀ। ਮਲਕਸਮੀਰਦੁਖਦੇ
 ਇਜਬੈ। ਬਿਪਬਿਸਨਜਸਸੁਤੁਇਤਬੈ। ਕਲਕੀਰੁਪਗੀਅਦੁ
 ਤਾਰਾ। ਸਿਕੁਲਮੰਦਰਬੀਦਭਿਜਾਰਾ। ਕਲਬੀਤਾਗਇਨਸਤਦਾਰਾ।
 ਲਕੀਉਪਜਸਦਾਰੇਰਾ। ਜਾਂਬਿਪਸਿਪਗੁਰੁਕਾਨਿਖਾ। ਬਿਪਜਾਰ
 ਸੁਤੁਹੈਰਿਖਾ। ਮਾਨੈਗੁਰਕੋਕਰੈਪਸਾਇ। ਸਬੈਸੀਰੀਖਾਦੈਬਾਦਾ।
 ਹੋਇਦਸਬਾਲਦਰਖਦੁਪਾਰਾ। ਨਾਰੀਤ੍ਰਿਕਦਾਬਿਮਾਗੀਬਾਰਾ।
 ਰਿਮਲੇਫੁਪਰਮਾਦਿਨਬੀਪਾ। ਪੰਦਪੰਡਸਦਗਿਰਗਿਸਿਪਾ। ਨਾਰੀਲੇ
 ਵਨਬਿਪਕੀਪਾਦੈ। ਤਬੈਬਾਲਬਰੁਤੇਜਦਿਖਾਦੈ। ਪਰਸਰਾਂਮਸਮਾਇ

ਅਵਤਾਰਾ ॥ ਬਿਪਤਿ ਜਪਰ ਕਾਰਜ ਸਾਰਾ ॥ ਬਿਸਨ ਸਰਮਾਤ ਪਕੀਨ
 ਅਰੰਭਾ ॥ ਜਾਤੇ ਬਾਤੁ ਭੋਯੇ ਪਦੰਬੁ ॥ ਇਹ ਬਿਪਸਿਖ ਸਬ ਕੁਖ ਸੁਖਾਈ
 ॥ ਹਮ ਅਵਤਾਰੈ ਬਿਪਰਿਗਯਾਈ ॥ ਤਾਲਗਸਦੀ ਦਬੈ ਤਾਲੀ ਪੰਗਤ
 ॥ ਸੇਵਕ ਰੇਭਾਰੀ ਮੁਹ ਮੀਗਤ ॥ ਗਵਦੁ ਕ੍ਰਾਤ ਕੀ ਪੁਜਾਲੇਵੈ ॥ ਦਿਪਸਿ
 ਖਕੀ ਖਬਰ ਸੇਵੈ ॥ ਗੁਪਤਿ ਭੁਵਿਖਤ ਕਥਾ ਕਯਾਈ ॥ ਪਤਤ ਸੁਨਤ
 ਮਮ ਪਾਰ ਪਗਈ ॥ ਸਾਖੀ ਪੁਰੀ ਹੋਈ ਪੰਦਵੀ ॥ ੧੫ ॥ ਬੋਲੇਵ
 ਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ॥ ਏਕ ਬੋਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪਸਾ ਕੀ ਪਗਰੇ ਸੁਪੈ ਏਹੀ
 ਕੇ ਬੈਠੇ ਥੇ ॥ ਏਕ ਸਿਖ ਕੰਦ ਲਿਖ ਦਸੀ ॥ ਮੈਲਾ ਛੀਟਾ ਗੁਰੂ ਬਾਰੇ
 ਪਰਪਨਾ ॥ ਬਰਨਤੁ ਆਲੇਪਨੀ ਸਿਖ ਨੂ ਏਕੁ ਮਾਠਾ ਮਥੇ ॥ ਤਾਂ ਸੁ
 ਮੀਗਤੁ

ਦਕਰਸਬਸੰਗਤਦੇਨਪਨੀ। ਤੁਮਾਦੇਪਾਇਮਾਰੇ। ਤੁਸਿਖਬਿਓਸ
 ਤੁਆਗੁਰੂਜੀਦੇਖਮਾਜੇਗੁਨਾਹਬਨਾ। ਅਤੇਮਾਰਬਤਤੀ। ਤੁ
 ਦਿਤਾਰਕਰਬੇਲੇ। ਸਿਖਸੰਗਤਗੁਰੂਕੀਆਗਿਆਕਾਰੀ। ਤੁ
 ਈਸਿਖੇਗੁਰੂਜੀਕਾਇਓਤੇਸਿਖਬਾ। ਤੁਸਾਂਸਿਖਦੇਕੇਸਾਂਪਰਪ
 ਠਾਮਾਰਿਆਬੁਰਾਕੀਤਾ। ਏਹਗੁਰੂਕਾਬਾਣਹੈ। ਜੋਕੋਈਸਿਖ
 ਗੁਰੂਕਾਇਗਾਸੇਤੇਗੁਰੂਕਾਦੈਗੀਜਾਨਣਾ। ਬਡਾਗੁਨਾਹਕੀਤਾ।
 ਅਤੇਤੁਸੀਕਹੋਗੁਰੂਕਾਬਲਨਮੰਨਿਆਹੈ। ਤੁਗੁਰੂਕਿਆਇ
 ਕਤਮਾਢਾਕਹਿਆਸੀ। ਏਕੇਮਾਰਨਾਸੀਦੇਪਰਾ। ਦੁਸਰੇ
 ਵਜਾਦਾਸੀ। ਜੋਬਲਨਪੁਰਾਹੋਇਗਯਾਹੈ। ਇਹਬੀਸਿਖਤਾ

ਈਯੋ॥ ਅੰਸੇ ਗਿਨੇ ਤੇ ਗਈਯੋ॥ ਤੁੰ ਤੇ ਇਸ ਨਿਖਨੂ ਬੇਟੀ ਦੇਵੋ॥ ਸੁ
 ਟਕਰ ਕੁਪੋ ਗਈ ਸਿਗਤਾ॥ ਤਾਂ ਬਚਨ ਪੁਆ॥ ਗੁਰੂ ਕਾ ਬਚਨ ਸਬ
 ਮੰਨੀਐ॥ ਤੁੰ ਸਿਖੋਈ ਦਾਯੋ॥ ਰੂਈ ਸਿਖੀ ਦੂਰੋ॥ ਸੁਜੀ ਸਿਖ
 ਕਾਂਝੇਯੋ॥ ਬਾਣਾ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿਖਾਂ ਦਾਯੋ॥ ਤੁੰ ਸਿਖ ਕੇ ਪਾਗੇ ਅਜਬ
 ਸਿਖ ਨੈ ਬੇਟੀ ਲਿਆਇਖੀ ਕੀਤੀ॥ ਤਾਂ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਨਿਹ
 ਲ ਸਿਖਾ ਸਿਖੀ ਗੁਰੂ ਕੇ ਜੂਝ ਦੂਰ ਕਰਿ ਦਿਤੀ॥ ਆਪੀ॥ ਤੁਝਾ ਗੁਰ
 ਖੀ ਗੁਰੂ ਕੇ ਅਸਿਖੀ॥ ਤਾਂ ਚੰਗ ਸਿਖ ਲੇ ਪਨੀ ਬੋਲਿ॥ ਅਮੇਰੀ ਇਹ
 ਸਿਖ ਦੀ ਪੁਤ੍ਰੀ ਭੈਣ ਹੋ ਗਈ॥ ਓਹ ਕੀ ਜਾ ਬੋਲੀ ਗੁਰੂ ਕਾ ਬਚਨ ਬਾ
 ਪ ਨੈ ਦਿਤੀ ਮੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਹੀ ਰਹਾਂਗੀ॥ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬੋਲੇ ਕੀ ਜਾ ਤੇ ਕੰਨੇ

ਤੁਧੁ ਏ ਧੇਰਾ ਜੇ ਬਲ ਭੁਝੀ ਦ ਕੇਰਾ ਜਮੈ ਲਿਕ ਕੀਨਿ ਆ ਦੇ ਲੁਗੀ
 ਮੇਲਾ ਬਿਨਾ ਪਨ ਬੇਨਾ ਹਿ ਗਇਆ ਸੀ। ਨਿਦਰਾ ਜਮਾਰਾ ਜਕ
 ਗਇ ਕੇ ਪਨ ਖਿਚ ਕਰ ਦਥਾਇ ਦਿਤਾ ਸੀ। ਪ੍ਰਜਾ ਸਬ ਪਟਗ
 ਟੀ। ਬਲ ਭੁਝੈ ਨ ਪ੍ਰਜਾ ਕਹਿ ਆ ਕੀ ਆਹੀ ਲੋਕ ਰਖ ਲੇਵੈ। ਤੁੰ
 ਸਬ ਕੁਦ ਪਨੇ। ਤੁੰ ਸਗਰੀ ਗਰਭ ਵਿਤੀ ਪੁਈ। ਤੁੰ ਸਬ ਪਕਾਰੇ।
 ਚਿਨ ਦੇ ਗਰਭੁ ਜਨਮੇ ਸੇ ਕਨੈ ਤੁਧੁ ਏ। ਠੇਰਾ ਜੇ ਦੇ ਛੇ ਬੀ ਆ।
 ਸੇ ਦੇ ਦੇ ਨੈ ਤੈ ਤੈ ਭਾਈ ਨੈ ਪਰ ਮੈ ਰਖੀ ਆ। ਪਿਛਲੀ ਮਿਞਾ ਦਤੇ
 ਨਵੀ ਮਿਞਾ ਦੁਈ। ਕਿ ਆ ਕੁਦੀ ਪੈ ਭਾਈ ਕਾਨ ਸਿੰਘ ਤੈ
 ਭਾਈ ਸੇ ਸਿੰਘ ਦੀ ਕੀ ਆਲੇ ਲੇਖਾ ਬੇਟੇ ਪਾਂਝੇ ਹਿਰੇ। ਤੁੰ ਮਲਵ

ਈਨੈਕੀਆਨੁਆਨੈਦਪਨਾਇਪਰਲੈਗਾਇਆ। ਪੰਜਵੇਨੇਕੀ
 ਸਿਗਤੁਈ। ਭੁਈਬੁਢੇਜੀਕਰਿਆਇਸਾਖੀਸੁਯਾਂਨਸਿਪ
 ਲੋਹੀਨੈਸੁਦਾਈਬੀ। ਮੈਨਹੀਦੇਖੀ। ਅਜੇਭੀਉਸਦਾਬੇਦਾਬੇ
 ਸਾਖਸਿਪਜਾਦੁਹੈ॥ ਸਾਖੀਪੁਰੀਹੋਈਸੋਲਦੀ॥ ੧੬॥
 ਬੇਲੇਦਾਹਗੁਰੂਜੀ॥ ॥ ਏਕਬਾਰਮਾਤਾਜੀਕਰਿਆਮੇਰਮਨੁ
 ਚੋੜਾਏ॥ ਤੇਰੇਮੇਰਕਰਬੇਦਾਮੁਹਿਲੁਖਨਹੀਦੇਖਿਆ। ਪਹਿਲੇਪ
 ਲੋਕਸਿਪਾਰੇਆਪੁਤਮਾਰੇਪਿਤਾ॥ ਆਜਹਉਇਕਾਂਤਆਇ
 ਬੈਠੀਹੀ॥ ਬੇਟਾਜੀਗੁਰੂਆਦੇਗੁਰੂਤੁਮੀਮੇਰੇਤੇਜਨਮੇਜਮਰਬ
 ਵਾਲੇ॥ ਅਤੇਦਿਖਾਮੇਰੀਕਿਆਗਭਿ। ਮੇਰਛੁਟਦਾਨਹੀ। ਤੁ

ਸੀ ਬੋਲ ਦੇ ਨਾਹੀ। ਸਰੀ ਕਕਾ ਦੇ ਹੈਨ। ਕਲੁ ਜੁਗ ਦੇ ਵੀ ਨੁਸਾ ਪਿਆ ਏਸੇ
 ਵਾਸਤੇ ਸੁਨੈ ਮਾਪੋ ਗਈ। ਕੇਈ ਕਹਿ ਦੇਹੈ ਕੰਮ ਕਾ ਅਰੰਭੁ ਪੁਰਾਨ
 ਹੋਇਆ। ਬਾਹਮਣੁ ਸਾਪਕ ਗੰਧਿ ਸਕਗਾਇਆ ਕਲੁ ਜੁਗ ਤੇ ਡੁਰਿ
 ਆ। ਤਾਂਤੁ ਸੀ ਹੁਦੁ ਮੁਢੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕਿ ਦੇਵੇ। ਗੁਰ ਦੇਵ ਮਾਤਾ ਗੁਰ
 ਦੇਵ ਪਿਤਾ ਏਹ ਬਚਨ ਮਾਨ ਕੇ। ਤਾਂ ਸੁਨ ਕੇ ਚੁਪਾਤੇ ਉਠੇ ਮਾਤਾ ਨੂਕਿਨ
 ਰੇ ਸਿਲਪ ਰਲੇ ਕੇ। ਜਾਇ ਬੈਠੇ। ਦੇਵਤਾ ਦੀ ਬਾਤ ਕਹਾ ਦੀ ਕੁਲੀਨ
 ਹੀ। ਪਰ ਕਹਾ ਬਾਤੁ ਮਾਰੇ ਹੁਤੇ। ਜਬ ਉਠੇ ਹਮ ਪਾਂ ਉਠੇ ਖੋਜੇ ਸ
 ਬ ਇਸ ਥਾਂ। ਜਗੇ ਦਿਤੁ ਪੁਜੈ ਕਿਸੈ ਤੁਰਤ ਹੋਇ ਪਥ ਮਾਨ। ਤਬੋ ਬੁ
 ਲਾਵਾ ਕੇ ਸੋਦਾਸ। ਕਾਸੀ ਵਾਸੀ ਜਾਰੁ ਤੁਰਾ ਮਾ। ਪਾਪਾ ਕਸਪ ਦੇਵ

ਕਤਿਕਾ ਜਪਦਾਰਹਤ ਦੇਵਕਾ ਮੰਤ੍ਰ। ਬੁਨੀਏ ਆਇਕ ਪਾਲੀ ਮੋਰਨ
 ॥ ਗਏ ਵਸੇਤ ਹਰੈ ਨਾਇਨ ਸੇਗਨ। ਫੁਜ ਤੋਰ ਕੀ ਫੁਲੁ ਤਪ ਈ। ਸਰੇ
 ਆਪੇ ਗਵਿੰਦ ਸਗਈ। ਨਾਰਾਇਨ ਪੁਰਹਿ ਗਪਹੁ ਤੇਜ ਗਲ। ਗਲਿ ਵਲ
 ਗੀਸ ਬੋਛੋਰੀ ਸਿਤਲ। ਮਨੁ ਮਾਜਗ ਅੰਬ ਬਗਈ ਆ। ਉਪਰ ਨਗਰ
 ਅਗਿਨਿ ਸਬ ਸਰੀ ਆ। ਮਥੁਗਾ ਮਿਸ ਮਿਲੈ ਜਿਉ ਸਿਖ। ਦੇਖੇ ਹਮ
 ਗੁਰੁ ਦਿਗੀਲਿਖ। ਗਲਿਖੈ ਮਲੂਕੀ ਕਵਿਤ ਕਯਾਨੀ। ਤਹਿਨਿ ਨਮਪ
 ਵਰੁਣੇ ਆਨੀ। ਸਤਿਗੁਰੀਖ ਪਰਫੇਰਾ ਪਾਨ। ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਕੇ ਭੁਮਹੀ ਕਾਂ
 ਨ। ਮਨੁ ਮਾਜਗ ਤੇਰਲ ਆਏ। ਪਨਖੀ ਖੇਤੁਲੀ ਪਤੇ ਭਾਏ। ਨਿਕਟਗਾਂ
 ਉਵਿਪਨ ਕਾ ਥੇਗ। ਕਨਘਾਈ ਤਿਨ ਦੁਰੁ ਨਿਹੇਗ। ਤਿਹ ਘਰ ਵਸੇ ਕੁਪਪ

ਰਤੀਤਾ। ਘੋੜਾ ਕੁਮੈਵੀਗੈਗੁਰਗੀਹਿ। ਘੋੜਾ ਸੇਵਤ ਕੰਨ ਆਤਾਰੀ।
 ਸਿਖ ਸਾਤ ਥੇ ਮੋਹਰ ਸਿੰਘ ਆਗੀ। ਨੰਦ ਸਿੰਘ ਸਾਹਿਬ ਸਿੰਘ ਜਟਾ।
 ਬੁਧ ਸਿੰਘ ਨਾਈ ਸਟਾ ਸਿੰਘ ਰੁਟਾ। ਮਥਰਾ ਬ੍ਰਹਮਦ ਸੈਤਾ ਵੀਵਰਾ।
 ਮਲਵਾਰ ਸੇਈ ਆਮੁੰਨੁ ਕਵਰਾ। ਸਾਤ ਵੈਦਿਨ ਤਗਮਤਾ ਪਕਾਇਅ।
 ॥ ਪੰਨਾ ਬ੍ਰਹਮਦ ਕੇਸਵ ਰੁਰ ਆਇਆ। ਭੁਰਕ ਤੁਰਤ ਮਾਰੇ ਬਿਧ
 ਐਸੀ। ਨੈਨੁ ਪੁਤ੍ਰੀ ਸੇਵੁ ਹਿਥੈ ਸੀ। ਭੁਰਾ ਫਿਰਕ ਰਹਿ ਪਰਲੋਕੇ।
 ਗਉਰੇ ਛੋਟੀ ਸੀ ਵੜੇ। ਪੁਖਗੁਰੂ ਨੰਦ ਬਿਤ ਅੰਤ। ਹੋਈ ਅਰਾਧਨ
 ਧਰਾਨ ਮਿਤਾ। ਪਾਲ ਪਰਕਾਹਿ ਮਮਰੰਭਾ। ਸਕੁ ਕੋਸੇ ਪਦੀ ਆਗੁਰ
 ਧੰਧਾ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਪਰ ਅਰੰਭਾ ਏਕਾ। ਤਮੈ ਦੇਵੀ ਸੂਰਤ ਏਕਾ। ਲਗੇ

ਰੈਣਦਿਨ ਅੰਤੁਲਾ ॥ ਦੇਵਕ ਮਸਬ ਅੰਗ ਨਤੁਲਾ ॥ ਚਿਉਦ
 ਮੁਦਮੁਦ ਗੁਦਗੁਦ ਰੁਦਰੁਦ ॥ ਜੇਲਾਂ ਅੰਕੁਜਾ ਪਕੀਰਿ ਪੁਦਰੁਦ ॥
 ਕੇਸਵ ਕਯੋਗੁਰੁਦੀ ਚਿਉਦਾ ॥ ਮੇਰੇ ਗੋਇਗਾਤੁ ਮਗਾਓਟਾ ॥ ਅਮਛੁਤੀ
 ਤੁਮਸਾਰ ਸੁਤਈਆ ॥ ਅਮਸੁਤੁਤੁ ਮਰੇਤੁ ਮਹਿ ਜਨਈਆ ॥ ਕਯੋ
 ਵਿਪਤੁ ਮਹਮਰੇ ਅੰਗ ॥ ਜਾਨਤੈ ਤੁਮ ਪਰਕੇਰਗਾ ॥ ਦੇਵ ਅਗਾਪਨਉ
 ਨਮਧਾਰਾ ॥ ਈਨੁ ਗੁਰੁਤੁੰਦ੍ਰਿਸ ਨਿਸਤਾਰਾ ॥ ਮੇਰਾ ਕਹਣਾ ਤੁਮਗਾਏਤਾ ॥
 ਰੈਣਦਿਨ ਨਿਤ ਪੜ੍ਹੇ ਮੁਢੇਤਾ ॥ ਸੁਪਕਾਂਯਾ ਬ੍ਰਹਮ ਚਰਜਰਹਣਾ ॥ ਮੇਨ
 ਗੋਇ ਅਨਮੁਦੈ ਨ ਕਹਣਾ ॥ ਜਾਂਬਿਪਮਾਤਾ ਰੁਚਿ ਪਜਾਈ ॥ ਗੁਰੁ
 ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਿਤੁ ਪੁਈ ਸਦਾਈ ॥ ਅਰਪੀਏ ਗੋਗਕੀ ਬਾਤਾ ॥ ਅਲਪ ਅੰਗ ॥

ਰਪਿਤਤਿਲਸਾਭਾ। ਪਾਂਚਮਾਸਤੈਨਉਪਾਰਾ। ਸੁਪਨਸੁਗਏਅੰਉ
 ਇਕਬਾਰਾ। ਜਾਜੁਗਨਹਿਅੰਉਦਿਵਦੇਗਾ। ਨਾਰਮਾਨੁਖੀਤੇਜਬਿ
 ਦੇਗਾ। ਤਬਜਾਗਤਸੁਪਨਏਕਮਮਰੁਇਆ। ਬੀਤੇਮਾਸਨਵਮਦਸ
 ਅਇਆ। ਏਕਾਦਸਤਿਥਨਵਮੀਮਾਈ। ਰਵਿਫਿਨਦਿਨਰਹਿਅੰ
 ਪਰਾਈ। ਬੋਲੇਮਿਸਆਈਸੁਰਸੇਵਾ। ਮਾਂਗੇਗੀਭੁਟਦੇਹਸੁਖਸੇਵਾ
 । ਸੁਪਨਲੁਇਆਮੁਹਿਜਾਗਤਮਾਂਝਾ। ਲੇਅੰਉਭੇਟਾਦਿਵਰਾਂਝਾ।
 ਕਾਲੀਅਵੈਅਥਵਾਪਾਭਾ। ਕਰੀਉਨਤੀਭਿਓਤੁਰਖਿਸਾਂਝਿ। ਚ
 ਲੇਮਿਸਕਛੁਮਨਰੁਇਆਬੇਰਾ। ਜਾਂਬਿਪਮਮਫਿਗਕਰੀਨਿਯੋਗ
 ਯਾਮਏਕਦਿਨਪੜੀਆਲਾਗਾ। ਜੁਗਮਗਪਖਤਛੁਮਕੇਪਗਰਾ।

॥ ਕਿਆਣਾਮਨਕਿਆਸੂਰਜਇਦਾ ॥ ਏਮਕਿਓਗਗਨਮੂਰਤੁ
 ਇਸੇਗਾ ॥ ਮੀਰਨੈਨਉਠਹੁਆਨਾਂਦੁ ॥ ਨਿਰਖੀਏਕਬਾਰਮੁਖਰਾਂ
 ਰੂ ॥ ਤੁਮਹੀਤੁਮਹੀਬਚਨਪਕਾਸਾ ॥ ਪਰਮਜਾਵਰੁਇਓਆਜ਼ਨਿ
 ਕਾਸਾ ॥ ਅਗਨਹੁਆਜਗਗਾਇਓਕੁਲਾਈ ॥ ਬੇਟਾਨਿਕਸਾਭੇਟ
 ਕਾਈ ॥ ਬੇਲੀਹਸਤਮੀਫਗਰਜਾਨੀ ॥ ਪੰਥਸਕੇਸਦੀਆਉ
 ਰਮਾਨੀ ॥ ਪੀਛੈਉਸਤਤਿਕਰੀਓਦਾਸਾ ॥ ਜਬਪਿਆਵੈਤੂੰਆਉ
 ਲਾਸਾ ॥ ਰੁਖਮਿਥੈਮੀਫਹੁਇਜਾਂਉ ॥ ਪੀਛੈਪੰਥਬੀਜਨਿਕਸਾਂਉ ॥
 ਚਾਲੀਬਰਸਪੀਛੈਵਰਤਾਈ ॥ ਰਹੇਰਾਜਤੁਰਕਨਕਪਾਈ ॥ ਤੁ
 ਮਹੀਰਾਹਪੂਰਨਅਬਰੁਈ ॥ ਮੇਰੇਕਹਿਯੋਸਾਰਦਿਨੁਈ ॥ ਸਸ

ਤੁਛੁਰੀਲੇਹਇਹਮੇਰਾ। ਜਲਾਮਿਠਫੇਰਵਪੁਮਾਬਤਵੇਰਾ। ਸੁਰਹੋਇ
 ਗਾਸਿਦਕਭੁਮਾਰਾ। ਟੀਜੈਮਮੋਕੇਭੇਦਪਹਾਰਾ। ਟੁਰੀਪਕਰਵਪ
 ਰਕਤਨਿਕਾਰਾ। ਬੂੰਦਲੇਇਆਪਰੁਪਸਵਾਰਾ। ਲਿਕਨਬੇਲਾਭੇਟ
 ਲੇਹੁ। ਕਛਨੀਭਛਨੀਛੁਹਮਹੋਹੁ। ਭੁਮਰੀਸਹਾਇਜੁਪਮੈਆ
 ਰਿ। ਪੰਥਲਾਜੋਕਪਤਤਪਾਂਢੀ। ਗਏਦੇਵਗਦਮਨਭੋਢਿਲਟੀ।
 ਨਗਤਰੀਤਸਰੁਤੁਹਦਿਨਛੁਟਕੀ। ਕਛਕਅੰਤਰਮਾਤਾਂਯੋਰਾ
 ਖਾ। ਨਹਿਪੁਛੇਵੇਵੀਇਹਤੁਖਾ। ਮਾਤਾਸਾਭੁਭਈਤਿਹਬੇਰਾਪੀ
 ਛੇਛਿਰੀਪਰਧਨਹਿਨਬੇਰਾ। ਗੁਰਮਾਇਆਨਹਿਜਾਤਲਖਾਨਾ
 । ਭਿਅਗੀਮਾਇਆਹੁਇਮਸਤਨਾ। ਕਹੇਪਰਕੁਲਕੇਸਤੁਜਨਸ

੪੮
 ਚਰੇ। ਰਾਜਨ ਸੀਗ ਬੈਰਤੁ ਇਓਤੁ ਰੋ। ਰਾਜਾ ਸਬ ਮਿਲ ਪ੍ਰਮ ਮਰ
 ਈ। ਲਰੇ ਸਿਖ ਗੁਰ ਮਨ ਤੁਕਿ ਨਿਯਾਈ। ਆਇ ਅਭਿਰਵਾਇ
 ਨਦਿ ਕਰੇ ਸਵ। ਰਾਬ ਜੋਰ ਬੇਲੇ ਤੁਸੇ ਸਵ। ਸਵਾਲ ਦੇਉ ਗਾਧਾ
 ॥ ਇਹ ਕਹਿ ਮੇਲ ਓ ਅੰਗਨ ਘਨਾ। ਕੁਹਾਹ ਮਤੁ ਹਾਤੁ ਮਐ ਸੀਬੀ
 ॥ ਸਬ ਹੀ ਤੁਮ ਰੇ ਰਛ ਕੁਤੀ। ਪਿਥ ਮੇਰੇ ਇਪਨ ਬਿਪਤਾ ਖਾ। ਮੁਹਿ
 ਅਭਿਲਾਖ ਸਾਤੁ ਤੁਹ ਆਖਾ। ਤੁਧਾ ਬਿਪਗੁਰ ਸੇਜਿ ਉਗਿਨਾਗ
 ਇਆ ਕਉ ਟਿਰਿਗਿਨਾਨ ਸੁਨਾ। ਏਕ ਟਿਨਾ ਪੁਛੀ ਹੁਕਨਾ ਖਾ
 ਸੇਛੀ ਗੁਰ ਪਦ ਬਿਸਾਮਾ। ਬਿਪਕਾਇ ਹਗਾਇ ਓਪਲਾਈ। ਬੇਲੇਗੁ
 ਗਇਨ ਦੇਹੀ ਪਾਈ। ਰਮੇਰੇ ਸਿਖ ਹੋਇ ਅਵਤਰੇ। ਰਲ ਸਿੰਘ ਨਾਮੁ

ਮਪਗਪਗੇ। ਬੁਝਨਸੀਗ। ਭਿਰੇਗ। ਜਬਹੀ। ਕਰੇਗ। ਜਪੇ। ਕਾਰੀਤ
 ਬਹੀ। ਤੀਸਰਜਨਮਲੋਰਮੈਯਾਵੈ। ਤੁਬਉਪਰੇਗ। ਅਮਢਿਗ
 ਆਵੈ। ਸਾਖੀਪੁਰੀਏਈ ॥੧੭॥ ਬਿਲੇਵਾਹਿਗੁਰੂਜੀ।
 ਏਕਬੇਰਸਿਖਾਫਿਅਦਕਰੀਲਾਂਗਰੀਪਸਾਦਿਕਾਤਕਰਾਰੀ
 ਤੇਗਾ। ਅਸਕੇਬੋਲੇ। ਲਾਂਗਰੀਲੋਭੀਏਗਾ। ਗੁਰਪਨਖਾਇਅ ॥
 ਮਸਿਦੇਗਾਜਨਮਪਿਛਲੇਕਾਭੁਪਾਏ। ਜਾਭਿਤੇਗਦੁਰੂਕੀਦੇ
 ਗਵਾਹਿਗੁਰੂਜੀਕੀ। ਕਾਦਬੁਝਤਦੇਗਮੈਏਵੈਗਾ। ਪਾਹਿਲੀ
 ਆਪਸਾਦਿਦੇਗਦਾਨਾਖਾਵੈਗਾਸਿਖਨਹੀ। ਭਾਈਰਾਤ
 ਕਰਪਸਾਦਿਸਿਖੇਆਪਹੀਕਰਲੇਵੈ। ਜੇਛੁਕਾਵੈਗਾਸਿਖ

ਲਹਿਵੈਗਾ। ਗੁਰੁ ਕਾ ਪੰਥ ਸਬ ਨਾਮਾ ਸਮਾਭੇਤੁ ਜਾਗੀ। ਅਰ ० ੪੬
 ਸਕਰਵਰਤਾਵਲਾ। ਤਵ ਪਸਾਦਿ ਕਹਿ ਛੁਕਵਾ। ਅਤੇ ਕੁ
 ਲੀਪਨੀ। ਘੋੜੇ ਸਸਤੀ ਨਿਤ ਬਬਰ। ਅਰੁ ਰਕਸੇ ਵੈਰ।
 ਭੁਗਤੀ ਏਸੈ ਨਿਆਰਾ। ਮਿਤ੍ਰ ਇਨੀ। ਖਰਬ ਗੁਰੁ ਦੇਵੈ ਗਾਛੀ
 ਸਨਿਅਸਤੁ ਮਰਾਖਾ ਲਸਾਜੀ। ਅਪੀਨ ਸਬਦ ਕੇ ਸੇਵਾ ਸਿਖਾਂਦੀ
 ਜੇ ਸਿਖ ਪਸਾਦਿ ਛੁਕਵਾਉਠਾਇਲੇਵੈ। ਅਤੇ ਖਾਇਕੇ ਲੋਭ
 ਕਰੇ। ਅਤੇ ਸਿਖ ਦੇ ਪਰਮੰਦ ਨਜਰ ਦੇਖੇਗਾ। ਮੈਕਰੇ ਨੀਨਰ ਕਰੁਗ
 ਵੈਗਾ। ਮਾਰਾਨੀ। ਪਸਾਦਿ ਕੀ ਨਿਦਾਨੀ ਕਰਨੀ। ਅਤੇ ਸਿ
 ਖ ਭੁਖੇਨੁ ਛੁਕਵੈਗਾ। ਜੋ ਜਗਕਾਠ ਲੁਪਾਵੈਗਾ। ਸਾਖੀਪੁ

ਰੀਏਈ॥੧੮॥ ਬੋਲੇਵਾਹਿਗੁਰੂਜੀ ॥ਏਕਬੇਰਗੁਰੂਜੀਨੂ
 ਸਿਖਾਂਤੇਪਰਕੇਸਨਬੀਪੀਆਕਹਿਆਪਗਤੀਏਸੁਲਾਕਰਦੇ
 ਹੈਨ॥ਤਾਂਬਰਨੇਹੋਇਆ॥ਤੁਸੀਸਬਕਹਿਦੇਹੋਇਨਾਦਾਦਿਸਾ
 ਹੁਨੀ॥ਕੁਲਾਦੇਖੋ॥ਤਾਂਕਹਿਆਪੀਮਿਆਗੁਰੂਕਾਖਜਾਨਮ॥
 ਲਵੇਜਾਨਦੇਵੋ॥ਪੇਰਾਛਉਛੇਰੇਥਾ॥ਬੈਲਗੁਰਕੇਨਿਕਾਸੇ॥ਉ
 ਨਾਰਾਜਿਆਸੋਹਰੀਸੀ॥ਪਰਮਕੀਸੁਲਾਚਮਭੁਮਛੁਡੀਜਾਂ
 ਵੇਖਿਆਜੋਮਾਲਪਾਂਭਰਜਾਰਬੈਲਲਾਟਾ॥ਗੁਰਮੇਮਾਇਆ
 ਵੇਖਕਰ॥ਤਬਲੇਭਾਗੇ॥ਲਦਦਵਾਲੇਦਦਜਾਗੇ॥ਉਨਾਕੇਰੀ
 ਲੀਏਥੋ॥ਲੇਕਰਦੇਖਦਲਗੇ॥ਗੋਦਾਤੇਪਖਰਮਾਟੀਈਟਾਰੂ

ਰੇਬੇ। ਗੁਰੁਕਿਆਕਿਛੋ ਭੁਆਸੀਪਿਲੋ। ਅੰਤਰਕੀਜਾਨ ੫੦
 ਤੇਬੇ। ਤਾਂਪਾਨੀਏਖਿਸਾਂਨੇਪੁਏ। ਤਾਂਬੁਨਹੋਇਆਵੈਰੀਕ
 ਦਿਸਾਹਨਾਹੀ। ਖਾਲਸਾਵੈਰਕਾਬਦਲਾਕਰੈਗਾ। ਸੁਖਨਾਂਇ
 ਹੁਗੈਗੇ। ਫਗਬੁਰਸਿਖੋ। ਮਾਰਿਲੈਲਾਪਰਦਗਾਨਜੀਕ
 ਰਣਾ। ਗੁਰੁਪਰਸਿਦਕਪਰਕੇਲੋਗੋਕੋਹੁਆ। ਗੁਰੁਕਾਕਰਿ
 ਲਾਸਤਜਾਣਾ। ਪਰਸੀਤੋਖਨਹੁਆ। ਸਾਖੀਪੁਰੀਹੋਈ॥
 ਬੋਲੇਵਾਹਿਗੁਰੁਜੀ ॥ ਏਕਬੇਰਤੁਰਕਆਏਲਨਨੇਗਜੀ
 ਆਂਦੁਜਾਏ। ਬਡਾਨੁਪਹੁਆਚਮਕੈਰਮਾਹਿ। ਤੁਹੰਇਕਮੁਗ
 ਲਪਾਟਕੇਪਾਂਠਹਜਾਰੀਸੈਦਾਬੇਗਾ। ਗੁਰੁਕਾਹਿਮਾਇਤੀਉਠ

ਖੜਾਪੁਆ ਅਤੇਲਨਿਆਪਾਲਸੇਸਾਥਮਿਲਾਗਜਿਤਜਿ
 ਤਾਇਹਜੂਰਗਇਆਗੁਰੂਕੇ। ਤਾਂਮਥਾਟੇਕਿਆ। ਤਾਂਅਗੇ
 ਤੇਬਚਨਕੀਤਾ। ਉਮਰਬਰਕਰਾਗ। ਮਿਲੇਖੁਬਈਨਤਕ
 ਰਾਗ। ਤਾਂਗੁਰੂਜੀਕਹਿਆ। ਤੁਮਬੇਗਸਮਣੈਕੰਧਾਰੀਯੋ।
 ਪਹਲੇਗੁਰੂਨਾਨਕਭੇਟਿਆਸੀ। ਬਾਗਮੈਸੇਵਾਕਰੀਸੀ। ਤਾਂ
 ਹਮਕਹਿਭਲੇਬੋਲਾਵਾਗੇ। ਤੁਮਾਰਾਸਜੜਦੇਖੇਭੋ। ਪਹਲ
 ਤੁਸਾਸਬਦਕਾਪਰਚਾਕੀਆਬਾ। ਪੀਛੇਕਹਿਆ। ਤੁਬ
 ਕਕਮਾਇਲਕਰਮਾਤਾ। ਫਿਨਖੈਰਖਿਲਾਜਜਨਤਾ। ਇਤੀ
 ਸੁਦੀਮੁਗਲਦੁਹਿਪਇਆਪੈਰੋਪਗ। ਪੀਰਪੀਰਪੀਰਸੁਣੈਕਰ

ਨਾਮਾਪਾਇਆਏਸਬਸਾਭਪੁਟੀਬੀ। ਅਬਰਖਲੇਵੇ। ਤਾਂਉ
 ਨਰੇਗਲੁਵਾਇਤਜੁਰਗਹਿਆ। ਸਸਤੁਗੁਰੂਜੀਬਖਸੇ। ਰਾਜ
 ਤਹੀਏਦਮਾਰਿਆਸੀਪਲੇਬੇਸਾਬਾਏਵੈਬਰੇਜੋਪੇਬੇ। ਪੀਛੇ
 ਤੇਗੁਰੂਜੀਨੈਗਬਸਿਰਗਾਖਾਤਾਂਲਨਾਈਵੀਚਮਾਰਾਈਨਾਬੇਗੈ
 ਸੈਠਸੰਗਾ। ਗੁਰਲੇਕਜਾਇਬਸਾ। ਬਝਾਕੇਤੁਹਲਪੁਆਏਦ
 ਲੇਕਬਸਾਗੁਰਪਸਾਇ। ਸਾਖੀਪੂਰੀਏਈ ॥੨੦॥ ਬੈ
 ਲੇਦਾਹਿਗੁਰੂਜੀ। ਏਕਬੇਰਗੁਰੂਜੀਲਨਾਈਕਰਦੇਠੇਜਖੁ
 ਜਾਈ। ਰਾਜੇਜੇਰਕਰਲਨੇ। ਹਿਰੂਰੀਲਕੂਰੀਏਬੇਲਛਤੇਪੁ
 ਰੀਆਵਜੀਰਸਿਪਾ। ਨਾਹਿਦੀਆਏਦਸਰਦਾ। ਰਾਜਸਿਪਾ

੫੧

॥ ਸਬ ਰਜਾ ਰਵਸਾ ॥ ਖਾਲਸੇ ਕਾ ਦਲ ਆਠ ਸੈ ॥ ਤੇਗਤ ਰਵਾਰ ਸੇ
 ਲਾਤੁ ਪਕ ਬਰਛੀ ਸਿਪਰਕ ਮਾਂ ॥ ਧੁਆ ਜੁ ਪਰਲ ਕੈ ਰੂ ਮਗਾਂ ਨਕ
 ਟੀ ਪਿਆਈ ਟੋ ਜਾ ॥ ਗਨ ਜੁ ਪਜਾ ਗਾ ॥ ਤੁਥੈ ਸੀਸ ਜਾ ਗਾ ॥ ਫੁ
 ਟੀ ਤਰਵਾਰ ॥ ਕੁਟੇ ਬਰਿਆਗ ॥ ਰਿਰੇ ਰਲ ਸੂਰਾ ॥ ਰਾਜ ਸੁਤ ਕੁ
 ਰਾ ॥ ਜੀਤਾਇ ਨ ਜੀਗ ॥ ਪਾਲਸਾ ਨਿਸੰਗ ॥ ਬੈਠੇ ਗੁਰਦੁਰਾਇਖ
 ਰਲ ਸੂਰਾ ॥ ਲੋਪੁ ਨ ਦਲਾਲਾ ॥ ਘੋੜੇ ਰਾਜ ਸਾਲਾ ॥ ਆਖਰ ਜਿਉਰੇ
 ਇ ॥ ਖਾਲਸਾ ਖੋਲੇ ਸੋਇ ॥ ਗਰੇ ਰੂਗਰਾਂ ਨ ॥ ਬੁਝੁ ਪਾਲਸੇ ਦਿਖਾਂ ਨ
 ਘੋੜੇ ਸੀਲੇ ਪਰਚਾਇ ॥ ਪੀਛੇ ਮੁੜੈ ਬਿਸਮਾਇ ॥ ਸੁਦੀਰਲ ਮਾਂ ਰਿ
 ॥ ਹਟੇ ਸੂਰ ਅਨਰਾਗ ॥ ਖਾਲਸਾ ਸਬ ਪਫਕਾ ॥ ਫੁਰੀ ਅਨੁਸੂਕਾ ॥

॥ ਪੁਕਾਰੇ ਸਬ ਸਿੰਘ ॥ ਘੋੜੇ ਏੜਾ ਏਭਾ ਖੇਬਿੰਦਾ ॥ ਤੁਬਨੇ ਰੰਗ ਸਿੰਘ ५੨
 ਏੜਾ ਕੇ ਘੋੜੇ ਕੇ ਕਹਿਆ ॥ ਮੁਹ ਤੇ ਨੀਲ ਜਾਖ ਨਾਰਹੁ ॥ ਅਨਗੁਰੂ ਕੀ
 ਮਤਿ ਜਾਂਈ ॥ ਤਾਂ ਘੋੜਾ ਬੰਧ ਗਇਆ ॥ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬਹੁਤ ਕਮਰੀ
 ਅਤੇ ਅਰੂਆਂ ਮਾਰ ਰਹੇ ਪਰ ॥ ਅਗੇ ਲਕੀਰ ਕਰੀ ਬੀਸੋ ਨਾਲੇ
 ਘਤਾਹੁ ॥ ਤਾਂ ਉਤਰ ਬੈਠੇ ਪੀਛੇ ਬੈਠੇ ਤੂੰ ਪੀਛੇ ਮਸਿਹ ਬਾਸਿਖਾਂ
 ਵਾਖਾਂ ਵਧ ਰਹਿਆ ॥ ਗੁਰੂ ਕੀ ਭੁਟਾ ॥ ਮਜਾਦਿ ॥ ਆਪੈ ਗਏ ॥ ਗੁੰ
 ਘੋੜਾ ਫੁਰਕਾ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਕੇ ਬੈਠੇ ਕਹਿਆ ॥ ਗੁਰੂ ਖਾਲਸਾ ਖਾਲਸਾ
 ਗੁਰੂ ॥ ਖਾਲਸਾ ਜੀ ਮਾਰੇ ਫੌਜਾਂ ਨੂੰ ॥ ਤਾਂ ਖਾਲਸਾ ਉਤਰ ਕਰਿ ਲੜ
 ਨੇ ਲਾਗਾ ॥ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬੈਠ ਕਰਸਾ ਤਤੀਰ ਦਲਾਏ ॥ ਤੁਬ ਪੁਕ

ਰਪਤੀ। ਉਮਰੀਗੁਰੂਕੀਫੋਜ। ਜੀਤਕੇਜੀਗਮਾਏਗੁਰੂਜੀਉ।
 ਕੇਸਬਖੁਸੀਹੋਫਲੇਮਾਹੇਸਬਸੁਖਦੁਆ। ਸਾਖੀਪੂਰੀਹੋਈ॥
 ੨੭॥ ਬੋਲੇਵਾਹਿਗੁਰੂਜੀ। ਏਕਬਾਰਗੀਆਨੈਕੀਰਤ
 ਕੀਤਾਮੇਸਾਬਪਤਾ। ਅਤੇਪੁਨਿਕਵਾਜਾਸੁਰਤਾਲਸਬਦਏਕ
 ਰਿਖਾਲਸਾਸੁਣਕੇਖੁਸੀਹੋਕਰਕਯਾ। ਵਾਹਿਵਾਹਿਭਲਾਸਬਦ
 ਪੜਿਆ। ਨਿਗਲਕਰਦੀਆਰਗੀਆਨੈ। ਤਾਂਗੁਰੂਜੀਕਹਿ
 ਆਭਾਈਕਹੀਲੁਪਾਈ। ਤੁਸਿਖਾਂਪੁਛਿਆਸਭੇਪਾਤਸਾਹ
 ਨਾਹਰਕਰੇ। ਤੁਸੀਕੀਕਹਿਆ। ਤਾਂਗੁਰੂਜੀਬੋਲੇ। ਏਕਗੰ
 ਉਕਾਢਉਧਰੀਬਾ। ਉਨਹਰਟਜੋਰਕੇਪਾਈ। ਸਿੰਘਦਾਸਖੇ

੫੩
 ਕੁਮਾਰਿ। ਕਿਅਾਰੇਪਰਕਰੀਪਰੀਸੀ। ਕੋਈਲੇਗਇਆ। ਤਾਰ
 ਉਪਰੀਕਰਿਅਮੇਰੀ। ਕੀਤੀਜਾਂਦੀ। ਰਹੀ। ਰੋਵੀ। ਕਿਅਾਰਲੀ
 ।। ਭਿਰਾਂਈਸਦਿਕੇਭੂਰੀਫੇਰੀ। ਫੇਲਥਜਿਆ। ਸਭਨੈਸੁਦਿਆ
 ।। ਪਰਕਿਸੇਨਵਈ। ਤਬਪਰਲਗੇਟੋਲਨ। ਤਬਭੀਨਿਕਲੀ
 ਤਾਬਿਸਮੈਐਆਸਾਰਾ। ਪੀਪ੍ਰਾ। ਉਸਸਮੈਕੋਈਬੋਲਪਇਆ।
 ਜੇਭਿਰਾਂਈਭੀਪਰਦੁਫੇ। ਤਾਂਲਗੇਵੇਖੇ। ਵੇਕਕੇਵੇਕੇਠੀ।
 ਛੇਤੇਪਾਈਕਰੀ। ਤਾਂਉਪਰੀਕਰਿਅ। ਭਿਰਾਂਈਨੁਸੁਦਭਾਈ
 ਕਰੀਪਰਮਾਰਿਧਰੀ। ਅਤੋਲੋਕਾਨੁਸੁਦਾਇਕੇਰੇਚਮਦਾਇਆ। ਕਿ
 ਉਹਛੀਨਕਰੀਤੁਪਾ। ਨਸੀ। ਤਕਰੀਭਿਰਾਂਈਨੋ। ਸੁਦੇਸਿਖੇਇ

ਤਾਂ ਭਿਰਾਈ ਟੀਤ ਰਾਜੇ ਹੀ ਬਣੇ ਜੈਨਾ ਪੰਡਤਿ ਪਾਪੇ ਜੋ ਤਸੀਰ ਗੀ ਪੇਰ
 ਕਭੁੰਮਾ ਅੰਗੇਰ ਕੇ ਕਭੇ ਰਹੇ ਆਪਨ ਕਰਹੇ ਅਰਾਂਮਾ ਸੋ ਭੁਟੇ ਭੀਜੇ
 ਪਕੀਤ ਪਕੀ ਕਰਨੀ ਨਾਹਿ ਮੇਲ ਲੇਇ ਮਯੋ ਅਚੈ ਤਿਵੈ ਨੀਜੀਏ
 ਰਾਹਿ ਪੁਛੀ ਪੁਛ ਕੇ ਉਪਨਿ ਆਰਹੇ ਬਤਾਉ ਕੇ ਠਉਰਾ ਅੰਗੇ ਸੀ ਬਨੀਬ
 ਤਉਦੀ ਬਿਰਲਾ ਸਮਵੈ ਦਉਰਾ ਭੁਟੀ ਸਿਖੈ ਸਮਵੈ ਗਸਿ ਤਰੇਗਾ
 ਕਹਿ ਆਪਾਰਨੀ ਜਾਈਦਾ ਜਿਨਾ ਨੁਜਤਿ ਗੁਰੂ ਸਰਮਿ ਲਜਾਏ ਸੇਬ
 ਬਸੀਏਗੇ ਨਾਨਕ ਜਿਨ ਕਉ ਸਤਿਗੁਰਮਿ ਲਿਅਤਿ ਕਾਲੇ ਬਾਨਿਬ
 ਸ਼ਿਆ ਸਾਖੀ ਪੂਰੀ ਹੋਈ ॥ ੨੨ ॥ ਏਕ ਬੇਰ ਅੰਨ ਮਹਿ ਪਾ
 ਰੁਆ ਤਾਂ ਜਗਤ ਭੂਲਿਅਗਾ ਦੇਖ ਕੇ ਗੁਰੂ ਪੈਨ ਅੰਨ ਲਓ ਦੇਵੁ ਲੋ

ਕਸਬਰਾਜੇ ਅਚਰਜ ਲਗੇ ਹੋਏ । ਤਾਂ ਮਾਤਾ ਗੁਜਰੀ ਠਾਕਿਆਲੇ
 ਗਰਬੇ ਨਾ ਕਰੇ । ਤਾਂ ਸਿਖਾਂ ਕਹਿਆ ਸਦੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਮਾਤਾ ਜੀ ਕਹਿ
 ਆਪੈ ਸਫਾ ਕਰੇ । ਕਾਲਕੀ ਪਬਰਾਜੀ ਕਿਤਨਾ ਕੁਚਿਰੁ ਪੈ । ਤਾ ਸੁਣ
 ਕਹਿ ਬਿਸੇ ਗੁਜਰੀ ਚਿਜ਼ੀ ਪਰ ਹੋਏ ਸੇ ਕੋਰਨ ਕਰੀਏ । ਕਰਤਾਰ
 ਰਾਦਾ ਹੀਐ । ਰਾਈ ਨਾਰੀ ਪਤੀ ਦਰਿ ਵੀ ਨਵਾਤਾ ਕਰਨਿਆਲੀ ਪੈ
 ਬਾਲਕ ਕਹਾਇ ਭੁਇਨਾਈ ਮੁਖ ਭਿਜਾਰੀ ਬੁਰੀ ਹੋਈਐ । ਰਾਈ ਮਸੀਦ
 ਅਤੇ ਪੇਕਿਆ ਪਤੀਆ ਅਤੇ ਨਵਿਆ ਸਿਖਾਂ ਮਾਤਾ ਨੇ ਅਕਲ ਦਿਨ
 ਈਆਰਾ ਮੈਜਾ ਲੂਧੂ ਪਰਮੇਰੇ ਮਤੇ ਦੇ ਭੇਦੀ ਸਿਖ ਬਿਰਲੇ ਹੋਨਾ । ਰਾ
 ਈ ਕਰਨ ਜਾਇਆ ਬਾਪਾਂ ਭੁਵਾਨੈ । ਤਾਂ ਕੁੰਤੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਕਰਦੁ ਬੀਮੇ

੫੪

ਰਾਕੁਮਾਰੀਦਾਸੁਰਜਦਾਸੁਤਜਨਮਿਆਸੀ। ਤਿਸਕਾਕਰਮਮਿਤਕ
 ਕ੍ਰਿਆਬੇਦਾਕਰੀਓ। ਤਾਂਜੁਪਿਸ੍ਰਬੋਲਿਆਦਕਪਿਆਤਿਆ
 ਹੀਏਮਾਰੇਕਾਦੋਖਕਿਸਨਾਪਹਿਲੇਕਾਦੀਤਾਂਕਿਉਮਾਰਦੇ। ਬਰੇਭੁ
 ਈਕੇਆਸਰੇਹੀਰਹਦੇ। ਪੈਰੀਲਗਕੇ। ਜਾਪਿਅਬਮੁਹਿਨਵਿਖਾਉ।
 ਸਾਪਦੁਆ। ਅਭਿਰਤਾਸੁਤਨਾਂਨਾ। ਬਾਤਪਰੀਓਗ। ਅਤੇਜਿਸਪਰ
 ਤੁਹਾਦੁਕਮਹਿਏ। ਓਹਪਰਦੂਰਹੋਈਓ। ਪੁਕਦੇਦੁਕਮਨਾਲਦੁਰਜੇਧ
 ਨਗਇਆ। ਕਿਕਈਦਾਦੁਕਮਮੰਨਿਆਤਾਂਦਸਰਥਮਰਾ। ਜਿਸਪਰ
 ਦੋਮਤੇਓਹਪਰਨਹੀਰਹਦਾ। ਇਸਪਰਸਦਾਅਪਦਾ। ਅਤੇਖਰੀਅ
 ਨੂਮਾਰੇਗ। ਮੇਰਪੰਥਲੂਟੇਗ। ਤੇਸਿਖਛਾਤਾਵਿਦਆਪਦਾਉਗਗਿਓ

॥ ਤੁਰਕਾਂ ਤੇ ਖਲਸੀਆਂ ਦਿਤਰਾਉ ਗਾ ॥ ਐਸਾ ਸਮਾਵਰਤਾ ਦਿਗਾ ॥
 ਰਾਜਿਆ ਕੀਰਤਾਈ ਲੂਰ ਕਰੇਗਾ ॥ ਸੂਰ ਤੇ ਕਾਇਰ ॥ ਕਾਇਰ ਤੇ
 ਸੂਰ ਮੇ ॥ ਤੀਵਿਆ ਦੇ ਮਜ਼ਰ ਪੁਰਖਾ ॥ ਅਤੇ ਤੀਵੀਆਂ ਸਿਖਾਂ ਦੀ
 ਆਸ ਉਪਾਂਗਾਈ ਜੋ ਦੀਆਂ ਉਲਾਟਨਾ ॥ ਪਰ ਪਰਹਿਤ ਮਾਜਾ
 ਹੋਇਗਾ ॥ ਬਰਨਤਾਲੀ ॥ ਮੇਰੇ ਵਰਤੋ ਸਉ ਵਰੇ ਪੀਛੇ ਦੀਆਂ ਆਲੇ
 ਕਲਪਨਾ ਪੀਛੇ ਹਟਾਇ ਪਗ ॥ ~~ਇਹੋ ਖੋਲ੍ਹਾਇ ਸ੍ਰੀ ਮਤੀ~~
~~ਕੀਤਾ ਬੁਝੀ ਹੋਕੇ ਲੰਕਾ ਦਲ~~ ॥ ਚਿਰਾਂਤਾ ਸਾਪਨਾ ਆਵੇਗਾ ॥ ਲੰਗਰ ਅ
 ਟਕਾ ॥ ਸੁਪਸਟਕਾ ॥ ਦਿਸੀ ਹੋਇ ਸਿਖਾਂ ਸਿਖਾਂ ਉਠੇਗਾ ॥ ਲੋਸਿ
 ਖੋਲਾ ਦੇ ॥ ਭੂਭੂ ਕੀ ਕਾਂਸੀ ਦਾ ॥ ਦਮੋਕਾ ਵਰਸਨ ਹੋਗਾ ॥ ਮੇਰਾ ਸਿਖ

ਮਦਮੇਕੀਟਲਕਰੇਗਾ ਸੇਕਾਂਜੀ ਸੀਕੀਗਤਾ। ਗੁਰੂਕਾਪਰਸਰੀ
 ਵਾਕੀਮੁਕਤਾ। ਸਾਖੀਪੁਰੀਹੋਈ॥ ੨੨॥ ਬਿਲੇਵਾਹਗੁਰੂਜੀ॥ ੧੮
 ਕਬੇਰਸਿਖਪੁਛਿਆਜੀਸਦੇਪਾਤਸਾਹ। ਸਰੀਦਕਿਨਾਨੁਕਰੀਦ
 ਪੈਗਾ। ਜਾਹਰਕਰਕਹੋਇਨਾਕੀਕਿਆਗਤਿਮੁਕਤਿਪੈ। ਤਾਂਸਬੇ
 ਲੇਗੁਪਤਬਾਤਪੁਛੀਸਿਖੇਗੁਰੂਜੀਆਪਣੀਸਿਗਤਿਆਪਣੇਹਜੂ
 ਰਚਖਦਾਪੈ। ਆਪਣੇਸੇਵਕਕੀਆਪਪਤਰਾਖੇ। ਕੁਈਕਲਜੂਹ
 ਪੈਰਪੈਗਾ। ਗੁਰੂਪਾਲੀਆਪਣੇਸਿਖਾਂਦੇਤਨਨੇ। ਕੁਲਕਾਵਣਨੇ।
 ਇਹਸਿਖਾਂਦੀਦੁਕਮਸਤਿਤਾਂਗੁਰੂਕੇਪਾਸ। ਜੇਸਿਦਕਸਾਬਤਾਰਦ
 ਕਾਸੁਰਮਾਸੇਤੁਤਰਿਆ॥ ਅਤੇਬਿਸਿਦਕਪੈਅਤੇਕਾਇਰਜੀਲੀਜ

ਨਮ ਮਰਣ ਮਾਂਹਿ ਭੁਟ ਕਵੇ ਪੈਨ। ਗੁਰੂ ਬਨੇ ਸੀ ਗਤਿ ਸਦੇ ਉਭੀ ਕਦੇ ਗੋਸਿ
 ਲਾਤ ਭਾਵਾ ਦੇ ਪਾਰ ਕੇ ਸਿਖਾਂ ਦੀ ਸਯਾਇ ਤਾ ਕਰਾਂਗੇ। ਦਸ ਪੰਜਾਰ ਬਰ
 ਸਲ ਗਾ। ਕਿਵੈ ਸਿਖ ਪਮਾਰੇ ਦਲਿ ਆਵੈ। ਜੋ ਆਵੈ ਦਾ ਜਾਂਦਾ ਪੈ ਸੋਰਲ
 ਦਾ ਜਾਂਦਾ ਪੈ। ਛਪਨ ਕੇ ਸਿਖ ਗੁਰੂ ਸਚਿ ਪਿਆ ਪੈ। ਕਲੁ ਕਾਲਿ ਦਿਓ
 ਕਰਤਾਰ ਦਾ ਹੁਕਮ ਪੈ। ਸੁਪ ਪਰਮ ਕਰ ਕੇ ਤਾਰੇ ਪੈਨ। ਗੁਰੂ ਉਭੀ ਕਵੇ ਪੈਨ।
 ਕੁਵੇਰ ਦੇ ਲੋਕ ਲਗ ਅਤੇ ਭੁਪਰ ਅਤੇ ਭੁਵਲੋਕ। ਲਗ ਬਿਛਰੇ ਪੈਨ।
 ਜੈ ਸੀ ਜੈ ਸੀ ਭਾਵਨਾ ਸਹੀ ਦਾ ਦੀ ਹੋਈ। ਤੈ ਸੀ ਤੈ ਸੀ ਸਿਧ ਹੋਈ। ਭੁਤ
 ਪਰ ਬੀ ਪੈਤਾਂ ਰਖ ਸਾਂ ਪਰ ਬੀ। ਮਾਨੁਖਾਂ ਪਰ ਪਸੁਪੰਡੀ ਨਾਗ ਜਖਰੀ ਪਬਾਂ ਪ
 ਰ ਅਪਛਰਾਂ ਪਰ ਇਨ ਪਰ ਹੁਕਮ ਸਹੀ ਦਾ ਦੀ ਹੋਈ। ਜਮ ਕੇ ਦੂਤ ਪੁਛ ਕੇ

ਫਿਰਦੇ ਪੈਨਾ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਸ੍ਰੀ ਸ੍ਰੀ ਲੇਖੈ ਤਾਲ ਅਤੇ ਵਿਦਿਯਾ ਪਰਕਰੇ
 ਪੈਨਾ। ਭੁਲੇਖੀ ਪੈਨਾ। ਅਤੇ ਬੁਰੇ ਭੁਧਿ ਪੈਨਾ। ਸੁਭਾਵ ਸਾਂਤ ਕੀ ਰਾਜਸੀ
 ਤਾਂ ਮਸੀਤ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਪੈਨਾ। ਅਪਨੀ ਸਿਰਗਤਿ ਪਾਸੇ ਪੁਜਾਵ ਦੇ ਪੈਨਾ। ਕਾਮ
 ਨਾ ਪੂਰੀ ਕਰ ਦੇ ਪੈਨਾ। ਲੁਪਤ ਖੁਭ ਕੇ ਦਾ ਤੇ ਪੈਨਾ। ਵੇਦ ਵਿਆਭਾਰਤ ਖੰਡੂਇ
 ਨਾਨ ਦੇ ਕਰ ਸ੍ਰਗ ਮੈ ਜਾਇ ਬੈਠੇ ਪੈਨਾ। ਵੇਦ ਵਿਆਨੁ ਜੋ ਪੁਰੁਸ ਦਾ ਹੋਸੇ
 ਸ੍ਰੀ ਦਾ ਵੇਰੋ ਪੈਇ ਕੇ ਜਾ ਦਾ ਹੋ। ਅਮੇ ਸਰਇ ਜਹਿ ਤਲਗਾਇ ਦੀਏ ਪੈਨਾ
 । ਸਬੀ ਤਰਾਂ ਦੇ ਸ੍ਰੀ ਦਾ ਪੈਨਾ। ਭੁਜਨ ਬਸਤ੍ਰ ਅਸਵਾਰੀ ਸਬ ਸੁਭਾ ਹੋ। ਸ
 ਬ ਦੀ ਪਾਂਖੀ ਤੁਹਾ ਦਾ ਮੈਲਾ ਹੋ। ਪਰ ਭੁਲ ਦੇ ਨਹੀਂ। ਫਿਰਦੇ ਪੈਨਾ। ਮਾਇਆ
 ਕਾਤ ਮਾਸ ਦੇ ਪਏ। ਜਿਉ ਬਿਪਸਤੁਰਾ ਜਾ ਮਾਇਆ ਦੇ ਖਤਾ ਦੇ ਖਤਾ

ਗਇਆਸੀ। ਤਿਵੈਵੇਖਦੇਪੈਨ। ਪਰਵੇ...
 ਦੇਨੀ। ਗੁਰੂਸਿਰਪਰਠਾਂਢਾਯੋ। ਪਾਲ...
 ਇਹਗਤਿਮਿਤਸੀਦਾਂਦੀਯੋ। ਨਾਥਾਂਵ...
 ਮਹਿਮਦਦੀਦੀਨਵਾਲੀਜਿਨਇਤਕ...
 ਦਾਯੋ। ਨਿਗੁਰੇਬੇਮੁਖੇਜੁਪੈਨਸੋ। ਪੇਤਰੂ...
 ਪੁਰੀਯੋਈ॥੨੪॥ ਬਲੇਵਾਗੁਰੂਜੀ...
 ਗੁਰੂਕੇਯਯੁਰਆਨਖਨਾਪੁਆ। ਸੁੰਦਰ...
 ਦੁਰਖਨਾਪੁਆ। ਗੁਰੂਜੀਦੇਖਕੇਬੋਲੇ।...
 ਅਤੇਕੇਨੇਥਾਵਦਾਯੋ। ਕੋਟਯਾਤਗ... ਤਾਲਨਕੇਕਹਿ

ਅਸਦੇ ਪਾਤਸਾਹੀ ਮੇਲੇ ਕਾ ਬੇਦੋਹਾ ਸਿਖ ਗੁਰੂ ਕਾ ਪਾਸ ਮੈ ਪਾਹਿਲ ਥੰਡੀ
 ਧਾਰੀ ਹੈ। ਅਤੇ ਬਾਪ ਮੇਰੇ ਫਰਨਾ ਦੀ ਪਾਹਿਲ ਹੈ। ਜਾਤ ਰੋਤ ਸੁਨਿਆਰ
 ਹੈ। ਅਤੇ ਵਸਦੇ ਸਿਰੰਦਰਾਂ। ਬੋਲੇ ਗੁਰੂ ਜੀ। ਲੜਕੇ ਸਿਰੰਦ ਸਹਰਉ
 ਜਾਨਿਆ ਕੇ ਵਸਦੇ ਹੋ। ਤਾਂ ਪਾਲ ਸਿਖ ਜੁਨਿਆਰੇ ਕਹਿਆ ਜੋ ਕੁ
 ਲਾਗੁ ਰੁਕ ਸੇਈ ਹੋਵੈ ਗਾ। ਪਰ ਪੁਤ੍ਰ ਤਾਂ ਮੈ ਵਸਦਾ ਛੁਡਾਇਆ
 । ਤਾਂ ਬਚਨ ਹੋਇਆ ਤੇਰਾ ਪਰਦਾ ਬੀ ਕੇਈ ਸਿਰਾਤਿ ਨਾਲ ਆਇਆ ਹੈ
 ਗਾ। ਤਾਂ ਲੜਕੇ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬਪੁ ਦੇ ਹੋ ਬੰਨਿਆਂ ਦਿਨਾਂ ਦਿਰ
 ਪਲੇ ਕਸਿ ਪਾਰਿਆ ਹੈ। ਅਤੇ ਸਾਇ ਮੇਰੇ ਸਾਥ ਇਥੇ ਹੀ ਆਈ ਹੈ ਰਹੀ।
 ਗੁਰੂ ਜੀ ਬਰਨ ਕਹਿਆ। ਤੂੰ ਗੁਰੂ ਦੀ ਕੇਹਨੁ ਰਹੀ ਹੋਇਆ ਕਰਾ। ਅਤੇ

ਮਾਇਨੁ ਬੀਅਪਦੇ ਪਾਸਹੀਰਖਾਤਾਉਨਸੁਨਿਆਗੇਸਿਖਤਿਵੈਰੀ
 ਕੀਤਾਇਕਬਦੀਦੇਪਰਮਾਇਬਸਾਇਦਿਤੀਪਰਲੈਕੇਲਗੇ
 ਗੁਰੁਕੇਹਜੁਰਚਣਾਬਹੁਤੇਦਿਨਾਪਿਛੇਗੁਰੁਕਿਆਪਛਿਆਰਾ
 ਈਸਿਖਾਸੁਨਿਆਗੇਦਾਕੇਮਈਜਾਣਦਾਹੈਗਾਤਾਲਜ਼ਕੇਹਥਜੇ
 ਜ਼ਕੇਕਹਿਆਤੁਹਾਥੀਕਿਪਾਤੇਆਪਣਾਕੇਮਖੁਬਿਜਾਣਦਾਹੈਬ
 ਦਨਹੋਇਆਸਫੀਆਗਿਆਰਾਦਾਗਹਿਣਾਪਤ੍ਰਿਲਿਆਬੁ
 ਲਾਇਕੇਤੇਸੇਖਾਨੀਏਨੁਦੇਦਿਤੀਆਲਜ਼ਕੇਗਹਣੇਪਰਬਡੀਰ
 ਤਰੀਕਰੀਸੋਹਣਾਪਤ੍ਰਿਆਲੇਕਹਹਜੁਰਆਦਰੀਖਆਦੇਖ
 ਕੇਗਹਣੇਨੁਰਾਜੀਹੋਏਅਤੇਕਹਿਆਜੇਮੰਚੇਸੇਦੇਣਾਅਤੇਗ

ਹੁਦੇਪਨਾਇਕੇਅੰਦਰਪਰਦੇਜਾਵੇ। ਗੁਰੁਕਿਆਨੇਲੇਨ੍ਹੈਗੀ। ਤੇਸੇ
 ਖਾਨੀਏਨੁਸਚਿਪਦਿਤਾ। ਗਹਦੇਲੈਪਰਨੇ। ਅਤੇਰੁਪਈਏਦੇਵੇਦੇ। ਲ
 ਨ੍ਹਕਾਸਿਆਦਾਹੈ। ਪਿਛੇਪੁਛਿਆਤੈਨੁਕਈਐਬਨੀਨਾਲਾਗਾ।
 ਤਾਂਲਨ੍ਹਕੇਕਹਿਆ। ਗੁਰੂਜੀਮੈਸਤਿਸਿਰਤਿਦਿਬਰਹਿਆਗਾ। ਤੁਰੁ
 ਰੂਜੀਬਚਨਕੀਤਾ। ਜਗਬੰਧੁਗੁਰੁਦੁਇਦੈਤੁਗੰਧਿਕਾਰਬੀਰਿਦ
 ਜੈ। ਗੁਦੀਦਿਕਾਰੀਰਹਿਤੁਜੇਦਿਦਕੇਇਨਿਸਾਂਨ। ਤਿਸਮੁਚਤਿਬ
 ਲਿਗਰਸੈਨਾਨਕਤਿਸਕੁਰਬਾਂਨ। ॥ ਤਾਂਮੁਨਿਆਗਨਿਤਲਾਗਾ
 ਘਨ੍ਹਨੇ। ਆਪੇਗੀਲੇਵੇਜਾਵਹਿ। ਨਾਕਈਪੁਛੇਨਲੇਖਾਲੇਵੇ। ਅ
 ਤੇਬਹੁਤੇਦਿਨਪੀਛੈਗੁਰੂਜੀਕਹਿਆ। ਗੁਰੂਜੀਤੋਲਕੇਘਨ੍ਹਨਾਵੇ

ਵੀ ਅਤੇ ਕਹੀ ਨਹੀਂ। ਵੀ ਸਮੁਗਾ ਦੇ ਕਰੇ ਪਾਤਕ ਇਸੇ ਗਵਾਏ। ਅਤੇ ਕਹਿ
 ਆਪ ਜੁਰਮੀ ਗਵਾਏ। ਕੇਤੇ ਲੋਕ ਨੇ ਸਤਾਰਾ ਮੁਹਾਂ ਦੇ ਬੁਲੇ। ਤਾਂ ਬਚ ਨਹੀਂ
 ਆਸ ਬਗਾਏ ਤੇ ਲੋ। ਤਾਂ ਲਗੇ ਤੇ ਲਦਾ ਸਬ ਪਾਏ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਅ ॥
 ਲੜਕੇ ਤੂੰ ਤਾ ਕਹਿ ਆਸੀ। ਸਤ ਸਿਰੀ ਹਾਂ ਅਤੇ ਐ ਬਨੀ ਮੇਰੇ ਦਿਸ। ਭੂ
 ਈ ਹੋਰ ਐ ਬਕੇ ਨਾਇਦਾ ਜੀ। ਮਸਿਦਾ ਵਾਂਗੂੰ ਤੂੰ ਸਾਪੀ ਹਰਿਆ। ਗੁਰੂ
 ਕੇ ਪਰ ਤੈਨੂੰ ਕੁਛ ਮਿਲਦਾ ਸੀ ਕਿ ਨਹੀਂ। ਤਾਂ ਕੀ ਮੈਂ ਹੋਇਆ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ
 ਕੇ ਬੋਲੇ। ਜਦ ਪੰਜਾਲੀ ਚਲਾ। ਗੁਰੂ ਕਾ ਹਕ। ਕਮਾਇਕੇ ਦੁਕਾ ਸਿਖਾਂ।
 ਛੁਆ ਜੀ ਸਦੇ ਪਾਤਕਾ ਹੋਰੇ ਤਾਂ ਸਿਖ ਸਭੇ ਬਾਹਮਣ ਪਤੀ ਦੈ ਸਮੁਦ੍ਰਯੇ
 ਜਦ ਬੁਝਾ ਭੁਲਾ ਸਲਾਹਿਅ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਅ ॥ ਜਦ ਭੁਟ ਨਦ

ਪਨਟਮੁਪਿਏਯਠੈਪਾਲਦੇਪੈਨਾਅਤੇਸਿਖੇਸਿਖਮੇਰੇਸਿਦਕੀਤਿਨਿਪੈ
 ਨਿ।ਜਟਵਟਜਾਗੇਰਾਸਾਗ।ਤੀਸਰੀਸਿਖੀਦਿਭੁਦਿਤੀ।ਮਭੁਸਿਗ
 ਤਨੁ।ਪਰਭਾਈਯੋਗਸਿਖਾਂਦਵੇਅਤੇਲੋਕਾਦੇਸਿਖਪੈਨਾ।ਕਿਅਕਰੈ
 ਗਾਸਿਖਸਿਦਕਨਪਾਰਦਾ।ਕਿਅਕਰੈਗਾਵਟਜਜਾਨਾਂਪਿਪਸਾਰ
 ਦਾ।ਕਿਅਕਰੈਗਾਵੇਵਜਲੋਭੁਨਾਪਾਰਦਾ।ਕਿਅਕਰੈਗਾਜਨਾ
 ਜਾਨੀਚਿਤਾਰਦਾ।ਨਾਨਕਸਠਲਕਰੰਨਜਾਨਾਂਨਕਰਤਾਰਦਾ॥੧॥
 ਭਾਈਦਰਸਸਿਆਦਾਦਿਸਾਯਤੀ।ਸੁਨਿਆਗ।ਸਿਕਦਸਪਸੀਂ
 ਕਰੇਪਾਤਪੀਛੇਅਗੀਯ।ਅਤੇਲਾਕਕੇਆਪਦਾਗੀਮੁਕਾਬਲ
 ਸਮਝਦੇਪੈ।ਕਾਜੀਕਰਾਲਕਾਨੂੰਪੈਦਿਸਬੀ।ਅਤੇਲਾਕਦਮਾਦੇ

੫੭
 ਪਿਆਰੇ ਬੰਧੇ। ਬਾਮਦ ਬਣੀਆ ਬਖਸੀ ਬਲਤਦ। ਗੁਰੂ ਜੀਉ
 ਠਕੇ ਮਾਨਗਏ। ਸਿਖ ਅਪਣੀ ਅਪਣੀ ਠਰਗਏ। ਸਾਖੀ
 ਪੂਰੀ ਹੋਈ॥ ੨੫॥ ਬੋਲੇ ਵਾਗੁ ਗੁਰੂ॥ ਏਕ ਬੋਲ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ
 ਆਗੇ ਸਿਖ ਏਕ ਨੈ ਬੇਨਤੀ ਕਰੀ। ਸਦੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਮੇਰੀ ਇਹ ਬੇਨਤੀ
 ਸੁਨਣੀ। ਮੇਰੇ ਪਰਗੁਰੂ ਕੇ ਮਸੇਦ ਗਏ ਤਮੈਦ ਗਲ ਕਰੀ। ਅਤੇ ਬ
 ਹੁਤ ਅਧੀਨ ਤਾਂ ਕਰੀ। ਪ੍ਰਸਾਦ ਕੀ ਤਾਤਾ ਕਹਿ। ਆਛੁ ਕੇ ਜੀ। ਤਾਂ ਮ
 ਸੇਦ ਬੋਲੇ। ਗੁਰੂ ਮਾਰਿਆ ਦਾਲ ਬਣੀ ਅਸੀਖਾਈਏ। ਅਸੀਤੋ ਕ
 ਨ੍ਹਾ ਪਸਾਦਿ ਛੁਕਾਰੇ। ਤਮੈ ਅਤੇ ਸਿਖ ਦੀ ਪੈਰੀ ਪਏ। ਅਜੀਗਰੀ
 ਬਾਗ। ਪਰਗੁਰੂ ਸੀਦੇ ਬੋਲੇ। ਮਸੇਦ ਬੋਲੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਦੁਕਮ ਜੋ ਸਿਖ

ਦੇਖੋ ਕਰਨਾਹ ਪਸਾਹਿ ਹੀਖਾ ਵਲਾ ॥ ਪਤਸਾਹ ਲਾਗਾਗਾ ਦੇਖਰ ਕੇ
 ਲਿਆਏ ਅਤੇ ਛਕਾਇਆ ॥ ਅਤੇ ਅਰਦਾਸ ਦਿਤੀ ਬਡਾ ਦੁਖ ਦੇ
 ਦੇਹੈ ॥ ਬਚਨ ਦੇਵੈ ਕੇ ਕਰੀਏ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ॥ ਮਸਿਦਾਨੂ
 ਲੁਟ ਲੈਵੇ ॥ ਅਤੇ ਕਢਿਓ ਵੇਵੇ ॥ ਸਿਖਾਂ ਨੂ ਕੁਤੇ ਵਾਂਗੂ ਕਾਟਿਖਾ ਤੇਹੈ ॥ ਜੇ
 ਸਗੁਰੂ ਪਸੇਏ ਬੇਦੂਖ ਆ ॥ ਤਿਸੁ ਗੁਰੂ ਪਾਪੀ ਪਸਿਅਗੇ ਵਰਗਾ ਹੋਇ
 ਚਕਿਆਸ ਹੋਇ ਤਾਹੇ ਟੀਹੈ ॥ ਤਾਂ ਸੁਹਿਓ ਬਚਨ ਸਿਖਾਂ ਨੇ ਮਸਿਦਾਨੂ
 ਦੇ ਅਤੇ ਬਾਪੋ ॥ ਕਿਤਨੇ ਕਹਿਨ ਬਾਂਧਰਾਖੋ ॥ ਪੀਛੇ ਛੋਡ ਕੇ ਕਹਿਅਗੂ ॥
 ਵਨਾਕੀ ਅਰਦਾਸ ਦੇਈ ॥ ਸਿਰੇ ਮਸਿਦਾ ਪੈਨਾਹੀ ॥ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੈਛਾ ਦਰਾ
 ਹੋ ॥ ਇਹ ਸਿਖਾਂ ਦੇਵੈ ਸਤੋਰਾ ਛੁਸੈ ਨਗੇ ॥ ਤਾਂ ਮਸਿਦਾ ਮਥਾਟੇ ਕਕੇਲਾਹਿ

ਆਸਦੇ ਪਾਤਿਸਾਹਿਬ ਸੀਏ। ਹੁਣ ਐਸੀ ਤਰਾਂ ਰਹਾਂਗੇ। ਸਿਖ ਦੇ ਪਰ
 ਜੇ ਦੇਵ ਗੱਲਾਂ ਵਾਂਗੇ। ਏਕ ਕੋ ਪੀਛੇ ਬਹੁ ਤੇ ਕਿਉ ਮਾਰੇ। ਬਚਨ ਤੁਝ ਅਸਿ
 ਖ ਸਿਵ ਕ ਕਾ। ਰਾਈ ਕ ਲੂ ਕਾਲੈ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਪਰ ਕ ਛੁਪਾ ਦਾਏ
 ਗਾਧਨ ਦਾ। ਸਿਖ ਦੇ ਪਰ ਸਦੇ ਬਿਨਾ ਜਾਣਾ ਨਹੀ। ਮਸਿਟ ਬਿਦਰੁਏ
 ਲਗੇ ਮਰਣ। ਤਾਂ ਠਿਕ ਆਵ ਕਰੈ ਸਾਭਾ ਪਾਸ ਜਾਇ ਕਹੈ। ਮਾਤਾ ਜੀਉ
 ਰੂਜੀ ਤਾਂ ਆਮ ਦਨ ਬਿਦ ਕੀਤੀ। ਤਾਂ ਮਾਤਾ ਆਇ ਕੇ ਕਹਿ ਆ ਬੇਟ
 ਸਿਸਾਰ ਦਾ ਕਾਜ ਕਿਸ ਤਰਾਂ ਨਿਬੈਗਾ। ਸਿਖਾਂ ਦੇ ਲਿਗ ਰਈ ਕਿਸ ਤਰਾਂ
 ਵੈਗੀ। ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬੋਲੇ। ਨਯ ਨ ਉਜਨ ਪੀਏ ਖਜਾਨਾ ਪਛੁਲ
 ਏਇ ਲਾਖ ਛੁਪਾਇ ਰਖਿਆ। ਅਤੇ ਸਿਖਾਂ ਦਾ ਲਿਗ ਨਹੀ। ਭੁਲਾਖ

੬੭੧

ਜਾਨੇਦਿਚਭੁਗਤੁਰਕਾਂਦਵੈਗੰਆਦਾਸਿਖੇਤੁਸੀਲੁਟਖਵੈਸਿ
 ਖੀਪਖੀਉਭੁਕਪਵਾਰਤੁਪਜਾਵੈਜਿਖੇਰਿਖੇਰਖਇਲੈਦਾ। ਤਾਂਸਿ
 ਖਾਂਕਿਅਪਾਤਸਾਗਰਖਲੇਵੈ। ਬਚਨਹੋਇਆਭਾਈਬਾਬੇਨਾਨਕ
 ਜੀਕਾਬਚਨਹੋ। ਦਸਜਾਮੇਪਰਕੇਵਰਤਾਂਗਾ। ਭੁਲਾਇਸੀਤਰਾ
 ਤੇਵੈਗਾ। ਤਾਂਮਾਤਾਪਤੀਪੁਈਲਗੀਕਪਲ। ਪੁਲਭੁਲੀਦਿਚਭੁਗ
 ਸਾਪਪੁਆਗਾਬਖਸੀ। ਮੈਤਾਂਪੁਝਟਾਵਾਕਰਕੇਆਈਸਾਂ। ਬਚਨ
 ਹੋਇਆਮਾਤਾਖਾਲਸੇਨੁਸਾਬਤਕਰੇ। ਸਾਡੀਜਬਜੇਤਿਖਾਲਸੇਦਿਚ
 ਹੋ। ਖਾਲਸਾਜੀਭੁਲੀਕਰੇਗਾ। ਤਾਂਮਾਤਾਗਈ। ਸਾਖੀਪੁਰੀਏ
 ॥੨੬॥ ਬਲੈਵਾਰਗੁਜੀ॥ ਤਾਂਮਾਤਾਗਈਪਿਛਲੀਬਤਨੁ

ਦਿਆਸੈ ਦੇਖਾਂ ਪਠਾਣੁ ਸਵਾਲਾ ਖਟੋ ਜਾਵੈ ਹੀ। ਤਾਂ ਸਿਖਾਂ ਕਹਿ ਆਵ
 ਨੇ ਸਗਵਿਓ ਮੁਗਲ ਪਠਾਣਾ ਦੀ ਠੋ ਜਾਵੈ ਹੀ। ਤਾਂ
 ਚਨੜੁ ਆਪਾਲ ਸਾਜੀ ਪਾਂਚ ਸੈ ਸਿਖੈ। ਅਤੇ ਰਾਜਿ ਆਈ ਠੋ ਜਾਵੈ
 ਖਬਰ ਦਾਰੀ ਹੋਈ। ਤਾਂ ਲੋਕੀ। ਤਾਂ ਦੁਲਾ ਪਹੁੰਚੇ ਤੇ ਆਗੇ ਹੀ ਠੋ ਜਾ
 ਆਈ ਆਮੇਰੁ ਪਾਂਧਾ ਟੁਕਾ ਕਰ ਗੁਰੂ ਕਾ ਸੇ ਆਦਮੀ ਦਾ ਜਮਾਵਾਰ।
 ਬੋਲਾ ਪਾਤਸ਼ਾਹਿ ਸਿਖ ਪਾਏ ਕੀ ਦੇਖੇ ਆਜ ਬਹਾਦਰੀ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ
 ਕਮਾਨ ਬਖਸੀ ਅਤੇ ਕਹਿ ਆਸਰੀ ਕੋ ਨੇਮਾ ਰਨਾ ਹੀ ਭੁਲਾਏ। ਸਵੇਰੇ ਹੀ
 ਪਸਾਰਾ ਏਕ ਰਾਜਿ ਆਈ ਆਈ ਠੋ ਜਾ। ਤਾਂ ਪਾਲ ਸੇ ਕਹਿ ਆਪਾਤ
 ਸਾਹਬਰ ਭੁਲਾਈ ਦੇਖੇ ਜਾਏ। ਚੜ੍ਹਨੜੁ ਆਮੇਰੀ ਮੀਰੇ ਪਾਲ ਸ

ਜੀ॥ ਤਾਂ ਅਖੀ ਮੀ ਬਕੇਲ ਗੇ ਦੇਖਣੇ ਜਾਂ ਸਿਖਾਂ ਦੀ ਆਲਾਖਾਂ ਗਿਨ ਜਰਾਮ ॥
 ਈਆ ਅਤੇ ਰੇਤ ਪਥਰ ਦਾ ਬੁਨਿਕਾ ਗੇ ਲੋਗੇ ਲੀਆ ਤੀਰਤਰ ਕਸੀਨ
 ਜਰਾਮਾ ਏ ਗਤਾਂ ਸਿਖਾਂ ਮਾਰਟੇ ਕਿਆ ਬੁਝੇ ਪੁਜੀਨ ਲਭ ਮਕ ਪਛੇ ॥
 ਆਪਰੇ ਨੀ ਪਰਬੈ ਠੇ ਦੇਖਣ ਲਗੇ ॥ ਜੀਗਰੁ ਏ ਏਕ ਸਿਖ ਪਰਸੇ ਸੇਤੁਰ
 ਕਮਾਏ ॥ ਤੁਰਕ ਤੁਰਦਾਰੀ ਕਟਾਰੀ ਤੀਰਾਂ ਕਾਨੁਪਾ ॥ ਸਾਹਿਬ ਸਿਖ ਪਾ
 ਏ ਆਬੁਝਾ ਕੁਪਰਦਿ ਸਿਖ ਦਇਆ ਸਿਖਾ ॥ ਧਰਮਾ ਸਿਖ ਸਾਂਖ ਸਿਖ
 ॥ ਬੀਰ ਸਿਖਾ ॥ ਧਰਮਾ ਬਾਂਸਾ ਬੁਝੇ ॥ ਤਾਂ ਸੈਏ ਖਾਂਬੁਰੁ ਜੀਕਾ ਜਸ ਸੁਦ
 ਦਾਸੀ ॥ ਜੀਗਰੁ ਜੀਕਾ ਬਦਨ ਬੁਝੇ ਸੇਰਦਾਰੇ ॥ ਦਰਸਨ ਨੁਹੁ ਜਾਹੀ
 ਲੁਭੇ ॥ ਤੁਰਕਾਂ ਦੀ ਬੁਰਦਾ ॥ ਮਨ ਵਿਚ ਬੁਝੀ ਲੋੜ ॥ ਤਾਂ ਬੁਝੀ ਤੁਰਕ ਦੇ

ਖੈਓਠਕੇਕਮਰਕਸੀ। ਆਗੇਆਇਕਹਿਆਗਾਇਜੀਖਬ
 ਰਵਾਰੋਏ। ਸਸਤ੍ਰਸਮਾਲਖਨੋਏ। ਤਾਂਸੈਦੇਖਨੈਭਜੇਨ੍ਰਸ
 ਲਾਂਮਕੀਤੀਸਦੇਪਾਤਸਾਗ। ਖੁਦਾਇਦੀਖੁਦਾਇਦੁਬਿਜਿਨਸ
 ਬਿਦਾ। ਐਨਬਿਜਿਨਸਖੁਦਾਇਮੁਰੀਟਜਿਦਾ। ਗੁਰੂਜੀਬੋਲੇਖ
 ਇਜੀਰੂਬੇਦਾਰੀਜੀਗਜੀਤਲਪਾਕਦਾਰੀ। ਤਾਂਆਇਕੇਪੈਰਪਕ
 ਜੋ। ਰੂਬੇਤੇਨਿਕਸਫਲਿਆਠਕੀਬੀਪਾਇਲੀਤੀ। ਰਿਸੇਨੀ
 ਜਾਇਆਜੇਕੁਗਾਂਗਾਇਆ। ਰਮਜਾਂਨਬੇਗਪਾਇਆਦੇਖਕੇ।
 ਤਾਂਗੁਰੂਜੀਏਕਤੀਰਸਾਬਮਰਿਆ। ਅਤੇਢਲੇਦੁਰਾਖਾਲਸਾ
 ਜੀਲੜਣਾਜਾਵੇ। ਅਤੇਭੁਗਦਾਜਾਵੇ। ਗੁਰੂਜੀਕਾਬੋਰਲੁਟਿ

ਆਤੁਰਕਾਂ। ਲੁਟਕੇ ਮੁਗਲ ਪੁਸ਼ੀ ਹੋਏ। ਪਰ ਅੰਦਰ ਫੁਰੇ। ਤੁਲਕੇ ਫੁਰੇ।
 ਸਬੰਦ ਮੁੜ ਅਇਆ। ਪੀਛੇ ਸਿਖ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਜਾਇ ਮਿਲੇ। ਪਾਤਿਸਾ
 ਹਜੀ ਤਕੇ ਹਰਾਏ। ਹੁਣ ਭੀ ਬਚ ਨਹੀਂ। ਬਚ ਨਹੀਂ। ਅਸਿ ਬੇ ਹਜਾਅ
 ਪਨੇ ਅਪੀਨ ਨਹੀਂ। ਜਿਉ ਤੁਸੀਂ ਅਸਾ ਫੇਰ ਸੋ ਤਿਥੈ ਹਮ ਭੀ ਕਿਸੇ ਪੁਰਖ
 ਕੀ ਆਗਿਆ ਤੇ ਬਾਹਰੇ ਨਹੀਂ। ਸਲੋਕ ॥ ਪਤਿਅਾ। ਭੈ ਵਿਚ ਸੁ
 ਰਜ ਭੈ ਵਿਚ ਚੰਦਾ ਕਿਹ ਕਰੇ ਸ਼ੀਰਲ ਤਨ ਅੰਤ। ਸ਼ਾਰਾਹੀ ਪਤਿਸੁ
 ਦਾਇਆ। ਅਤੇ ਪੁਕ ਮਹੁਆ। ਮੁਗਲ ਪਠਾਣ ਦਿਲੀਲ ਰੁਪਾਂਦਾ।
 ਖਾਲਸਾ ਸਰਕਿਆ। ਦੂਸਰੇ ਦਿਨ ਸਲੋਮਾ ਬਾਦ ਦੇ ਰਾਹ ਵਿਚ ਫੁਰੇਲੁ
 ਦਿਆ ਮਾਰਿਆ। ਭਾਰਾ ਭਾਏ। ਦਿਲੀਪ ਪੁਰੇ ਭੁਗੇਲਾ। ਸੁਦੀ ਹੁੰਦੀ

॥ ਪੁਆਦਿਲਭੰਗਾ ਲੀਬੀਹਵਾਇ ਸਿਰਧੁਪਛੁਤਾਇ ॥ ਸਾ
 ਖੀਪੁਰੀਹੋਈ ॥ ੨੭ ॥ ਬੋਲੇਵਾਹੁਰੁਜੀ ॥ ਮੰਤੁਲਕੇਪਾਤਿਸਾਹ
 ਤੁਰਕਸਿਆਵੇਨਾਜੀਜੇਸਸਲਾਹਕਿਕੇਛੋਕੇਕੇਭਗੇਲਬੁਲਾ
 ਇਪਛਿਆਹਿਦੂਨੇਕਿਆਗਰਦੀਮਚਾਲੀ ॥ ਕਿਤਨੀਕੁਟੋਜ
 ਕੈਸਾਬਹਾਵਰਿ ॥ ਕਿਆਸੀਤਰਫਾ ਛੈਸਲਬੰਦਾਪੀਰਮੁਰਸਦਾਤਾਂ
 ਅਹਦੀਏਬੋਲੇ ॥ ਏਕਤੇਲਾਖਖਰਚੇਬਿਖੀਵਾਰਾ ॥ ਐਨਹੁਸੀਆਰ
 ਉਮਰਬਰਖਰਦਾਰਸਿਰਦਾਰਾ ॥ ਜਿਟਾਪੀਰਖਲਕਖਾਂਦਦੁਬੰਦਾ
 ਬੇਪੀਗਾਬੋਲਿਆਤੁਰਕਮੁਰਦਮੁਆਖਰੀ ॥ ਬਹਿਨਿਸਾਦਮਾਹਿ
 ਦੁਤਰੀਫਖੈਰਖਵਾਹਿ ॥ ਮਜ਼ਬਹਵਾਇਖਾਰਜਕਰਦਮਾਪਿਛੋਲ

ਗਾਕਪਿਦੁਦਕਿਆਕਰੀਏ। ਬਰਾਬਰਨੀਮਬੁਬਮਜਬਨੀ।
 ਕਾਜੀਕਪਿਆਮੁਹਬਤਕਰਬੁਲਾਈਏ। ਦੇਖੀਏਕੈਸਾਏ। ਜਬਨ
 ਬਾਤਕਾਜੀਲੀਖੁਬਜਾਣੀ। ਲਿਖੇਪਵਾਨੇਪਾਤਿਸਾਹਏਕਏ। ਤੁਮਏ
 ਖਵੇਹੀਆਵਦਾ। ਏਹਾਹਮਤੁਮਮਜਮਏਕਏ। ਨਹੀਤੈਮੈਪੁਛਾਕ
 । ਜਗਾਂਨਿਹਿਦੁਕਰਮਾਤਿਫੁਕੀਰੀਕੀਯਾਤੀਚੇਰੀ। ਜੈਸੇਹੋਰਪੀ
 ਫੁਕੀਰਪਾਤਿਸਾਹੀਪਗਿਵਿਖੈਏ। ਤੈਸੇਤੁਮਬੀਰਹੋ। ਹੋਰਕੀਕਥਿ
 ਗਵਕੀਬਪੁਤਲਿਖੀ। ਤੈਰਪਾਤਿਸਾਹੀਕਾ। ਪਾਤਿਸਾਹੀਦਰਗਾਏ
 ਲਿਖੀ। ਬਖਸ਼ਸਾਹੇਰਮਕੇ। ਮੁਦਕਰਬੁਪੁਜੀ। ਫੁਲਾਇਕੈਤਵਕੀ
 ਲਾਨੁਬਖਸੀਸਕੀਤੀ। ਅਤੇਨਲਤੇਜਿਯਾਵਾਇਆਸਿਖਪਈਤ

ਤੇਰਕਾ ਪਰਮ ਸਿਖ ਆਗੇ ਰੇ ਕਾਗਲਿ ਪ੍ਰਵਾਨਾ ਜੋ ਕੇ ਰੁਚੈ ਸਾਹਿ
 ਬਾਇਸਾ ਹੀ ਛਕੀਰੀ ਕਰਮਾਤਿ ਅਜਮੁਦੁੰਗਾ ਮਗੈ ਕੀ ਬਰੈ ਰੇ
 ਬਾਬਾ ਨਰਗਾਧਾਵਦਗਿ ਸਾਤ ਅਜ ਬਾਹਿਰੀ ਮਾਲਕੀ ਅਤ
 ਖੁਦਾਇ। ਅਕ ਬਰਸਿ ਕੰਦਰਗਿ ਮਾਂਉ ਪਦਰਪਰਦਰ ਨੂਰ ਬਲਕੀ
 ਨਿ। ਥਾਵਦੁਦਰਾਵਾਇ। ਬਦਨ ਪਾਕ ਆਖਰ ਆਮਦਗ। ਚੁੰਤਕ
 ਬੀਰਦੁਨੀ ਆਚੈ ਦਰੇਝ ਆਖਰਾਵਾਇ। ਸਾਫੁ ਦਿਲ ਰਿਕੈ ਰੇ
 ਕਰਿਦਮ। ਛਕੀਰੀ ਪਾਕਰਾ ਚੁੰਬੇ ਪਾਕਨ ਕਦਰ ਬਰੀਕਤ। ਤਾਂ
 ਅਪਦੀ ਬਦਨ ਸਕਤਿ ਬਖਸੀ। ਸਿਖਰ ਲੇਜਾਇ ਪੁਰੇ। ਏਕ
 ਰਾਤ ਨੂਮ ਕੇ ਪੁਰਾਨੁ ਰੇਗ ਸਾਧ। ਮੇਨਾਂ ਦਮਕ ਰਿਕੈ। ਤਿਸਕੀ ਸੁ

ਰਤਿਮਦਕੇਦੂਰਿਕਰਦੇਕਉਇਕਦਿਨਗੁਰੂਜੀਕਮਰਕਸਕਸੀ
 ॥ ਪਕੇਪਦੇਉਸੀਤੁਹਾਂ ॥ ਜਾਂਸਿਵਾਜਕਰਹਟਾ ॥ ਅੰਦਰਤੇਪੁਰਿ
 ॥ ਗੁਰੂਜੀਅਰੇਤੂੰਕਉਦੇ ॥ ਅਗੇਪਰਿਲੇਤਲੇ ॥ ਏਕਪਾਤ੍ਰਉ
 ਪਰਦਿਵਾਨਵਿਲਖਜਾਕੀਤਾ ॥ ਤੁਰਦਾਖਜ਼ੋਹਿਰਿਅਗੇ ॥ ਅਗੇਤੇ
 ਦੂਰੇਅਵਾਜਆਈ ॥ ਅਰੇਬੰਦੇਮਤਿਸੁਗਭਿਦੇਖੇ ॥ ਫੇਰਗੁਰੂਜੀ
 ਕੀ ॥ ਹਮਗੁਰੂਗੁਰੂਆ ॥ ਤੂੰਬੰਦਾਬਿਗੈਰਬਰਾਬਰਮਤਿਕਰਦਮਾ ॥
 ਫੇਰਦੇਵੇਜੀ ॥ ਮਸਲੇਦੀਆਛੁਰਾਇਆ ॥ ਤਾਬਾਹਰਾਇਕੇਗੁ
 ਰੂਜੀਤੀਰਕਕਪੀਰਾਦੀ ॥ ਆਹਮਾਰਾ ॥ ਸਮਲਕੇਰਖਦਾ ॥ ਹਮ
 ਜਥਮੰਗਵਾਈਏਗਾ ॥ ਏਕੇਵਦਾ ॥ ਤਾਛੋਉਆਜਗਿਅਸ

ਚੀਰਕੇ ਬਿਆਸ ਦੇ ਰੇਸ ਬਕਛੁ ਬਦਨ ਪਕਕਰ ਬੈਠਾ ਉਮਰਾਉ ਵ
 ਜੀਰਮ ਸਲੀਟੀ ਸੰਬ ਆਏ ਸਲਾਮੀ ਹੋਇ ਕੇਲ ਗੇ ਬੈਠਾ ਤਾਂ ਦਇਆ
 ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਪਰਮ ਸਿੰਘ ਬੁਲਾਇਆ ਦੇਹ ਜੂਝਾ ਪ੍ਰਵਾਨਾ ਦੇ ਕੇ ਬੋਲੇ
 ਹੁਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤੇਸ ਰੇ ਹੁਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਮਤਿ ਲਬ ਪ੍ਰਵਾਨਾ ਦੇ ਕੇ ਬੁਲਾਈ
 ਪ੍ਰਵਾਨਾ ਅਗਾੜੀ ਕਰਿ ਲੀਆ ਸਿਖੀ ਸਾਬਤ ਕਰ ਦਿਖਾਈ ਨੂਰ
 ਗਾਕਛੁ ਨਹੀ ਬੋਲਾ ਪ੍ਰਵਾਨਾ ਪੜਾਇਆ ਵਿਤੇ ਪਸਿਆ ਅਮਾਨ ਦੇ ਦੇ
 ਦੀ ਗੁਣ ਪਸਿਆ ਸੀ ਤਾਂ ਬੋਲਿਆ ਤੁਮ ਕੋ ਦੋਹਾ ਦਇਆ ਸਿੰਘ ਬੋ
 ਲਾ ਹੁਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿਖ ਪ੍ਰਛਾ ਹੁਗੁਰੂ ਕਾ ਹੋ ਤਾਂ ਉਤ੍ਰਾ ਹੁਗੁਰੂ ਤੇਰੇ ਅਗਾੜੀ
 ਬੋਲਿਆ ਤੁਸੀ ਕਰ ਮਾਤੀ ਉਤ੍ਰ ਹੁਗੁਰੂ ਕੇ ਕੁਤੇ ਬੀ ਕਰ ਮਾਤੀ ਤਾਂ ਬੋਲੇ

ਅਏਕੁਤਾ ਅਸਾਂਬੀ ਮੰਗਦ ਇਦੇ ਦੁਲਾ ਤਾਂ ਭੇਰੇ ਕੁਤਾ ਮੰਗਦ
 ਇਆ ਜਿਕਾਰੀ। ਕੁਤਾ ਪੜ੍ਹਾਏ ਅਏ ਦਿ। ਅਏ ਦਿ ਜਦ ਤੋ ਬੋਲਿ।
 ॥ ਅਪਣਾ ਸਬਦਾ। ਪਾਤਸਾਹ ਸਮਾਇਆ। ਭ੍ਰਿਮਾ ਲੀਨਾ ਤਥੇ
 ਬਿਛੜਾ ਦੁਖੀ ਹੋਵੈਗਾ। ਅਏ ਮੇਰੇ ਪਾਸ ਤੇ ਨੁਖਾਵਾ ਸਪੁਰਾਹੀ।
 ॥ ਪਾਤਿਸਾਹ ਸਮੀ ਦਾ ਹੋਵੇ ਬੋਲਿ। ਅਏ ਮੇਰੇ ਦਿ ਮਜਲੀ ਦੀਆ ਨੂਰਿ
 ਲਾਕਰ ਕੇ ਕਹਿ। ਖਾਲਸਾ ਹੁਆ। ਪਰ ਮੇਰੀ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਵਿਚ
 ਕਿਉਂ ਹੁਆ। ਕਾਲੀ ਕਰੀ। ਤਾਂ ਦਇਆ ਸੀ ਪੈ ਬੋਲਿ। ਤੁਮ
 ਬੀ ਕਾਲੀ ਕਰੀ। ਮਜਲ ਦੇ ਕਲਬੇ ਕਰਦਾ। ਤੁਮ ਕੇ ਡੀ ਸਰਪਨ
 ਕੀਤਾ। ਤਾਂ ਨੁਕਾਰਾ ਬੋਲਿ। ਚੁਭੁਤੁ ਮਾਰ ਦਿ। ਤਾਂ ਮਕਰ ਦਾ ਹੈ॥

॥ ਵਹਿਅਗੁਜਿਪਕਹਿਆਸਸਤ੍ਰਏਕਠੇਕਰਦੇਹੈਨਾ। ਤੁਮਬੇਪਾ ६੭
 ਸਬੀਸਸਤ੍ਰਫੁਰਮਾਇਆਹੈ। ਤੁਮਰੇਗਸਾਹਿਕਹਿਆ। ਕਪੀ
 ਰਆਮਦਹਿਮੁਜਾਫੁਰੇਗ। ਉਤ੍ਰਪਤਿਸਾਹੀਠਾਭਖਤਦਿਸੈਦਅ
 ਮਦਹਿ। ਤੁਮਕਫਿਦੀਆਅਤੇਕਹਿਆਬਰਾਦਰੀਦਾਵਾਵਹਿਆ
 ਸਿਪਗੁਰੂਚਸਸਦੀਦਮਹਿ। ਉਤ੍ਰ ਸੈਠਕਮਾਨਕਸਹਿਜੀਗਦ
 ਰਿਗੁਰੂਆਮਦਹਿਜਗੁਰੂਬਰਾਦਰਹਿ ਬੋਲਾਹੈਜਗਪਿਰਜ
 ਯਤਹਿਕਰਦਮਹਿ ਉਤ੍ਰ ਅਲਾਹੀਅਜਗੈਬਠੇਜਗਰਆਂਦ
 ਮਹਿ। ਆਮਦਹਿਭੇਜਠੈਲਦਹਿਪਤਿਸਦਿਹਿ। ਕਾਗਤਿਦੇਰਿ
 ਕੋਵਿਦਾਵੀਦੋ। ਹਲੀਮੀਭਾਰਮਕੈਤਾਰੀਠਜੀਹਤਿਹਿ। ਖਾਲਸ

ਹਿਦਰਹਮਾਨਿ। ਸਿਖਜਰੀ ਅਤੁਕਸਾਬਾਸਤੁਹਿ। ਖਾਲਸਾਹਿ
 ਜੀ ਅਤਿਲੁਹਿ। ਅਵਹਿਰੇਜਾਪਾਨੀ ਅਤੁਹਿ। ਤੁੰ ਅਵਹਿਰੇ
 ਲੈਕੇ ਅਏ। ਕੁਪੀਰਾਈਆ। ਸਿਖਾਂ ਪੁਛਿਅਏ। ਕਿਅਹੈ। ਤੁੰ
 ਗੁਰੂਜੀ। ਹਰਕਰਪੁਛਾਈ। ਲਵਿਅਸਿੰਘਜੁਣਾਈ॥ ਸਾਖਪੁਰੀ
 ਹੋਈ॥ ੨੮॥ ਬੋਲੇਦਾਹਗੁਰੂਜੀ॥ ਏਕਏਹਗੁਰੂਜੀ। ਕੇਹਜੂਰ
 ਇਕਸਿਖਬੇਨਤੀ। ਕਰੀਜੀਸਭੇਪਾਤਿਸਾਹਮੈਸਿਸਾਰਵਲੋਦੁਖੀਹੰ
 ॥ ਮੇਰੀਕਲਿਆਲਕਰੇ। ਮੇਰਾਜੂਨਨਮਰਨਕਾਦੁਖਦੂਰਕਰੇ। ਪ੍ਰਾਪ
 ਤੇਰਪਲੋਵੇ। ਮੈਭੁਗਭੀਸਤਿਗੁਰਾਂਦੀਸਰਦਾਅੰਲਪਕਜੀਯੈ। ਮੈਪ
 ਨਿਅਨਜੀ। ਗੁਰੂਜੀ। ਬਾਨਤੀਤਾਤੁਈਸਿਖਭੂਪੰਨੇ। ਜੁਭੈ

ਵਿਗਾਹੁ ਆਇ। ਭਾਈ ਸਿਖਾਮੁ ਰਖਨੁ ਸਮਝਤੀ ਪੜ੍ਹੇ ਬਿਨਾ। ਭੁ
 ਵੇ ਬੇਨਾ ਕਾ ਵੇ ਬਪੁਤਾ ਕਛੁ ਪਤ੍ਰਿ ਆਰਾਹੀ ਐ। ਅਨਪੜ੍ਹ ਅੰਧ ਜੋਰ
 ਲੇ ਸਮਝਨ ਆਵੈ ਕਾਇ। ਬਾਣੀ ਜਿਨ ਕੀ ਸੁਖ ਪੈ ਤਿਸੈ ਮਿਲੇ ਪਰਿ।
 ਇ॥੧॥ ਭਾਈ ਤੁਪਤ੍ਰਿ ਆਕਰਿ। ਤਾਂਗੁ ਰੁਜੀ ਇਕ ਸਿਖ ਪੜ੍ਹੇ ਨੁ ਸੋ ਪਿਅ
 । ਅਤੇ ਕਹਿ ਆਇ ਸਿਖ ਨੁ ਪੜ੍ਹਾਇ। ਪੀਤ ਕਾਰਿ ਕੈ। ਤਾਂ ਉਜ ਸਿਖ
 ਨੁ ਗੰਥੀ ਲੇਗਾਇ ਆ। ਤਾਂ ਸਿਖ ਨੁ ਲਗਾ ਪੜ੍ਹਾਵੈ। ਬਾਣੀ ਵਿਚੋ ਅੰਦ
 ਜੀ ਕੀ ਤੁਕ ਪੜ੍ਹਾਈ। ਅਨੰਦ ਕੁਇ ਆਸੇ ਸੀ ਆਏ ਸਹਿ ਯੁਰੁ ਮੈ ਪਾਇ
 ਆ। ਏਹ ਤੁਕ ਪੜ੍ਹੀ ਪੇਸ ਸਭਿ ਪੜ੍ਹਦਾ ਹੀ ਬੁਝੇਗਾਇ ਆ। ਲੰਗਰ ਕਢੇ
 ਪਸਾਇ ਛੁਕ ਜਾਵੈ। ਇਸੀ ਤੁਕ ਪਤ੍ਰਿ ਆਪਤੀ ਤਿਵ ਪਗਈ। ਜਾਂ ਮਹੀ

ਨੇਛੀਬੀਭੇ। ਗੁਰੂਜੀਬੀਬੀਨੁਪੁਛਿਆ। ਸਿਖਕੁਛਪਤ੍ਰਿਆ। ਤਾਂਗੀ
 ਬੀਬੋਲਿਆ। ਚਿਹਏਕਤੁਕਪਤ੍ਰਕਗਿ। ਟੋਰਨੀਆਇਆ। ਤਾਂਗੁਰੂ
 ਜੀਸਿਖਭੇਜਕੇਬੁਲਾਇਆ। ਅਤੇਪੁਛਿਆ। ਸਿਖਤੁਤਪਤ੍ਰਨ
 ਕੇਜਿਆਸੀ। ਤਾਂਸਿਖਨੈਥਭੇਜਕੇਕਹਿਆ। ਗੁਰੂਜੀਇਕਹੀਤੁਕ
 ਬਹੁਤਹੈ। ਅਨੰਦਪੁਆਜਬਤਬਸਤਿਗੁਰੂਪਾਇਲੀਆ। ਪਿਛੋਂ
 ਰਪਤ੍ਰਨਾਥੇਮੁਖਾਂਦਾਹੈ। ਤਾਂਸਕਰਕੇਜੀਹੋਬੋਲੇਨਿਗਲਪੁਆਸਿਖ
 । ਤੇਰਾਜਨਮ। ਰਲਾਕਦਿਆਗਾਇਆ। ਸਾਖੀਪੁਰੀਹੋਈ ॥
 ੨੬॥ ਬੋਲੇਫਾਗੁਰੂਜੀ॥ ਏਕਬੇਰਗੁਰੂਜੀਬੋਲੇਹਰਿਚਰਨਾ
 ਪੁਦੀਜੀਭੁਈਕਬੀਰਜਬਪੁਆਤਾਂਪਤਿਸਾਯਕੇਜੀ। ਤਾਂਬੁਛੇ

ਪੁਰਾਤਮੀ ਬੋਲੇ ਹਿਮਾਂਉ। ਏਕ ਬੋਲੇ ਪੋਰਗ। ਏਕ ਬੋਲੇ ਸਕੰਦਾ। ਏਕ
 ਬੋਲੇ ਮਦਨ ਪਾਲ ਰਾਜਾ ਬਾ। ਐਇਨੀ ਓਕਾਰਾ ਜਾ ਸੀ। ਬਡਾ ਟੁਗਤਾ
 ਵਪਿਆ ਪਰਸਾਰਨੀ ਜਾ ਦਿਆ ਗਇਆ। ਤਾਂਗੁ ਰੂਜੀ। ਸੁਦਏ
 ਰੇ। ਅਪਨ੍ਹ ਕਿਉਨੀ ਸਕੀਏ। ਹਰਜਨ ਪੈਉਏ। ਜਾਤਿ ਦਰਪ
 ਤਿਸਾਹੀ ਅਸਬਹੀ ਰੇਨੀਏ। ਤਾਂ ਸਬੀਲੇ ਕਲੁ ਪਾਤੇ ਪੁਏ। ਸਿਖਾਂ
 ਪੁਛਿਆ ਸਦੇ ਪਾਤਿਸਾਹ ਕਿਉ ਪੁਛਿਆ ਅਤੇ ਅਪਹੀ ਕੇ। ਤਾਂਗੁ
 ਰੂਜੀ ਬੋਲੇ। ਸਿਖੇ ਨਾਂ ਮਕੀ ਮਹਿਮਾ ਮੈ ਸੀ। ਕਬੀਰ ਜੁਲਾਹ ਕੰਗ
 ਲਵਿ ਜਨੁ ਸਕੁ ਕੇਈ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਪਾਤਿਸਾਹ ਲਖਾਂ ਏਲ ਤਾਂਦਾ
 ਜਗਨ ਵੀ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਵਾਲਾ ਉਸਨੂੰ ਜਾਣਦਾ ਕੇਈ ਨਹੀ। ਏਵੇਨਾਂ

੬੬

ਮਦੀਮਹਿਮਾਕਿਬੀਰਦੀਵੇਰੀਪੰਡਤਸਾਜੋਤਸੀਵੈਦਗਾਯਾਪਾਤਸਾ
 ੭੭ਜਾਗੀਪੁਏ। ਪਰਜਾਦੇਨੀਜਾਏ। ਨਾਂਮਕਾਪਤਾਪਮੈਸਾਕ
 ਬੀਰੋਗਿਆਨੀਸਿਪਪੁਕਾਰਿਦੇਏ। ਪੰਨਾਂਮਧੈ। ਸਿਖੋਸਾਸਕੈਦ
 ਏਸੀ। ਰਾਜਕੇਹਿਦਵੀਜੀਤੀਸੀ। ਉਸਕਰਮਾਭਿਦੇਖਕੈਸਲਾਂਮ
 ਕਦਮਬੰਦਗੀਕਰੀਸੀ। ਸਿਖੋਨਾਂਮਜਪੈਗਾਸੋਗੁਰੁਕਾਸਿਖਨਾਂਮਜਪ
 ਨਾਮਤੇਦਗਲਕਰਨੀਹਰਾਸੇ। ਸਾਖੀਪੁਰੀਹੋਈ॥ ਬੋਲੇਵਾਹ
 ਗੁਰੂਜੀ॥ ਏਕਬੇਰਗੁਰੂਜੀਦਿਵਾਂਨਵਿਚਬੈਠੇਥੇ॥ ਏਕਸਿਖਕਹਿਅ ॥
 ਤੁਰਦਵਾਉਪਾਇਸੁਖਲਾਗੁਰੂਜੀਕਹੀਏ॥ ਸਾਸਤ੍ਰਪੰਡਤਵਿਖਮ
 ਮਾਰਗਬੁਤਾਵਦੇਏ॥ ਤਾਂਗੁਰੂਜੀਬਚਨਕੀਭਾ॥ ਤੁਰਦਬਦੁਤੁਰ

ਖਾਲੀ। ਪੰਧਾਧਾਵਤੁਰਗਿਗਇਆ। ਟੋਰਕਹਿਆ। ਅਨਸੀਤਲਿ
 ਕੁਇਆ। ਤੀਜਾ। ਭੁਭੀਰੀਕੇਪਾਂਖਪੜਦੋਬਿਨਪੇਖੇਦੁਗਇਰਿ
 ॥ ਬਚਨਪੁਆਗਸਿਖਾਰਮਕਹਿਆ। ਕਰਗ। ਪਿਛਲੇਪਾਪਕਟੇਰੇ
 ॥ ਅਤੇਮਰਣ। ਓਤਰਖਣ। ਅਗੇਪਾਪਨਹੀਹੋਲੇਕੇ। ਸਾ
 ਖੀਪੁਰੀਹੋਈ ॥ ੨੧ ॥ ਬੋਲਪੁਵਾਗੁਬੁਝੀ ॥ ਏਕਬੇਰਏਕਸਿ
 ਖਨੁਤੁਰਕਪਕਤਲੈਗਏ। ਜਗਇਕਰਸਿਨਤੁਕਰੀ। ਅਤੇਕਲਮ
 ਪੜਾਇਸਰਾਕੀਤੀ। ਕੇਸਦੂਰਕਰਦੀਏ। ਪਰਸਿਖਦਾਮਨੁਨੁ
 ਲਿਆ। ਲਾਗਾ। ਅੰਦਰਗੁਬੁਗੁਬੁਝਪਣ। ਖਾਂਦਾਬੀਖਵਾਇ
 ਦਿਤਾ। ਬੁਸਲਕੀਆ। ਸਰਾਕਰਿਕੈਛੋੜਦੀਆ। ਰਹਰਸਦੇ

ਦੇਲੇਅਇਆਯੁਗਮਥਾਟੇਕਕੇਕਹਿਆਜੀਸਥੇਪਾਤਿਸਾਹ
 ਮੈਸਿਖਯਾਂਲੜਾਈਦਿਰਿਮੈਲੜਾਯੁਗਪਇਆਅਭੇਬਿ
 ਹੋਸਹੁਆਭਾਮੈਨੁਤੁਰਕਲੈਗਏਯਾਹਿਕੇਸਰਾਕੀਤੀ।ਹੁਦ
 ਮੈਕੀਕਰਾਂ।ਧਰਮਾਸਿਖੀਦਾਅਭੇਪਿਦੁਦਾਕਿਵੈਮੇਰਾਹੋਭਿਵੈ
 ਰਖਿਆਕਰੇ।ਨਹੀਯੁਮੈਰਿਖਾਬਨਹਿਕੇਸਰਾਂਗਾ।ਤਾਂਗੁਰੂਜੀ
 ਕਹਿਆਕਿਕੁਕਰੀਸਰਾ।ਤਾਂਸਿਖਬੋਲਿਅਮੇਰੀਜੁਨਤਕਰੀ।
 ਅਤੇਕਲਮਾਨਿਵਾਜਪਾਲਾਖਵਹਿਯਾਕੇਸਾਂਦੀਬਿਅਦਰੀ
 ਕਰੀ।ਤਾਂਗੁਰੂਜੀਧਰਨਕੀਭਾਭੂਸਿਖਮੁਸਲੀਦਾਸੀਗਤਾਂਹੀ
 ਕਹਿਆਸਚੁਕਹਾਤਾਂਸਿਖਬੋਲਿਅਨਹੀਜੀਸਿਗਤੇਬਢਾ

ਇਆਹਾਂਤੁਸਾਂ। ਬਦਨਪੁਆਪਸਾਦਿਕਰਵਾਇਕੇਕਜਾਪਜਾ
 ਦਿਵੰਡਿਦੇਹ। ਸਿਖਾਂਨੂਛਕਾਇਦੇਹ। ਤੁਖਰਸਿਖਤੇਰੀਤੁਜਾਬੁਭੁ
 ਕਿਆਪਕਤੀ। ਤਾਂਸਿਖਾਂਜੁਗਕਿਆਪੁਛਦਕੀਤਾ। ਪਾਤਸਾਹ
 ਮੁਸਲਮਾਨਕਿਕੂਹਦਾਹੈ। ਅਕੈਨਹੀਹੈਦਾ। ਤਾਂਗੁਰੂਜੀਬਚਨਕੀ
 ਤਾ। ਜ਼ਿਰਕੀਸਰਾਵੈਰੀਕਰਦੇਹੈਨ। ਇਨਾਗਲਾਸੁਨਤਾਂਤੇਮੁਸਲਮ
 ਨਨਹੀਹੈਦਾ। ਸਿਖੇਕਾਂਮੀਹੈਇਕੈਜਬਸਿਗਕਰਤਾਹੈਤਾਂਮਨਹਲਜਾਂ
 ਵਾਹੈ। ਤਾਹੀਮੁਸਲਮਾਨਹੈਦਾਹੈ। ਮਨਹੀਕਾਰਦੁਹੈ। ਜ਼ਿਰਤੇਭਾਵ
 ਦਾਨਹੀ। ਠਿਰਦੀਜੇਮੇਰਸਿਖਮੁਸਲਮਾਨੀਤੀਵੀਸਾਖਏਕਵਾਰ
 ਫੇਰੇਗਾਸੇਸਿਖਨਹੀ। ਹਿੰਦੂਪਰਮਵਾਲਾਤੁਰਕਾਂਦੀਤੇਬਢੇਗਾ।

ਸਿਤਰਿਅਜਾਣੀਏ। ਜੋਬਿਗਾਨੀਨਾਰੀਭੋਗਕੇਪਛਤਾਇਕੇਪਾ
 ਿਰਿਤਕਰਵਾਇਦੇਵੈ। ਅਥਵਾਗੁਰੂਕੇਸਿਖਾਤੇਬਖਸਾਵੈਸੇਤੇਬਖਸਿ
 ਆਜਾਵੈਗਾ। ਅਤੇਮੁਸਲਮਾਨੀਕੇਭੋਗਵਾਲਾਮੁਸਲਮਾਨਪਕਾ
 ਪ੍ਰਦਾਯੈ। ਕਦੇਨਬਖਸੀਏਗਾ। ਜੇਕਰ ਅਣਜਾਣਪਹਿਲਾਭੁਲੇ।
 ਅਤੇਪਿਛੇਸਿਖਯੋਵੈ। ਤਾਂਭੀਛੁਟਾ। ਤਾਂਸਿਖਾਂਪੁਛਿਆਜੀਪਾਤਿ
 ਸਾਹਤੁਰਕਤਾਂਪ੍ਰਿਦਵਾਂਦੀਅਜੇਭੋਗਦੇਹੈਨਮਾਸਿਖਬਦਲਾਕਰਦ
 ਤਾਂਭੁਲਾਯੈ। ਕਿਉਮਨੇਕਰਿਆਗੁਰਾਂਸਾਸਤ੍ਰਾ। ਤਾਂਬਛਨਕੀਤਾ
 । ਭੁਈਸਿਖੇਇਹਪੰਥਅਸਾਂਉਚਾਖਨਨਾਹੈਨੀਵਾਂਤਾਂਨਹੀਖੜਲ
 । ਅਤੇਮਹਿਮਦਨੇਭੂਤਾਦਾਪੰਥਸਮਝਲਿਆਹੈ। ਏਸਤੇਨੀਫਕੀ

ਰੀਸਨਹੀਕਰਨੀ॥ ਬਚਨਸਾਸਤ੍ਰਕਾਰੁਰੁਕੇਅਸਮਾਂਤੇਮਾਂਨ
 ਦਾਹੀਜੋਗਯੋ॥ ਸਾਖੀਪੂਰੀਹੋਈ॥ ੨੩॥ ਬੋਲੇਵਾਰੁਰੁ
 ਜੀ॥ ਏਕਬੇਰਿਰੁਰੁਜੀਬੈਠੇਬੇਤਾਂਹੋਲਾਕੀਆ॥ ਗਿਆਨੀਸੇ
 ਆਨੀਅੰਸਿਖਾਬਰੁਕੇਤੁਲਕੀਆ॥ ਰੀਗਗਤਮਾਸੇਜੁਫੰ
 ਗਕਰਿਕਰਰੁਰੁਜੀਪਾਸਿਲਿਆਵੈ॥ ਰੁਰੁਜੀਦੇਖੈਜਗਤਕੀਰਿ
 ਆ॥ ਤਾਂਹੋਲੀਪਿਛੋਲੇਕਾਂਸੀਗਤਿਦਿਆਬੇਨਤੀਕੀਤ੍ਰੀਜੀ
 ਸਦੇਪਾਤਸਾਹਬਰੁਕਿਤਸਾਹਪੁਆ॥ ਏਸਮੇਲੇਵਿਚਦੇਸਿਖਦੀ
 ਆਸੀਗਤਦੀਆਂਦਗਗਈਆ॥ ਤਾਂਬਚਨਪੁਆਏਸਮੇਲੇਏ
 ਸੇਵਾਸਤੇਬੋਲੇਪੈਨ॥ ਏਕਲਾਭਦਰਜਨਕਰਲਾਂਸਤਿਪੁਰਖਾਂਦਾ

॥ ਦਰਿਹੀ ਤੀਰਥ ਉਤਸਾਹ ਮੋਹਿ ਛਿਅ ਵਿਚ ਆਵ ਤੇ ਪੈ ਨਾ ਜੀ
 ਆਂਦਾ ਸੁਭਾਵ ਪਰਖਣੁ ਅਤੇ ਪਾਪ ਨਿਵਾਰਨ ਸਰਪਾਵ ਲਿਆਏ
 ॥ ਅਤੇ ਵਿਗੜ ਬੁਝੇ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਨ ਕੋਈ ਕੋਈ ਫੁਲ ਖਟਿ ਲੇਜਾਏ ਪੈ
 ਨਾ ਸਿਖੋ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਸਦਾ ਏਕ ਰਸੁ ਹੈ ॥ ਜਾਗਦਾ ਨਾਹੀ
 ਏਤ ਜਗੁ ਤਾਂ ਕਾਹੇ ਗਾਰਬ ਹੀ ਛੁੰਨੀ ਐ ॥ ਕੁਈ ਮਰਜਾਣਾ ਤੇ ਮਾਣਾ ਕੇ
 ਹਾ ॥ ਜਿਨਾ ਨੂਲਿ ਵਲਾਗਰੀ ਹੈ ॥ ਤਿਨਾ ਨੂਰਿ ਫੂਫੂ ਲਾਨਾਹੀ ਲਗ
 ਦਾ ॥ ਗੁਰੂ ਕਾ ਦਰਿ ਬਾਰਿਸੀ ਸੇਵਾ ਗੂਹੈ ॥ ਸੀਸੈ ਮੈ ਕੈ ਸਾਮੁ ਖਕਿਓ
 ਖੈ ਤੇ ਸਾਇਖ ਵਲਾਹੈ ॥ ਸੀਸੈ ਨੁਹਰਖ ਸੋਗ ਨਹੀ ॥ ਤਿਵੈ ਗੁਰੂ ਕੇ ਮਾ
 ਪੁਰਖਾਂ ਦਾ ਚਲਣੁ ਹੈ ॥ ਕੈ ਸਾਜੈ ਸਾਕਰਿ ਸੇਵੈ ਤੈ ਸਾ ਤੈ ਸਾ ਭਾਵੁ ਪੁਰਖੀ

ਏਯੈਪਰਐਸਾਜਾਨਣਾਹਿਦੂਆਂਕੇਬਰੇਗਹਵਿਗਾਨਗਏਪੈਨਾਕਾਂ
 ਦਿਨਅੰਦਰੇਪੀਗੰਠਕੀਗੰਠਾਤਾਂਬੁਦਨਕਰਤੇਹੈਨਿ।ਕੁਹਦੇਹੈਨ।
 ਹਮਾਰੇਬਰੇਐਸੀਕਰਗਏਹੈ।ਹਮਸੇਬੁਦਤੀਨਹੀ।ਹਮਗਾਠਲਗਾਂ
 ਖੁਦਾਇਤੇਰੀਪਨਾਹਰਖਲੇਵੀ।ਅਭੇਹਿਦੂਆਦੇਦਿਨਹੋਲੀਲੋਨੀਦਿ
 ਵਾਲੀ।ਹਿਰਤਿਹਾਰਾਦੇਦਿਹਾਨੇਆਵਦੇਹੈਨ।ਤਾਂਖਰਾਬਾਤੀਅਭੇ
 ਗਾਲੀਨਾਰੀਪੁਰਖਬਿਲਜੁਹਦੇਹੈਨ।ਸਿਖੇਬੰਦਰੀਵਾਲੇਦੁਹਾਂਜਾਂ
 ਨਾਤੇਖਸੀ।ਅਭੇਹੋਰਆਪਣੀਆਪਣੀਸਰਾਵਿਚਬਪੇਪਸੁਆਵਾਂ
 ਗੁ।ਪਏਜਨਮਦੇਮਰਦੇਹੈਨ।ਕੁਈਸਿਖੇਬਿਨਾਕਰਦੀਤਰਦਾਨਹੀ
 ।ਹਮਦਿਆਂਦਪਦਿਆਂਪਮੇਸਰੀਵੁਦਾਨਹੀ।ਮਰਮਰਕੋਲੇਕਪ

੪੩

ਛੁਤਾਵਹਿਗੇ॥ ਅੰਧੇਤਬਜਾਂਦੈਜਾਂਸਿਰਪਉਸੀਆ॥ ਸਿਖੇਨਾਕਿਜਨ
 ਅਤੇਨਾਂਗਾਂਮਤਾਰਦਾਯੋ॥ ਆਪਨੁਜਮਵੇਗਾਤਾਂਪੁਜਾਧਰਮਥਾਇਪ
 ਉਸੀ॥ ਜਾਖੀਪੁਰੀਯੋਈ॥ ॥੨॥ ਬੋਲੇਵਾਗੁਰੂਜੀ॥ ਏਕ
 ਬੋਰਗੁਰੂਜੀਉਚੀਠਉਨ੍ਹਬੈਠੇਥੇ॥ ਸਿਰਗਤਜੂਜੀਬਡੀਭੀਨ੍ਹਪੁਈ॥ ਏ
 ਕਸਿਖਦੀਆਵੈਮੁਹਿਫਾਪਿਆਮੁਨ੍ਹਜਾਵੈ॥ ਭੀਨ੍ਹਪੁਰਖਾਂਦੀਸੀ॥
 ਤਾਂਗੁਰੂਜੀਅਰਦਾਂਸੀਏਸਿਖਨੁਭੇਜਕੇਬਲਾਈਹਜੂਗਾ॥ ਤਾਂਚਿਹੁ
 ਘਰਦੇਹਜੂਰਅਗੇਗੀਬੈਠੇਗੀਥੇ॥ ਤਾਂਪ੍ਰੰਬੁਕਢਿਅਗੁਰੂਜੀਕੀਅ
 ਗਾਨੀਮਥਾਟੇਕਕੇਖਨੀਹੋਰੀ॥ ਤਾਂਬਚਨਯੋਇਆਸਿਖਦੀਏਕਿਉ
 ॥ ਕਹੁਗੁਰੂਕੇਤੋਜਾਦੇਯੋਨੇਤੋਨੁ॥ ਪਰਸੰਗਤਨੁਜਾਹੋਰਵੈ॥ ਤਾਂਸਿਖ

ਸਰਤੀ ਮੈਂ ਸੁਣ ਗੀ ਆਸੀ ਜਾਪਤੋ ॥ ਨਾਰੀ ਕਾ ਆਸਰਾ ਭਰਤਾ ਹੀ ਹੈ ॥
 ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੇਰੇ ਕੇ ਵਰਜੇ ਠਸੇ ॥ ਰਾਖਾਂ ਵਦ ਪਤ ਸਭੁ ਜਨਾਨੀ ਆਸ
 ਯਾ ਵਰਸਨ ਨੂ ਆਵਦੁ ॥ ਮੈ ਕਦੇ ਪਾਪੁ ਤੁ ਮਾਰਾ ਗੁਰਾਂ ਯਾ ਵਰਸਨ
 ਕੀਤਾ ॥ ਮੈ ਚਿਤ ਵਾਂਗੁ ਗੰਦੇ ਸਿਖਾਂ ਨੂ ਸੇਵਨੀ ਹਾਂ ॥ ਕਿਉ ਸੇਵਾ ਕਰੇਗਾ
 ਮੇਰੇ ਪਿਛੇ ॥ ਤਾਂ ਮੈ ਨੁਬਤੁ ਭੁਟ ਬੀਲੇ ਆਵਦੇ ਹੁਏ ॥ ਮੇਰੇ ਪਾਂ ਵਰਈ
 ਭੀ ਮਰਜੀ ਨਸੀ ॥ ਆਈ ਮੈ ਮੇਰਾ ਪਿਆਨ ਲੀ ਗਰ ਹੀ ਵਿਛੋੜੇ ਗਾਏ ॥
 ਅਗੇ ਦੇਖੀ ਭੀ ਨ ਮੈ ਸੁਝੀ ॥ ਵੀ ਫਰਿਆ ਮੈ ਨੁ ਪਾਪੁ ਤੁ ਵਰਸਨ ਨੂ
 ਹਾਂ ਢਲਾ ॥ ਸੇਵਾ ਹੀ ਕਰਾਂਗੀ ॥ ਇਤਨੇ ਮੈ ਤੁ ਮਾਰ ਸਿਖ ਗਇਆ ॥
 ਜਾ ਕਹਿ ਚਿਸ ਸਿਖ ਦੀਏ ਗੁਰੂ ਕਿਆ ਬੁਲਾਈਏ ॥ ਤਾਂ ਮੈ ਖੁਸੀ ਹੋ

ਈ॥ ਮੇਰੇ ਪਰਦਾਇਆ ਕੀਤੀ ਗੁਰੂਜੀ॥ ਜੁਪੁਕ ਮੇਰੇ ਵੈਸੈ ਕਰਾਂਗੇ ॥ ੧੫ ॥
 ਗੁਰੂਜੀ ਬੋਲੇ ਸਿਖਣੀ ਏਤੂੰ ਪੈਨੈ॥ ਪੈਨੁ ਤੇਰੇ ਪੈਕੇ ਪੈਨੁ ਤੇਰੇ ਸਾਹੁ॥
 ਜੇਤੁ ਪਇਕ ਵੇਰੀ ਸੁਣ ਕੇ ਸਿਦਕ ਸੇਵਾ ਦਾ ਅਤੇ ਭਰਤੋ ਦਾ ਗੀਬ
 ਅ॥ ਅਸੀਂ ਕੀਤੇ ਹੀ ਭੇਦ ਕਰਾਂਗੇ॥ ਪਰ ਭਰਤਾ ਤੇਰਾ ਜਾਅਦੇ
 ਗ॥ ਗੁਣ ਵੇਦੀ ਤੂੰ ਜਾਤਿ ਤੇਰੀ ਤੁਾ ਵਸ ਪੂਰੀ ਹੋਈ॥ ਤੂੰ ਪਾਰਿ ਰਹੇ
 ਵਾਹੀ ਕਰਿ ਆਕਰਿ॥ ਚਿਪਰਾਗੁ ਗੁਰੂ ਕੇ ਮਿਲਣੇ ਕਾਸੂ ਪਾਏ॥ ਸ ॥
 ਖੀ ਪੂਰੀ ਹੋਈ॥ ੧੪॥ ਬੋਲੇ ਵਾਹੁ ਗੁਰੂਜੀ॥ ਤਾਂ ਭੁਲ ਕੇ ਹੋਇਆ
 ਤਾਂ ਸਿਖਣੀ ਭਰਤੋ ਕੇ ਸਾਥ ਆਇਖੀ ਜੋਗੀ॥ ਗੁਰੂਜੀ ਪੁਛਿਆ
 ਸਿਖਣੀ ਏਤੂੰ ਕਿਸਦੀ ਸਿਖਣੀ ਹੈ॥ ਤਾਂ ਸਰ ਮਾਇਕੋ ਬੋਲੀ॥ ਪਾਤਿ

ਸਾਹਗੁਰੁਕੇਅਜਾਣਦੈਤਾਂਮੈਬਤਾਵਾਂ॥ਸਬਸੰਗਤਿਪੁਰੁਗੁਰੁ
 ਸਬੈਨ॥ਤਾਂਗੁਰੁਜੀਬੋਲੇ॥ਸਿਖਸਿਖਦੀਤੇਰੀਯੋ॥ਤਾਂਸਿਖਬੋਲਿ
 ਆ॥ਤਨਮਨਪਨਗੁਰੁਕਾਸਬੈਸਮਤਾਛੇਰੀਦੁਰਾ॥ਦੇਸਜੋਰੀ
 ਨਾਰੈਸਿਖਸਿਖਾਂਕੀਪੁਰਿ॥॥ਤਾਂਬਰਨਪੁਆਸਿਖਾਭੈਨੁਖਬ
 ਰਨੀਰੀਯੋਜਾਵੈਰੀ॥ਸਿਖਾਭੈਪਿਛੇਲੇਜਨਮਕਬੀਰਗੁਰੁਤਿਸ
 ॥ਇਹਸਿਖਦੀਸੀਲੋਈ॥ਤੂੰਏਕਦਿਨਕਹਿਅਲੋਈਏਜਨਮ
 ਪਾਇਕੇਕੀਖਦਿਅ॥ਤਾਂਲੋਈਬੋਲੀਅਜੇਮੇਰੀਸੇਵਾਦੀਗਿਰੁ
 ਤੋ॥ਤਾਂਕਬੀਰਬੋਲਿਅ॥ਗੋਰੀਕਾਰਾਏਗੁਰੀ॥ਜੇਮਰਜੀਤੁ
 ਰਤਾਦੀਸੇਨਾਰੀਕਰਨੀ॥ਤੂੰਜਨਮਪੜੀਏਜਾਤਿਤੇਰੀਵਾਸਨਨ

ਨਕੇਪੰਥਵਿਗੁਰੁਤੇਬਚਨਾਦਸਨਤੇਉਪਾਰਾਤਾਂਲੈਈਚਰਨਪਰ ੭੬
 ਗਿਰੀਤੁਮਬੀਦਾਸੀਕੋਮਤਤਿਅਗੋਗਕਬੀਰਬੋਲਿਆਸਾਧ
 ਨੀਏਸੇਵਾਯੀਕਰਨੀਯੋ।ਤੇਰੀਭਾਵਨਾ।ਤਾਂਜਨਮਹੁਆ।ਅਤੇ
 ਖਬਰਨਹੀਰਹੀ।ਕਿਉਚਿਹਸਮਾਪਿਛਲਾਸੀ।ਹੁਣਗੁਰੂਬਿਨਾਜ
 ਗਦਾਨੀ।ਇਤਨੀਕਹਿਕੇਕਛਾਹਪ੍ਰਸਾਦਿਗੁਰੂਜੀਨੈਦੀਆਸਿ
 ਖਸਿਖਦੀਕੋਕਹਿਅਛੋਕੇ।ਜਾਂਮੁਹਿਪਾਇਆਤਾਂਕਪਾਦਖਲੇ
 ॥ਜਗੋਪਿਛਲੀਖਬਰਹੋਇਆਈ।ਤਾਂਹੋਬੇਨਤੀਕੀਤੀ।ਗੁ
 ਰੂਜੀਬਚਨਹੋਵੈ।ਤਾਂਗੁਰੂਜੀਬੋਲੇ।ਜਾਂਬੀਨਗਿਬਸਾਧਿਕੀ
 ਕਹੀਸੀਤਾਂਤੁਸੀਬਿਦੇਹਦਰਸਨਦੀਆਸੀ।ਹੁਣਸਦੇਹੋਏ ॥

ਏਯੋ ਪਿਛਲੀ ਬਾਲੀ ਸੁਣਾਵੇ। ਜੇ ਸਿਖਾਂ ਨੂੰ ਪਤੀ ਤੋਹੈ। ਸਬਦ ਕ
 ਬੀਰੈ ਪਤ੍ਰ ਸੁਣਾਵੇ। ਤਾਂ ਸਿਖਾਂ ਕਹਿ ਆ ਬਚਨ ਕਹੇ। ਤਾਂ ਬਚਨ
 ਆਸ ਬੁਝਾਤਾ ਦਾ ਕਬੀਰ ਸੁਣਾਵੇ। ਏਯੋ ਪੰਥ ਬੁਝਿ ਆ
 ਭੀਕੀ ਤਾਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਸਤੁ ਸਿਖਾਂ ਦੇ ਪਰੋ ਉਤਰੇ। ਪਰ ਮਰਖਣੁ
 ਸਤੋ ਪੰਥ ਕੀ ਤਾਹੈ। ਕਲਜੁਗ ਕਹਿ ਰਬਾ ਕਰਣਾ। ਤਾਂ ਸਿਖ ਸਿ
 ਖਣੀ ਜਾ ਕੇ ਪਰਗਏ। ਪਿਆਰੇ ਜਗਲ ਰੋ ਕਰਣਾ। ਬਚਨ ਬੁ
 ਰੁਕਾ ਮਾਨਿ ਆਸੇ ਦਾਲ ਰੋ ਕਰਣੇ। ਸਾਖੀ ਪੁਰੀ ਹੋਈ ॥ ੨੫ ॥
 ਬੋਲੇ ਦਾਗੁ ਬੁਝੀ। ਏਕ ਬੇਰੋਜਾ ਚਤ੍ਰੀ ਆਂਤੁ ਕਾਦੀ ਆਂ
 ਾਵੀ ਨ ਬੇਗੁਗਲ ਚਤ੍ਰਾਵਿਲਿ ਆਏ। ਭੂਮਿ ਚਿਦ ਮਦਨ ਪਾਲ।

ਬੀਰਸਿੰਘ ਜਸਪਾਲੀਆ ਜਿਥੇ ਨੀਆਂ ਸਭ ਜਾਹਤੁ ਕਰਕਾਮ ॥ ੨੨ ॥
 ਸੁਰਾਖਾਏ। ਬਡੀ ਲੜਾਈ ਪੁਈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤਰਗਸਤਰ ਵਾਰ ਬਖਤੁ
 ਰਪਹਿਰੇ ਨੀਲੇ ਘੋੜੇ ਪਰਚਰੇ ਤਾਂ ਦਿਨ ਸਿੰਗਾਉ ਜੁੜ ਰਹੀ ਸੀ। ਏਕਨਾਲੇ ਕੇ
 ਆਰਪਾਰ ਲੜਾਈ ਮੈਂ ਜੂਝੈ। ਤੁਪਕ ਤਰਵਾਰ ਕਮਾਨ ਕਰਕੀ। ਸਿਖਾਂ
 ਲੜਾਈ ਤੋਲੀ ਤੁਰਕ ਫੇਰ ਮਾਰੇ। ਹਿਰੋਨ ਜਪੀਛੇ ਪਠਾਣੀ ਮੁਗਲਾਣੀ
 ਬਹੁਤ ਅਏ ਲੜੀ। ਲੜਾਈ ਬੀਰ ਬਖਤੁ ਰਪਹਿਰੇ ਤੀਰਥਾਜ ਅਰੀ
 ਕਾਰੀ ਪਠਾਣ ਪੈਰੇ ਪਾਂਠਿ ਕਸਿ। ਆਬਿਲਿ ਆਮਜ ਬਦ ਜੁਪਨੁ ਵਧ
 ਯੈ। ਗੁਰੂ ਤੁਮਾਰਾ ਯੋਗਾਯੈ। ਬਲਵੰਤ। ਰਾਬਦੇ ਬੋਝਿ ਵਧੈ। ਇਤਨੀ
 ਕਹੀ ਸੁਣਕੇ ਆਪ ਗੁਰੂ ਕੇ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਦਸਵੀਂ ਸਰਕ ਆਏ। ਬੋਲੇ

ਖਾਂਜੀ ਮੇਰਾ ਵੈਰੀ ਕਦੀ ਕਹੈ ਗਾਏ। ਕਰਵਾਰ ਦਿਖਾਇਓ ਬਾ। ਪੈਰੁਖੰ ॥
 ਬੋਲਿਆ। ਦਿਖਾਵੇ ਗਾ। ਤੁਮਹਿ ਦੂਕੇ ਪੀਰੇ। ਮੇਰੇ ਤੀਰਤੇ ਬੋਰੇ
 ਗੇਨੀ। ਜਾਲ ਮੀਤੀ ਰਗਰਦ ਕਰਦੇ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਬੋਲੇ। ਅਬਲ
 ਵਿਗਾਰੇ। ਆਦਮ ਵਾਹ ਅਬਲ ਕਰਸਮਗਿ। ਤਾਂ ਪਠਾਂਦ ਚਮਕਿ
 ਆ। ਸਬ ਦੇਖ ਦੇ ਲਗੇ। ਗੁਰੂ ਕੇ ਚੋਟੇ ਰੋਟੇ ਰਘੋ। ਤੀਰ ਅਗਨੀ
 ਛੇਤਾ। ਤੀਰ ਗੁਰ ਕੇ ਤਾਇਸਾ ਬਕਾਨ ਪਾਸਤੇ ਨਿਕ ਸਿਰਾਇਆ। ਗੁ
 ਰੂ ਜੀ ਬੋਲੇ। ਖਾਂਜੀ। ਹੋਰ ਵਾਰ ਕਰਿ ਲੇਵੇ। ਤਾਂ ਪਠਾਂਦ ਸਮਿਦਾ ਪੂਆ
 ਬਾਰ ਬਾਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ। ਤਾਂ ਬੋਲਾ। ਸੂਰਮੇ ਬ੍ਰਹਮਦਰਦ ਏਕੀ
 ਵਾਰੇ। ਪਰਦੂਜਾ ਤੁਮਾਰੇ ਬ੍ਰਹਮਦਾਰ ਕਰਦਾ ਪੂਆ। ਕੁਹਸ

ਬਥਾਂਪਸਿਸਤਤੀਰਚਲਾਇਆ। ਤੀਰਗੁਰੂਕੇਸਿਰਦੀਸਾਲਲਟਪ
 ਟੀਕੇਲਪੇਟਤੇਲੇਗਇਆ। ਤਾਂਖਾਂਖੜੋਗਇਆ। ਗੁਰੂਕੇਬੋਲੇ
 ਖਾਂਜੀਫਾਰਮਾਰਾਏਵੇ। ਖਾਂਬੋਲਿਆ। ਗੁਰੂਜੀਲੇਵੇਵਾਰਾਏ
 ਇ। ਗੁਰੂਜੀਬੋਲੇ। ਨੇਕੀਦਾਰਯਕਬਧਾਦਰੁ। ਫਿਰਕਤਵਾਰੁ
 ਰਦਮੁਪਰਾਂਅਖੇਰਾ। ਤਾਂਕਰਿਕਰਿਘੇਨਾਫੇਰਾ। ਗੁਰੂਜੀਚਉਠੇ
 ਬਖਤਬਖੀਕੇਈਬਾਇਖਾਲੀਨਹੀ। ਸਿਭੇਅਲਪੇਟਆਅੰਗ
 ॥ ਏਖਕਰਿਕਾਂਤਪਾਸਤੇਨਗੋਬੋਨਾਸਾਯੀਦੀਖਿਆ। ਤੀਰਿਛੇਭੂਆ
 ॥ ਲਗਾਤੀਰਘੋਨੇਤੇਠਪੜਾ। ਅਤੇਪੈਛਮੈਠਗੁਰੂਜੀਸਿਰਪਰ
 ਆਨਖੜੇਪੁਏ। ਖਾਂਦੇਖਕੇਬੋਲਿਆ। ਗੁਰੂਜੀਚਖਲੈਦਾ। ਬਰ

੭੮

ਨਹੁਆਪਠਾਵਾਰਖਦਾਕੋਲੁਖਤਕਲਮਾਯਾਦਕਰਾਕਰਦੇਹੀ
 ਤੇਗਦਗਾਈਸਿਰਜੁਦਾਕਰਿਦੀਆਸੈਨਾਬਹੁਤਗੁਗਾਈਅਤੇ
 ਲੁਟਕਰਦਮਾਜੀਤਦਾਹੁਆਜੀਤਿਕੇਸਿਖਆਏਫਤੇਬੁਲਈ
 ਖਾਲਸਾਜੁਪੇਨਰਮਕਿਆਲੁਟਅਧਿਦਗਾਬਾਟਪਹੁਚੇ॥ ਸੰ
 ਖੀਪੁਰੀਏਈ॥ ੨੬॥ ਬੋਲੋਦਾਗੁਗੁਜੀ ॥ ਏਕਬੇਰਲੜਾਈਮੈ
 ਸਿਖਜੂਏਘੇਰਾਅੰਨਦਪੁਰਪਾਇਆਪਗੜੀਏਕੋਰਾਏ॥ ਦਿਨ
 ਪੀਝਾਂਬੀਤੇਚੜਾਈਕੀਲੜਾਈਏ॥ ਅੰਨਬੇੜੀਮਲੈਸਿਦਕਖਲ
 ਜੇਕਾਦੇਖਦੇਲਗੇ॥ ਖਜਾਨਕਢਾਇਕੇਸਤੁਲੁਦਦਿਚੁਪਾਇਦੇਜਾਵੈ
 ॥ ਅਤੇਸਿਖਭੁਖੇਬਹੁਤਰਹਦਲਗੇ॥ ਪੁਕਾਰੇਦੁਲਗੀ॥ ਗੁਰੂ

ਜੀਰਪਲੇਵੇ ਸਬਲਖੇਬੀਦੁਖਪਰਲਭੈਨਿਤਾ। ਏਲਮਰਲਾਗੁਰੂ ੭੬
 ਕੇਆਗੇਸੀਸਵੇਲੇ। ਏਹਸਿਦਕਨਗਰਿਆ। ਏਕਦਿਨਮਾਤਾਮੁ ०
 ਇਕੇਕਹਿਆ। ਗੁਰੂਜੀਕਹਾਇਆ। ਤੇਸਿਖਾਂਵੇਮਾਰਨਵਾਸਤੇਉ
 ਪਾਇਕੀਤਾ। ਸਿਖਲੁਨ੍ਹਦੇਯੋਨਾ। ਅਤੇਭੁਖਵਰਤਰਹੀਯੋ। ਅਤੇਧ
 ਨਾਦੇਖਜਾਨੇਦਹੀਆਉਦਿਲਗਿਰਾਵੇਯੋਨਾ। ਸਿਖਾਂਕੀਗੁਨਾਹਕ
 ਰਿਆਯੋਗਾ। ਕਿਸਤਰਾਜੂਏਗੇ। ਪਾਇਪਾਇਭੁਰਅੰਨਖਾਣੇਨੂ
 ਮਿਲਦਾਯੋ। ਬਖਸੀਏਸੀਗਤਨੂਤਾਂਗੁਰੂਜੀਬੋਲੇ। ਇਹਪੰਥਕਰਤ ०
 ਰਦੇਦੁਕਮਨਾਲਗੂਆਯੋ। ਪੰਥਦਧਾਵਨਾਯੋ। ਗਾਲਣਨਹੀ। ਜਿਸ
 ਦਿਨਪੁਜਾਵੇਖਜਾਨੇਲਭੇਖਾਂਵਟਤਾਂਦਿਨਪਾਏਯੋਵੈਗਾ। ਸੁਣਮਾਤਾ

ਜੀਜਹਰੈ ਪੂਜਾ ਦਾ ਪਨੁ ਜੇਖਾ ਵੈਗਾ ਸੇ ਦਗ ਪੋਧੈ ਜਾ ਵੈਗਾ ਮੈ ਪੰਥ ਜੁਧ
 ਵਾਸਤੇ ਖੜਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਭੁਖਾਨੇ ਗਾਹੀ ਭੁਲਾਏ। ਪਰ ਮੈ ਨਰਕ ਨਹੀ ਪਾਵਦਾ
 ਅਤੇ ਬੁਗਾਨੀ ਕਰਦਾ। ਜੈ ਸੇਹਮ ਤੇਰੇ ਪੁਤ੍ਰਾਂ। ਤੂੰ ਮਾਤਾ ਸਾਨੁ ਜਹਰੇ
 ਇਕਿ ਉਸਕ ਨੀਯੈ। ਨਹੀ ਨਾ ਦੇਸਕ ਫੀ। ਹਮ ਭੀ ਸਿਖਾਂ ਪੁਤ੍ਰਾਂ ਨੂ ਪੂਜਾ
 ਦਾ ਜਹਰ ਨਹੀ ਦੇਦਾ। ਹਮ ਅਮਾਂ ਨਰਖੇ ਜਾਂ ਸਤ ਲੁਟ ਮਾਤਾ ਪਾਸ। ਜੁ
 ਦੇ ਸੁਪੋਧੈ ਜਾ ਵੈਗਾ ਤਾਂ ਲਵਾਗੇ। ਜਿਉ ਜਹਰ ਮਾਰਿਆ ਖਾਈ ਦੇ ਤੁਰੇ
 ਨੂ ਦੂਰ ਕਰਦਾਯੋ। ਤਿਵੈ ਪੂਜਾ ਦਾ ਪਾਨ ਸੁਧੋਇਗਾ। ਤਾਂ ਲੇਵਾਗੇ। ਹ
 ਮਾਰਾ ਸਿਖੋ ਵੈਗਾ ਉਸਨੁ ਹਮ ਭੁਜਾਯੋ। ਅਮਾਂ ਲੇਵੈਗਾ। ਜਾਂ ਦਿਲੀ
 ਪਸਿਪੋ ਵੈਗਾ। ਵਿਦੁ ਮੀ ਵਰਸ ਅਠਾਰ ਸੈ ਨਿਜ ਵੈਦਰ ਤੇਗਾ। ਪਸਰ

ਮਤੇਉਠਵਾਲਸਾਚਮਕੇਪੂਰਬਪੰਥਾ। ਦੁਰੇਦ੍ਰਸੁਸਬਪਬਤੀਮੇਨਮੇ ੨੭
 ਰਜੀਕਪੰਥਾ। ਖਾਲਸਾਮਿਲੇਮੇਲਕਰਖਾਲਸਾਦੂਟੇਦਿਵਸਾ। ਸਿਤ
 ਹਿੰਦਵੀਮੇਲਵੀਗੋਰੇਸੁਨੀਸੁਦਸਾ। ਬਲੀਯੋਇਗਾਖਾਲਸਾਤੁਰੇਭੇ
 ਗਮੇਨ। ਲੁਟੇਗਾਂਢਿਪਰਜਾਦੁਖੀਨਿਅਹਿਯੁਗਇਗਾਅਭਿਨ। ਸਿ
 ਪਣੀਆਬਿਰੁਚਾਰਣੀਪੁਰਖਤੁਰਕਕੀਆਸਾ। ਤਹੰਦਿਨਉਪਜੇਖ
 ਲਸਾਸਬਬਰਨਕੋਪਿਆਸਾ। ਤਾਂਮਾਤਾਦੁਪਪੁਈ। ਬਰਨਤੁਆਰ
 ਹੁਦੇਵੇਮਾਤਾਨੁਪਨੀਪਿਆਰਯੋ। ਕੁਟੰਬਨੁਵਪਣਨਤੀਦੇਵੀ।
 ਸਾਖੀਪੁਰੀਯੋਈ॥੨੭॥ ਬੋਲੇਦਾਹਭੁਜੀ ॥ ਏਕਬਾਰਭੁਜੀ
 ਜੁਫੇਬਡੀਗਰਜਣਾਪੁਈ। ਨਗਾਰੇਫੇਲਤੁਰੀਆਨਰਸਿੰਗੇਬਾਝੇ

ਬਜਲਲਗੇ ਅਤੇ ਸਰਨਾਈ ਦਮਾ ਮੇਵੁ ਕ ਕੇ ਬਾਜੇ ਬਜਲਲਗੇ ਗੁਰੂ
 ਜੀਉ ਠਕੇਰ ਮਕ ਚਲੇ ॥ ਬਿਸਕ ਕ ਰਿਅਵੈ ਹੀ ਅੰਗੁਰਾ ਲੁਟਲੀਆ
 ॥ ਪਿਨੇ ਕ ਪਨੇ ਅਸਵਾਰੀ ਪਨ ਸਤੁ ਲੁਟਿਅ ਗਾਇਆ ॥ ਸਿਖੋ ਰਵੈ ਪੁਰ ॥
 ਰੈ ਕ ਪੈਯ ਜੂਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੈ ਬਝਾਨੁ ਕ ਸਾਂਤ ਪੁ ॥ ਅਕਿਸਤਰਾਂ ਜੀਤਾਂਗੇ ॥ ਗੁ
 ਰੂ ਕਾ ਮਾਲ ਲੁਟਾ ਪਰ ਅੰਤ ਨਹੀ ॥ ਅਸੀ ਕਿਸਤਰਾਂ ਪਦਾਂਗੇ ॥ ਪਰ
 ਤੇ ਸਗੀ ਮੰਦੇ ਗੁਰੂ ਕਾ ਕੁਛੁ ਬੀ ਨਹੀ ਖਸਕਿਆ ॥ ਗਾਗ ਕਾਰ ਮਦਰਹਿ
 ਆ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਕੇ ਬੋਲੇ ਲੀਕਾ ਕਢੋ ਸਿਖੇ ਤਾਂ ਸਿਖਾਂ ਲੀਕਾਂ ਕਢੀਆ
 ॥ ਬਚਨੋ ਆ ਬੁਝਾਵੇ ॥ ਤਾਂ ਬੁਝਾਇ ਦਿਤੀਆ ॥ ਗੁਰੂ ਕੇ ਬੋਲੇ ਤੁਹ
 ਨੁਕਦੁਲ ਵਿਚ ਹਰਖ ਮੇਸਲੁ ਵਿਭੁਸੇਗਾ ॥ ਪੁ ॥ ਅਕਿਨੀ ॥ ਤਾਂ ਸਿਖਾਂ ਕ

ਹਿਆਜੀਪਾਤਿਸਾਹਨਰਖਨਸੇਗਾ। ਤਾਂਗੁਰੂਜੀਬੋਲਰੁਣਇਆ
 । ਅਐਸੀਹੈਗੁਰੂਕਿਆਨੇਅਮਦੁਖਰਚਨਾਸਾ। ਦੇਖਕੇਪਰਕ
 ਖਰਚਦੇਖਕੇਨੁਕਸਾਨ। ਪਰਯਰਖਸੇਗਾਕੁਛਬੀਨਹੋਇਆਨਹੈ
 ਗਾ। ਯਰਖਸੇਗਾਕਾਦੇਯਰਖਿਣਆਵੈਖਿਣਜਾਇ। ਜੇਜਾਗੇਸੇ
 ਖੁਸੀਪੈਸੇਸੇਗੀਦੁਖਭੁਇ। ਨਾਂਅਪਿਆਵੈਸਬਦੇਕੇਅਰਬਹਿਛਾ
 ਰੇਨਿਤ। ਗੁਰਬਾਦੀਸਿਖਜਾਜਿਨਤਿਨਜੇਗੀਮਿਤ। ਮਲਮਲ
 ਨਾਈਕਾਮਨੀਖੇਨਸਕਰੇਸਿਗਾਰ। ਖਸਮਨਭਾਈਫਲਿਕਿਆਸੇ
 ਸੀਮੀਦੀਨਗ। ਗੁਰੂਜੁਆਇਆਨਾਮਪਰਿਲਾਗੀਲੁਭਕੀਦੁਰ।
 ਸੇਈਸਿਖਭਾਣਾਪਰੇਗੁਰਕੇਸਦਾਯਜਗ। ਤੁਸਿਖਸੁਖਸੇਪਰਦੇ।

੨੧

ਲਕੇਕ੍ਰਿਪਕਰੀ। ਮੇਰਸਿਖਸੇਈ। ਚਰਪੀਛੇਨਮੁਨੇ। ਲੜਾਈਮ
 ਚੀਬਤ੍ਰੀਪਮੰਡਕੀ। ਸਾਖੀਪੁਰੀਹੋਈ ॥੨੮॥ ਬੋਲੇਵਾਗੁਰੂ
 ਜੀ॥ ॥ ਏਕਬੇਰਪੀਮਾਵਜੀਰਮਾਚਰਾਜਾਤ੍ਰੀਮਓਟਨੈਭੇਜਿਅ
 ॥ ਸਲੁਕਕੀਆ। ਗੁਣਜਾਇਆਤ੍ਰੀਸੀਸਦੇਗੁਰੂਗੇ। ਤਾਂਬਚਨਪੁ
 ਆਪੀਮਾਵਜੀਗ। ਆਖਰਬੇਪੀਗ। ਬਮਦਕਾਬਿਲਾ। ਸਮਵਧਿਨ
 ਸੇਲਾ। ਰਾਜਪੁਤਕੀਜਾਤਾ। ਨਮੀਰਸਾਪੁਨਾਭਾਤਮਾਤਾ। ਬਚਨਹੋਅ
 ॥ ਜੇਰਤਲਗੇਕਪੜੇਜਾਮਹੋਇਪਲੀਤਾ। ਜੇਰਤਪੀਵਹਿਮਾਨਸਾਂਤਿਨ
 ਕਿਉਤਿਰਮਲਦੀਤਾ। ਤਾਂਪੀਮਾਬੋਲਿਅਗਸਰਦਾਏਗੁਰੂਜੀਨ
 ਤਿਅਗੀਏ। ਤਾਂਸਿਖਅਤੇਸੇਲੂ। ਬੋਲੇਸਿਓਦੀਲੜਾਈਵਛੁਛੁ

ਲੀਨਾਧੀ। ਪੁਲਸਲੁਕੀਯਫਾਧੇ। ਬਚਨੁਆ। ਅਧਿਕਭਲਾ
 ਰਜਪੁਤਕੁਲਜਿਨਾਜੀਮਦਾਸਤਗ। ਪਾਲਣਹਰਿਆਮਾਰਿਕੇਮੀ
 ਤਪੁਤਸਿਰਕਤਗ। ਭੁਲਾਨੇਇਪਾਨੀਆਸਮਣੁਬਿਸਾਧੀਲੇ
 । ਭੁਟੀਨਪਨੇਸਾਪੁਬਨੇਦਗਾਬਪਕੇਦੇਇ। ਪਾਰਿਮੈਅੰਨਿਦੁਪਭੁਤ
 ਬਪੁਸਰਪਾਦੇਵਨਮਾਂਦੁ। ਕਰੇਮੀਤਤਬਪਰਬਤੀਸਮੇਕਾਂਮਕੇਬਾਤੁ
 । ਬਾਤਕਰੇਅਤਮੇਪੁਕੀਅੰਤਰਦੁਬਿਧਾਪੁਰ। ਲੇਦੇਸਿਉਪਾਣੁ
 ਲਾਬਿਪਤਾਦਿਖਰਹਿਦੁਰ। ਭੁਈਭੁਲਾਨੀਪਰਤੁਸੀਚਹੋਸੇਕੇਰੇ
 । ਤੁਸੀਪੁਏ। ਪੀਮਾਲਗਾਪਜੁਰਹਦ। ਬੁਧਿਵਾਂਨਿਸਤਾਰਤਰਿ
 ਮਿਲਗਾਇਆ। ਗੁਰੁਕੇਲਗੇਦਿਸਾਹਕਰਦ। ਅਰਜਾਜਾਨੁਕਰਿ

ਭੇਜੇ। ਮੇਰੇ ਬਸੇ ਗਏ ਪੈਨ। ਸਿਖੀ ਦਿਖਾਵਨ ਲਗਾ। ਓਰੁ ਲਗਾਏ ਗੁਰੂ
 ਕੇ ਕੇਤਲ ਭੁਗਾਏ। ਗੁਰੂ ਕੇ ਖਜਾਨੇ ਨੇ ਨਜ਼ਰ ਕਰ ਗਿਣਤੀ ਕਰੀ। ਬਿ
 ਨਾ ਗੁਰੂ ਹੋਰ ਕਈ ਨ ਜਾਣੈ। ਬੈਠ ਕੇ ਤੁਰਕਾ ਦੀ ਟੋਜ ਚੜਾਇ ਦਿਤੀ।
 ਆਪਣੇ ਗਜਾ ਦੀ ਟੋਜ ਮੰਗਵਾਈ। ਗਮ ਰਾਇ ਗੁਰੂ ਕੀ ਪਰਦਗਾਈ
 ਆਘਾਯੈ। ਆਪਣਾ ਜਣਾਵੈ ਭੁਭ। ਗੁਰੂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਣੀ। ਸਿਖੀ
 ਜਣਾਉਣੀ। ਜਿਉ ਪਾਰਧੀ। ਸਾਖੀ ਪੂਰੀ ਹੋਈ। ੨੯। ਬੋਲੇ
 ਹਿਗੁਰੂ ਜੀ॥ ॥ ਏਕ ਬੇਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸਿਕਾਰ ਗਏ ਦੂਰ ਲੇ ਗਏ। ਮਿ
 ਰਾਮ ਰਾਇ ਖਾਏ। ਰਾਜ ਪੁਤ੍ਰ ਨੇ। ਟੋਰ ਪਾਇਆ। ਬਾਹਰ ਮਹਾਂ ਪਸਾਰਿ
 ॥ ਨਿਤੁ ਕਹਿ ਆ ਕੇ ਰੋਗਾ ਜਾ ਸਾਥਤੁ ਮੀਮਲੇ। ਏਕ ਦਿਨ ਰਵਾਲ ਸਰ

ਕਮੇਲਾ ਅਇਆ ਤਾਂ ਬੋਲਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਚਲੇ ਤਾਂ ਦਰਸਨ ਕਰੀ
 ਏਰਾ ਜੇ ਸਬ ਮਿਲੈ ਗਾ ਸਿਖ ਹੋਵੈ ਗਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਜਾਣੈ ਕਪਟਾ ਪਰ
 ਪਰ ਵਾਰਿਕੇ ਸਿਖਾਂ ਕੇ ਕਹੇ ਮੰਨ ਲੀਆ ਮਦਨ ਸਿੰਘ ਭਮਾਰੇ ਬੋਲਿ
 ਆ ਕਰੈ ਗਾ ਸੇਕੁ ਰੈ ਗਾ ਗੁਰੂ ਕਾ ਕੀ ਕਰੈ ਗਾ ਸੇਵ ਕਤੇ ਕਾਜ
 ਸਰੈ ਗਾ ਦੁਸਨੁ ਦੂਰਿ ਮਰੈ ਗਾ ਤਾਂ ਸਿਖ ਬੋਲੇ ਵੇਏ ਕੀ ਕਹਾਏ
 ਤਾਂ ਮਦਨ ਸਿੰਘ ਹਸ ਕੇ ਕੁਪਕਰ ਰਹਿਆ ਗੁਰੂ ਕੋ ਬੋਲੇ ਭਾਈ ਏ
 ਸਨੇ ਬਾਰਾ ਮਹੀਨੇ ਘੋੜੇ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰੀਐ ਜਿਘੋੜੇ ਨੂੰ ਸੇਵੇ ਨਿਸਕਾਂ
 ਮਗੁਰਾਂ ਵਾਗ ਬਰਸ ਸੇਵੇ ਗਾਇ ਗੁਰੂ ਦੀ ਤਿਸਨੂੰ ਅਗਮ ਨਿਗਮ
 ਸੁਣ ਆਵੇ ਭਾਘੋੜੇ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਿ ਪੁਣੀ ਜੁਗ ਰਿਗੁਰੂ ਕਾ ਪਰ।

ਰਾਖਾਸਚਾਸਤਗੁਰਦਿਤਾਨਸਿਖਾਕਰਿ। ਦੁਪਕਾਸਮਾਸਰ। ਤਾਂ
 ਲੇਗਏਬਰੀਅਠੇਜਾਰਜੇਅਏਪਬਤੀ। ਚਿਬਿਆਲ ਬਿਖ
 ਆਲ ਮਦੁਈਏ ਸਿਰੀਨ ਗਰੀਏ ਕਮਗਨੀਏ ਤਿਰੂਰੀ ਲ
 ਕੂਰੀ ਪਮੰਡੁਮੰਦੇਦਾ। ਬਿਸੈਰੀ ਮੰਡੂਲ। ਦੇਖਦਰਸਨਮੇਤ
 ਰੋਗਏ। ਰੂਪਗੁਰੂਕਾਅਤੇਗੁਣ। ਰਾਜੇਰਾਣੀਆਸੁਦਿਆਸੀ
 । ਜੈਸਾਦੇਖਿਆਤੈਸਾਹੀਪਰਛਿਆ। ਕੇਈਕਪੈਰਾਜਪੁਤਰਾ
 ਜੈਨਿਗਲਪੁਏ। ਇਸਨਾਨਦਾਨੁਨਾਮੁਜਪਕਰੇਸੁਭਨਾਹੀ। ਗੁਰੂ
 ਕੇਬੈਠੇਉਚੇਠੇਗ। ਤਾਂਚਿਬਿਆਲਦੀਬੇਟੀਕੁਆਰੀਜੀਉਨਿਪ
 ਤਾਨੁਪੁਛਿਆਪੁਛਕੇਚਿਠੀਲਿਖੀ। ਕਈਸਰੀਬਡੀਪਨੀਪੁਈ

੬੪
 ਸੀ। ਬਾਣੀ ਗੁਰੂ ਕੀ ਦੇਖ ਕੇ ਖੁਸ਼ੀ ਪੈਦੀ ਸੀ। ਦਰਸਨ ਭਾਂਗ ਦੀ ਸੀ ੨੪
 । ਮਨ ਵਿਦੁ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਬਾਣੀ ਬਰੀ ਕਰਨ ਕਾਰੀ। ਪਰ ਰਸ ਭੁਲਾ
 ਰਖਿਆ। ਤਾਂ ਲਿਖੀ ਅਪੀਨ ਤਾਵਨਾਈ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ। ਸਾਰਾ
 ਪਉਣਾ। ਦੂਜਾ ਗਉਣਾ। ਨਰਨਾਰੀ ਤੇ ਦੇਵੇ ਨੇ ਭਉਣਾ। ਕੁਛ ਖਾਣ
 ਕੁਛ ਲੈ ਕੇ ਸਉਣਾ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਉਤ੍ਰ ਪਉਸ ਜੀ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਪਿਆ
 ਲਿਖਾ। ਜਾਣੇ ਸਾਰ ਦੇਵੇ ਪਉਣਾ। ਮਾਨਸ ਦੇਹ। ਦੁਬਿਧਾ ਦੂ
 ਜਾ ਕਰੀ ਰਾਮ ਨਰਨਾਰੀ। ਲਾਗੇ ਪੁਛੇ ਖੇਹ। ਉਭੇ ਲੋਕ ਭਉ ਦੇਹਿ
 ਰੇ ਕੁਛ ਖਾਣ। ਪਰ ਚੜ੍ਹ ਮਾਲ। ਪੁਲੇ ਭੁਟੀ ਸਉਣਾ ਪੁਆ। ਉਤ੍ਰ
 ਮਰਾ ਬਾਲ। ਸੁਣ ਕੇ ਉਤ੍ਰ ਪਿਤਾ ਕੀ। ਅਗਿਆਨੇ ਮਿਲ ਦੇਆਈ।

ਗੁਰੂਜੀਨੁ ਮਥਾਏ ਕਿਅਾ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂਜੀ ਕਮਾਨ ਸਾਥ ਪੀਠੋ ਠਕੀ ॥ ਤੰ ॥
 ਉਸ ਪੁਰਿ ਆਕਿ ਉਜੀਧ ਕਿਉ ਨ ਰਖਿਅਾ ॥ ਤਾਂ ਬੋਲੇ ਤੂੰ ਨਰੇਗੇ
 ਦੀ ਬੇਗਮ ਬੀ ॥ ਤੈ ਬਿਸਾਤ ਪਤਲ ਪਰ ਬਨਾਈ ॥ ਅਤੇ ਦੇਹ ਪਾਇ
 ਅਗਾਵੈ ਗੀਜਾ ਲਕੇ ਤੁਰਕ ਦੀਨ ਛੁਵੈ ਸਿਖ ਤਾਹ ਮਬੀਨਾ ਛੁਏ ॥ ਤੇ
 ਰੀਸੇ ਵਾਭਾ ਵਨ ਤੇ ਦਮਦਮੇ ਕਾਜ ਨ ਮਾਇਤਾ ॥ ਰੁਲੇ ਦਾਕ ਬੀਲਾ
 ਵੈਗੀ ॥ ਤਾਂ ਸਿਖਾਂ ਦੀ ਸਿਖ ਦੀਆਂ ਦੀਸੇ ਵਾਕ ਰੈਗੀ ॥ ਤਾਂ ਦਰਸਨ
 ਦੇਵਾਗੇ ॥ ਬਖਸਕਰੀ ਗੁਰੂਜੀ ॥ ਦਿਟਾਹੇ ਗਈ ਵਰਤਨੇ ਮੁਵਿਰ
 ਜੀ ॥ ਦੇਹ ਤਿਯਾਗ ਕੇ ਜਨਮੀ ਜਾਇ ਮਾਲਵੈ ॥ ਸਾਖੀ ਪੂਰੀ
 ਈ ॥ ੪੦ ॥ ਬੋਲੇ ਵਾਹ ਗੁਰੂਜੀ ॥ ਏਕ ਬੇਰ ਗੁਰੂਜੀ ਮਾਲਵੀ

੨੫ ਬਤਿਪਰਚੇਭਾਇਕੇਗਸਿਖਪੰਜਨਾਲਾਏਕਸਿਖਬਾਰੀ ੨੫
 ਲਾਏਖਕੇਉਸਮਥਾਅੰਨਿਏਕਿਆਤਾਂਬਚਨਕੀਆਤੁਕਿਆ
 ਜਾਲਕੇਮਥਾਏਕਿਆਸਥਕਹਾਤਾਂਸਕੇਕਹਿਆਸਤਿਗੁਰੂ
 ਜੀਮੈਰੇਵਾਂਦਾਪੁਤ੍ਰਹਾਂਮੈਨੂਰੇਵਾਲਕਹਏਹੈਨਾਗੁਰੂਜੀਮੈਨੂਮਾਇ
 ਨੈਕਹਾਪੁਤ੍ਰਤਪਕਰਿਤਾਂਮੈਤਪਕਰਦੇਲਾਗਾਉਤ੍ਰਪੰਡੁਦਿਤਾ
 ਜੁਗਤੀਨਬੀਤੇਤਾਂਬ੍ਰਹਮਾਨੈਦਰਸਨੁਦੀਆਮੈਉਸਤਤਿਕਰੀਬ
 ਹਮਾਪਸਨਹੁਆਤਾਂਮੈਨੂਬੇਲਿਆਹੈਨਾਗਸਤੁਮਾਂਗਦਰਦੀਆ
 ਤੁਲੇਵਾਤਾਂਮੈਕਹਿਆਰਾਜਸੀਪਾਉਬਿਭੂਤਾਬ੍ਰਹਮੇਕਹਿਆਬ
 ਹਾਤਾਂਮੈਡੁਪਨਗਾਰਚਿਆਦਿਸਕਰਮਾਨੇਨਗਾਰਕਾਰਜਾ

ਹੁਆਰਾਜਕਰਿਤਿਆਜੁਗੈਸਠਬੀਤਿ। ਤਹੇਇਹਮੇਰਾਰਾਜ
 ਜਖਾਂਆਂਲੀਆ। ਤਾਂਮੈਜੁਪਕਰਦੇਹੋਰੀ। ਜਹਾਂਤੁਪਕਰ
 ਥਾ। ਤਹਾਂਬਹਮਾਦੇਵਰਕਰਿਤੀਰਬਹੁਆ। ਤੁਮਆਏਹੋਨੇਹ
 ਕਲੀਕਜਬਹੋਇਗ। ਤਾਂਲਗਈਹਾਂਗਾਂਗ। ਤੁਮਭੀਅਵਤਾਰ
 ਨਰਕਹੋਮੇਰੀਸਾਹਇਤਾਕਰੇ। ਜਖਾਂਨੁਸਮਵਾਵੇ। ਸਰਦਤੁਮਾ
 ਰੀਅਹਇਆਪੈਗ। ਤਾਂਗੁਬੁਝੀਕਮਾਂਨਪੈਰੀਸਭਪਰਬਤਅ
 ਰਨਾਏ। ਏਗੁਬੁਝੀਰਖਲੇਦਾਰਖਲੇਦਾ। ਇਤਨੇਮੈਜਦਾਂਵਾਂਗੁਰੇ
 ਮਾਮਿਗਲਰਮਪਾਦੀਆਂਨਖਨਾਹੁਆਪੁਰਖ। ਲਗਾਕਯਦ।
 ਤੁਮਾਰਾਸਮਾਨੀਆਵਦੁਦਾ। ਤੁਮਗੁਬੁਝੀਜਾਵੇ। ਜਾਂਪੈਖਫੇ

ਲੇਗਾਤੁਮਾਗਤੁਸਾਂਬੀਜਖਾਂਪਾਸਅਭਿਉਤਦਾਯੋ॥ ਅਰਜੈਸ
 ਰਦਪਾਰਜਖੁਯੋ॥ ਅਸਾਰਾਨਾਗਾਨਾਲਸਦਾਜੁਪਦਾਯੋ॥ ਤੁਸਾਂ
 ਸਯਾਇਤਾਸਬਕੀਸਾਂਵੀਕਰਦੀ॥ ਅਸੀਭੀਦਸਸਪਿਸਜੈਨਾਦੇ
 ਵਾਂਗੋ॥ ਤੇਰੇਪੰਥਦਿਲੁ॥ ਤੁਮਜਬੁਯਮਾਰੇਪਾਂਅਭਿਉਗੇ॥ ਤੁੰਗੁ
 ਚੁਜੀਬੋਲੇਛੇਜਾਂਅਗਮਤੁਰਕਯੋਨਾ॥ ਏਕਬਾਲਸਾਬਕੁਸਮਕਰਾਂ
 ਪਰਮਾਨੁਖੀਦੇਹਕਲਿਜੁਗਾਦੀਤੁਰਾਂਧੀਬਰਤਦੀਯੋ॥ ਇਤਨੇਮੈਰੇ
 ਵਾਲਬੋਲਿਆਪਿਤਾਜੀਕੋਟਸੈਨਾਲੈਕੇਪਦੁਚਾਂਗਾ॥ ਭੁਜੀਗੀਸੈ
 ਨਾਪੁਈਮੇਰੀਬੁਗਵਦੀ॥ ਨਤ੍ਰਿਨਦੈਯੋਇਗਾਤਾਂਮੈਗਪਥਦੇਸਤੋਨਾ
 ਗਾ॥ ਤੁਮਾਗਪੰਥਰਦਮਾਂਗੁਗਾ॥ ਤੁਰਕਮਾਰਗਰਦਕਰਾਗਾ॥ ਪ

ਰਾਸਵੇਖਥਰਾਨਦਾਹੋਇਗਾ। ਕਪੀਸਰੀਪਬਕੀਸਿਭਭਿਮਲੇਛ
 ਭਾਵਜਿਮੀਨਦਧਾਇਲੇਵੈਗੀ। ਭਾਂਮੈਨਿਕਾਸਦੇਵਾਂਗਾ। ਪੀਥੁ
 ਰਖਾਂਗਾ। ਮੇਰਾਭੇਜਫੈਲਜਾਵੈਗਾ। ਮਦਦਾਨਾਰੀਭੇਪ੍ਰਭੁਜਦਗ
 । ਏਇ। ਪੀਛੇਲਨਕਰਿਖੰਡਪ੍ਰਯਾਕਰਾਂਗੇ। ਕਮਗਨਪ੍ਰਯਾਗ
 ਦਿਲੀਤੇਪੁਰਬਲਗੁਰਾਜਏਕਕਰੇਗਾ। ਦੂਜਸੈਪਦੀਰਾਵੀਓ
 ਦੁਭਗਸਤੁਰਦੁਤੇਪਸਰਮਕਸਮੀਰਲਗਰਾਜਕਰੇਗਾ। ਦੂਰ
 ਦਆਪਦਾਅਲਮੀਕਾਵੈਗਾ। ਕਹਿਕਰਿਨਲੋਹੇਲੀਅ
 । ਅਤੇਕਹਦਲਗਾਸਿਗਢਲਨਾ। ਬਰਨਪੁਆਜਗਿਕੁਰੀ
 ਤੂਫਵੇਰਪਾਸਕਹਦਾ। ਜੁਪਕਰਕੇਪਗਮਥਾਪਕੇਪੀਥਕਾਵਿਓਪਤੁ

ਰਕਾਸਾਥਪਖਾਇਦਖਲਜਾਵੇਗੇ। ਨੂਰਗਮਮਟੀਬੁਰਾਕੁਰਕਰਾਇ ੨੭
 ਕੇ। ਤਾਂਓਗਇਆਦਿਓਪੀਮਟਾਇਆ। ਰੇਵਾਲਵਰਦੇਕਰਖੁਸੀ
 ਹੋਆ। ਬਿਲਾਤੁਮਕੋਆਪਵਾਵਰਜਕੀਹੋਵੈਗੀ। ਤੁਮੈਮਿਲਾਗਾ।
 ਗਾਇਤੀਕੋਪਕਰਿਕਹਿਆਸੀ। ਮੇਰਾਅਪਮਾਨਹੁਆ। ਪਾਪਿਲਲ
 ਈਗੁਰੁਕਿਆ। ਸਿਤੁਸਾਂਜੁਫੇਤਰਹਣਾ। ਸਮੈਸਮੈਪਦੁਭਾਗਾ। ਸ
 ਖੀਪੁਰੀਹੋਈ। ੪੧ ॥ ਬਿਲੇਵਾਗੁਰੁਜੀ। ॥ ਏਕਬੇਰਸੰਗਤਿ
 ਜੁਰੀਗੁਰੁਕੀਭੁਟਆਵੈ। ਅਰਦਾਸੀਆਸਿਖਅਰਦਾਸਕਰੇ
 ॥ ਖਜਾਨਾਸਾਭੁਦਾਜਾਵੈ। ਕੋਈਰੁਪਈਆਕੋਈਸਿਖਪੈਸਾਮੁਰ
 ਸੈਕੋਈਪਜਾਗਇਸੀਤਰਾਂਖਜਾਨਾਜੁਸਿਆ। ਤੁਹਾਂਤੁਵਨਾਪੁਰੀਅ

ਕਰੇ ਸਿਖਾ ਕੀ। ਢਿਊਂ ਬੈਠਾ ਕਾ ਕੀ ਸਲਾਹ ਦੀ ਨ ਪਰਸਾਈ ਵਾਲਾ।
 ਆਦਿ ਵੀ ਨ ਕਾ। ਤਾਂ ਭੂਤ ਦੂਰ ਹੋਈ। ਕਾ ਕੀ ਪੁਛਿਆ ਭੂਤ ਕੀ ਤੁਮਾਰੇ
 ਸਿਖ ਅਰਥਾ ਸਕਿ ਕਿਉ ਕਹਿ ਦੇਂਗੇ। ਬਾਮਨ ਕਿਉ ਕਹਿ ਦੇਂਗੇ। ਜੋ ਪੁਰ
 ਇਕਰੀ ਮੋਢੇ ਗਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਲਿਖ ਦੇਂਗੇ ਹਿੰਦੂ ਕੋਈ ਹੋ ਸੁ ਅਗੇ
 ਹੀ ਬਲ ਰਹੀ ਹੈ। ਤੇ ਅਸੀਂ ਬੀ ਤੁਰਕ ਜਾਣ ਦੇਂਗੇ। ਕਰੀ ਪੁਣੀ ਰਬ ਦੀ
 ਨੂੰ ਫੇਰ ਕਉ ਜੋ ਜੋ। ਤਾਂ ਤੇ ਤੁਮਾਰਾ ਮਾਰਗ ਕੈ ਸਾਹਿ। ਪੁਸੀ ਹੋ ਪੁਸ਼ਪ
 ਨ ਦੇ ਦੇਂਗੇ। ਢੂਹ ਕਿਉ ਕਹਿ ਦੇਂਗੇ। ਤਾਂ ਭੂਤ ਕੀ ਬਚਨ ਬੇਲੇ ਕਾ ਕੀ ਜੀ
 ਸੁਣੇ ਪੁਰ ਦਿਖਾਈ ਗਾਵ ਕੀ। ਅਰਲਾ ਗਇ ਦਿਖਾਈ ਕਾ ਬਾਣ ਪਰ
 ਪੀਛੇ ਕਹਿ ਸਮਝਾਇਆ। ਜਾਂ ਦੇਂਗੇ ਜਨਮ ਦੇਂਗੇ। ਤਾਂ ਕਰਮ

ਹੋਈ ਲਿਖ ਜਾਂਦੀ ਹੈਗੀ ॥ ਜੈਸੇ ਮੁਹਰ ਵਾਲੇ ਪੁਠੇ ਹਰਿ ਛਲਿਖੇ ਥੋਲ ॥
 ਗਾਵਣ ਵਾਲਾ ਜਾਲ ਗਾਵੇਗਾ ਤਾ ਸਿਪੇ ਹੋਇ ਗੇਟੇ ਕੇਤੇ ॥ ਤੈਸੇ ਹੀ ਕਰ
 ਮਾਵਾ ਤਾ ਬਿਧਾਤਾ ਮਸਤਕ ਪਰ ਲਿਖ ਕੇ ਏਹ ਕਹਿਅ ॥ ਜਾਂਇਹ
 ਮਾਨੁਖ ਬੁਝ ਪੀਰ ਅਗੇ ਮਥਾ ਨਿਵਾਵੇਗਾ ॥ ਤਾਂ ਸੁਪੇ ਅਖਰੇ ਹੋਇਗੇ ॥
 ਛਲੇ ਹੋਇਗਾ ॥ ਨਹੀਂ ਦੇ ਕੇਗਾ ਤਾਂ ਅਪੁਠਾ ਹੋਯੋਗਾ ਕਰਮ ॥ ਤਾਂ ਤੇਰੇ
 ਬੁਭਾਵਨਾ ਤੇ ਸਿਖਾਂ ਦੀ ਸੁਪੀ ਹੋਈ ਹੈ ॥ ਕਾਜੀ ਸਲਾਮ ਕੀਤੀ ਸਚੇ ਪਾਤਿ
 ਸਾਹਜੀ ਸੇ ਸਾਦੂਰ ਹੂਆ ॥ ਬਿਲਿ ਆਵਾਹਿ ਦਾਹਿ ਜੀ ॥ ਐਨਖੁ ਦਾਇ
 ਅਬਲਗੁ ਰੂਆ ਮਦਗ ॥ ਕਦਮਿ ਸਤ ਬੰਦ ਹਜ਼ਾਰ ਨ ਪਾਰ ਕਰਦ
 ਮਹਿ ॥ ਸਾਖੀ ਪੁਰੀ ਹੋਈ ॥੪॥ ਬੋਲੇਵਾ ਹੁਰੁ ਜੀ ॥ ਏਕ ਬੋ

ਚਗੁਰੂਕੇਗੁਰਸੀਗਤਿਦਰਸਨਕਰਿਕੈਭਾਵਨਾਜੈਸੀਤੈਸੀਕਾਮਨਾਪੂਰੀ
 ਆਕਰਤੇਬੋ। ਤਾਂਗੁਰੂਜੀਕਹਿਆਕੈਈਐਸੀਪੈਤਿਰੀਮਤਿਜਿਸਨੈ
 ਮਰਦਦਾਮੁਖਨਾਫਿਟਕਾਰਿਆਹੈਵੈਬਹੁਛੋਟਾ। ਤਾਂਸਬਸਿਖਦੀਆਂ
 ਲੁਪਕਰਗੀਆ। ਤਾਂਇਕਸਿਖਦੀਬੇਦੀਉਠੀਭਵਜੇਨਕੇਬੋਲੀਜੀ
 ਸਰੇਪਾਤਸਾਧਜੀਮੈਕਦੇਨੀਫਿਟਕਾਰਿਆਮਰਦਕੀਜਾਤਿਆ
 ਤੇਪੁਤਨੁਬੀਨੀਇਨਕਿਆ। ਤਾਂਬਭਨਪੁਆਸਿਖਕੀਬੇਦੀਕਿਸ
 ਤਰਾਂਪਤੀਤਕਰੈਸੀਗਤਿਸਿਖਾਂਦੀ। ਤਾਂਉਨਭਾਗਦਕਹਿਆਮਗਰਾ
 ਜਜੀਮੇਰਾਘਾਪਦਿਵਾਨਸੀਪਾਤਸਾਧੀਬੜੀਆਗਰੇਸਾਗਰਦਿਛਾਰਾ
 ਦੇਸੇ। ਤਾਂਬਾਪਮੇਰਾਮਰਾਸੁਦਕੇਪਾਤਸਾਧਪਰਜਪਤਕਰਾ। ਮੁਖਰਾਜ ०

ਪਤੀਕੀ ਅਲਗਾਇਓ ਕੀ ਬੈਠਈ। ਅਤੇ ਕਹਿਆ ਛੋਟੀ ਯੈਉਸ
 ਕੀ ਸੇਤਾਂ ਨਾ ਲੋਕਾ ਕਹਿਆ ਸਾਤਿ ਬੇਟੀ ਆਪੈ ਨਾ। ਅਠਵਾਂ ਅਰਧਾਂ
 ਨੈਯਗਾ। ਤਾਂ ਪਾਤਿਸਾਹ ਕਹਿਆ ਦੇਖ ਲੈਵੇ ਜੋ ਲੋਕੁ ਯੋਗਾਂ ਤਾਂ ਖਲਾਸ
 । ਕਿਤਨੇ ਕੁਦਿਨੁ ਬੀਤੇ ਤਾਂ ਲੋਕੁ ਪੈਦੇ ਹੁਆ। ਦਮ ਮੈਨੇ ਬਤਾ ਬਜੀਅੰ ॥
 । ਪਾਤਸਾਹ ਸੁਦਿਆ ਹੁਕਮ ਦੀਆ ਖਲਾਸ ਕਰੇ। ਰੁਜੀ ਨਾਲਗਾ ਮਿਲ
 ਦੁਪਰ ਖਲਾਸ ਹੁਆ। ਛੋਟੀ ਉਠ ਪਤੀ ਹੁਈ। ਆਦਰਸ ਬਲਗੇ
 ਕਰਦ। ਤਾਂ ਮੈਸਤ ਬੈਠਾ ਵੀਚ ਕਹਿਆ। ਪੈਨ ਮਰਦ ਦੀ ਦਾਨੀ ਜਿਸ
 ਦੇ ਪਿਛੇ ਪਰਵਾਰ ਛੁਦਿਆ। ਜਿਸ ਦਾਨੀ ਤੇ ਜਪ ਪਯੋਗਤ ਪੁਸਤੁਠ
 ਲਦਾਯੋ। ਕਬੂਲ ਦਾਨੀ ਦਰਗਾਹ ਮਰਦ ਕੁਚਿਰੀ ਦਰਗਾਹ ਬਿਰੋਸਦ

੨੬

ਨ੍ਰੀਪਗਨ੍ਰੈਮਰਦਨਸਤਿਐਨਮਭਿਰਤਿਬਦਨਾਸਦੇਪਤਿਸ
 ਰਿਮੈਪਤੀਤਿਕਰਿਲਈਮਰਦਜਮਦੇਹੀਬਿਦਪਲਾਸਾਜਨਾਨੀ
 ਸਾਤਬੀਤਾਭੀਮੁਗਲਾਜਾਨਕਰਿਆਪੰਨਦਾਨ੍ਰੀਸਚੀਜਨਜੁਮ
 ਲਜੇਮਹਿਮਾਦੁਤਹਿਜਦਹਿਰੇਜਹਰਦਮਹਿਮਰਦਹਿਜੀਮਹਿਦ
 ਰੋਗੋਸਖੈਰਕਰਦਮਹਿਦਾਨ੍ਰੀਬਿਦਗੀਐਨਪਦਾਇਦੀਦਾਰਸੁਮ
 ਰਹਿਮਭਿਰੋਰਦਾਨ੍ਰੀਜੈਤਾਂਬਿਸਾਸਨਾਕਰਦਮਹਿਤਾਂਗੁਰੂਜੀ
 ਕਹਿਅਪੰਨਤੇਹੀਪਤੀਤਿਸਿਖੇਦਾਨ੍ਰੀਤਰੀਫਕੇਸਸੁਮਾਰਬਾਦਤ
 ਦਮਭਿਰੋਰਦਾਨ੍ਰੀਬਦਨਲਸਮਨਵੀਦਮਹਿਸਾਖੀਪੁਰੀਹੋਈ
 ੪॥ ਬੋਲੇਦਾਗੁਰੂਜੀ ॥ ਏਕਬਾਰਗੁਰੂਜੀਬੈਠੇਥੇਵਾਂਸਿ

ਪਾਂਪਾਛਿਆਜੀਸਰੇਪਾਤਿਸਾਹਿ। ਬੁਢਾਬੁਢਕਾਜਿਉਛਹੋਇਹਿ।
 ਰਤਿਵੈਤੋਰੇ। ਪਰਖਲਚਾਹੀਏਕੁਛ। ਸਿਆਲਾਅਇਆਹੈ।
 ਇਤਨੇਕਾਦੇਸੇਜੇਇਕਵਲਜਾਗੇਸਿਖਦੋਹਜਾਰਰੁਪਮਾਅਗੇ।
 ਪਰਕੇਮਥਾਅਲਟੇਕਿਆ। ਗੁਰੂਜੀਬੋਲੇਕੈਸਾਹੈ। ਅਤੇਭੂਕਿ
 ਸਦਾਸਿਖਪੈਤੇਕਿਬੇਰਹਨਾਹੈ। ਤੁੰਬਿਹਬੋਲਿਆ। ਮੁਲਭਾਂਨਦਾਹ।
 । ਅਤੇਮੁਰੀਵਨਿਗਾਹੇਦਾਹ। ਅਥੇਖੇਵਟਮਾਲਲੇਕਰਆਇ
 ਆਥਾ। ਮਾਲਬਿਕੇਨਾਹੀ। ਤੁੰਮੈਪਾਛਿਆ। ਕਿਈਗੁਰਪੀਰਜਾ
 ਹਰਾਹੈ। ਸੁਖਸੁਖੀਏ। ਲੋਕਾਕਹਿਆਗੁਰੂਪੈਆਜਦੇਪਾਰੇ। ਤੁੰ
 ਮੈਸੁਖਦਾਸੁਖੀ। ਸਾਠਜਾਰਕਾਨਫੇਕਾਦਸਵੈਪਕੀਭੇਟਆਈਹੈ।

॥ ਤਾਂ ਬਰਨ ਕਹਿ ਆਗੁ ਬੁਝੀ ॥ ਭਾਈ ਜਿਸ ਕਾ ਖੇਤੁ ਤਿਸੀ ਕਾ ਅੰਨੁ ॥
 ॥ ਗਉ ਪੇਤੁ ਖਾਂਦੀ ਹੋਵੈ ਮੁਸਾਫਰ ਹਟਾਵੈ ॥ ਤਾਂ ਖੇਤੁ ਦਾਣਾ ਵੇਦਾਰਨੀ
 ਪੰਦਾ ॥ ਤਿਮੁਰੀ ਦੇ ਜਿਸ ਦਾ ਤਿਸੀ ਦੀ ਭੁਟ ਦੇਹ ॥ ਗੁਰੂ ਕੇ ਰਾਹਿਤ
 ਜਿ ਮਾਰੇ ॥ ਤਾਂ ਚਿਜ ਵਲ ਜਾ ਕੇ ਕਹਿ ਆਗੁ ਬੁਝੀ ॥ ਮੈਂ ਤਾਂ ਪਿਛਲੀ ਸੁ
 ਦਾਈ ਹੋ ਮੁਰੀ ਦੀ ॥ ਜਾਂ ਮੈਂ ਸੁਖ ਗੁਰੂ ਕੇ ਪਰਤੋ ਪਾਈ ॥ ਤਾਂ ਮੈਂ ਪੁਲ ਸਿਖ
 ਪੂਆ ॥ ਪਿਛਲਾ ਗੁਰੂ ਬਖਸਿ ॥ ਤਾਂ ਬਰਨ ਪੂਆ ਸਿਖਾ ਜੇ ਨੇਹਿ
 ਦੇ ਸਿਖ ਜੋ ਸਾਧੇ ॥ ਅਤੇ ਸਾਧੂ ਵੈਰੀ ਤੁਰਕ ਮਾਰੇ ॥ ਅਸਾਂ ਪੰਡਾ ਲੁਕਿਅ
 ਜੋ ਉਨਾ ਦਾ ਸੁਮੇਰਨੀ ॥ ਜੋ ਮੈਂ ਚੋਸ ਉਨ ਦਾ ਨੀ ॥ ਭਾਈ ਸਿਖ ਦੇ
 ਅਤੇ ਕੇ ਸਰਖ ਦੇ ॥ ਅਤੇ ਦੇ ਲਾਨ ਨਾ ਸੁਖਾਲਾ ॥ ਪਰ ਸਿਦਕ ਸਾਧ

ਹੇ। ਚੰਬਿਆਲਕੀਬੇਟੀਨੂਦਰਸਨੁਦੇਲਗਏ। ਸਿਕਾਰਗਏ। ਦੂ
 ਰਦੇਕਬਨਬੀਚਮਿਗਮਾਰਿਆ। ਅਰੁਜੇ। ਬਢਨਪੁਆਏ। ਹੀਰੁ
 ਸਿਖਗੁਰੂਕਾਬ। ਗੁਰੂਕਾਖਜਾਨਾਬਪਤਖਰਾਬਕੀਤਾਅਤੇਦੁ
 ਰਾਇਆ। ਪਾਇਆ। ਭਾਈਡੁਲਿਆਬੈਰਾਨ੍ਹੇਕੋਈਕਿਸੇ
 ਦੀਅੰਸਪਾਇਜਾਵੈਗਾ। ਉਸਕਾਮਾਸਕਟੀਏਗਾ। ਜੇਨੇਮਿਗ
 ਬਕਰੇਉਦੇ। ਜੇਨੇਪਰਾਈਸੁਆਮੀਦੀਅੰਸਪਾਦੀ। ਦਿਤੇਬਿਨਾ।
 ਤਿਨਾਦੀਏ। ਜੇਗਤੋਏ। ਹੀਰੀ। ਏਸਨੂਬਰਜਰੇਪਰਕਹਿਆਨਮੰ
 ਨਿਆ। ਤਾਂਸੇਕਿਉਤੈਨੂਠਾਕਿਰੇਜੇ। ਪਰਆਦੁਦਾਰਹਿਆ
 ਦੂਰਕਿਕਰਾਏਠਉਤਰੇ। ਸਿਖਬੇਲੇਭੁਖੇਗਾਚਲਿਆਨਹੀਜਾਣੇ

॥ ਬਚਨੁ ਆਰਿਕੁ ਰੁਪਰਚਨ ਕੈ ਪੁੰਨ ॥ ਤਾਂ ਸਿਖ ਚਨ ਕੈ ਪੁੰਨ ॥
 ॥ ਲਗਾ ਮੀਰ ਸੁਣ ॥ ਜਲੇ ਬੀਆਏ ਦੀਆਂ ਖਰਮੇ ॥ ਤਾਂ ਸਿਖ
 ਇਕੇ ਤਿਪਤੁ ਪੁੰਨ ॥ ਇਕ ਨਾਨਕੁ ਰਿਅ ॥ ਜੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਖਾਂਤ ਤਾਂ
 ਛਕੀਏ ॥ ਖਾਇ ਭੁਕੇ ਤਾਂ ਸਕੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬੋਲ ਸੁਣਾਇਆ ॥ ਸਿਖ
 ਗੁਰਮੁਖ ਏਹੈ ਨਾ ॥ ਖਾਣ ਵਾਲੇ ਪੇਟ ਪਾਲੈ ਨਾ ॥ ਮਨੁ ਮੁਖ ਬੀ ਸਿਖ
 ਨਾ ॥ ਭਾਈ ਸਿਖੀ ਪਾਵਈ ਬਡੀ ਦੂਰ ॥ ਤਾਂ ਘਰ ਪੁਰੇ ਪਸਾਇ
 ਰਿਅ ॥ ਸੁਖ ਨਾਲ ਸੇਏ ਰਤਿ ਬਡੀ ਪੁੰਨ ॥ ਲੋਕ ਪਸੁ ਬਹੁਤ ਦੁਖੀ
 ਪੁੰਨ ॥ ਸਾਖੀ ਪੁਰੀ ਹੋਈ ॥ ੪੫ ॥ ਬੋਲੇ ਵਾਹ ਗੁਰੂ ਜੀ ॥ ਭੁਲ
 ਕੁੰਨ ॥ ਭੁਲੇ ਪੁੰਨ ॥ ਆਜਾ ਪਿੰਡੁ ਜੀ ਲਗਾ ॥ ਖਾਣ ਰਤਿ ਦੁਖੀ

ਸੀ। ਤਾਂਗੁਰੂ ਕੇ ਪੁਰੀ ਮੰਗਤਿ ਸਾਥੀ ਰੂਲੇ ਪੁਰੁ ਬਾਧਿ ਕੇ ਪੁਟਿਅ।
 ਤਾਂਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਅ ਰੂਲਿ ਆਭਾ ਲਾਏ ਵਡਿ ਆਵਿਦ ਸਪਰਧ।
 ਪੁਟੀ। ਸੂਰਜ ਬੈਠ ਰਹਾ। ਇਦੁ ਭੁਇ ਬੈਠ ਰਹਿਅ। ਏਸ ਤੇ ਦਰਖਾਈ
 ਬਿਖਲੀ। ਸੂਰਜ ਬੈਠਾ ਸੂਰਬਤਾਰਾ ਤਵ ਪੀ। ਰੂਲੇ ਬਲਿਅ ਜੀ
 ਅਸੀ ਮੀਧ ਬਿਗੈਰ ਕਿਛੁ ਜੀਵਾਂਗੇ। ਅੰਨ੍ਹੇ ਦੁਪਗਈ। ਪਥੇ ਜੇਨ੍ਹ
 ਕੇ ਸੰਗਤਿ ਸਾਰੀ। ਤਾਂਗੁਰੂ ਜੀ ਕੋ ਪੇਯੋ ਬੋਲੇ। ਰੂਲਿਅ ਮਾਰ ਇਦੁ
 ਗੁਰੂ ਕਾ ਬਲ ਨਦਾ ਬੇਸਾਯੇ ਠਕੇ ਸਤਿ ਛਿੜ ਲਾਏ। ਅਤੇ ਗਾਲੀ
 ਕਹੈ ਨਿਕਾਰੇ। ਬਰਸ ਪੁਕਾਰ ਮੰਨ ਅਸੀ ਬੀ ਮੰਨ ਦੇਯਾਂਗੇ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਪਸੰਦ
 ਲੇ। ਭੈ ਵਿਚ ਸੂਰਜ ਭੈ ਵਿਚ ਲੰਘੇ। ਏਸ ਸਾਰੀ ਪਉੜੀ ਪੜੀ। ਤਾਂਲ

ਗਾਬਰਸਦਬਰੂਮੀਹੁਆਸੁਕਲਪੁਆਗੁਰੂਜੀਮਾਲਵਾਦੇਸ
 ਗਾਇਆਠਿਰਕੇ।ਪਿਛੈਕਹਿਆਵਹਿਆਬਰੂ।ਅਤੇਭਾਵਸਿ
 ਖੀਥੀ।ਪਰਭੂਠਾਮਾਲਵਾਦੇਸ।ਕੁਨੀਆਪਿਛੈਪਲਿਆ।ਅ
 ਨੁਬਰਤੋਹਿਗਾ।ਪਰਰਜਣਨਤ੍ਰਿਸਨਾਪੈਸੇਹੀਦਿਖਾ।ਖਾਣਨੁਭੇ
 ਖਸਿਖੀਨੁਪਦੇਸ।ਅਤਲਬਪਾਤਸਾਜੀ।ਭਾਜਬਿਨਪਾਜੀ।ਸ
 ਖੀਪੁਰੀਹੋਈ॥੪੬॥ ਬੋਲੇਵਾਰਗੁਰੂਜੀ।ਇਕਵਾਰਸਬਦੇ
 ਸਪਤਪਅਇਆਗਰਜਕੇਤਾਂਡਲੇਕਹਿਆਪੁਛਿਕੈਗੁਰੂਪਾਸੇ
 ॥ਸਿਰਕੇਸਰਖੇ।ਅਤੇਬਾਣੀਪੜ੍ਹੇ।ਭੁਇਕੇਮਾਰੇਸਿਧਤਿਪੜ੍ਹਿਨੁ
 ਚਾਈਦਮਦਮੇਸੁਸਾਰੇਸੁਖੇਨਹੀਰਹੇ।ਗੁਰੂਜੀਇਹਬਚਨਕੀਤਾਧ

੬੩

ਰਮਸਾਲਾਬਣਵੇ। ਟਹਲਕੋਰਤਾਪਤੇਬਰੇਗੇ। ਸੰਗਤਿਕਰਣੀ। ਸੁਖਰ
 ਯੋਗ। ਸੰਗਤਿਬਰਨਮਾਨਕੇਲਾਬੋਕਰਣ। ਬਾਣੀਕਾਪਨਨਾਅਤੇਪਰ
 ਮਦਇਆਨੁਲਗਵਨਨੁਜਾਇਰੇਥੇ। ਸੋਸਿਬੀਥਾਪੀ। ਸਾਬੀਪੁ
 ਰੀਯੋਈ। ਬਿਲੇਵਾਗੁਬੁਜੀ॥ ੪੭॥ ਏਕਬੇਰਗੁਬੁਜੀਖੁਸੀਯੋਇ
 ਬੈਲੇ। ਭੁਲਿਆਬੈਰਾਨਾਮਾਕਛੁਪਣਅਸੀਜਾਂਵਾਗੇ। ਰੁਨਪੁਰਬੁ
 ਲਾਬਿਲਿਆਮਬਟਕਕੇ। ਪਤਿਸਾਹਮੀਯਮਿਲੈ। ਭਾਂਤਪਕਰਭੇ
 ॥ ਫੇਰਬੈਲੇਮਾਂਗਬੈਰਾਨਾ। ਭਾਂਫੇਰਮੀਯਮਾਂਗਿਆ। ਏਸੇਤਚਾਂਤੀਨ
 ਬਰਨਪੁਏ। ਫੇਰਗੁਬੁਜੀਬੈਲੇ। ਜਟਦਾਬੈਲਅਤੇਬਾਣੀਏਈਵੁ
 ਪ। ਰੁਬੁਕਾਵਾਕਾਬਮਦਦਸਾਕਾ। ਏਦਵੇਸਾਹਨੀ। ਭੁਲਿਆ

ਤਿਆਰੀ ਕਰਮੀ ਹਦੀਆ ਤਾਂ ਬੁਲੇ ਜੋ ਰੁਛ ਪੜ੍ਹ ਸਾਫ ਕਰਾਏ।
 ਅਤੇ ਮਾਇ ਕਹਿ ਆਲਗਾ ਮੀ ਹਰ ਸਣਾ ਤੀਨ ਰਾਤ ਦਿਨ ਵਰਸਾ ।
 ਪੁਕਾਰ ਪੜ੍ਹ ਗਈ। ਪਤਿ ਰਖ ਲੈਵੇ। ਬੁਲੇ ਮਥਾ ਆਲਟੇ ਕਿਆ।
 ਲਗਾ ਕਰਨ ਪਾਤਿਸਾਹ ਬਸ ਕਰੀਏ। ਤਾਂ ਸਕੇ ਬੋਲੇ ਛਿਤ ਮੀ ਹਨੂ
 ਮਾਰੇ। ਤਾਂ ਉਸੀ ਤਰਾਂ ਮਾਰੇ। ਮੀ ਹਰ ਰਾਇਆ। ਕੋਈ ਦਿਨ ਪੀਛੇ
 ਫਲੇ ਸਿਖ ਪਛਾਸ। ਫੁਲ ਦੇ ਚਮਕੇ ਰਾਏ। ਨਿਹਾਲੇ ਚੋ ਪਰੀ ਉਤ
 ਭਈਆ। ਤਾਂ ਰਾਤਿ ਨੂ ਦਰਸਨ ਸਭ ਲੋਕਾਂ ਕਰਿਆ। ਸੁਦਕੇ ਸੰਗ
 ਤਿਆਈ ਦਰਸਨ ਨੂ। ਏਕ ਮਾਈ ਖੜਿ ਆਈ। ਮਾਛੀ ਵਾੜੇ ਦੀਆਂ ।
 ਈਕ ਪੜ੍ਹਾ ਬਾਂਧ ਮਥਾ ਦੇ ਕਿਆ। ਤਾਂ ਬਲ ਨੂ ਆਸਿ ਪਈਏਮ ।

੬੪

ਗਾਬੇਲੀਜੀਪਤਿਸਾਹਲਿਆਨੀਜਾਂਦਾ॥ ਅਤੇਦਰਸਨਕਿਬਿਖਾਂ
 ਵਾਂ॥ ਭੁਟਕਤਕੇਸਦਾਦੇਦੀਸਾਂਸੈਭੀਰਹੀ॥ ਬਚਨਪੁਆਕਪਤਾਲੇ
 ਜਾਗਿਆਸੀਤੇਰੇਆਵਾਂਗੇ॥ ਭੁਟਬੀਤੇਭੀਲੇਪਰਾਂਗੇ॥ ਤੂੰਮਹਾਂਪ
 ਸਾਦਿਛਕਾ॥ ਗੁਰੂਜੀਦਿਤਾਉਨਛਕਿਆ॥ ਸੁਖੀਹੋਇਕੇਮਥਾਦੇਰਿ
 ਕੇਗਈਪਰਾ॥ ਗੁਰੂਜੀਕੋਈਦਿਨਰਹੇ॥ ਕੁਰਛੇਕੁਰਛੇਗਯਦੁਪੁਆ
 ਸੀਨੇਜੇਸੇਗਤਾਂਬਹੁਤਭੀਜਗਜਿਆਂਦੀ॥ ਗੁਰੂਜੀਬੀਤਿਆਰੀ
 ਕਰੀਕੁਰਛੇਕੁਰਛੀ॥ ਸਾਖੀਪੁਰੀਹੋਈ॥ ੪੮॥ ਚੋਲੇਦਾਗੁਰੂ
 ਜੀ॥ ॥ ਕੁਰਛੇਕੁਰਛੇਗੁਰੂਜੀਗਏ॥ ਮਛਨਨਾਵਜੋਗੀਮਿਲਿਆ
 ॥ ਤਿਨਪੁਛਿਆਬੁਝਕਾਸੇਰਕਾਕਰਦੀਸਿਧਕੀ॥ ਬਚਨਹੀਅੰ

ਨਾਥਜੀ। ਤੁਰਕ ਚੁਠਤਾਰ ਦੇ ਤੁਰਿ ਨਾਵ ਸਨ ਜੀ। ਜੋਗੀ ਕਰਿਆ
 ਚਰਚਾ ਦਵਾਇ। ਸਿਪੀ ਕਬੂਲ ਪਾਤਸਾਹ। ਰਾਹੁ ਲੀ ਸਿਪਨਾ ਨਕੇ
 ਠਕੀਰਾ। ਭੇਖਰਖੇ ਯਾਕਾ ਦਸਤਕੀਰਾ। ਜਿਉ ਦਿਲ ਨੇ ਕੀਜਦਾ
 ਮਕਰਲੀ ਕੁਦਰਤੀ ਖਿਆਲ। ਆਪਸ ਮੈਰੀਏ। ਨਾਥ ਬੋਲਿਆ
 ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੁਛੁ ਮਾਇ ਤੋ ਜੋਗੀ ਕੀਰਾ ਜੀਏ। ਤਾਂ ਬੋਲੇ ਠਰਕਾ ਮੁੰਡ
 ਦੇ ਨੇਕ ਸਾਖਾਲ ਸਾਖਾਲੀ ਕਸੇ ਤਰਕ ਸਾ। ਤਾਂ ਜੋਗੀ ਬੋਲੇ ਤੀਰਥਲ
 ਇਦਿਖਾਈਏ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੀਰਥਲਾਇਆ ਕਿਲੇ ਮੁਗਲ ਕੇਦਰ
 ਜਾਇ ਪੁਸਾ। ਦੇਖਕੇ ਨਾਥ ਬੋਲਿਆ। ਧਨਖ ਬਿਲਜਾਦੁ ਆਪਰ
 ਕੀ ਅਰਜਨ ਕੀ ਜੋਗੀ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੁਮਾਰੇ ਹਥ ਤੇ ਤੁਰਕ ਜਾਇਗੇ।

੬੫

ਮਕਟਾਸਰਗੇਯਾਂ ਬਾਲਗੁੰਦਾਈ ਸਿਪਕੇ ਅਸਣਾ ਚਿੰਤਾ ਪੁਤ੍ਰਣਾ।
 ਫੁਕੀਰੀ ਕੀਟੇ ਕਾ ਤਾਂਗੁਰੂ ਜੀ ਬੋਲੇ ਨਾਥ ਜੀ ਪੁਕਮਨੀ ਬੁਢੇ ਦਾ।
 ਮਾਰਾ ਪੰਥ ਪੁਰੇਗਾ ਸਦੀ ਤੇਰਵੀ ਤੁਥਕ ਨਾਜੋਵੈਗੇ। ਆਪਜਾ
 ਇਦੇ ਹੋਏ ਭੀ ਏਗੇ ਗੋਦਾ ਵਰੀ ਤੀਰ ਸਿਪਰਾਸਣਾ। ਸਿਪੈ ਪਸਾਦਿ ਦੀ
 ਆਲੀਆ ਸਾਗਰ ਦੇਖਿ ਆਕਿ ਨਾਰੇ ਤੀਰ ਬਢੇ। ਅਟਾਰੀ ਸਾਪੁ
 ਆਟਦ ਦੀਰਯੋ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕੁਰਖੇ ਤੁਲੇ ਮਿਲੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਟ ਸਿਸਰ
 ਫੀ ਪੋਤਾ ਵੀਆ। ਕਿਕਰੀ ਆਰਾਮ ਲੁਤ ਅਤਿ ਹਜ਼ੂਰ ਰਹਿ ਆ।
 ਬੋਲੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਾਂਗੀ ਸਗੁਰੂ ਕੇ ਪਰਸ ਬਯੋ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬੋਲੀਆ।
 ਬਾਪੁ ਨੀਵੈ ਭੂਮਿ ਮੈਲੇ ਦਕਾਨੀ ਲੋਭੀ। ਰਖਲੇ ਦਾਤੁ ਗੰਗੇ

ਈਨੀ। ਬਚਨੁ ਆਕੁਟੇ ਬਸਮੇਤ ਬਲਾਈ ਗਾਗੁਰੂ ਕੇ ਪਰਗੀਭੁ
 ਪੁਰਦੀਆ। ਬਾਹਪ ਕਰਦੂਰ ਬੈਠੇ ਜਾਇ ਕੇ ਸੁਦਾਗਰਾਂ ਕੇ ਘੋੜੇ ਤੀ
 ਨਲੀਏ। ਹਜ਼ਾਰ ਕੇ। ਮੇਲੇ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਆਈ ਦਰਸਨ ਨਾ। ਭੁਲ ਕੇ ਜ
 ਵੇਰੇ ਗੀਉ ਠਚਲੇ। ਆਵਲ ਖੇਤੀ ਗਏ ਏਕਲੇ ਗੀ ਪੀਛੇ ਪਾਰ ਤੇ ਸਿਖ
 ਆਇ ਪਹੁੰਚੇ। ਏਕ ਮਾਈ ਪਛਾਣ ਕੇ ਘੋੜਾ ਪਕੜਿਆ ਜੀ ਪਾਤਸ਼ਾਹ
 ਹਮਸਾਇ ਪਾਈਏ। ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਗੇਇਆ ਹਜ਼ਾਰ ਪਸਾਰੇ। ਤਾਂ ਆ
 ਈ ਦੁਪਬਹੁਤ ਲਜਾਈ। ਸਰਬ ਤਨੈ ਛਕਿਆ। ਤਾਂ ਸਿਖ ਪੁਛਿਅ
 ਏਸ ਮਾਈ ਕੀ ਬਰੀ ਸਰਪਾਵੇਖੀ। ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਆਉ ਦੇ ਸਿਖ ਨੁ
 ਕਹਿਆ ਏਸ ਦੇ ਬੀ ਸਿਪਨ ਮੇਗਾ। ਜੁਟੇ ਪਰ ਉਤਰੇ ਗਾਗੁ

ਨਮਨਜਤੀਨਾਚਿਹੈਗਾ। ਉਦੇਸਿਪਪੁਛਿਆਗੁਰੂਜੀਪੁਦਕਗੰਧੈ॥੩॥
 ਕੁਪੋਇਕੋਬੋਲੇ॥ ਫੂਤੇਸਿਪਪੀਜਾਵੈਗਾ॥ ਕਰਤਾਰਦਾਤਾਇਉ
 ਹੀਦਰਤੇਗਾ॥ ਤਾਂਉਦੇਸਿਪਅਰਰਜੋਇਪੁਛਿਆ॥ ਗੁਰੂਜੀਮੇ
 ਹੀਬੀਬਤਾਈਏ॥ ਬਰਨਪੁਆਪੰਥਕੀਮਾਲਕੀਦਾਰਦਾਰਸਦਾਰੀ
 ਖਾਲਸੇਕੀ॥ ਪੰਜਵੀਦਾਰਤੇਰਵੀਸਦੀਗੁਜਰਦਰਦਰਦੁਸਮਛਿਰੰ
 ਚੀਗਾਰਕੀਆਖਰੀਆਲਮੀਰਜਪੁਤਫਰਜੀਦਖਾਲਸਹਿਮਿ
 ਇਤਹਿਦਾਰਤਨ॥ ਸਾਖੀਪੁਰੀਹੋਈ ॥੪੬॥ ਬੋਲੇਵਾਰਗੁਰੂ
 ਜੀ॥ ਏਕਬੋਰਗੁਰੂਜੀਬੈਠੇਬੇਤਾਂਬਚਨਪੁਆਜਲਮੀਪਆਸਾਜ
 ਲਮਸਿਪਨੁਕਰਿਅਜਲਲਜਹਿਉ॥ ਉਸਵੇਲੇਗਬੁਢਈਨਾਥਪਾ

ਸਾਏਕਸਿਖਕਾਬੇਟਾਬੇਗਾਉਜਲਰੂਪਕਾਰੀਕਾਰੀਬੋਲਿਆ ॥ ੬੭ ॥
 ਮੈਲਿਆਂਉਗਾਇਆਜਲਪੀਤਸਾਬਲੇਪਦੁਜਾਕਟੇਰਾਪੂ
 ਰਗੁਰੂਜੀਕੇਰਬਦੀਆਲੈਕੇਕਟੇਰਾਜਲਕਾਸਿਖਦੇਹੋਰਬ
 ਦੇਖਕੇਬੋਲੇਸਿਖਾਤੇਰੇਰਬਬਰੇਮਲੁਕਕੁਲੇਪੈਨਾਬਰਤਬਰੀਕ
 ਪੈਨਾਕਿਆਕਾਮਕਰਨਾਉਨਾਪੈਤਾਂਸਿਖਬੋਲਿਆਜੀਸਦੇਪਾਤ
 ਸਾਮੈਕਿਰਤਨੀਕਰਦਾਤੇਰੇਸਿਖਾਂਦੀਕੁਟਿਬਦੀਕੁਛਟਲ
 ਬੀਨਾਜੀਕਰੀਏਕਜਲਕਾਕਟੇਰਾਆਜਆਪਨੁਪੂਰਮਾਦਿ
 ਆਪੈਤਾਂਗੁਰੂਜੀਸੁਦਦੇਹੀਜਲਸਟਦਿਤਾਅਤੇਕਹਣ
 ਲਗੇਕਸਿਖਦਾਤਬਛੁਹਿਆਤਾਂਸਿਖਬੂਰਕੇਚਰਨਪਕੜਲੀ

ਏ॥ ਅਤੇ ਸਗੰਮੰਦਰੋ ਬਲਿ॥ ਮੈ ਸਿਖ ਆਈ॥ ਗਾਂ॥ ਚਰਨਾਈ
 ਪਾਹਿਲੈ॥ ਬਖਸੀਏ॥ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਅਪੰਨੇ ਤੇ ਸਿਖਨੀ॥ ਸਿ
 ਵਕਟ ਲੈ॥ ਸੋ ਤੇ ਕਿਸੇ ਦੀ ਨਕਰੀ॥ ਤਾਂ ਬਡਾਂ ਹੀ ਪਵਿਤ੍ਰੇ ਹੈ
 ਜਾਂਦੁ ਲਕੀਤੀ ਹੋਗਾ॥ ਚਰਨ ਤਾਂ ਹੀ ਤੀਰਥਾਂ ਨੂਰੁ ਗਾਂ ਸਾਧਾਂ ਨੂਰੁ
 ਨਕਰਨ ਜਾਵੈ॥ ਸਬ ਦੇਹ ਅਤੇ ਇਕੀ॥ ਆ॥ ਸੁਭ ਕਰਮ ਕੀਟੁ
 ਲਤੇ ਪਵਿਤ੍ਰੇ ਹੈ॥ ਸੋ ਤੇ ਸਿਖ ਕਰੀ ਨੀਵੁ ਲਕਾ ਪੁਕੀ॥ ਏ
 ਸੋ ਤੇ ਰੇਹਾ ਅਪੰਨੇ ਕਾ ਜਲ ਮੈ ਸਾਧੈ॥ ਜੈ ਸੇ ਮੁਰਦੇ ਕੇ ਅੰਗ
 ਅਪਵਿਤ੍ਰੇ ਹੈ॥ ਤਾਂ ਸਿਖ ਨੈ ਬਖਸਾਇ ਕੇਟੁ ਲਭਿਠਾਈ ਸਿਖਾਂ ਦੀ
 ਸਾਧਾਂ ਬ੍ਰਹਮਦਾ ਅਭਿਤ ਕੇਈ ਹੋਵੈ॥ ਹੋ ਬੀਨਾ ਕਰਦ ਮਨ ਤਨ

ਪਨਕੀਭੁਭਾਤਿਲਗਾਕਰਨੁ॥ ਗੁਰੂ ਕੀ ਭੀ ਪੁਣੀ॥ ਸਿਰਗਤਾਉ
 ਸਤਤਾਂਲਗੀ॥ ਅਸਤਾਨਾ॥ ਕਰਤੇ ਗੁਰਗੁਪਤਸਿਪਸਮਾਪਿਏ
 ਮਕੀਪੁਏ॥ ਖੁਲੇਨੈਨਾਇਏਤੇਸਭੁਲਿਖਾਰੀਵਿਸਮਾਜਾਖੀ
 ਕਥਾਅਨੂਪਕਤਤੁਈਥੈਨਾਨਿਭਾਨਿਸ॥ ਭਿਲੇਤਸਗੁਰਬ
 ਖਸਸਿਪਗੁਰਗਮਾਥਪਸਿਦਾ॥ ਭੁਲਨਭੁਕੀਗੁਰਕਥਾਭੁਲ
 ਕੇਹੁਕਮਮਸਿਦਾ॥ ਸਿਬਤਵਿਕਮਸਤ੍ਰਸੈਏਕਾਸੀਮਾਸਤ੍ਰਜੇਠ॥
 ਪੰਛਾਸਸਾਖੀਚਵਦੁ॥ ਰਹਿਨਤੁਲਸਿਕਾਥਦੀਵੇਰਾਏਨਾਪੰਚੈ
 ਵਸਤੀਸਭੁਲਕੇਕੇਸਦੇਰਾ॥ ਸਾਖੀਪੂਰੀਪਦਾਸਦੀਸਾਹਿਬਲਿਖ
 ਵਾਤਿ॥ ਫਲਉਸਤਤਿਆਗੇਲਿਖੇਪੂਰੀਜਾਖੀਕਾਤ॥ १॥ ੫੦॥

੬੬

੫੫

ਦਿਨਕੀਸਾਖੀਪੁਰੀਐਈ॥ ਬੋਲੇਵਾਰਗੁਰੂਜੀ ॥
 ॥ १ ॥ ਚਸਤਿਗੁਰ
 ਪਸਾਇ॥ ॥ ਬਦਨਸਿਖਗੁਰਕੇਸਿਖਪਤੀਬੇਰੀਜਾਤਿ॥ ਮੁਹਿਏ
 ਖਤਪੁਛਿਓਤਿਸੈਸਾਰਆਗੇਖਿਆਤ॥ १॥ ਦਰਸਨਕਾਜੁਆ
 ਇਓਗੁਰੂਹਿਗਕਪਿਤੁਰਕਨਿਕੀਬਾਤ॥ ਕਰਜੇਰੇਪੁਛਤਸਯੀ
 ਕਰਨੀਕਰਮਸੁਗਤ॥ २॥ ਛੋਪਈ॥ ਸਮਾਕਲੁਕਾਸੁਦਸਿਖਪਿ
 ਆਗੇ॥ ਕਰੁਖਜਾਤਸਿਖਨਹਿਤਪਾਗੇ॥ ਸਗਕਲੇਕਾਨਗਰੀਕੋਸ
 ॥ ਤੁਹਾਰੇਯੋਗੇਵੈਸਪੇਸਾ॥ ३॥ ਤਾਂਕੀਨਾਰੀਕੀਨਿਯਾਬਿਆਵੈ॥
 ਬਹੁਹਿਏਇਹਭਿਭੁਗਤਿਕਮਾਵੈ॥ ਦੁਖਵੀਸਕੀਅੰਦਰਸੇਵੀ॥ ੪॥

ਨਾਏਕਦੇਖੈਨਿਪਮੇਦੀ॥੪॥ਧਿਸਲਨਾਮਦੇਖਤਬਸੋਦੈ॥ਤਾਂਪਰ
 ਬਰਬਸਨਫਰਨਦੇਵੈ॥ਪਕਰਾਵੈਪਰਕੇਲੇਜਾਈ॥ਭਿਤਨੇਗਤੁ
 ਰਕਨਿਪਮਰਾਈ॥੫॥ਮੇਨਦਾਰਪਤਿਸਾਹੀਦੀਸਾ॥ਪਰੇਰੇਲਵਸ
 ਨਾਧਿਦੀਸਾ॥ਜਿਲਾਫਰਨੰਦਰਪਟਵਾਵੈ॥ਅਮਲਾਅਮਲੀਦੂ
 ਰਵਾਵੈ॥੬॥ਹੋਇਜੁਪਆਪਸਮੈਲਗੇ॥ਦਬੈਭੂਪਤਬਲਕੇਧ
 ਰੈ॥ਹੋਇਲਗਾਈਪਰਪਰਪੁਰਪੁਰਾ॥ਲੁਟੈਤੁਰੰਗਾਗਜਰਬਜਰਬਗ॥
 ੭॥ਭਿਠੈਸੂਰਮਸੀਬਤਗੁਨੀਆਗਾਇਬਗਰੀਮਲਲੂਟੈਮੁਨੀਆ॥
 ਮਾਲਵਤੋਪਹਿਲੇਭੈਖਾਈ॥ਪਾਛੇਸਭਦੇਸਨਤੇਜਾਈ॥੮॥ਤੁਰਕ
 ਤਨਿਕਭੁਰਦਿਕਨਨਪਾਵੈ॥ਸਿੰਘਮਾਰਪਸੁਅਨਸਮਖਾਵੈ॥ਪਾਂਛ

੬੯

ਦਰਸਾਇਕ ਕੇਪਣੋਈ। ਪਰਮਹਿਰਾਮਗਾਧਿਸੇਕੋਈ। ੬। ਬਦ
 ਨਸਿੰਘਜੁਗਸਤਸੁਗਤ। ਹੋਇਪੀਥਲੋਗਨਧਿਖਾਤਾ। ਗਟਿਪਟੀਪ
 ਨਹਿਕਗਾਇਬਿਸਾਲ। ਤੁਮੈਜਨਮੈਧਰਮਭੂਪਾਲ। ੭। ਚਿਠਤਮ
 ਰਕਰਿਪਰੇਢਲਾਵੈ। ਤਬਪੀਛੇਨਿਪਮਾਰਕਛਾਵੈ। ਗਇਯਬਿਸ
 ਕਲਸਮੁਰਭਦੇਸਾ। ਟਕੇਢਲਾਵੈਬਾਲੁਕੇਸਾ। ੮। ਕਹਲੁਸੁਨਨ
 ਕੀਬਾਤਨਮਾਯੀ। ਅੰਤਰਦਰਿਖਅੰਤਨਕਾਰੀ। ਰਾਮਸਿੰਘਚਿਠ
 ਨੀਦਨਭੂਰੈ। ਅਵਨੀਏਕਰਸੇਦੀਕਰੈ। ੯। ਸਿੰਘਨਦਲਪਤ
 ਪਾਸੇਰਖੈ। ਤੁਮਤਿਮਾਰਚਭਭਸਭਾਖੈ। ਰਾਜਸਿੰਘਸਨਦਿਕਨ
 ਨਦੁਖਾ। ਬੈਠਤਤਪਤੁਬਨਭੁਖਾ। ੧੦। ਜੇਯਾ ਮਧੁਰਦਿ

१००
 ਤੇਗਜ ਬਾਜ ਛੁਟੇ ਨਰਨਾ ਰਿਤੁਗੇ ਪਰ ਛੋੜੁ ਚਲੈ। ਚਰਾ ਤੇਰਲੁ ਦੇਸੁ
 ਤਬਿ ਪਛੁਟੇ ਤਬ ਪਾਵਤ ਪੀਵਤ ਸਾਪੁ ਮਲੈ। ਆਸ ਮਪੀਨੁ ਸੁਪੀ
 ਨ ਪਰਿਸਨ ਦਾਨ ਮੋਤ ਸਵ ਪੁਰ ਚਲੈ। ਸਾਲ ਬਿਹਾਲ ਸੁਜਾਤ ਹਿਸ
 ਲ ਪਜਾ ਬਪੀ ਨਨ ਦੇਖ ਲੈ॥ ੧੪॥ ਦੇਹ ॥ ਆਠ ਮਸਲ
 ਸੁਯਾਵਨਾ ਚੀਗਾ ਵਰਸ ਪਛਾਸਾ। ਗਿਰਤੁ ਟੈਜ ਮਨਾ ਮਲੈ ਗੇਰੁ ਜੀ
 ਗੀ ਬਾਸ॥ ੧੫॥ ਕਹਾਂ ਪਰ ਮਕਹਾਂ ਬਰਦ ਥਾ ਬੇਵ ਬ੍ਰਮ ਕਹਾਂ ਚੀ
 ਤਾ। ਤੁਰਕ ਗਏ ਮੁੰਡੀ ਆਮੁ ਦੇ ਜਗੇ ਖਾਲ ਜਾ ਜੀਤੁ॥ ੧੬॥ ਜੁਪਕ
 ਰਤ ਦਿਲੀ ਦਿਗੈ ਤਬੈ ਭੁਜੀ ਗੀ ਮੇਲਾ। ਬਾਗਾ ਪਰ ਸੀਜਾ ਵਲਾ ਲੁਟੇ
 ਪਤਿ ਚੇਲਾ॥ ੧੭॥ ਰਾਜ ਪਾਲ ਸਾਪਲ ਤੇ ਦੇਸਤ ਵਰਖ ਪੀਛਾਸਾ॥

NamdhariLibrary@gmail.com

909

ਤਾਕੀਕਾਦੀਹੁਕਮਨੀ। ਸਾਖੀਆਂਦਾਰਮਹਲਾਕੀਆਂ। ਸਾ
 ਖੀਪੁਰੀਹੋਈ॥ ਬੋਲੇਵਾਹਗੁਰੂਜੀ॥੫॥ ਏਕਬੇਰਜੁਪਦੁਆ
 ਘੇਰਖੇਤੁਪਦੁਆ। ਪੀਛੇਸੁਲਾਕਰੀਸਬਮਿਲਗਏ। ਸਿਲੇਬਿਨਾਬ
 ਢਵੇਨਾਹੀ। ਤਾਂਗੁਰੂਜੀਨੂਸਿਖਾਂਅਤੇਮਾਤਾਸਮਵਾਵੈਦਿਨਚਾਲੀ
 ਲੜਦੇਬੀਤੇ। ਭੁਆਜਾਏਜਪਤਿਸਾਹੀਬੀਨਾ ਲੋਕੇਖਿਲਸੇ
 ਕਭਿਰਪੇਰਬੈਠਾ। ਏਕਭਿਰਰਾਜੇਪੇਰਬੈਠਾ। ਸਿਖਫਾਲੀਸਿਰ
 ਕਗੁਰੂਕਾਹਿਰਖਾਲਸਾਅਰਪਰਕੇਏਹਕਹੈਗੁਰੂਤਮਤਵਾਲ
 ਹੋਇਬੈਠਾਹੈ। ਸਬਦੇਕਠਮਤਾਸੰਗਲੋਕੇਗੁਰੂਜੀਪਸਜਬਬ
 ਕੀਤਾ। ਹਮਿਲੇਤੇਬਢੇਗਾਂ। ਭੁਮਤੀਜਾਂਨਲੋਵੇ। ਤਾਂਬਢਨਪੁਖ ॥

१०२
 ॥ ਫਿਰਗੰਨਪਬਤਿਵਲੇਪਾਖਾਦਪੁਜੈਪਾਖਾਂਦਮਤਿਗੁਰੂਆਰਭੁ
 ਸ੍ਰਿਆਨਵਾਗਾਕੁਜੈਪੰਮਾਪਿਖਯਾਬਖਾਲਸਾਂਨਾਜਾਂਨਾਪਿਪਤੀਤਿ
 ਦੇਖੀ। ਤਾਂਕਹਿਅਗੁਰੂਜੀਨਿਕਸੇਦੋਲਤਾ। ਕਿਤਵਾਲਨੁਕਹਿਅ
 ਸਮਝਦਿਅਠਗਗਜੇ। ਸਿਵਾਂਗੇਵਾਂਠਾਕੁਰਸਿਵਦੇਵਤੇਕੀਆਨ
 ਰਖੀ। ਗੋਰਨਿਕਾਰੀਥੈਲਾਜਾਪਾਂਤੁਰਗਤਿਨੁਨਿਕਸਿਅਠ
 ਫਾਗਜੇਦਗੇਦਾਰਲੇਕੇਧਲੇਦਭਾਗੇ। ਪ੍ਰਸੀਦੁਏ। ਜਾਦੇਖੈਨਿਕਾਰੀ
 ਗੋਪਰਦਗਾਅਜਬਪਛਤਾਏ। ਬਚਨਪੁਆਦੂਜੀਦਾਰਦਗਾਦੇਖ
 ਖਾਲਸਾਜੀ। ਪੀਛੇਸਗਮੀਦੋਹੇਦਿਕਰਬੁਝਦੇਕੇਲੁਟੇਰਿਅਨੁਸਾਲ
 ਸੀਫੇਰਮਨਈ। ਸਬਪਰਦਾਰਖਾਲਸਾਮੰਨੈਥੈਠਾ। ਗੁਰੂਜੀਪਸਅ

ਏਕੀਸਬਵਕੀਲਹਜਿਅੰਦੈਭੁਟਦੰਡਕਗ।ਗੁਰੁਕੇਬਚਨਨਦੀਅ
 ॥ਗੁਰੁਅਭੁਲਅਤੇਮਾਤਾਖਾਲਸੇਕਾਭਾਦਮੰਨਜਾਬਿਦਾਵਾਲਿ
 ਖਾਇਆ।ਸਭਨਾਲਿਖਦੀਅਸਿਖਾਂਚਾਲੀਅੰਬਿਨਾ॥ ਸਾ
 ਖੀਪੁਰੀਏਈ॥ ਬੇਲੇਵਾਗੁਰੁਜੀ ॥੫੪॥ਗੁਰੁਜੀਰਲੇਛੋਡਦੇ
 ਜਾਮਯਲੋਦੇਨਸਨਚਲੇਖੇਜਾ।ਲਾਲੀਚਿਕਾਸੀਗਮੁਯਾਇ।ਸਭਬੁਰਾਪੀ
 ਛੋਧਾਇ।ਪੋਨੇਲੇਕੀਸੀਮਾਅਏ।ਬੁਰੇਪਰਮੁਗਲਪਾਏ।ਵਹੀਰਖ
 ਦਆਇ।ਪਿਰੇਸੋਸੋਏਨੇਤਰਫਗਿਰੇ।ਸੁਨਾਗੁਰੁਜੀਲੜਾਈਤੀ
 ॥ਅਪਖੜੋਏਸਸਤਗੁਰੀ॥ਤਿਨਦੇਖਿਜੁਪਕੇਪਾਏ।ਛੋਡੇਤਰਕੀ
 ਛੋਗਿਰਦਛਾਏ।ਤਦਕੇਜੁਟੇਜੁਰਜੇਧਾ।ਖਾਇਮਾਰਸਸਤਨਅਗਾ

੧੦੨
 ਹੀਰੋਪਾ ਸਿਖਨਕਰੀਜੁਗਾਰਗੁਪਾਸਾ ਸਿਕਸੇਭੁਮਮਸੇਕੀਜੀ
 ਵਲਕੀਆਸਾ ਬਪਤਬਾਰਬੇਨਤੀਸਬਾਗਨਕੀਸੁਨੀਆਕ
 ਲਕੀਬਾਤਮਨਮੈਮੈਸੇਹੀਗੁਨੀ। ਭਿਏਸਿਪਸੁਰਤਗੁਰੁਕੀਐ
 ਨਾਦੀਓਸਬਸੁਪਲਾਤਿਆਪਨੀਸੁਬੈਨ। ਖੜਾਪੁਆਸਿਪਸੁਰ
 ਤਏਸਤਸੈਨਾਮਨੇਇਦੁਰਕਨੀਵਾਨਵੀਵੈਨ। ਗੁਰੂਜੀਪਨਲੇ
 ਲੜਸਬਸਪਾਹੀ। ਚਿਰਿਤਨਭੁਏਜੁਪਓੜਕਨਿਬਾਂਹੀ। ਮਰਹਿ
 ਸੂਰਖਸੇਪੁਨਮਾਰਮਾਰ। ਕਦੇਜੁਲਮਬਪੁਤੇਤੁਰਕਰਾਜਦਾਹ।
 ਲੜਤਗੁਰੇਤਸਿਦੀਨੇਪਾਂਦਾ। ਭਿਏਸਿਪਮਾਰਿਓਗੁਰੁਕੇਤੁਲਾ
 ਦਾ। ਪੁਏਖਸਮੂੜਭੂਠੇਜਾਨੀਨਬਾਤ। ਗੁਰੂਜੀਗਏਜਿਉਤਿਪੇ

ਯਦਤਾਤਾਸੁਨਾਇਯਪਿਛਾਤੀਢਲੇਪਾਇਕਰਨਾ। ਜਿਮੇਗਤਿਪਰ
ਰੇਰਵਰਸਮਿਦਰਸਨਾ। ਰਿਪੜੇਅਨਲੁਦਾਗੁਰੁਜੀਕਾਸੁਰੇਰਾ।
ਗਰਨਸਤਯਾਵੈਬਨਮੈਸਟੇਰਾ। ਤੁਰਕਨਪਰਜਾਇਖਾਲਸਾਪਾਇ
ਭੈਪਾ। ਫੈਵਨੈਸੁਮਨਕੀਆਗਛਿਅਸੇਸੇਪਾ। ਦਿਲੀਵਲਸਿ
ਖਗੁਰਮਲਕੇਰਾਖਾ। ਇਯੀਬੁਦਗੁਰੁਕਾਪੁਨਲਾਖਾ। ਭੁਈਪ
ਤਅਏਗੁਰਅਪਚਮਕੇਰਾ। ਜੈਸੇਰਾਮਪਾਏਬਨਕੇਸੁਛੇਰਾ।
ਲੀਸਸਿਖਸੀਗਛੁਟਾਚੈਨਸਾਰਾ। ਜਾਨੀਨਈਸਕਤਿਜੀਵਨਕੇ
ਦੁਆਰਾ। ਲੜੇਚਮਕੇਰੇਰੁਜਅਗਇਦਸਲਾਖਾ। ਪੁਆਜਾਤੁ
ਰਕਛੁਠਾਪਕਰਨਅਭਿਲਾਖਾ। ਸੁਨੀਬਾਤਸਬਦੇਸਦਗਾਦੁਸੁਰੀ

ਨਾਮ ਜਗਾਤ ਸਕਰਿਤੁ ਰਕਨ ਕੀ ਟੀਸਾ ॥ ਲੋਕ ਬਹੁ ਤਲ ਨਾਈ १੦੪
 ਵਿਦੁਸੀ ਸੁਸਾਰਾ ॥ ਸਿਖ ਨ ਕਹਾ ਪਾਤਿਸਾਹਿ ਫੇਰੁ ਹੁਆ ਖਾਰਾ ॥
 ਮਰੇ ਤਪੀ ਥਕੇ ਮੁਲ ਸਾਰਾ ॥ ਜੇ ਸਾਰਖੇ ਸਿਖ ਹੋਵਹਿ ਜਗਾਰਾ ॥
 ਸਗਰ ਬੈਠ ਸਿਖ ਨ ਅਰਜੀ ਲਗਾਈ ॥ ਜੇ ਦਇਆ ਲਗੁ ਭੁਜੀ
 ਇਕ ਬਾਂਸ ਨ ਚਲਾਈ ॥ ਦੁਸਰ ਜਗਾਰ ਮਾਰ ਚਲਤੁ ਇਹ ਦਿਖਾਈ
 ॥ ਕਲ ਕਾਪਿ ਰਹਿ ਪੁਕ ਮਦਿਲ ਮਨਾਵਾ ॥ ਮਨ ਬਾਤੁ ਦੁਖਾਲ
 ਹੋਈ ਸਿਖ ਨ ਕੋ ਸੇਗਾ ॥ ਚਲੇ ਤਾਲ ਕੀ ਨਾਮਾਹਿ ॥ ਅਹਿ ਆ ਅਭਿ
 ਗਾ ॥ ਗਾਇਆ ਹਿੰਦ ਪੀਰ ਕਹਿਤਾਲੀ ਬਜਾਈ ॥ ਪੀਛੇ ਕਾਖ
 ਅਜ ਪਕਰੇ ਸਗਈ ॥ ਪਨ੍ਹਰੇ ਲਏ ਲਾਧੇ ਸੈਨਈ ਸਾ ॥ ਚਲੇ ਪ

ਇਦਖਨਦਿਲਨਵੀਚਪੀਸਾ। ਦੁਰਲੇਦਿਵਸਿਪੰਚਦਸਕਕੇਸਾ।
 ਪੁਨਾਰਤਪਾਏਇਕਚਲਤਕਰਪੋਸਾ। ਸਿਭੀਸੁਨਗਏਮਤਸਵਾਨਾ
 ਬਾਗਾ। ਦਿਪਠਾਨਮੰਗਦਾਇਪਰਹਿਦਸਾਧਾ। ਦੁਪਹਰਕਾਟਖ
 ਇਬਨਿਜਬਆਗਾ। ਨੀਲਬਸਤ੍ਰਾਜੀਕਰਹਿਚਿਦਿਵਾਰਾ। ਛ
 ਲਾਜਾਨਤੁਰਕਨਨਿਅਜਾਖਾਂਨਦੀਆ। ਬਰਖਰੇਜਸਿਖਨਬਾ
 ਕਖਦੀਨਾ। ਗਾਨੀਖਾਂਨਬੀਖਾਂਸੁਭ੍ਰਤਿਸਹਦੇਇਸਿਖਅਖਾਇ
 ਆ। ਦਈਕਰਦਤਵਪਸਹਿਮੰਤ੍ਰਦਿਨਾਇਆ। ਦੁਆਕਨਾ
 ਹਸਾਦੇਖਤੁਰਕਗਾਨੀਖਾਂ। ਮਨੀਬਾਤਪੀਰਵਲੀਸਿਦਕਸਾਬ
 ਤਅਸਾਗਾਬਾਹਰਿਜਾਇਹਿਦਾਕਰਲਿਖਾਦੀਨਪਟਾ। ਮਮੈਸਿਖ

ਮੰਨੈ ਦੀਆ ਸੇਵਾ ਸਟਾ॥ ਸਾਖੀ ਪੁਰੀ ਹੋਈ ॥ ਬੋਲੇ ਵਹਿਗੁ ੧੦੫
 ਰੂ॥ ੫੫॥ ਮਗਨੈ ਪੇਸ ਪਾਇ ਲਜਾਵੈ॥ ਸਿਖੈ ਦੇਇ ਸੰਗ
 ਟਹਲ ਕਮਾਵੈ॥ ਏਕ ਸਿਖ ਗੁਰ ਰਵਨੀ ਲਾਗਾ॥ ਲੀਆ ਪਛੁ ०
 ਨ ਗੁਰ ਬਡੁ ਮਹਾਂ ਕੁਰਾਗਾ॥ ਘੋਰਾ ਦੇ ਅਸਦਾਰ ਕਰਾਏ॥ ਗੁਰ ਅ ०
 ਗਿਆ ਫਿਰ ਮੁਰ ਪਰ ਅਧੇ॥ ਪੀਛੇ ਭਾਣਾ ਜੋ ਕੁਛ ਪੁਆ॥
 ਬਡੀ ਮਾਤ ਸੰਗ ਗੁਰ ਸੁਤ ਮੁਆ॥ ਬਿਯੋਗ ਕਥਾ ਬਰਨੀ ਕਿ ਮ
 ਜਾਈ॥ ਜਗ ਸਿਰੰਦ ਤੁਰ ਕਰੇ ਜਾਈ॥ ਗਿਰ ਕਰ ਮਰੀਮ ०
 ਤਸੁ ਨ ਐ ਜੋ ਗ੍ਰਿਸਤ ਬਿਯੋਗ ਦੇ ਵਕੀ ਜੈ ਸੋ॥ ਦੁਸਟ ਨ ਬਾ
 ਲ ਮਾਰੇ ਅਤੁ ਪਾਪੀ॥ ਬਿਖੜੀ ਜੜ ਤੁਰ ਕਨ ਸਬਾ ਪੀ॥ ਰੂ

ਨੈਗੁਰੂਕੀਅਕਬਕਗਨੀ। ਤੀਨਮਾਸਲਗਲਖਾਨਕੁਨੀ। ਕਾਂ
 ਗਨ ਤੇ ਸੁਖਪਾਇਸਮੀਰ। ਚਰਨੀਪਰਚਲੇਗਮਪੀਰ। ਬੋਲੇ
 ਹਸਤੁਰਕਨਮਥਾਵਾ। ਤੁਮਰਯਤਇਹਬੈਨਆਵਾ। ਮਾ
 ਨਬਾਤਦੇਸਿਰਕਰਬਾਜੀ। ਪਰਲੇਚਲਾਬੋਲਕਾਗਨਾਜੀ
 ॥ ਰਹੈਨਿਤਤਹਾਂਜਾਇਅਖੇਨ। ਮਾਰੇਬਾਈਤੁਰਕਨਛੇਨ।
 ਬਾਵਲਸੁਰਜਲੇਤਛਪਾਈ। ਤਵਿਨਛਪੈਤੇਜਾਇਖਲਾਂਸੀ
 ॥ ਬਹੀਟਹਲਬਹੁਤਾਵਸਮੀਰ। ਗੁਗਦਿਗਬੈਠਰਹੈਕਬੀ
 ਰਾ। ਜਬਗੁਰਕਹੈਮਾਂਗਸਿਖਮੇਰੇ। ਛੁਟੀਫੁਟਿਰਾਜੀਮਮਤ
 ਨਕੇਰੇ। ਇਕਦਿਨਬਾਲਪਜਾਦਿਗੁਰਦੀਨ। ਸਿਵੈਜਨਮਦੁ

ਖਕਿਰਿ ਪਈਨਾ ॥ ਪਰਲੇਗਾਇਆ ਗੁਰ ਆਗਿ ਅਹਿਣੀ ॥ ਸ १੦੬
 ਕਲਕੁਟੇ ਬੀਬਾਟ ਤਸੇਈ ॥ ਦੇਖਮਾਸੁ ਟਕਾਸ ਬਡੁਰੇ ॥ ਮਾਰੇ ਪੀ
 ਰਗੁਗਾ ॥ ਪਰਉਜਰੇ ॥ ਸਬ ਪਸਾਦੀ ਮਸਟਿਕੇ ਪਰਪਾ ॥ ਟੀਓ
 ਦਬਾਇ ਸਮੀਰਿ ਗਿਉ ਰਕਾ ॥ ਕੁਨ ਸਾਰੇ ਗੁਰ ਆਗੇ ਅਹਿਣੀ ॥
 ਤਬ ਪੁਛਾ ਗੁਰ ਸਾਚ ਸੁਨਾਇਆ ॥ ਪਰਾਪਾਇ ਮੁਹਿ ਰਖੇ ਅਬ
 ਜੀ ॥ ਬਿਲੇ ਗੁਰ ਕਲ ਅਈ ਓਜ ਬਧੀ ॥ ਜੁ ਆਚੈ ਨ ਜਾਇ ਜਾਵ
 ਸਮੀਰਾ ॥ ਕੁਮਾਰ ਮੁਨੀ ਸਮਝਨ ਮਸੁਕੀਰਾ ॥ ਹਿਸਕਾ ਕਪਸ ਵਿਆ
 ਰਨਾਰੀ ॥ ਕੁਮਤ ਕੁਮਤਿ ਆਈ ਤਿਹ ਵਾਰੀ ॥ ਜੀਗਲ ਦੇ ਸਜਨ ਮ
 ਸਤਵਾਰਾ ॥ ਕੁਪਾ ਪੀਲੁ ਪਾਏ ਵਿਕ ਬਾਰਾ ॥ ਲਾਗੀ ਪਿਆਸ ਸੁਪ

ਅਈਸਮੀਰਾ॥ ਦਾਂਤਛੇਰਪੀਲੂਨਿਕਸੀਰਾ॥ ਫਕਤੋਹੇਇਗੁਰਸ
 ਨਜਾਇਕਾ॥ ਤੁਮਰੀਗਤਿਤੁਮਰੀਪੁਰਲਾ॥ ਅਸਬੇਲੇਗੁਰ
 ਸੁਨਮਸਿਖਾ॥ ਬੋਗੇਕੁਦਸਬਛੁਟਾਕੁਮਭਿਖਾ॥ ਮਸਤਕਤਿਵਾ
 ਪਾਇਰੋਪਰਾ॥ ਕੁਏਕੁਗਗੁਰਪਰਮਮਦਰਾ॥ ਜਾਂਬਿਪਤਾਰਾ
 ਬਖਬਤੀਤਾ॥ ਦਮਦਮੇਗਏਗੁਰਸੁਭਰੀਤਾ॥ ਤੀਨਬਰਖਤਾ
 ਗੁਰਗੇਮਾਸਦਿਵਸਕੁਛੂਨਾ॥ ਮਰਾਨੁਰੇਗਾਲਿਖਾਇਖਰਿਕ
 ਦਿਤਸਮਤੀਸੁਨਾ॥ ਸਾਖੀਪੁਰੀਏਈ॥ ਬੋਲੇਵਾਗੁਰੂ॥ ੫੬
 ਸਤਗੁਰਪੂਰਨਕ੍ਰਿਪਾਕਰੀਠਾਲਿਖਾਇਤਅਨਕੂਲਾ॥ ਸਾਹਿਬ
 ਦਾਦਰਸੀਅਫਲਸੁਆਨੁਰੇਗਵਿਸੁਲਾ॥ ੧॥ ਭੁਫੀਲੇਤਤਬ

ਤੁਰਕਪਤਪੀਰਨਖੇਜਤਸੋਇ। ਦਸਭਾਵਹੋਬੋਲਪਠਗੁਰੂਸੁਨੀ १੭
 ਸੋਗ। ॥ ਚਲੇਸੁਭਾਵਕਦਖਦੀਸੁਨੀਸਾਹਿਤਿਪਦਾਸ। ਆਪ
 ਤੁਰਕਮਾਰਗਮਿਲਾਇਲੀਗੁਰਸਾਬਸਿ। ਅਮਸਪਾਂਦਦਿਲੀ
 ਬਸੇਕਾਰਜਸਾਪੇਤੀਨ। ਸੇਵਕਸੰਗਤਕਹਿਰੇਮਾਯਲਬੁਲਾਵੇਦੀਨ
 ੪। ਤਬਬੋਲੇਗੁਰਸੰਗਤੀਤੁਮਸੇਵੇਦੁਇਸਾਭ। ਮਿਲੇਨਮੋਸੇਤੇਤੁ
 ਮੇਹਿਪਾਯਮਾਰੀਤਾਭ। ॥ ਜਨਕਥਾਇਪਗਦਕਰਾਤੀਯਾਸਾਪ
 ਸਨੇਗ। ਦਖਦਚਲੇਬਹੁਭਾਇਸੋਗੁਰੂਦਿਖਾਇਆਏਗ। ੬
 ਚਲੇਸਾਧਦਖਦਜਿਤਾਬਹੁਤਕੀਆਤਬਮਾਨ। ਬੋਲੇਗੁਰਗੋਰ ॥
 ਦਿਖੈਸੇਵਾਮਾਯਲਨਿਦਾਨ। ੭। ਆਇਬਹੁਭਾਇਦਨਕੀਆਮਾਯ ॥

ਦੋਨੇ ਮਾਤਾ ਸੁਨੀ ਕਥਾ ਮਸੀਹਾ ਨਿਸਿਖਾ ਕਹੀ ਸੁਗਤਾ ॥ ੮ ॥ ਮਾ
 ਤਾਲੇ ਆਈ ਮੈ ਸਾਹਿਬ ਸਿਖ ਕੋ ਜਾਦਾ ॥ ਸਤ ਗੁਰ ਸਿਰ ਮਕ
 ਰਦੀ ॥ ਆਵੁ ਰਦੀ ਨਾ ਗੁਰ ਰਾਦਾ ॥ ੯ ॥ ਢਲੇ ਗੁਰੂ ਮਸਿਹਾ ਬਮਾਰ
 ਗਾ ॥ ਲਗੀ ਪਿਆਸ ਇਕ ਪੁਛਾ ਬਾਰਗਾ ॥ ਸਿਖ ਜਾਇ ਪਾਨੀ ਲੇ
 ਆਏ ॥ ਬਿਪ੍ਰਗਿਰੀ ਸੁਚ ਬਤਲਾਏ ॥ ੧੦ ॥ ਤਾਂ ਕਾਜ ਨ ਗੁਰ
 ਦੀ ਨਾ ਭਾਗ ॥ ਬਿਲੇਵਾਂ ਕਾ ਸੁਪਨਾ ਵਾਰਾ ॥ ਏਕ ਲੇਕੀ ਕੁਛ ਸੁਪਨਾ ਕਰ
 ਨੀ ॥ ਬਪੁਤੇ ਬਾਲ ਜਗਾਂ ਸੁਚ ਵਰਨੀ ॥ ੧੧ ॥ ਭੁਗਤ ਸੁਪਨਾ ਸਿਸੂ
 ਪਾਖ ਢਾਗਾ ॥ ਬਪੁਤ ਨਿਗਿਸਦ ਸੁਪਨਾ ਵਾਰਾ ॥ ਪਰ ਸੁਪੀ ਗਿਸਤੀ
 ਜਾ ਬਪੁਤੇ ॥ ਏਕ ਲਪਕਾ ਦਿਨ ਦੇਵਨ ਭੁਗਤੇ ॥ ੧੨ ॥ ਏਹ ॥

ਸਾਧੁ ਏਕਾਕੀ ਭੁਲਾਤੁ ਪਦੇਹ ਮਨੁ ਪਾਗੇ ਯੋ ਬਾਹੁ ਤੇ ਸੁਖ ਘਰ ਸੁਖਿ
 ਤਨ ਮਨੋ ਬੁਧਾ ॥ ੧੨ ॥ ਢੋਪਈ ॥ ਪੁਰ ਕਰਤੀ ਰਬ ਸਤੁ ਗੁਰ ਗਏ ॥
 ਬਾਬਾ ਪਾਟ ਸਿਪ ਜਾਂ ਨਏ ॥ ਤੁਹਾਂ ਦਾਂ ਨ ਚੇਤਨ ਦਿਜ ਦੀਆ ॥ ਪੁ
 ਛੀ ਜਾਤ ਪਾਲ ਸਾਤੀਆ ॥ ੧੪ ॥ ਸੁਨ ਲੋਗਨ ਅਤੁਰ ਜਤੁ ਜਾਂ ਮਾਨ
 ॥ ਪੀਰਖ ਵਾਸਰਾ ਜਸੁ ਤਜਾਨਾ ॥ ਤੀਰਥ ਪਾਰਬਾਟ ਦਿਪ ਲਾਵਾ ॥ ਕੁਈ
 ਗੁਰਾਤੁ ਗਠਾ ਗਰਵਾ ॥ ੧੫ ॥ ਸਿਪ ਗੁਰਾ ਜਨ ਜਾਨੇ ਨ ਜਾਨੇ ॥ ਮਾਰਦੇ
 ਵਸਰ ਅਤਰ ਜਮਾਨੇ ॥ ਸਰਕੇ ਬਢਨ ਸੁਨਾਇਆ ॥ ਸਤੁ ਗੁਰਾ ॥ ਮੇਰੇ
 ਸਿਖ ॥ ਇਹੋ ਨਰਵਰਾ ॥ ੧੬ ॥ ਮੁਗਲ ਮੁਕਬ ਬਰਬੇ ਗਕਾ ਵੈ ॥ ਦਿ
 ਲਵਾਲੀ ਸੇਵੇ ਪਨ ਪਾਵੈ ॥ ਤੀਨ ਮਾਸ ਤਿਨ ਸੇਵਾ ਸੀਗਾ ॥ ਜਾਇ ਪਦੁਰ

੧੦੮

ਏਗੋਟਾਰੀਗ॥੧੭॥ਵਿਦਯੋਪਾਇਆਸਮਸੇਰ॥ਬਖਸਾਜਿਖੋ
 ਲਦਸੇਰ॥ਇਕਬਾਲਕਪਤਸਾਹੀਬੰਦ॥ਮਿਲਾਗੁਰੂਮਿਦਿਸੇਰ
 ਨਿਸੇਗ॥੧੮॥ਚਾਏਤਪਤੁਦਵੇਖਾਸਰਿਤਾ॥ਅਪਨਾਆਸਨਪ
 ਗਲੇਤਪਕਾ॥ਮੁਗਲਬਾਦੀਏਤੁਗਰਾਕੀਨਾ॥ਸਾਹਿਬਪਾਦ੍ਰਿਸ
 ਨਾਦੀਨਾ॥੧੯॥ਤੁਪਕੀਮਾਲਵਿਤੁਤੁਦਿਖਾਈ॥ਜਿਜਨਭੂਮਈ
 ਨਰਖਾਈ॥ਜਗਤਬਾਗਤਗਰੈਬੈਰਾਗੀ॥ਬਿੰਮਨਕੁਲਸੇਵਕਤੁਖ
 ਰਾਗੀ॥੨੦॥ਸਿਰਜਾਸੈਨਕੀਬੈਠਾਰੇ॥ਭੁਗਤੁਆਪਨੀਆਪੇਕਰ
 ਯੋ॥ਏਕਦਿਨਪੁਰਗਏਸਿਕਾਰਾ॥ਤੁਕਾਮਿਗਖਾਇਆਕਰਗਰ
 ੨੧॥ਤੁਕੇਪਾਸਜਾਇਖੋਲੇਆਗੇ॥ਪਦਅੰਦਰਭੁਗਨਸੇਧ

ਗੋ। ਕਸੀ ਕਮਰ ਬੈਠੇ ਤਿਸ ਖਾਟਾ। ਸਿਖ ਭਿਸੀ ਕੇ ਬਰਜ ਤ ਬਾਟਾ। ੨੩। ੧੦੬
 ਰਿਸ ਕੀ ਨਜਰ ਦੇਖੀ ਤਿਨ ਸਿਧਾ। ਪਸੀ ਖਾਟ ਗੁਰ ਪ ਕਰੀ ਬਿਧਾ। ਰਪੁ ਕਾ
 ਸਟ ਮਸੇਨ ਹੀ ਬੈਰਾ। ਅਪਨੀ ਪਰਨਾਖ ਮਨ ਗੋਰਾ। ੨੪। ਠਾਗੀਖ
 ਟਟੇਖੀ ਤਿਨੈ ਨਾ। ਚੁਰਨ ਲਾਗ ਕਰ ਕੁਖੈ ਬੈਨਾ। ਰਾਖੇ ਮੇਰਾ ਬੁਝੁ
 ਜਾਏ। ਮਰੇ ਕਰਨ ਮੇਰੇ ਮਰੇ ਰਾਏ। ੨੫। ਉਢੇ ਰਵਾ ਕਸੇ ਵੇ ਕਸੇ ਕਰੇ
 ।। ਤੁਮਰੇ ਵਾ ਕਕਰਨ ਮੇਰੇ ਰਾਏ। ਤਬ ਹੋ ਬੇਲੇ ਮਕਰਨ ਪੰਥ। ਪੁਕਮ
 ਕਰ ਬਾਰ ਕਾ ਭੁਰਕਾ ਇਹੀ ਥਾ। ੨੬। ਤੁਮ ਕੈ ਜੀ ਕਰਨੀ ਕੇ ਹਰੇ ਰਾਏ। ਪੁ
 ਛੇ ਤੁਝੈ ਸਾਦੀ ਉਢੇ ਰਾਏ। ਬਿਲਾਸ ਪੁਆ ਬੁਝੁ ਮਾਲ ਕਾ। ਤੁਮਰ
 ਬੈਟਾ ਕਰਨ ਮਾਲ ਕਾ। ੨੭। ਹੋ ਬੇਲੇ ਮਦੀਨਾ ਪੁਕਮ। ਮਾਲੁ ਮਧ

ਨਿਕਾਸਾਰੁਕਮਾਏਸਪਜਾਬਜਾਗਮਬਦਲਾਭਿਮੁਖਪੁਏਮੇਰੇਮ
 ਨਰਲਦਾ॥੨੭॥ਪੀਥਤੇਜਤੇਰੇਹੀਦੀਨਾਕਾਗਿਇਹਵਾਕਸਸਤੁਤੁ
 ਬਕੀਨਾਲਗੇਦੇਨਤਬਸਿਖਅਪੀਨਾਰਿਵਤਨੈਨਕਹੈਪੁਲਕਤਸੀ
 ਨਾ॥੨੮॥ਏਹੁਕਮਨਖਜਗਾਇਸਾਡਾ।ਲੁਰਨੀਪਰੇਮਤਦੇਹੁਜਬਾ
 ਬਾ।ਤਬਗੁਰਕਾਕਮਾਇਕੁਮੇਰਾ।ਉਗੇਲੁਮਨਖਾਲਸਮੇਰਾ॥੨੯॥
 ਤਿਨਤਬਕਾਏਕਕਿਅਕਰਪੁ।ਰਹੇਲਾਜਮਮਬਦਲਾਸਰਪੁ॥
 ਪੁਆਬਲਨਸਬਸੈਨਭੰਡਾਰੇਨਅਕਾਲੀਲਾਖਜਾਗ॥੩੦॥
 ਸੀਭਅਪਤਿਨਸੀਭੀਨਇਨਾਏਖੇਤਬਮਾਰਗਕਛੁਗਾਇਆ॥
 ਲੁਰਨਪਗਾਇਖਪੂਛਨਲਾਗਾਕੈਲੀਬੁਧਤਬਤਾਵੁਹਗਾ॥੩੧॥

॥ ਬਤਕਰੀਗੁਰਸਿਖਨਰਾਖੇ ॥ ਤੁਰਕਨਬੇਦਮਾਰਕਰਨਾਖੇ ॥ ਜੁਨ
 ਬੰਦੇਤੁਮਖਾਲਸਾਪੰਥਾ ॥ ਮਿਲੇਖਾਲਸਾਪਾਹਿਲਸੇਬਾ ॥ ੨੨ ॥ ਜੋਏ
 ਕੇਖਾਲਸਾਸਾਲਸਾ ॥ ਤਬਹਮਖਸੀਬਖਸੀਸਬਲਾਲਸਾ ॥ ਆਪ
 ਜਬਹੀਤੋਹਨਪੁਆ ॥ ਤੇਜਸਮਾਨੇਹਿਨਹੀਥੀਆ ॥ ੨੩ ॥ ਮਿ
 ਭੁਟੇਇਹਬਰਨਉਚਾਰੀ ॥ ਏਇਰਖੇਵੀਨੇਚੁਰਤਾਰੀ ॥ ਭੁਲਾ
 ਹਨਦੇਹਸਮਝਾਵਾ ॥ ਲੁਟਨਨਗਰਬਰਾਹਮੁਹਿਭੁਵਾ ॥ ੨੪ ॥ ਸ
 ਖੀਪੁਰੀਏਈ ॥ ਬੋਲੇਵਾਹਗੁਰੂ ॥ ੫੭ ॥ ਬੰਦਾਬਖਸੀਖਾਲਸਾ
 ਫਲਾਤੇਜਦਿਖਗਇਆ ॥ ਜੁਗੈਠੇਜਸਤਸਹਸਪੁਨਲਖਲਾਖਅ
 ਰੁਆਇ ॥ ੧ ॥ ਦਬਕਾਸਾਹਦਿਲੀਪਨਾਤੁਰਕਪਛਾਨੀਲੀਨਾ ॥

॥ ਜੀਗਲੁ ਟੁਕੁਰਲੁ ਟੁਕੇਲੁ ਟੀਪਵਾਪੀ ਟੀਨ ॥ ੨ ॥ ਸਤਗੁਰ ਸਭੇ ਰਾਮ ॥
 ਗਤੁ ਰਕਨ ਪਰਬਤੁ ਲੁਟੀ ਕਾਛੁ ॥ ਲੁਟੀ ਸਿਰੀ ਟੀਪਾ ਕਕਰਿ ਭਲੇ
 ਤੇਜ ਸੇਧਾਛੁ ॥ ੩ ॥ ਸਤੁ ਲੁਟੁ ਦੁਇ ਗਜਰ ਬਜਾਰਾ ॥ ਲੁਟੁ ਲੁਟੁ ਅਹਿ
 ਲੁਟੁ ਵਲਮਾਰਾ ॥ ਮਾਣੁ ਵਰਪਦੁ ਲੁਟੀ ਦੁਖਣੀ ॥ ਕਲਮਲੇ ਲੋਗ
 ਜਤਨ ਕੀਰਖਣੀ ॥ ੪ ॥ ਪੁਰਗੁਰਦਾਸ ਲੁਟੁ ਕਰਧਾਏ ॥ ਬਡੁ ਜੁਪ
 ਰਮਬੀਤੁ ਆਏ ॥ ਮਿਲੇ ਲੋਗ ਸਿਖਨ ਬਤਰਾਵਾ ॥ ਬਖਸੀ ਗੁਰ
 ਆਈ ਸਿਖਰਾਵਾ ॥ ੫ ॥ ਸੁਪਸਰਵਰ ਕਰਾਈ ਦਾਰਾ ॥ ਅਪਨੀ ਰੀ
 ਤ ਟੁਰੀ ਕਰਕਾਰਾ ॥ ਕੁਈ ਸਪਰਧਾ ਖਲਸੇ ਸੰਗ ॥ ਗੁਰ ਆਈ ਫਰ
 ਸਤੁ ਗਨਿ ਸੰਗ ॥ ੬ ॥ ਤਬੇ ਖਲਸੇ ਫਿਰਿ ਤਬਨਾਵਾ ॥ ਕਲੇਬ ਸ

ਨਮਸਕਾਖਿਮਭਾਵਾ ॥ ਵੇਦਚਰੈਪਰਮ ॥ ਪਨਾਏਸਨੇ ॥ ਫਰੈਖਾ
 ਲਸਾਅਪਨਾਲਸਨੇ ॥ ੧ ॥ ਗਈਠਰੀਆਫੁਲਖਨਕੇਦੇਸ ॥
 ਸਿਖਪੁਕਾਰੇਸਿਗਇਕਭੇਸਾ ॥ ਬਲਨਤੂਆਚਭਿਖਾਲਸਾਭੂਜੰ
 ॥ ਉਸਹਿਬੁਲਾਇਗਇਓਨਤੁਗੰ ॥ ੨ ॥ ਰਾਤਹੀਭੁਗਾਮੁਰਗ
 ਟੀਸਿਗਤਿ ॥ ਸਿਪਸਿਗਤਿਨੈਕਾਫੀਰਿਗਤਿ ॥ ਭੁਗਤਿਸਿਪਖਰ
 ਜਗੰਗਾ ॥ ਵਲਜਾਰੇਤੁਰਕਨਸੇਕਗੰ ॥ ੩ ॥ ਭੁਰੁਖਜਾਨਾਲੇਗਇ
 ਆਸਤਾਲੀਨੀਧੋਇ ॥ ਲੂਟਾਤਾਂਭਿਖਜਾਨਸਬਮਰਾਜੁਪਮੈਜੋ
 ਇ ॥ ੪ ॥ ਪੈਤਾਫੁਤੇਸਿਪਰਗਲੁਕਪਯਾਨੀਜਾਇ ॥ ਜਗਾਖਾ
 ਲਸਾਸਜਤਪਾਇਸਤਗੁਰਕ੍ਰਿਪਾਪਾਇ ॥ ੫ ॥ ਚੈਪਈ ॥ ਅਮੇ

੧੧੧

ਖਤਖਾਲਸਾਉਠਾ। ਤੁਰਕ ਤੇਜ ਦੁਰਸਗਲਾਮੁਠਾ। ਨੀਦਸਿੰਘਗ
 ਰਜਾਸਿੰਘਆਈ। ਪੀਥਲਾਜਸਬਰਨਮਿਲਜਾਜੀ॥ ੧੩॥ ਏ
 ਵਾਸਿੰਘਅਭਾਸਿੰਘਸੁਰਾ। ਮਟਨਸਿੰਘਰਾਮਸਿੰਘਪੁਰਾ। ਕਪੂਰਸਿ
 ਘਗੁਰਬਖਸਸਿੰਘ। ਫੇਲਾਸਿੰਘਐਸੱਜਦਸਿੰਘ॥ ੧੪॥ ਮਾਰੇ
 ਮਰੈਬਰਤਦਿਨਬੀਤੇ। ਆਵਾਨਾਦਰਮੁਗਲਕੁਭੀਤੇ। ਤਾਂਪੀਛੇਸੁ
 ਵੀਭੂਯੋਈ॥ ਮਾਲਕਰਮਕੇਦਿਖੈਨਕੋਈ॥ ੧੫॥ ਯਥਿਧਕਥਾਨੈ
 ਭੁਰਦੇਖੀ। ਸਬਜਾਨੇਗੁਰਬਚਨਬਿਸੇਖੀ। ਸਤਗੁਰਕਥਾਮੁਖੀ
 ਜੋਭੁਖੀ। ਸੁਨੇਸਿਖਮਭਿਉਕਲਰਾਖੀ॥ ੧੬॥ ਏਕਬੇਰਸਭਿਗੁਰੂ
 ਮੁਖਕਰਾ। ਸਰਜਭੁਇਰਉਨਿਕਦੇਰਾ। ਪੂਛਾਤੁਥੈਸਾਖੀਗੁਰ

992

ਇਹੁਗੇ। ਸੀਵਾਗੁਰੂਕੈਸੀਕਰੇ। ਚਿਤਵਤੀਐਸੀਪੁਇਜਾ
 ਵੈ। ਨਵੈਸਾਤਿਸਾਲਾਹਿਗਯਾਵੈ॥ ੨੧॥ ਏਇਸਾਲਹਿਰਤਾਮੈ
 ਮਿਲੈ। ਰਿਲੀਪਰੈਦੇਸਸਭੁਰੁਲੈ। ਚਿਠਦੇਸਰਖਾਕੇਦੁਲੈ। ਸਭੁਰ
 ਜਾਨਕੇਪੁਟਦੇਮੁਲੈ॥ ੨੨॥ ਤਬਜਬਲਗਨਦੁਖਪੁਏਮਰਦੇਗੇ
 ਸਬਦੇਸਾ। ਏਸੇਸੀਗਤਿਸਤਿਮਮਸੰਗਲਪੀਛੇਕੇਸਾ॥ ੨੩॥ ਮੇ
 ਰੀਰੀਸਕਰਹਿਗੇਸੇਨਾ। ਤਾਂਹਮਸਿਖਾਭੇਜੈਭੋਨਾ। ਏਕਅਕ
 ਲਾਭਪੁਇਸਭੁਲੈ। ਪਸਫਮਅਟਕਪਾਰਲਾਗੁਲੈ॥ ੨੪॥
 ਏਕਸਾਈਭੁਲਨਾਮੁਲਾਗੁਰਕਾਸਿਖਾ। ਭੁਲਹਿਭੁਲਸਿਖਾ
 ਰਕਾਦੇਸਨਜੀਭੇਪਿਖਾ॥ ੨੫॥ ਸਾਖੀਪੁਰੀਗੋਈ॥ ਬਿਲੋਵਾ

ਗੁਰੂਜੀ॥੫੮॥ ।ਏਕਬੇਰਕੇਸਗਨਬੇਤਹਾਂਗੁਰੂਜੀਬੈਠਪੇਸਰ ੧੧੩
 ਸਸਾਬਬੋਸੀਗਤਿਨੁਪੁਕਸਤੁਆਹਸੇਜੋਪੂਛਨਾਪੈਸੋਨੇਦਲਾਲ
 ਬਤਾਵੈਗਾਤਾਂਨੇਦਲਾਲਅਖਾਨਾਲਿਖਾਰੀਆਕਾਏਕਠਾਰੀ
 ਅਗਪਾਤਿਸਾਹੀਲਿਖਾਰੀਅਬਕਵੀਸਰਬੁਲਾਏ।ਕਰਕੇਕ
 ਵੀਸਰੀਬੁਲਾਇਸਤਿਗੁਰਾਂਕੇਪ੍ਰਭੂਗੁਰੂਜੀਨੁਰਾਜੀਕਰਿਅ
 ਕਰੈ।ਦਰਸਦਿਨਗੁਰੂਜੀਕੋਪਵੰਤਰਹੇਬੋ।ਕੇਸਪਾਰਕੇਪਾਹਿਲ
 ਦੇਕੇ।ਲਈਪਾਹਿਲਤਾਂਸੀਗਤਿਦਰਦਾਕੀਮੁਹਸੇਸਗਈ।ਲ
 ਗੋਕਪਨਗੁਰੂਜੀਨੁਸਿਰਰਪੁਆਪੈ।ਜੋਜਨੇਉਉਤਾਰਕੇਵਾਨ
 ਨੁਪਹਿਰਾਇਆਤਾਂਬਚਨਪੁਆਗੁਰੂਜੀਕੀਸਿਗਤੁਵਾਨ॥

॥ ਏਕ ਸਮੈ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮਹਾਂ ਅਰੁ ਲੋਗ ਤੇ ਲਦਾਂ ਕੀ ਆਗਾ ਦੀਅ
 ਅਰਦਾਸੀ ਏਨੁ ਸੇ ਸਟ ਬ੍ਰਹਮਣਾ ਵੇ ਰਿਏ ਇਮ ਲੇ ਸੇ ਲੋਗਾਂ ਮਹਾਂ
 ॥ ਸਿਮਲ ਅਤੇ ਤੇਲ ਥੀ ॥ ਤਾਂ ਅਰਦਾਸੀ ਏ ਕਹਿ ਆਰਜ਼ੁ ਰਜੀ
 ਸਢੇ ਪਤਿ ਸਾਹਬਾਹਮਣ ਨੀ ਲੇਤੇ ॥ ਤਾਂ ਬਚਨ ਪੁਆ ਠੇਰ ਪੁਛੁ ॥
 ਅਰਦਾਸੀ ਏ ਕੋ ॥ ਕਿ ਆਕਹੁ ਤੇ ॥ ਤਾਂ ਅਰਜ਼ ਕਰੀ ਜੀ ਪਤਿ
 ਸਾਹਜੀ ਸਢੇ ਸਾਹਿਬ ਤੁਮਾਰੀ ਤੁਮਾਰੀ ਜਾਇ ॥ ਤਾਂ ਅਰਦਾਸੀ ਅ ॥
 ਭੁਰਗਾਇ ਆ ॥ ਤਾਂ ਸਾਹਿਬ ਸਿੰਘ ਕਹਿ ਆ ॥ ਸਢੇ ਸਾਹਿਬ ਕਾ
 ਤੇ ॥ ਅਧਕਾਰੀ ਨਹੀ ਰਹੇ ॥ ਖੜੀ ਹੋਇ ਕੇ ਜੇ ਦੁਲਾਰੀ ਦੀ ਆਪੋ ॥ ਰੁ
 ਲਕੇ ਸੇ ਦੀ ਸਬ ਕਹੁ ਤੇ ॥ ਗੁਰੂ ਕੇ ਬਾਵਰੇ ਹੋਏ ॥ ਸੁਦਕਰ

ਤਾਂ ਬੰਦਨੁ ਆਸਿ ਪਾਤੁ ਲੇਕੋਗੇ ਅੰਗੀ ਆਰਥੇ ਲੇਗੇਈ ११੪
 ਆਮਾ ਬਣਾਇਕੇ ਲੇਕੇ ਆਵੇ ਆਨਕੇ ਬਰਨਤਿ ਵੰਗੀ ਕਰ
 ਵਾਇਕੇ ਸਾਂ ਮਸਿ ਪਲੇਕੇ ਦਿਵਾਨ ਵਿਚ ਰਹਿ ਰਾਸ ਦੇਵੇ ਲੇਕੇ
 ਟੰਗੁ ਰੁਕੇ ਆਗੇ ਪੇਗੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬੋਲੇ ਦਾਤਾ ਤੁਗਤਾਅ
 ਪਤੰਤੁ ਸਦੇਵ ਪਿਕਰੇ ਪਸਾਉ ਭੁਜਾਇ ਈਸਤੁ ਸੈਦੇ ਲੇਸਿ
 ਜਿਦੁ ਕੁਵਾਉ ਫੇਰਵੇ ਰੁਇਤੇ ਦੇਇਕੇ ੨ ਏਕ ਛਾਪ ੧
 ਦੇਇਕ ੨ ਜੇਜੀਰੀ ੧ ਕਰਦ ੧ ਪਾਂਤੁ ਲੇਖ ਸਰਬਤੁ
 ਵਰਤਾਇ ਦਿਤੇ ਪਾਲ ਸੇ ਲੈ ਲੀਤੇ ਪੁਸੀ ਗੋਈ ਤਾਂ ਬਰਨਹੀ
 ਆਤਾਂ ਕਗ ਗੁਰੂ ਪਾਲ ਸਾ ਪਾਲ ਸਾ ਗੁਰੂ ਪਾਲ ਸਾ ਗੋਵੈਗਾ

॥ ਨਿਤਾਇਆ ਕਾਤਾਂਦਾ ॥ ਨਿਬਾਂਦੇ ਕਾਬਾਂਦਾ ॥ ਬਦਨਾਮੁ ॥ ਆਬਾ
 ਹਮਲੁ ਪਤਿਗਾਹੀ ॥ ਗੁਰੂ ਛੇਡਾ ਗੁਰੂ ਨੈਛੇਡਾ ॥ ਗੋਨਾਂ ਤੇ ਰੋਨਾ ਸਨੇ
 ਨੀ ਪੁਏ ਪੁਤ੍ਰੀ ਕਾਨਕੁ ਬਜ੍ਯਾ ਮਾਥਰਾ ॥ ਉਠਾਵੈ ਸਿਖ ਸਾਥਰਾ ॥ ਤਾਂ
 ਦੇਖ ਕੇ ਕੋ ਪਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਪੁਰੋਤਪਨਾ ਹੋਇ ਕੇ ਹਥ ਜੋੜੇ ॥ ਤਾਂ ਬਦ
 ਨਾਮੁ ॥ ਸਾਰਸੁਤਾ ॥ ਪਾਲ ਸੇ ਕੀ ਯੁਗਤਿ ॥ ਰੋਕਾ ਪੁਰੇ ਸਾ ॥ ਪਾਲ
 ਸੇ ਕੇ ਦਰਵੇਸਾ ॥ ਤੁਮਾਰੇ ਹੋਈ ਸਾ ॥ ਸੰਤੁਲ ਪਰਬੀ ਸਾ ॥ ਵਿਸਤਰ
 ਸਕਲ ਮਾਰੀ ॥ ਪ੍ਰਯਾ ਕੀ ਰਖਵਾਰੀ ॥ ਨਿਗਲੀ ਕੋ ਪੈਵੈ ॥ ਕੁਲ
 ਸਨਾਥ ਸੇਯੋ ॥ ਤਾਂ ਸੇਫੀ ਆਗਬਜੋੜੇ ॥ ਤਾਂ ਬਦਨਾਮੁ ਹੋਇ ਆਮੇਰੀ
 ਗੁਰਮਾਈ ॥ ਸਿਨਕੇ ਸਨਤਾਈ ॥ ਵਪਪੁ ਕੁਲ ਤੁਹਿ ਕਾਮ

ਮਪੰਥਕੇਨਾਹਿਕਾਮਾਨਹਿਉਦੁਸਮਾਨਾਬਸੀਅਹੁਸਮਪਾਮਾਤੁਬ ੧੧੫
 ਬੁਰਕੇਖਤੀਅਏਹਬਜੇਨਸਗਪਨੇਬਚਨਧੂਅਮੇਰੇਪੰਥਕੇਅ
 ਪੀਨਰੋਗੇਤਾਂਸੁਖੀਹੋਵੇਗਾਸਾਰੇਜਗਤਿਕੀਕਾਰਖਾਲਸੇਲਈ।
 ਅੰਬੀਰੀ ਵਜੀਰੀ ਫੁਕੀਰੀ ਤਤਬੀਰੀ ਬੁਧਰੀ ਅਕਲਕੀ
 ਰੀ।ਦਾਨਕੀਦਹੀਰੀ।ਬੰਦੂਖ ਤਰਗਸਹੀਰੀ।ਰਾਜਸੇਵਾਤਉ
 ਦੇਸਿਘਨੇਅਤੇਮੁਹਰਸਿਘਅਤੇਪੰਨਾਸਿਘਅਤੇਮਾਨਸਿਘਦੁ
 ਨਸਿਘ ਲੁਧਤਸਿਘ ਜ਼ਿਮੀਦਾਰਗੇਤਨਬਖਸਾਕਰਕੇਉਠੇਮੈ
 ਵਰਮੈਗਏ।ਮਾਤਾਭੀਤੋਜੀਦਰਨੀਲਾਰੀ।ਪਹਿਤਸਾਧੇਦੇਕੀ
 ਕਰਨਗੇ।ਸਿਰਦਾਰੀਦਿਤੀਸਿਖਾਂਨਾਤਾਂਸਕੇਬੇਲੇਤੁਮਸਫਾਘ

ਰਿਸਮਾਲੋ ਸਬਤੁ ਮਾਰੀ ਅਗਿਆਮੀ ਨੇਗੇ ॥ ਅਰਸਈ ਸ੍ਰਦਾਰੀ
 ਤੇਰੇ ਕੰਦ ਬਨੁ ਅਸੀ ਜਗਤੁ ਮਤੁ ਗੰਇ ਹਕ ਕੇ ਸਮਾਪ ਲਗਾਈ ॥
 ਮਥਾਵੇ ਕਕੇ ਮਹਲਗਾਇਆ ਵਾਕ ਮੰਨਿਆ ॥ ਸਾਖੀ ਪੂਰੀ ਹੋਈ
 ॥ ਬੋਲੇ ਵਾਹਗੁਰੂ ॥੫੬॥ ਵਰਤਾਰ ਵਰਤੇ ਜਗਤੁ ਸੁਨੇ ਸਿਖ ਚਿਤ
 ਲਾਇ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਜੈ ਸੀਉ ਵਸੀ ਤੈ ਸੀਓ ਲਸੀ ਦਾਇ ॥੧॥ ਏ
 ਕ ਬੇਰਸ ਤੁਰਤੁ ਗੰਸ ਭਾਇਵਾਂ ਨ ਲਉ ਠੇਗ ॥ ਬੋਲੇ ਦੇਖ ਕਰਿਖ
 ਲਸੇ ਬੇਰਜੇ ਫਿਗਘੇਗ ॥ ਤਬ ਚਿਸ ਬੇਰਬੀਰ ਸਿਪਜ ਸਪਾਲੀਅ
 ਏਆ ॥ ਮਦਨ ਸਿਪਰਜ ਪੁਤ ਬੀਬਾ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰ ਕੇ ਪੂਛਾ ॥ ਸੰਖ
 ਸਿਪਨੈ ਜੀਪਾਤੁ ਸਾਹਖਾਲ ਸਾਥੇ ਨਾ ॥ ਤੇ ਵੇਰੀ ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲੇ ਬਾ

ਤੋ। ਕੈਸੇ ਰਾਜ ਠਹਰੇਗਾ। ਤਾਂ ਬਚਨ ਸ੍ਰੀ ਮੁਖ ਦਾ ਕਪਾਤਿ ਜਾਗੀ १੦

੧੧

॥ ਖਾਇਗੇ ਖਰਚ ਲੇਇਗੇ ਲਾਲਾ ਸੁਕੇਗੇ ਜੁਪ ਮਾਂਹਿ ਕੇ ਬੋਗੇ ਨਿ

ਲਾ ॥ ੧ ॥ ਖਾਰੀ ਲਗੁ ਲਛਮੀ ਸਿਮਟ ਸਗਰੀ ਆਨੇ ਜਾਗਿ। ਖੜੇ

ਲੜੇ ਸੰਗਾਂ ਮੈ ਖਲਕ ਕਰੇਗੇ ਪਾਗ। ੨ ॥ ਖਾਂਤ ਖਾਇ ਲਸਕਰ

ਚੈ ਕਰੈ ਸਾਰ ਕਮੇਲਾ। ਤੁਝੈ ਖਾਲ ਸਾਜ ਗੈਗੇ ਜਾਨੇ ਭਾਰ ਬਖੇਲ।

੩ ॥ ਖੰਜੇ ਥੀਲੀ ਭੋਗ ਮੈ ਸਾਰ ਸੰਗ ਦੇ ਜਾਂਦਾ। ਸੁੰਨ ਪਿਆਰ ਗੁਣ

ਗਿਆਨ ਮੈ ਕਰੇ ਖਾਲ ਸਾਸਾਂਦਾ। ੪ ॥ ਸੁੰਨ ਲਲਾ ਤਿਖ ਪੰਥ ਦੈਰ

ਨਸ ਸਾਪੰਥਾ ਸਾ ਸੰਮਤ ਬਿਤ ਦੈ ਖਾਲ ਸਾ ਮਾਲ ਕੁਯੋ ਫੈਖ ਸਜ

ਜਾ। ੫ ॥ ਖਾਦਰ ਲਾਦਰ ਸਾਗਰੇ ਵੀ ਚਕਰੇਗੇ ਗਜਾ। ਦਿਲੀਦੇ

ਕੈਨਰਾਜਸਿਖਗੁਰਨਾਨਕਬਖਸੀਸ॥੬॥ਨੈਨੈਨਾਗਮਿਲਮੇਦੀਮੰਤ੍ਰ
 ਤਤੈਰੈਸੀਸ॥ਕਲਇਹਭਾਰਬੋਧੈਗੋਤਬਖਲਖਾਲਕੁਖੀਸ॥੭॥
 ਏਕਸੁਨੈਸੈਆਗਪੀਕੋਰਵਬਿਲਸੈਰਾਜ॥ਏਕਪੰਛਪਰਸੁਨਦੇਇ
 ਨੇਦਭੂਮਪਤੁਤਾਜ॥੮॥ਫਿਰਸੈਰਜਮੇਰਜਤੁਰਿਯਮੁਗਲਪਠਾਣ
 ਤੇਜ॥ਫਾਦਸੁਨਆਧਾਉਪਰਬੋਧਾਲਸਾਰੇਜ॥੯॥ਪਾਂਛਸੁਨਆਗ
 ਮਦੀਏਕਲਾਉਖਾਰੇਰਾਜ॥ਮੀਤਭੀਤਫੂਟਨਿਖਲਕਲੁਰਮੈਕਲਮੈ
 ਸਾਜ॥੧੦॥ਏਕਭੰਗਦਿਪਦਛਿਟੀਗੋਰਵਮੋਨਪੁਨਫਿਰੰਗ॥ਜਗੈ
 ਖਾਲਸਾਦੀਪਸਿਪਤਿਸੁਖਕਰਾਨਰਿਯ॥੧੧॥ਮਾਲਵਕੋਰਵਜਾਂਗ
 ਲੀਮਾਦਪ੍ਰਬਤਅਟਕਾ॥ਕਸਮੀਰੀਚਰਿਸੈਪੁਰਮਲਕਪੁਰੇਮੈਸਰ

ਕ॥ ੧੩॥ ਪਸੋਰਜਲਾਲਾਕਾ ਬਲੀਲੇਵੇਗੇਜਉਕੇਜਾਤਬੈਖਾਲਸਾ
 ਸੋਪਦੁਰਦਿਲੀਕੇਸਰਭੇਸਾ॥ ੧੩॥ ਰੰਗਰੂਪਸਭਿਛੁਪੈਮੈਦੀਪਸਿੰਘ
 ਨਉਰੰਗਾ॥ ਜੋਤੀਜੋਤਸਮਾਇਖਰਿਲੇਯੋਛੋਰੁਜੀਗਾ॥ ੧੪॥ ਕਿਉਦਿ
 ਨਖਾਇਸੀਲੋਉਪਰਕਾਇਕਸਮੀਰਾ॥ ਸਾਪੈਗਾਸੋਖਾਲਸਾਹੋਰਿਮ
 ਮਦਸਤੁਰੀਗਾ॥ ੧੫॥ ਖਾਲਸਾਗੁਰੂਕਾਗੁਰੂਖਾਲਸੇਕਾ॥ ਤਾਂਸਿਖਾਂ
 ਥਾਟੇਕਿਆ॥ ਅਤੇਪੁਛਿਆਸਾਹਿਬਜੀਗੁਰੂਕਾਤੀਦਰਸਨੇ
 ਇਗਾ॥ ਬਰਨੇਆਖਾਲਸੇਮੈਰੋਅਵਤਰੇਗਾ॥ ਸਾਖੀਪੁਰੀ
 ਈ॥ ਬੋਲੇਵਾਗੁਰੂਜੀ॥ ੬੦॥ ਤਾਂਸਤਿਗੁਰਜੀਉਪਕਰਿ
 ਦੇਖਣਲਗੇ॥ ਤਾਂਸਿਖਾਂਸਰਬਖਾਲਸੇਅਰਦਾਸਕਰੀ॥ ਸਚੇਪ

੧੧੧

ਕ॥੧੨॥ ਪਸਿਰਜਲਾਲਾ ਕਾ ਬਲੀਲੇਵੇਗੇ ਜਉ ਕੇ ਜਾ ਤਬੈ ਖਾਲਸਾ
 ਸੰਪਦੁਰਦਿਲੀ ਕੇ ਸਰਕੇ ਜਾ ॥੧੩॥ ਰੰਗ ਰੂਪ ਸਭਿ ਛੁਪੈ ਮੈਦੀ ਪਸਿੰਘ
 ਨਉ ਰੰਗਾ ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਮਾਇ ਪਾਇਲੇ ਹੋਛੇ ਹਰੁ ਜੀਗਾ ॥੧੪॥ ਕਿਉਰਿ
 ਨਖਾਇ ਸਗਲੇ ਉਪਰ ਕਾਇਕ ਸਮੀਰਾ ਸਾਪੈ ਗਾਸੇ ਖਾਲਸਾ ਹੋਰਿ
 ਮਦ ਸਤੁ ਗੀਰਾ ॥੧੫॥ ਖਾਲਸਾ ਗੁਰੂ ਕਾ ਗੁਰੂ ਖਾਲਸੇ ਕਾ ਤਾਂ ਸਿਖਾਂ
 ਥਾਟੇ ਕਿਆ ਅਤੇ ਪੁਛਿ ਆਸਾ ਘਿਜੀ ਗੁਰੂ ਕਾ ਤੀਵਰ ਸਨੇ
 ਹਿਗਾ ਬਲਨੇ ਆਖਾਲਸੇ ਮੈਰੇ ਅਵਤਾਰਗਾ ਸਾਖੀ ਪੁਰੀ
 ਈ ॥ ਬਲੇਵਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ॥੬੦॥ ਤਾਂ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਕੁਪਕਰਿ
 ਦੇਖ ਲਗੇ ॥ ਤਾਂ ਸਿਖਾਂ ਸਰਬ ਭਖਾਲਸੇ ਅਰਦਾਸ ਕਰੀ ॥ ਸਦੇ ਪ

੧੧੧

ਤਿਸਾਹ ਜੀਉ ਛਾਵਰਤਾ ਰਾਸਮ ਛਾਇਕੀਏ। ਤੇਰਾ ਪੰਥ ਸੁਨੈ ਗੰਗਲ ॥
 ਤੁਕੀ ਕਥਾ ਕੈ ਸੋਧੈ ਏਹੀ ਤਾਂਵਾ ਕਸੀ ਮੁਖਵਾ ਕਪਾਤਿ ਸਾਹੀਦਸ ॥੧॥
 ਕਹਿਆ। ਲਾਖ ਰਾਗ ਕਲ ਜੁਗਤ ਲੈ ਬਤੀਸ ਹੀਸ ਮੂਲਾ। ਜਾ ਕਲਿ ਮੈ
 ਸਾਪੁ ਅਪਕਾਮਿ ਤੈ ਜੁਗਨ ਕਾ ਸੂਲਾ। ਸੁਨੀਓ ਫਿਰਤੁ ਸੰਪਤਾ ਗੁਪਤ
 ਬਸਾ ਸਰਿਖਵਾ ਕਾ। ਕੁਛ ਅਨਭਵ ਫਿਰਕੈ ਗਾਗੁ ਜਾਨ ਕਮੁਖਵਾ
 ਕਾ। ਲਾਗ ਬਰਨਦੇਇ ਲਾਖਤੁ ਏਕ ਲਾਖ ਅਸਮਾ। ਆਪੇ ਕਾਦੇਇ ਸ
 ਤ੍ਰੀਪਾਦ ਪਾਪਏਹ ਸਰਮਾ। ਦੇਇ ਸਹੀਸ ਬਾਲ ਕਰਕੈ ਦੁਇਕ ਦੈ ਮਿਲਮੂ
 ਜਾ। ਦਸਹ ਜਾਗੇ ਲੋਕੈ ਪਾਰਗਲੇ ਛੁਇ ਪੂਜਾ। ਆਗੇ ਰਹੈ ਸੋਭੇਗਾ
 ਭੁਬਕ ਲਿਖੈ ਕਲਿ ਕੀ ਹੋਇ। ਵਰਨ ਅਸਮਕੈ ਛੇ ਰਿਝਿਤੁ ਪਾਖੰਡੀ ॥

ਰਸੋਇ। ਕਲਦਰਸਨ ਕੇ ਕਾਰੋਭਿਠ ਪਾਤਿਕਿ ਵਰਖਾ ਨਗਰਦੂਰ
 ਹੋਇ ਵੇਖੀਏ ਤਬ ਦਰਸਾਵੈ ਮਰਖਾ। ਨਗਨ ਸਿਸਨ ਬਾਤਲ ਦੁਪੁਕਰ
 ਮੈਭੁਜਨ ਖਾਇ। ਨੀਲ ਦਸਨ ਬਲੈ ਹਸੈ ਦੇਖੈ ਬਲੈ ਨਾਹਿ। ੬॥ ਦਰ
 ਸਨ ਤੇ ਪਾਤਕ ਗਏ ਮਿਲੀ ਸੀਕ ਬਸਵੇਹ। ਜੋ ਬਲੈ ਸੇਵਾ ਕਉ ਠਹਿਤ
 ਵਤ ਪੂਰਨ ਲੇਹ। ੭॥ ਏਕੁ ਜਗਾ ਰਮਾਂਗ ਪਮਪ੍ਰਕੋਰ ਵੇਭੋ ਗੈਰਾਜਾ। ਮਾਂ
 ਗਪ ਮੰਤ੍ਰੀ ਮਾਰਿ ਕੈ ਨਹੀ ਲੇਹ ਸਮਾਜਾ। ੮॥ ਪੰਦ੍ਰਸੈ ਬੀਤੇ ਜਯੈ ਨੇਦ ਭੂਪ
 ਹੁਇ ਭੂਮਾ। ਸੂਦ੍ਰ ਕਰੈ ਗਾਵਰਨ ਕੋ ਪਰਸਰਾਮ ਸਮਝੁ ਮਾ। ੯॥ ਰਾਜ ਪੁਤ
 ਦਾਸੀ ਸੁਵਨ ਰਾਜ ਪੁਸਤਤਿ ਪਾਂਚਾ। ਪਾਂਚ ਸੇਪਨ ਭੁਗੋਇ ਸੈਰਜ ਕੇ
 ਰਾਮਾਚ। ੧੦॥ ਪਾਂਚ ਸੇਪਨ ਸੈਰਜੀ ਸੈਰਜ ਸਾਵੇ ਤੀਨ। ਤੂਰਜ ਸਾਤ ਸੇ

੧੧੨

ਮੁਗਲਸਤੋਹਿਪਠਾਣਮੀਨ॥੧੧॥ਪਉਨੇਬੇਦਪਰਨਾਸਕਰਿਠਿਰ
 ਹੋਏਮੁਗਲਨਰਾਜਾ॥ਪਉਨੇਛਿਅਸੋਤੋਗਤੋਹੋਤੋਰਕੀਖਾਜਾ॥੧੨॥
 ਤਿਸਢਾਰਾਗਯਾਰਪਢੀਵਰਸਬੀਤੇਉਪਜੈਰੰਗਾ॥ਮਹੀਮੁਗਲਾਠਿ
 ਰਚਿਦੇਹੁਇਪਾਂਡਸੋਸੁਖਸਿਗਾ॥੧੩॥ਉਠਾਭੂਝੀਮੁਲਸਿਉਕਾਲੀਹੋ
 ਇਕਿਪਾਲਾ॥ਭੁਰਕਮਹਿਮਦਤੁਰਕਿਘਰਦਿਨਦਿਨਮਾਰੇਸਾਲਾ॥੧੪॥
 ਗੰਗਾਜਾਲਗਪਰਪਰਤਾਲਗਭੁਰਕਸਿਬੀਜਾ॥ਇਹੀਸਾਲਮੈਮੋਨ
 ਨਿਪਉਗੈਗਯਾਭੁਵੀਜਾ॥੧੫॥ਸੈਪਾਲੀਕਾਰਾਜਸੁਰਕਿਰਣਾਕਾਏ
 ਗੁਰਬਾ॥ਮੋਨਗੋਰਲਮੇਲਕਰਹੋਇਠਿਰਜੀਝੰਗੁ॥੧੬॥ਵਿਦੁਮਹ
 ਇਨਅਠਦਸਸਤੁਧੀਤੇਜਥਸਿਖਾਵਿਸਤਾਰਬੀਤੇਜੁਭਿਧਅਸ

ਵਾਟਸਦੁਰਭਿਖਾ ॥ ੧੭ ॥ ਤੇਜਸੋਸੀਆਸਤਪਰਦਪਚਰੇਲਸ
 ਰੂਗਮਗਦੁਰਭਿਖੋਇਨਾਸਤਿਪਕੁਲੇਠਿਰੇਗੀਦੁਗ ॥ ੧੮ ॥
 ਪਰਿਪਰਿਓਠਿਉਦੇਗਜਬਉਤੀਸੇਕੇਸਾਲਮਾਗਹੁੰਡੀਕ
 ਰੇਗੇਤਏਖਾਲਸਾਚਲ ॥ ੧੯ ॥ ਉਦੇਸਿਪਤਨਗੁਭੂਤਿਤਜਗੇ
 ਟੀਪਸਮਟੀਪਾਈਸਮੁਸਾਇਕਲਕਪੀਸਦਿਖਾਵੈਦੀਪ
 ੨੦ ॥ ਪਰਿਪਰਿਓਠਿਯਰੇਪਰਿਪਰਿਦੁਸੈਪਰਿਪਰਿਓਵੈਨਾਗ ॥
 ਪਰਿਪਰਿਪੂਜਾਪਰਿਪਰਿਪਰਿਪਰਿਪਰਿਪਰਿਪਰਿਓਇਨਚਸ
 ਗ ॥ ੨੧ ॥ ਮਲੇਛੁਦਵੈਤਿਸਤਪਰੇਤੀਨਸੇਬੀਤੇਬਰਖਾਸਾਗ
 ਰੁਹੀਨਾਗਰਨੀਬਿਭੇਸਹਿਸਚਰਖ ॥ ੨੨ ॥ ਮਗਮਲੇਛੁਠਿ

੧੧੬

ਰਹੇ ਸਭੀ ਮਿਲੇ ਫੁਧੇ ਗਾਏ ਇਕੋ ਰਕੀ ਰਾਜ ਬਲ ਧੀ ਤੇ ਕਲੂ
 ਅਇਤਾਰਾ ॥ ੨੨ ॥ ਸ੍ਰਗ ਅਠ ਭੀ ਕਲੂ ਗਤਿ ਹਰ ਕਲ ਕੀ
 ਅਵਤਾਰਾ ॥ ਤੁਹਿ ਦਿਨ ਹਮ ਬੀ ਆਵ ਸੀ ਹੋਇ ਅਸ ਅਸਦਾਰਾ ॥
 ੨੪ ॥ ਮਰਦਾ ਮਰਦਾ ਮਾਰ ਮਾਰਿ ਗਲ ਦਾ ਗਲ ਗਲ ਸੀ ਤਾ ॥ ਸ
 ਰਬ ਖਾਲਸਾ ਤਿ ਆਗਤ ਨ ਤਾਂ ਲਗਾ ਸੀ ਦਿਨ ਹੀ ਤਿ ॥ ੨੫ ॥ ਕ
 ਲਨ ਗਰਨਿ ਹੋ ਕਲ ਕ ਅਬ ਫਿਰ ਜਾਵੈ ਕਰ ਚੈ ਨਾ ॥ ਯਾ ਬਿਪ ਬੀ
 ਤੇ ਖਾਲਸਾ ਮਾਇਆ ਸੁਪਨਾ ਸੈ ਨਾ ॥ ੨੬ ॥ ਰਾਮ ਦਾ ਜ ਕੁਲ ਰਾਮ
 ਕੋ ਰਗੁਰੂ ਉਕਤੀ ਕਹਿ ਦੁਪਾ ॥ ਕਹਿ ਤੈਲ ਗੀਸ ਮਾਪ ਪਦ ਲਈ ਮੁ
 ਕਤ ਰਸੁ ਰੂਪਾ ॥ ੨੭ ॥ ਪਦੈ ਸੁਨੈ ਕਲ ਵਰਤੁ ਰਾ ਕਲ ਜੁਗਤ ਯ

ਵਾਸਾ ਪਾਪ ਭਗੋ ਭਗਤੀ ਕਰੈ ਪੈਨ ਸਿਖ ਕੀ ਆਸਾ ॥ ੨੮ ॥ ਜਾ
 ਖੀ ਪੁਰੀ ਹੋਈ ॥ ਬੋਲੇ ਵਾਹੁ ਭੁਜੀ ॥ ੬੧ ॥ ਏਕ ਬਾਰ ਸੀਰ
 ਰੁਜੀ ਬੈਠੈ ਅਚਲ ਸਮਾਪਾ ॥ ਤਬੈ ਖਾਲ ਸੋ ਸੋ ਕਰ ਕਲ ਮੈ ਮਮਦਿ
 ਨੁ ਬਾਪਾ ॥ ੧ ॥ ਜੁਗ ਜੁਗ ਮੈ ਗਮ ਅਵਤਰੈ ਅਪਨੇ ਭਗਤ ਨ ਕਾਜਾ
 ਚਗੀ ਰਹੈ ਸੋ ਖਾਲ ਸੋ ਸੋ ਮੇਰਾ ਸਿਰ ਤਾਜਾ ॥ ੨ ॥ ਸਿਖ ਨ ਪੂਛਾ ਪੈਸ
 ਸੋ ਗਤੀ ਕਿੰ ਬਿਰਤੀ ਤਾ ॥ ਕਿਸ ਕੋ ਦੇ ਨਾ ਕਿ ਮਰੈ ਕੈ ਸੇਵਰ ਤੈ ਸੀਤਾ ॥ ੩ ॥
 ਬੁਝੁ ਕਰੈ ਸੁਨ ਖਾਲ ਸਾ ਕੇ ਸਪਾਹਿਲੀ ਮੁਕਤਾ ॥ ਕੈ ਖੰਡਾ ਪਾਹਿਲ
 ਭੁਲੀ ਕੈ ਚਰਨ ਨ ਕੀ ਜੁਗਤਿ ॥ ੪ ॥ ਪਰੈ ਕੇ ਸਪਾਹਿਲ ਬਿਨ ਭੇਖੀ
 ਮੂੜਾ ਸਿਖਾ ਮੇਰਾ ਦਰਸਨ ਨਾਹਿ ਤਿਸ ਪਾਪੀ ਤਿ ਅਗੇ ਭਿਖਾ ॥ ੫ ॥ ਏ

ਕਮਜਬਰਾਨਾਭਲਾਏਮੈਰਾਏਨਕੇਇ। ਮੇਰਾਸਿਖਕਰਾਇਕੇਕੁਰ
 ਮੇਪਾਪੀਸੋਇ॥ ੬॥ ਭੀਨਪਕਾਰਮਮਸਿਖਕੇਸਰਜੀਚਰਨੀਖੰਡ
 ॥ ਯਾਤੇਕੈਸੀਯੋਇਸਿਖਤੀਨੋਕਰੇਵਿਧੂ॥ ੭॥ ਏਕਸੁਕੇਸੀਜਾਨੀ
 ਏਵਜਾਕਰੋਓਕੇਸਾ। ਵਿਕੇਸੀਮੁੰਡੀਸਿਗਤੀਗੁਰਕੇਪਿਆਰੇਤੋਸ
 ੮॥ ਗਿਤਉਪਦੇਸਗੁਰੁਕਾ। ਤੋਪਈ ॥ ਮੇਰਾਸੋਜੋਰਾਤਰਾ
 ਵੈ। ਪਹਰਗਤਿਇਸਨਾਨਕਰਾਵੈ। ਬਾਣੀਗੁਰਕੀਅਵਰਾਪ
 ਠਾ। ਪਛੇਗੁਰਮੁਖੀਤਿਆਗੇਠਾਟਾ। ੯॥ ਬੇਦਸਾਸਤਗੁਰਵਾਕੇ
 ਧਾਰੇ। ਅਵਰਵਿਆਪਸਮਸਰਗੀਟਾਏ। ਆਰਬੀਪਾਰਸੀਅ
 ਖਰਾਪਛੇ। ਮੇਰਾਸਿਖਨੋਕਰੀਕਹੁਕਰੈ॥ ੧੦॥ ਤੁਰਕਕੇਮਾਥਾਕਛੂ

ਨਵੁਕਾਇ। ਤੁਰਕ ਸੀਗ ਬੈਠੇ ਨੀਖਾਇ। ਲੋਭੀ ਠਹਰੇ ਨਾਯੀਭੀ।
 ਸਿਖ ਪਾਤੀ ਕਰੇ ਨੀਤ। ੧੧। ਭਾਰ ਬਰਨ ਸੀਗ ਬਰਤੇ ਐਸੇ।
 ਸੁਨੇ ਸਿਖ ਮਮ ਬਰਨ ਪੈਐ ਸੇ। ਬਾਮਨ ਬਰਨ ਪਾਹਲੀ ਹੋਵੈ। ਅ
 ਬਦਾਸ ਹਜੀ ਸਿਖੀ ਹੋਵੈ। ੧੨। ਮੇਰ ਸਿਖ ਆਨ ਸਭੁ ਤਿਆਰੈ।
 ਮੇਰ ਸੇਇ ਜੁ ਮੁਖਿ ਨ ਲਾਗੈ। ੧੩। ਸਰਵਰੀ ਸਕਤੀ ਬਾਮਨ
 ਤਿਆਗ। ਆਤਮਾ ਟੀਕੇ ਮੁਖਿ ਨ ਲਾਗ। ਬਾਮਨ ਸਿਖ ਕੀਨੀ
 ਵਿਆਕਰੈ। ਤਿਸ ਪਾਪੀ ਕਉ ਦੇਇ ਰੁਮੈ। ੧੪। ਪੰਥੁ ਪਰਿ
 ਲਕਰੇ ਨੀਪੰਥ। ਸੰਪਤ ਰਨ ਰੇਤੁ ਰੁਗਾਵੈ ਅੰਥ। ਦੇਇ ਪੁਸਾਰੀ ਪ
 ਨ ਸਬ ਦੇਇ। ਅਵਰ ਮਜ ਬਕੇ ਸਿਖ ਨ ਦੇਇ। ੧੫। ਜੇ ਕੋਈ

ਮੇਰਾ ਨੀਸਿਖਾ ॥ ਤਿਸ ਬਾਮਨ ਕੇ ਦੇਇਨ ਭਿਖਾ ॥ ਅਰਥਾ ਬਾਮਨ ਮੇਰਾ ॥
 ਪੰਥਾ ॥ ਚਰਨ ਪਾਇਲੀ ॥ ਮੁਹਿ ਸੇਰੰਗ ॥ ੧੬ ॥ ਬਾਮਨ ਕੇ ਸਾਥਿ ਨ ਪਾਇ
 ਲਾ ਪਾਗੇ ॥ ਪਾਖੰਡੀ ਕਿੰਦੂਰ ਨਿਵਾਰੇ ॥ ਏਹਾ ॥ ਮੇਰੇ ਸਿਖ ਨ ਭੁਖ ਪਰਵੰ
 ਨ ਲੂਟੇ ਨੇਯੇਤਾ ॥ ਪਰੇ ਕੇ ਸਾਥਿ ਪੀਧਤ ਜਕ ਪਟੀ ਪਾਪੀ ਕੇਤਾ ॥ ੧੭
 ਬਿਪਦ ਚਨ ਚਿਤ ਮਥਯਾ ਤੀਨ ਦੇਵ ਕੇ ਰੂਪਾ ॥ ਪਲਟੈ ਮਜਬ ਪੀਰਨ
 ਜੁਝੈ ਸੋ ਪਾਪੀ ਪਰੇ ਰੂਪਾ ॥ ੧੮ ॥ ਪਿਥ ਮੇਰਿਖ ਸਮਾਨੈ ਜਟਾ ਜੂਟਵ ॥
 ਵਿਛਾਰਾ ॥ ਅਰਪਵਾਰ ਪੁਨ ਪਾਇਲੀ ਚਰਨੀ ਪੇਮੀ ਸਾਰਿ ॥ ੧੯ ॥
 ਭੁਖ ਕੇ ਸਪਰ ਅਨਾ ਸਿਖ ਪੁਜਤ ਤੁਛ ਨ ਦੇਵਾ ॥ ਤੁਹੰ ਹਿਨ ਪਾਂਤੀ ਹੀ
 ਜੀਏ ਮੇਰਾ ਸਿਖ ਸੁਸੇਵਾ ॥ ੨੦ ॥ ਕੇਸਾ ਪਾਹੀ ਭੁਖੀ ਆਜੀ ਵਨ ਦੇ

ਤਿਨਕਾਜਾ ਪਰੇਕੇਸਦੇਬੁਲਸਮਈਆਦਾਨਤਿਸਬਾਦਾ॥੨੧॥
 ਏਪਈ॥ ਮੇਰਾਸਿਖਸੀਤਲਾਮਾਨੈ॥ ਭੁਖੀਕੇਜੇਦੇਵੈਦਾਨੈ॥
 ਜਾਂਕਾਂਕਾਖਾਵੈਪਸਾਇ॥ ਮੇਰੇਸਿਖਨਾਮਾਦਿਜੁਗਾਦਿ॥੨੨॥
 ਬਿਨਬੁਝੈਦੇਵਨਕੇਜਜੈ॥ ਮੈਛੋਰੁਸੇਸਿਖਮਮਤਜੈ॥ ਮੇਰਾਸਿ
 ਖਜੁਤੀਰਖਯਾਵੈ॥ ਅਥਿਤਕੇਦੇਇਕੋਭੁਗਭੁਗਾਵੈ॥੨੩॥
 ਜੇਦੇਵੈਦਾਨਪਰਬਕੇਮਾਨਾ॥ ਗੁਰਦਿਸਵਾਸੀਗੁਰਅਸਥਾਂਨਾਵੈ
 ਪੈਨਾਤੀਤੀਰਖਕੇਪਾਂਢੈ॥ ਕਰੈਭੁਖਬਨਾਵੈਆਂਢੈ॥੨੪॥ ਏਵੈ
 ਇਕਾਂਤਪੀਤਜਨਦੂਰਾ॥ ਮਮਦਿਭਾਰਸੇਨਿਰਭਰਪੂਰਾ॥ ਸਿਖਭੁ
 ਗਾਵੈਮੇਰਾਸਿਖਾ॥ ਕੇਸਭੁਖਨਾਮੇਰਾਬਿਖਾ॥੨੫॥ ਏਹਾ॥ ਕੇ

੧੨੨

ਸਵਾਂਨ ਬਿਨ ਕੇ ਸਹਇ ਮੇਰੇ ਹੋਇ ਨਿਸੰਗਾ ॥ ਬਾਮਦ ਸੇਈ ਬਜਾਸ
 ਮਦੇ ਵੈਦਾਨ ਉਮੰਗਾ ॥ ੨੬ ॥ ਕੀਤਿ ਆਦੇ ਵੈਸਿਖ ਕੇ ਲੇਵੈ ਨਹਿ
 ਕਛੁਟਾਂਮਾ ॥ ਮੇਰੇ ਸੇਈ ਸਿਖ ਹੈ ਪਹੁਚੈ ਮੇਰੇ ਪਾਂਮਾ ॥ ੨੭ ॥ ਪੀਰ
 ਸਰਵਰਸੀ ਤਲਾਜੇ ਗੀਭੂਤ ਨ ਸੇਵਾ ॥ ਗੁਰ ਸੇਵੈ ਸਭ ਕਾ ਜਮੈ ਪ
 ਹੁਚੈ ਸਮਦਰ ਤੇਇ ॥ ੨੮ ॥ ਆਨੰਦ ਜਪੁ ਤਿਤੀ ਪੜੈ ਬੇਨਾਸਾਰ
 ਸਿਖਾ ॥ ਰਹਰਾਸ ਆਰਤੀ ਸਬਦ ਪੁਨਕੀਰਤਨ ਸੁਨੈ ਸੁਭਿਖਾ ॥
 ੨੯ ॥ ਸਿਖ ਸਿਖ ਦੀ ਮਿਲ ਬੈਰ ਬਛਾਕੈ ਅਪਾਰਾ ॥ ਕੁਜਰ
 ਸਿਖ ਵੈ ਪੁਤ੍ਰ ਕੋ ਨਿਤ ਕੁਜ ਬਾਰਿ ਬਾਰਾ ॥ ੩੦ ॥ ਖੜੀ ਸਿਖ ਪੁਨ
 ਵੈ ਸਹੋਇ ਸਾਧਿ ਤਰਕੇ ਜਾਨਾ ॥ ਕਰੈ ਕਰਾਵੈ ਵਿਪਸਿਖ ਆ

ਨਨਪਿਪਸਮਾਂਨ। ੨੧। ਏਇਕਦਾਂਤਜੋਸਿਖਮਮਗਾਹਿਕ
 ਜਾਵੈਨਰਕ। ਅਪਨੇਭਲੇਤੁਕੋਬੁਧਤਾਹੀਤੇਕਰਫਰਕ।
 ੨੨। ਗੁਰੂਭਰੇਸਾਅਸਗੁਰਨਕੋਈਲੋਕਪੁਲੋਕ। ਸਦਾ
 ਸਨਾਨੀਗਿਆਨੁਪਿਆਨੁਸਿਖਰੀਤਿਬਿਨਸੇਕ। ੨੩। ਪ੍ਰ
 ਨਾਹੀਰਮਭਾਜੋਈਪੜੈਪਾਰਸੀਜੀਵ। ਨਾਮੈਭਾਂਕਾਨਾਹਿਮ
 ਸਿਖਨਜਲਤਿਸਪੀਵ। ੨੪। ਪਾਰਸੀਜਾਕੇਪਰਪੜੈਤੁ
 ਕਾਨਹੀਵਿਸਾਗ। ਤਾਕਾਫੂਹਿਆਨਖਾਈਏਤਹਾਂਪਰਮਕ
 ਰਾਗ। ੨੫। ਸਾਪਕਰਾਈਬਿਆਪਨਮੇਰਾਸਿਖਇਜਿਖ
 ਇ। ਸੋਭੇਖੀਪਾਪੀਅਪਿਕਤਿਬਅਨਦੇਵੈਤਾਗ। ੨੬।

੧੨੩

॥ ਗ੍ਰਿਪੁ ਜਾਪੁ ਨ ਗਾਇਤੀ ਦੇ ਬਦਾ ਮਲੈ ਵਿਖਾ ਗ੍ਰਹਣ ਦਾ ਨਛ
 ਇਆਪ ਜੁਖ ਵਤ ਨ ਰਕੀ ਖਿਪਾ ॥ ੨੭ ॥ ਗ੍ਰਹਣ ਵੇਲੇ ਪੁਜਾ ਜਪੈ
 ਤੇ ਮਰਪਈ ਸੰਨਾਨ ॥ ੨੮ ॥ ਛੁਟੈ ਗ੍ਰਹਣ ਦੇ ਵਾਨ ਮਮਿ ਖਡੂ ਲਈ
 ਜਾਨਾ ॥ ੨੯ ॥ ਦਾਨ ਲੈ ਇਜੁ ਗ੍ਰਹਣ ਮੈ ਆਤਮ ਪਾਤੀ ਮੁਕਾ ਮੇ
 ਰ ਸਿਖ ਤਿਸ ਮੁਕੁ ਦਿਜੁ ਗੇ ਰੈ ਕੂਪ ਨ ਬਾਨਾ ॥ ੩੦ ॥ ਦਾਨ ਪਤ ਗ੍ਰ
 ਨਿਰਪਨਾ ਲੈ ਇਕੁ ਲੀਨੀ ਜੋਇ ॥ ਜਮ ਮਲੇ ਛੁਟਾਇ ਵਿਪਤਾ ਤਾਂ
 ਸੂਰਗ ਜਗੇਇ ॥ ੩੧ ॥ ਕੰਨ ਜਾਪਨ ਦਿਜੁ ਗ੍ਰਹਣ ਪਨ ਦੇ ਵਪੁ ਜ
 ਜੋਖਾਇ ॥ ਈਹ ਤਿਐ ਆਗੇ ਤਾਹਿ ਕੋ ਸੇ ਸਿਖ ਪਾਂ ਮਮ ਜਾਇ ॥
 ੩੨ ॥ ਮੇਰਾ ਸਿਖ ਰੀਝੀ ਆਪੁ ਜਪਾਇ ਅਰਦਾਸ ॥ ਲਿਖਖਵੈ

१३४
 वृथावृथालमेव न गमिष्ये ॥ ४२ ॥ विष्णुपालममैवेलेति
 दंता। तुरकपिदकीरपैताना। विपपडिगगीद्वैतमे
 रा। मेमेराउडिसकासीग। ४३ ॥ मसइपारकेधाडीऐरि
 उहइतकीरिता। विपमैतेपीद्वानकुलपादैबुजैसुमीउ
 ४४ ॥ विष्णुपिआरनाममद्वगपिआरनागि। रउतपि
 आरिमेजिरेमिदकीपआराआगि। ४५ ॥ रगतीसडिग
 रमिषकीकगीजुगिउडिउलाहि। पत्तैसुनैबुगडीलपैमु
 कडिगुवृपविजाहि। ४६ ॥ जाधीपुगीऐ। विसेद
 उगुवृ ॥ ४७ ॥ हेकवारसीमडिगुवृवैठेअपतेडाहि।

ਕਥਾ ਕੁਈ ਤਾਂ ਪਾਂਡੁ ਦਾ ਪੰਡਿਤ ਭਾਰਤ ਅਇ। ੧॥ ਤਾਂ ਪੀਛੈ ਰ
 ਚ ਥਾ ਕੁਈ ਮਰਾਨ ਆਵੈ ਕੋਇ। ਕਿ ਆ ਜਾਨੈ ਕਿ ਆਹੋ ਇਤੁ
 ਚੈ ਵਾਨਾ ਹੋਇ। ੨॥ ਤਬ ਬਲੈ ਨੇ ਦਲਾਲ ਜੀ ਕਰਨੀ ਕਮਲ ਜ
 ਮਾਲਾ। ਸਿਖ ਸਿਦਕ ਗੁਰਮੁਖ ਬਡੇ ਤਿਨ ਕੋ ਭੁਲੇ ਹਵਾਲਾ। ੩॥ ਸੈ
 ਨਾਪਤਿ ਕਵਤਾ ਕੋ ਚੁਰਦਰਸਨ ਤੇ ਪਾਰ। ਕਰੈ ਛੁਲੀ ਵਾ ਬੁਰੀ
 ਨਿਤ ਸਤਿਗੁਰ ਲੇਇ ਸਵਾਰ। ੪॥ ਉਦੇਗ ਇਕ ਵਇਦਿ ਕੋ
 ਜੈ ਸੀ ਕਾਂਧੂ ਪਾਲਾ। ਤੈਸਾ ਫਲ ਦੂਮ ਹੋਇ ਗਾ ਜੈ ਸਾ ਬੀਜ ਧਿਸ
 ਲਾ। ੫॥ ਰਾਵਲ ਬਲੈ ਜੀ ਵੈ ਕੋਈ ਸਰ ਅੰਸ ਨਿਗਾ। ਨਹੀ ਵੇਡੁ
 ਅਪਨੀ ਸੁਰਤ ਬਿਚਰੈ ਲੋਕੁ ਪਸਾਰ। ੬॥ ਅਲੁ ਬਲੈ ਵੇਹ ਜਗ

ਪੰਚਤਤੁਟਜਾਗਿ॥ ਬੁਧਪਦੁਤਕਅਗਿਜਨਚੇਤਨਅਧ
 ਅਗਿ॥ ੭॥ ਅਪੁਬੈਲੈਸੇਜਹੀਫੇਤਨਪਰਮਜਰੂਪਾਨਮਾਰੈਮ
 ਰਤਾਨਹੀਦੁਜਾਕੈਨਅਨੁਪਾ॥ ੮॥ ਅਗਨਅਗਨਜਿਮਸੀ
 ਤਸੀਤੀਪਤੀਪਤਪਾਨੀਵਾਰਾਭ੍ਰਮਗਾਰਦੇਬੇਕਦਨਦੁਜਾਕ
 ਗੰਦਿਢਾਗ॥ ੯॥ ਏਟਾਰੇਦਫਕੋਰਜਿਉਬਾਲਮਾਹਿਕੀਰੀ
 ਤਾਤਿਉਗਤਈਸਰਜੀਵਕੀਜਾਇਪਾਦੀਮੀਤਾ॥ ੧੦॥
 ਬਲੁਬਿਸਨਟੁਕੀਰਕੀਬੋਲੀਜੁਨੈਨਕੇਇਤਿਉਟੀਸਰਅ
 ਰਜੀਵਕੀਦੁਬਿਧਾਜੀਅਮੈਹੋਇ॥ ੧੧॥ ਲਖਾਲਖਮਦੇਬੇ
 ਲਾਜਿਸੇਈਮਰਤਾਭਾਗਾਹਸਤੇਲਕੇਲੋਗਸਭਪਾਪਪੁਨਹਿ

੧੩੫

ਉਧਾਰ। ੧੩। ਈਸਰਦਾਸਕਹਿਸੁਨੇਜਾਪਤੀਨਕਾਲਇਹਨਹਿ
 । ਜੇਈਸੈਸੋਅਗਤਾਜਾਮੈਸੀਜਾਨਹਿ। ੧੪। ਸੁਖੀਆਸੁਪਨੇ
 ਏਕਨਰਕਲਪੈਰੂਪਅਨੇਕਾ। ਤੈਸੇਈਸਰਦਿਤਤੇਉਪਜੈਨਿ
 ਪਜਬਬੇਕ। ੧੫। ਪਰਮਸਿੰਘਜਿਪਰਮਪੈਅਪਨੇਇਸਦਪ
 ਧਾਨ। ਆਨਪਰਮਸਰਗਲੇਨਿਛਲਯਮੈਬੇਦਪਸਾਨ। ੧੬।
 ਤਿਆਗਮੂਲਯੋਪਿਆਨਸਿੰਘਵਿਖੈਭੋਗਤੇਦੂਰ। ਪਿਆਨ
 ਪਰੇਇਹਪਰਮਪਨੁਸਤਿਗੁਰਪਗਕੀਧੁਰ। ੧੭। ਮਾਲਾਸਤਿ
 ਗੁਰਜਪਕੀਮਾਲਾਸਿੰਘਕੀਜਾਨ। ਜਾਤੇਕੋਅਤਿਆਸ
 ਕੈਢਹੁਵਰਗਕੇਸਾਨ। ੧੮। ਸੁਨਸੇਬਾਦਏਹਸਰਗਲਕੇਸਤਿਗੁ

ਰਉਢਰੇਵਾਕਾ ਅਨਾਦਸਾਪਨੇਗਕੇਸਮਤੁਪਿਆਨਇਕ ॥ ੧੮ ॥ ਤੀਨਪਰਖਪਰਿਬੇਦਵਾਕਏਬੇਨਹਿਅਪਿਕ ॥
 ਰਾਮੁਕਤਮੁਖੀਵਿਖਜਕੋਪਾਂਮਰਦੋਥਾਪਾਰਾ ॥ ੧੯ ॥ ਨਿਜ
 ਸਰੂਪਕੇਸਮਤਕੈਮੁਕਤੀਛੁਟਕਾਅੰਨਾਮੈਕੋਕੇਸੀਸਾਰਹਿ
 ਹਮਮੁਖੇਜਨਬਾਨਾ ॥ ੨੦ ॥ ਵਿਖਯੀਬਿਪਸਭਬੇਦਕਰਤਿ
 ਆਗੇਸਗਲਨਿਖੇਪਾਵਿਖੈਭੇਗਥਾਛਾਅਪਿਕਸਮਤੁਤਿ
 ਸੁਨਕਰਕੁਦਾ ॥ ੨੧ ॥ ਵਿਖੈਭੇਗਨਹਿਤਜਸਕੈਵਿਪਕਰਤਿ
 ਅਲਸਾਇਨਹਿਤਿਪਸਨਾਕਾਮਬਿਨਪਾਂਮਰਪੁਰਵਿਗਾਇ
 ੨੨ ॥ ਲਗੈਜਾਪਿਕੋਭੁਵਨਾਸੁਵੈਸਰਲਾਅਜਗਹਿਅੰਨ

੧੨੬

ਸਮਝਿਆਪਾਲਖਾਭੇਟਾਗੁਰੂਸਮਾਜ॥੨੨॥ਜੈਸੀਜੈਸੀਵ
 ਸਨਾਤੈਸਾਹਿਤਤਰੰਗ॥ਜਾਤੈਸਗਲੇਸੁਖੀਹੈਦਿਖਸੁਖਮੁਕੇ
 ਰੰਗ॥੨੩॥ਪੁਰੇਗੁਰਤੇਪੁਰੇਪੁਰਨਪਟੇਨਅੰਗ॥ਮੁਕਤਿਜੁ
 ਗਤਿਬਪੁਰੀਕਹਾਂਐਸਾਗੁਜ਼ਾਰੰਗ॥੨੪॥ਪਵਨਤਤੁਸਤੁ
 ਭਿਨਜਬਮਰਨਾਕਹਤੇਮੂੜਾ॥ਫਿਰਸੀਯੋਗੀਸੁਪਨਜਿਮਗਝੀ
 ਵਾਸਨਾਭੁੜਾ॥੨੫॥ਵਾਸਨਾਪੁਜਸੋਨਨਸੋਹੇਇਅਭੁਜਾਸਹਿ
 ਭਾਗ॥ਇਸਤੇਕਟੀਏਜਨਮਮਰਨਐਰਹਿਪਾਵਨਸਾਰਾ॥੨੬॥
 ਸਤੁਇਪਾਵਸਮਦਮਚਰਜਯੋਯਜਗਤਪਦਾਂ॥ਸਤੁਸੰਗ
 ਤਿਥਿਨਵਿਛਲਹੈਬਾਵਸੁਵਨਸਮਮਾਨ॥੨੭॥ ਯੇਯ ॥

ਪਤਿਕੇਕਾਰਨਵਿਆਹਚਿਤਿਨਬਹੁਤਾਸੁਸਾਜਜਨੇਤਮੰਗ
 ਈ। ਵੇਦਕਪੁਜਨਬੰਧਸੁਬੰਧਨਬਿਪਦਾਨਸੁਪੰਡਤਿਲੀਓਬੁਲਾ
 ਈ। ਸਿੰਗਤਜੈਸੁਰੁਕੁਮਤਿਗਾਵਤਿਮੰਗਲਚੀਤਿਸੁਵਾਂਦਨ
 ਛਾਈ। ਤੈਸੇਈਸਾਪਨਆਤਮਕਾਰਨਨਾਹਿਲਖੋਤਿਨਕੋਨ
 ਸਗਈ॥੨੬॥ ਦੇਹਰ॥ ਭੁਲੇਯਨਮਭੁਲਕੁਲਨਗਰਭੁਲੇ
 ਗੁਟੀਸੇਕਥਾਸਮਵਿਆਪਜਗੁਜਾਲਬਢਦੇਕਸੇਕੁਲਖ
 ਬ॥੨੭॥ ਬ੍ਰਹਮਚਰਜਾਂਨਢਰਚਾਸਦਾਪੋਤਨਿਕਦਗੁਰਦਿਆ
 ਲਾਜੁਨੈਸਿਖਦਿਨ੍ਹਾਪਿਆਨਜੁਤਭੁਵਭੁਯਮਿਦੈਸਮਾਲ॥
 ੨੮॥ ਸਾਖੀਪੁਰੀਯੋਈ॥ ਬੋਲੇਵਾਗੁਰੂਜੀ॥ ੬੭॥ ਏ

939

ਕਬੇਰਸੀਗੁਰੂਜੀਪਰਮਪਰੀਛਿਆਏਤਾ। ਕਰਚੰਨਗਨਿਵਤਾ
 ਟੀਅਭੋਜਨੁਕਰਸੀਕੇਤਾ। ੧॥ ਐਸੇਕਹਿਚਿਸੁਨਾਇਕੇਮਾਸਖ ॥
 ਇਦਿਜੋਜੇਇ। ਸਰਠੀਏਕਵਛੁਟਾਤਿਸੈਐਸੇਕਹਿਚਿਸੋਜੇਇ
 ॥ ਪੀਰਖੰਬੁਕਾਭੋਗਤਾਏਕਰੁਪਈਆਤਾਂਗਿ। ਜਬਖਾਇਤੁ
 ਕੇਬਹੁਲੋਕੁਕਰਿਮਾਸਅਗਾਰੀਆਇ॥ ੨॥ ਪੀਰਅਗਾਰੀਮੁ
 ਹਰਕਰਮਾਸਕਰੁਪਈਆਇਕਾ। ਬਝਨਕੀਆਸੀਗੁਰੂਜੀ
 ਏਹਲੋਭੀਪਰਮਨਜਿਕਾ। ੪॥ ਏਹਸਪੁਜਿਨਲੋਭੁਨਪਿਧਰ
 ਮਕਮਾਏਸਤਿ। ਮਾਸਖਾਇਬਿਪਕਰਾਂਸੋਢਿਭਾਲਕਾਮਤਾ।
 ੫॥ ਪੀਛੇਸਤਿਗੁਰਾਇਉਕਰਜੁਨਸਿਖਫਿਤਲਾਇ। ਮੇਰਾਸਿ

ਖਸੁਜਾਨੀਓਮਸਖਾਇਦਿਜਨਾਗਿ॥੬॥ਬਚਨਸੁਨਿਆਸਰੁ
 ਸੰਗਤੀਕਰੀਬੇਨਤੀਏ॥ਜੇਬਿਪਪਾਹਿਲੀਪੁਵੈਤਾਕੀਰਹੀ
 ਕੇ॥੭॥ਬਚਨਪੁਆਤਬਗੁਰੁਕਾਆਲਮਸਿੰਘਸਪੁਤਾ॥੮॥
 ਰਮਛਤੀਪੈਇਕੇਦਿਜਤੇਪੁਆਪਰਹੁਤਾ॥੯॥ਤਾਂਕੀਦਿਜ
 ਤਾਛਤੀਕੀਕਰੈਖਲਗਕੀਸੇਵਾ॥ਨਨਿਵਤਾਨਦਾਨਪੁਜਯੋਦੇਵੇ
 ਤਿਹਦੁਖਤੇਵਾ॥੧੦॥ਜਾਗੇਤੇਮੈਉਤਰਿਓਪਦੀਤਕੀਆਨਾ॥ਮਰ
 ਰਾਮਾਸਕੋਛੇਰਨਾਏਹੀਬਿਪਕੀਆਨਾ॥੧੧॥ਬਾਅਨਪੁਇਕੈਬਿਪ
 ਕਰੈਹਿਸਮਾਸਨਖਾਇ॥ਜੇਖਾਵੈਸੈਲੁਚਾਬਿਪਸਮਛੰਡਾਲਕ
 ਹਨਾਇ॥੧੨॥ਲੋਭਰਾਤਸਮਤਾਜਿਸੈਕਰੈਗਿਆਨਕਾਅੰਗ॥

੧੩੮

॥ ਦੇਵ ਰਿਖੀ ਸੋ ਤੈ ਮੇਰੇ ਬਦਨ ਅਭੰਗ ॥ ੧੩ ॥ ਜੋਗੇ ਜੀ ਜਗਲ
 ਬਸੈ ਬੇਦ ਪਨੈ ਚਿਤ ਲਾਇ ॥ ਚਿਹਿਲਾ ਕਰ ਜੀਵੈ ਮਨ ਸੋ ਬਿਪ
 ਨਗਇ ॥ ੧੪ ॥ ਨਗਰ ਬਾਸ ਕਰ ਪਰਮ ਜੂਤ ਨਿਦਾਈ ਰਖ ਛੋਰ ॥
 ਸੋ ਬਾਹਮਣ ਬਿਪਸੀ ਐ ਸੋ ਜੋ ਮੇਰਾ ॥ ੧੫ ॥ ਸਸਤਨ ਤੇ ਛਤ੍ਰੀ
 ਭੁਇਆਹਟੀ ਤੇ ਧੈਸਾ ॥ ਕਸਬਦਾਰ ਸੁਦਸੀ ਦਿਜ ਕਾਛ ਠਠ
 ਭੇਜ ॥ ੧੬ ॥ ਗਾਇਨ ਤੇ ਨਟ ਬਿਪ ਫੁਲ ਦੂਤ ਤੇ ਮਲੇਛ ॥ ਭੁਖ
 ਅਭੁਖ ਸਮਝੈ ਨਹੀ ਮਧਮਾਸ ਪਰਨਾ ॥ ਸੋ ਰੰਗ ਲਾਤਿ ਹਭਿਆ ॥
 ਕਰਿ ਮੇਰੇ ਸਿਖ ਨਿਗਰਾ ॥ ੧੭ ॥ ਅਪਲੇ ਫਿਲੋ ਭੀ ਬਡਾ ਅਦਰਨ
 ਦੇਖ ਪ੍ਰਚਰਾਇ ॥ ਸੋ ਮੰਜਾਰ ਦਿਜ ਜੀ ਤਿਤਿ ਨਿਦੇਵੈ ਭੁਇ ॥ ੧੮ ॥

॥ पां पां बभन विजगि पन द प द ले वि प जे गु ॥ क म घी धि
 प प प प ग ति ग द ड ड ड ड ड ड ड ॥ १२ ॥ वि प प नै ग वि क
 रु जै गी द उ म उ डि डि आ ग ॥ क रै सु ड ड ड ड ड ड ड ॥
 पा ड सु ड ड ड ड ड ॥ १३ ॥ डे प डी ॥ वि प गे वि के डे क वि अ
 गि ॥ वि प द र न के वि अ गि न वि अ गि ॥ वि अ गि क र डी
 ले वि न दं ॥ आ न दे ड ड ड ड ड ड ड ॥ १४ ॥ वि प क र ड
 ग ॥ वि प क र डे ड ॥ वि प क र ड न न प रै डे ड ॥ डे ज न दं
 क रं न डि आ ग ॥ मे वि प पु ज ड ड ड ड ड ॥ १५ ॥ र ग ड
 न ले ड ड ड ड ड ड ड ॥ ड ड ड ड ड ड ड ड ड ड ड ड ड ड ड ड ड

१३६

ਨਮਾਂਗੈ ਪੜ੍ਹ ਬੇਦ ਪੁਰਾਨਾ ॥ ਦੇਵ ਦਤ ਭੁਗੈ ਸੁਰਗ ਜਾਨਾ ॥ ੨੨ ॥ ਲੇ
 ਵੈ ਦੇਵੈ ਮੋਹਨ ਕਰੈ ॥ ਸਿਰਿ ਜੁ ਸਕ ਲਜਗਤ ਤੇ ਪਰੈ ॥ ਤਿਨ ਕੇ
 ਪਾਇ ਪਰਤ ਮੁਹਿ ਤੇਜਾ ॥ ਦੇਵ ਗਿਆਨੀ ਕਰ ਮਨਿ ਚੇਤਾ ॥ ੨੩ ॥
 ਮੈਂ ਜੋ ਪੰਥ ਕਰਾ ਤਿਹ ਕਾਰਨਾ ॥ ਨਹਿ ਤੇ ਮੋਹੇ ਜਨਮ ਅਕਾਰਨਾ ॥
 ਮੇਰਾ ਸਿਖ ਨਹਿ ਦੁਤਾ ਮੈਨੇ ॥ ਮੇਰਾ ਸਿਖ ਜੇਵਾ ਨਹਿ ਦਾਨੈ ॥ ੨੪ ॥
 ਮੇਰਾ ਸਿਖ ਵੈਰਾਗੀ ਰਹੈ ॥ ਆਜ ਕਾਲ ਕਰਿ ਕਾਲ ਸੀਰਾਯੈ ॥
 ਸੁਆਮੀ ਪਰਮ ਕਰੈ ਤਿਥ ਪਾਲੈ ॥ ਪਰਮ ਪਾਲ ਸੁਭ ਰਸ ਤਾਢੁ
 ਲੈ ॥ ੨੫ ॥ ਸਮੈ ਸਮੈ ਸਿਰ ਭੁਗੈ ਸੇਵਾ ॥ ਫੁਡਿ ਮੂਲ ਤਾ ਬਾਣੀ
 ਚੁਰਗੇਵਾ ॥ ਸੁਨੈ ਸਿਖ ਮਮਤਾ ਨਹੀ ਕਰਨੀ ॥ ਭੁਲੈ ਭੁਰੇ ਕੀ ਸੇਵਾ

ਪਰਨੀ॥੨੬॥ਨੀਚਸੀਗਨਹਿਕਰੀਓਮਿਤ੍ਰਾਵਚਨਗਰ ॥ ੧੨੦
 ਦੂਠਚਰਿਤ੍ਰਾਜੇਕੋਈਮੇਰਾਸਿਖਕਾਦੋ॥ਪਾਪਿਲੇਸੁਰੂ
 ਕਰਮਕਮਾਦੋ॥੨੭॥ਪਿਛਲੇਕਰਮਜਬਜਾਇਬਿਲਾਇ
 ਗੁਰਸਰਨੀਜਬਆਵੈਪਾਇ॥ਅਜੁਰਕੂਤਕੀਸੇਵਾਤ
 ਜੋ॥ਪਾਪਿਨਕੀਪੂਜਾਨਹੀਜਜੋ॥੨੮॥ਪਾਪਿਨਪੂਜਾਕ
 ਲਕਾਭਾਉ॥ਮਜ਼ੀਮਸਾਣੀਧੂਠਾਸੁਆਉ॥ਗੁੰਭਕਰੈ
 ਮੁੰਦਹਿਜੇਨਾਕਾ॥ਜਪਨੀਫੇਰੈਫੇਰੈਨਪਾਕਪਾਕ॥੨੯॥ਜਿ
 ਨਕੇਭੁਇਨਅੰਤਫੁਰਾ॥ਗਿਉਮੁਰਖਤੀਰਬਭੂਮਠਿਗਾ॥
 ਕੀਰਤਨੁਭੁਜਨਗੀਰਾਜਬਧਾਗੇਜਿਓਮੁਕਤਜਿਨਭੁਜਪੁ

ਗਰਿ॥੨੦॥ ਸਾਖੀਪੁਰੀਐ ॥ ਬੋਲੇਵਾਹੁਰੁਜੀ
 ੬੪॥ ਵੀਪਸਿਪਹਿਐ ਅਵਤਰੈ ਕੂੜੈ ਕਰਜੀਰਾਸਾਸਿਖਾ
 ਮਾਏਅਮਰਸਦਤਿਨਕੀਕਰਨੀਲਾਜਾ॥੧॥ ਏਕਬੋਰਸਤ
 ਗੁਰੁਕਹਿਓਕਲਜੁਗਸਿਖੀਮੇਗਾ॥ ਪਰਮਕਮਾਵੈਬਏਗੇ
 ਸਿਦਕਬਿਨਾਸਬਖਾ॥੨॥ ਭੁੰਗਾਦੀਕੇਖੇਤਮੈਜੁਵੈਸਬ
 ਮਮਸਿਖਾ॥ ਸਖਭੇਗੋਆਨੰਦਪੁਰਮਾਏਵਲਕੇਦਿਰਾ॥੩॥
 ਹੁਆਜੁਪਨੈਦਮੈਗਏਪਾਨੀਭਾਗਾ॥ ਆਏਤੁਰਕਲ
 ਚੋਰਤੇਨੁਰੰਗਭੁਲਾਮੀਪਾਗਾ॥੪॥ ਗਾਏਫੂਟੇਅਪਮਹਿ
 ਰਿਓਤੁਰਕਨਸਦਾਗਾ॥ ਹਮਹਿਬਲਗਏ ਚਿਹਰਾਵੈਤਖਮ ॥

ਰੇਕਰਤਾਰ॥੫॥ਲਖਵੇਤੀਕੇਗੰਮਪਰਤੁਏਜੁਪਤਬਜੁਪ॥
 ਵਿਲੀਪਤਿਕੀਛੈਜਚਨੀਮਾਰੇਤੁਰਕਨਬਿਪ॥੬॥ਬਥੇਜੁਪ
 ਤੁਏਖਾਲਸਾਜੀਤੇਬਥੇਅਪਾਰਾਗੀਤੀਖਲਕਕੁਲਨਾਜਕ
 ਰਿਸੀਸਦੀਏਪਰਮਕਾਰ॥੭॥ਅਬਥੀਮਲੇਡੀਵਪੀਅਪ
 ਕਸਿਖਖਪਵੈਬੀਗ॥ਮੇਰੀਸਿਖਜਾਸਤਿਜਾਨਨਹਿਤੁਲਾਵੈਪੀ॥
 ੮॥ਸਿਖਮਾਰੇਗੋਇਗੇਖਰਿਖਰਿਗੋਇਗਾਰਾਜਾਤੁਪੀਛੇ
 ਇਕਸਿਖਮਮਪਰੇਪੀਖਕੀਲਾਜ॥੯॥ਮਾਰੇਗਕੁਸਨਗਰ
 ਕੋਇਦੁਜਿਤਬਥੁਤੇਜਾਤਾਕੇਪੀਛੇਜੁਪਗੋਇਖਰਿਖਰਿਲ
 ਨੇਨਰੇਸ॥੧੦॥ਬਾਹੁਦਿਨਬੀਤੇਬਰਖਰਿਤਤਉਨਸਿਖਨਪਰਿ

੧੩੧

ਕੁਪਾ ਤੇਜ ਦਾਨ ਰਾਜਾ ਅਪਕੁਦੈ ਖਾਲਸਾ ਰੂਪਾ ॥ ੧੧ ॥ ਠਿਰ
 ਪੀਛੇ ਬਹੁਦਿਨ ਤੇਰਾ ਜੁ ਖਾਲਸੇ ਠਹਰਾ ਪਸੰਦ ਮਈ ਤੇ ਪਬ
 ਤੀ ਪਨਿਕ ਸਮੀਰੀ ਸਹਰਾ ॥ ੧੨ ॥ ਪਰ ਬੰਤੀ ਹੁਕਮੀ ਸਿਖ ਸਮਾ
 ਕਰੇ ਖਾਲਸਾ ਦੇਹ ਮਾਗਿ ਮਾਰਿ ਕਰਿ ਮਰੈ ਰੋਜਿ ਉਭੈ ਲੋਕਾਇ
 ਹਾ ॥ ੧੩ ॥ ਜਿਉਂ ਜੀਗਨ ਤਨ ਮੁਕਤ ਲਸੈ ਟੀਪ ਕੀ ਕਾਂਤਾ ਰੂ
 ਟਿ ਅਚ ਜਸਿ ਬਨਵਰ ਜਾਪ ਆਪ ਮੈ ਸਹਾਤਿ ॥ ੧੪ ॥ ਤਾਂ ਬੁ
 ਦ੍ਰੇਸਾਹਿ ਬਕਹਿ ਅਹਿਸ ਕੂਟ ਮੈ ਖਾਲਸੇ ਅਵਤਾਰੀ ਗਜੇ ਹੋਵ
 ਹਿਰੇ ॥ ੧੫ ॥ ਤਨੀ ਕਹੀ ਕਹਿ ਕਹਿ ਸਸਤ ਕੇ ਦੇਖਨ ਮੈ ਪਰਚੇ ਗੁਰੂ ਜੀ
 ਮਾਰਾ ਪਾਸੀ ਪੀਛੇ ਬੇਲ ਸੁਣਹਿ ਅਲਾਲ ਮਸਿ ਪਾਸੁ ਬੁਝ ॥

ਰੰਪਨ੍ਹਾਹਜਕੇਕਹਿਆ। ਤਾਂਆਲਮਾਸਿਪਕਹਿਆਮੈ
 ਸਿਖਤੁਮਾਰਾ। ਤਾਂਸਤਿਗੁਰੂਕਹਿਆ। ਲੋਪੇਨੂੰਲੋਹਾਕਦੈਰੇ
 ਪਨ੍ਹਨੂਰੰਪਨ੍ਹਾ। ਰਾਜੇਤੇਰੇਮੈਜੂਦਕੀਤੇਤੂੰਰੰਪਨ੍ਹਦੇਜਨਮੇ
 ਰਾ। ਸਿਖੀਅਪੀਦਿਤੀਰਾਜਸਾਰਾ। ਆਲਮਾਸਿਪਕਹਿ
 ਆਦਰਸਨਬੀਪੋਦੈਗਾ। ਬਢਨੇਹੋਇਆਹਮਭੁੀਅੰਮਿ
 ਤਸਰਰਾਮਸਰਜੀਕੀਭਾਵਨੀਰਖਤੇਗਾ। ਤਾਂਉਤਰੇਗੇ।
 ਗਿਆਰਵੀਵੇਰਅਪਲੀਖੇਤੀਖਾਲਸੇਨੂਜਮਾਲਦਾਕੇ
 ਟੀਨਜਾਲਸਕੇਗਾ। ਰਾਜਦਪੇਗਾਖਾਲਸੇਉਮਤੋਹਵੈਨਸ
 । ਠੇਕੂੰਖਾਲਸਾਮੇਹਿਸਮਾਲੇਜਾਸਾ। ਉਤਰੇਗਾਮੈਤਬੀਦਿਨ
 ਖਾਵੈ

933

ਜਾਇਨ ਮੁਕਤੇ ਸਿੰਘਾ ਫੂਨ ਗੂਨ ਅਰੁ ਮੂਨ ਨਿਪ ਜਾਇਖ ਪੈ
 ਗੋਪਿੰਘਾ ਸਬੇ ਸਿਰਿ ਦੀਨਾ ਸਪਰਕੁ ਲਮੇਰੀ ਧਇਨਾ ਸਾਜਿ
 ਉਜਾਦ ਵਲੇ ਗਾਏ ਕ੍ਰਿਸਨ ਤਿਉ ਕੁਲਕਾਵੁ ਜਿਉ ਘਾਸਾ ਪਾਂ
 ਫਸਿਖ ਸਰਦਾਰ ਮਮਕੀ ਨੇ ਕੂਟ ਬਖਾਨਾ ਧਇਨ ਕਾ ਅਰਥ
 ਨ ਪੁਛੀ ਚਿਮ ਮਸਤਿਕੀ ਆਨਾ ਧਿਤਨੀ ਕਹਿਕ ਰਿਉ ਠੇਘੇ
 ਜੇ ਦੇਖ ਨੇ ਕੇ ਦੇਖ ਕੈ ਖੁਸੀ ਹੋਏ ਗਨੀ ਗਦਤੀ ਫੇਰ ਲੰਗਰ
 ਗਾਏ ਪਸਾਇ ਛਕਿਆ ਛਕਾਇਆ ਪਲੀਪ ਪਰਲੇਟੇ ਪਾ
 ਲਸਾ ਅਪਨੇ ਰੂਰੇ ਗਾਇਆ ਸਾਖੀ ਪੂਰੀ ਹੋਈ ਬਿਲੇ
 ਹਗੁਰੂ ਜੀ ॥ ੬੫ ॥ ਫੁਟੀ ਸਿਖੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪਦਮ ਨਖਕ

ਲਾਗੂਯੋਏਕਬੇਰੇਕਸਿਖਦੀਆਈਹਜੂਰਅਤੇਰੋਵਦ 933
 ਲਗੀਪੁਛਿਆਗੁਰੂਜੀਤਸਿਖਦੀਬੋਲੀਮੇਰਾਕੁਰਤਾਦ
 ਰਸਨਨੁਆਇਆਸੀਸਭੇਪਤਿਸਾਹਅਰਮਾਰਿਆਗਿ
 ਆਗੁਦਮੈਕੀਕਰਮੈਜਲਾਦਾਦੀਪਦੇਸਆਇਕੇਦੁ
 ਖਪਾਇਆਬਚਨਪੁਆਤਬਸਿਗਤੀਸਜਤ੍ਰਥਾਪਤਿਤਾ
 ਸੁਨਿਆਮੀਨਿਆਬਚਨਤਬਸਤਿਸਿਗਤੀਮਿਤਾਲਗਤੀ
 ਸਿਗਤਿਗੁਰੂਕੀਸੁਨਪਿਖਸਤਿਗੁਰਦਿਆਲਾਦਾਰਭਰੇਤੀ
 ਪਤਿਯਾਕਰੇਸਿਗਤਿਤੁਰਕਤਿਸਾਲਾਸਿਖਬਡਾਈਕਰਤ
 ਆਪਸਸਤ੍ਰਕਰੇਜੁਧਾਤੁਰਕਨਸੇਵਪਤਾਗਇਆਸਕੁਸੀ

ਗਤਿਕਾਕੁਪਾਬੀਪੀਓਵੈਮਰੇਮਾਰਕਰੈਪਿਆਨਾਨਾਕਾਬਦੁ
 ਯੋਸਲਾਜਗਤਕੋਓਵਤਸਿਖਗੁਰਵਾਕਾਪੀਤੋਪੀਤਮੀ
 ਤੋਮੀਤਾਲਗਹਿਨਤਬਲੋਗਾਲੋਕੇਲੁਕੈਲੁਲੇਬੁਰੇਕਪੂਰਖ
 ਕਹੁਸੋਗਾਨਾਮਕਮਾਵੈਸਿਟਕਸੁਨਾਵੈਤਵੈਬਹੁਪਸਾਦਿਆਸੀ
 ਗੁਰਪਾਇਨਪਰਤਪਰਾਵੈਮੇਟੈਜਸਬੇਖਾਦਾਸਾਨੁਪਤਗੁਰੁ
 ਜੀਵੈਵੈਸਿਖਨਅਨਾਇਆਯਮੀਮਿਟੈਪਾਇਲਖਰੇਏਹਬਿ
 ਧਦਈਬਤਗਇਆਸਾਹਸਕੰਦ੍ਰਗੁਰਮਕਾਅਇਆਵਿਤਪੀ
 ਜਾਥਾਗਤਿਨਪਗਇਲਮੀਤਬਕਕੋਤਾਲਬਕੀਨਾਅਪਾ
 ਤੁਕੇਪਗਇਹਬਿਪਿਆਬੀਤਾਬੰਸਪਛਾਸਾਲਦਕਨਗ

ਉਤਰਿਸਾਰਤਾਤੁਸਤਾਸਾਬਰਖਆਰਬਲਾਮਲਾਤੁ १੩੪
 ਬਸਰੁਵਾਲਕੇਸਾਬਾਬਰਖਰਿਗੰਮਨੇਸਮੈਦੀਨੋਬਿਦਯਾ
 ਥਾ॥ ਸਾਖੀਪੁਰੀਹੋਈ॥ ਬੋਲੋਹਾਗੁਰੂਜੀ॥ ੬੬॥ ਏ
 ਕਬੇਰਸੀਗੁਰੂਜੀਕੇਗੁਰਬਾਤਚਲੀ॥ ਜੋਪਾਤਿਸਾਹਿਜੀ
 ਮੂਰਤਆਪਪੁਜਦੇਹੈ॥ ਬੁਢਾਇਕੇਏਹੁਲੇਹੈ॥ ਕੇਜੇਨੇ
 ਪਿਆਵੇਏਹੈਨੇਭੁਲੇਹੈ॥ ਤਾਂਸਚੇਪਾਤਿਸਾਹਕਹਿਆ
 ਭਾਈਸਿਖੇਖਨਕਾਏਕਾਸਤਕਾਭਾਉ॥ ਮੂਰਤਨਕਲੀਅ
 ਸਲੀਨਾਇ॥ ਕਰਨੀਕਰਮਪੂਰਬਪਤੀਤਾ॥ ਪਰਤਿਪਿਆਨ
 ਜਮਕੀਗਈਭੀਤ॥ ਕੈਯਾ॥ ਘਜਾਨਪਰੈਜਿਹਕਾਨਰਜ

ਪਕਸੇਜਗਿਆਸੀਮੇਪਛੋਨੇ। ਕਾਮਪੰਜਧਿਨਾਸਕਰੈਗੀਐ
 ਤੁਮਸਾਪਕਅਮਲਾਸਿਰਾਨੇ। ਮੂਰਤਸੂਰਤਬੰਧਿਪਰੀਜਿਨਮੂ
 ਕ੍ਰੋਧੀਪ੍ਰਤੀਤਵਖੋਨੇ। ਮੇਰੇਸੇਯੋਜਨਸਿਖਸੁਸੀਲਨਪਿਆਨਅ
 ਕਾਲਕੇਬੀਚਸਮਾਨੇ। ੧॥੬॥ ਅਪਿਕਪਿਆਨਗਹਿਨਾਂਮਨਿ
 ਤਬਾਦੀਬਿਨੈਸੁਸੀਲਾ। ਸਸਤਿਸੂਰਾਦਯਾਵਾਂਤਤਾਂਸਮਐ
 ਚਨਸੀਲਾ। ਏਕਸਮਾਐਨਾਮਕੇਏਕਕਚਿਤਾਪਸਾਨਾ। ਏਕਕ
 ਚਿਤਾਸਿਲਾਪੂਜਤੀਨੇਕੁਗਤਪਛਾਨਾ। ਨਾਂਮਜਪਤਿਪੈਰਚਿਤੁ
 ਗਤਿਪਿਆਨਪਰੈਸੂਰਗਿਆਨਾ। ਸਿਲਾਪੂਜਤੇਤਾਂਮਸੀਤੀ
 ਨੇਕੁਗਤਿਸੁਜਾਨਾ। ਹਮਰਪਾਤਿਪੈਰੁਜਨਕਾਪਿਆਨਜੁਗਤਿ

ਚੁਰਾਸਾ ਕਰੀ ਚੁਰਾਨ ਕਰੀ ਚੁਰਾ ਕੁਲ ਚੁਰਾਨਿ ਰਿ
 ਤੁ ਸਿਖਨ ਕਰੀ ਸਮਾਗ ਸਕਲ ਮਲ ਕਰੇ ਮੇਲੀ ਏਵਲ ਕੇ
 ਤੁਰਕਨ ਪੀਗਾ ਮਰਾ ਆਵਨ ਭੂਮ ਪਰਸ ਮਵੇ ਸਿਖ ਤੁਰ
 ਬੀਗਾ ਬਾਣਾ ਕੇ ਸਮ ਮੁੰਡਾ ਤੁਰ ਕ ਕੰਢੁ ਮਾਰਾ ਬਿਰਦਾ
 ਤੁਥਾ ਠਾਰਾ ਬਾਂਗਾ ਤੁਰ ਕ ਨ ਛੋਰੇ ਗਿਰਦਾ ਸੂਰਬਾਇਸੇ
 ਖਾਲਸਾ ਸੂਰਮ ਰਣੀ ਸਿਖਾ ਚੁਰਕਾ ਸਿਖ ਜੋ ਮਾਨੀ ਐਸ
 ਵਾਸ ਮਾਐ ਰਿਖਾ ਕਾਲ ਬੁਰਾ ਅਤਿ ਬੁਰਾ ਸੀਤ ਬੁਰੀ ਰੰਗੁ
 ਕੀ ਪੀਤਾ ਬੁਰਾਈ ਬੁਰਾਈ ਆਪਨੀ ਬੁਰੀ ਅਮਾਨੀ ਰੀ
 ਤਾ ਬੁਰਾ ਕਰ ਜ ਅਤਿ ਬੁਰੀ ਪੀਤ ਸੁਭੇ ਭੇਦ ਨ ਦੇਇ।

੧੨੫

ਜਾਂਬਿਪਬਰਤੇਜਗਤਿਮੈਇਸਟਪਟੀਨਲੋਇ। ਬੈਦਨਕੀ
 ਜੈਮਿਤੁਬਾਬੈਰੀਕਚੈਨਬੈਦ। ਜੇਤਸਬਪੁਤਾਸੁਨੈਨਹਿਪੁਛ
 ਨਹਿਪਕੀਕੈਦ। ਕਹਇਰਸਲਾਜੀਭੁਰਜਾਕਾਰਨਫਕੋ
 ਇ। ਪੁਛੈਬਿਨਕਾਰਜਬੁਰਾਬੁਰਾਪੁਛੈਨਹਿਮਿਭੋਇ। ਬਿਨੁ
 ਖਾਇਪਰਮੈਸੁਖੀਲੋਤੁਤਿਆਗੈਜੋਇ। ਪਨਕੈਮਨਕੈਸੁ
 ਪਨਕੈਅਪਨਕਚੈਨਗੋਇ। ਸਲਿਲਸੇਵੀਐਪਾਤਉਰਸੀ
 ਤੁਮਾਂਵਤੁਪਆਗ। ਜਗੀਭੁਪਭਗਤੀਭੁਖੈਅੰਮੀਮਤਪ
 ਰਕਾਸਾਗ। ਪਰਸਸਤਪਰਪੈਕਪਰਿਨਾਰੀਪਚਗੇਗ। ਪ
 ਰਪਨਪਰਮਨਦੇਸਪਗਇਨਕ। ਕਿਅਸੇਨਗ। ਪਚਤੀਧੇਨੁ

ਅਥੋਸਿਦਕਕੇਕਿਆਤਾਕਾਇਤਬਾਰਾਮੰਤ੍ਰਤੰਤ੍ਰਕਾਬੁ
 ਰਾਸੰਗਪੇਤਸੇਵਨੀਨਾਰਾਧੁਰਾਬਾਲਸੁਰਾਪਿਤਾਰਹੀਏਤਾਹਿ
 ਸਮਾਗਾਬਹੁਤਾਖਾਣਾਬਾਤਬਹੁਤਾਅਮਲਤਿਆਗ
 ॥ ਮੇਰਾਹੋਇਸੁਮਾਨਸਦੁਰਜਨੀਰਹੈਨਿਤਲਾਗਾ ॥ ਸਾਖੀਪੂਰੀ
 ਹੋਈ ॥ ਬੋਲੇਵਾਰਗੁਰੂਜੀ ॥੬੭॥ ਏਕਬੇਰਮਾਨਲਮੇਗ
 ਏਗੁਰੂਜੀਤਬਮਾਤਾਅਜੀਤੋਜੀਬੇਨਤੀਕਰੀਅਤੇਮਥੇਏ
 ਕੇਬਹੁਤਬੇਰਾਤਿਬਬਹੁਨਪੁਅਮਨਕਾਮਤਿਕਿਆਹੋਭੁ
 ਮਾਗਪਰਵਾਇਓਰਫੁਕਯੋਤਾਂਅਪੀਨਹੋਇਕੋਬੋਲੈਮਾਤਾ
 ਜੀ ॥ ਭੁਲਾਜੀਅਸੀਥੀਮਨੁਖਦੇਹਜਾਂਕਿਆਜਾਨਤੀਵੀ

ਸੁਵਰਨ ਅਸਨਾਗੀਸੀ ਦਰਪਾਠਾ ਏਹੀ ਦਾਨ ਸਭ ਦਾਨ ਸਿਰ
 ਅੰਨ ਸਭ ਤੇ ਸਾਠਾ ਨਮਜਪਨ ਸਭ ਪਾਠ ਤੇ ਅੰਨ ਦਾਨ ਸ
 ਭੁਦਾਨਾ ਸਭ ਜੂਨੀ ਤੇ ਅਧਿਕ ਨਰਕਾ ਓਸਿਖ ਸੁਰਗਿਅੰ
 ਨਾ ਸਭ ਕਾ ਅਸਰ ਮੇ ਪਲਾ ਸਭ ਕਾ ਕਰਵੀ ਛੁਡਾ ਪਰ
 ਕੀਰਾਖੀ ਨਾਰਜਿਉ ਅੰਤਰਿ ਰਖ ਗਿਮਿਤਾ ਬੁਰਾ ਮਰਣ
 ਜੀਵਣ ਬੁਰਾ ਕਰਨੀ ਬਿਨ ਕਿਹ ਕਾਂਮਾ ਸਜਤਿ ਜੀਨ ਛੁਡੀ
 ਬੁਰਾ ਅਨਪਤਿ ਅਹਿਦਿ ਜੇਹੇ ਗੰਨਾ ਬਿਪਸ ਸਤ ਪਾਗੀ ਬੁਰਾ
 ਬੁਰਾ ਬਿਪਸਿ ਦਾਵੈ ਸਪਨਾ ਸਭ ਤੇ ਬੁਰਾ ਛੁਡੀ ਬੇਦੀ ਸਿ
 ਪਾ ਸੁਦ ਪਤ੍ਰੈ ਜੇ ਬੇਦ ਬਾਕਤਿ ਆਗੀ ਪਾਰੈ ਨਾਗ ਸਿਖਤਿ

੧੩੬

ਅਗੈਸਿਦਕਕਿਅਤਾਕਾਇਤਬਾਰਾਮੰਤ੍ਰਤ੍ਰਕਾਬੁ
 ਰਾਸੀਗਪੇਤਸੇਵਨੀਨਾਰਾਬੁਰਾਬਾਲਸੁਰਾਪਿਤਾਰਹੀਏਤਾਹਿ
 ਸਮਾਕਾਬਪੁਤਾਖਾਣਾਬਾਤਬਪੁਬਪੁਤਾਅਮਲਤਿਆਗ
 ॥ਮੇਰਾਹੋਇਸੁਮਾਨਸਦੁਰਹੀਰਹੈਨਿਤਲਾਗ॥ ਸਾਖੀਪੂਰੀ
 ਹੋਈ॥ ਬੋਲੇਵਾਹੁਰੂਜੀ॥੬੭॥ਏਕਬੇਰਮਹਲਮੇਰਾ
 ਏਗੁਰੂਜੀਤਬਮਾਤਾਅਜੀਤੋਜੀਬੇਨਤੀਕਰੀਅਤੇਮਥੇ
 ਕੇਬਪੁਤਬੇਰਾਡਬਬਲੁਨਪੁਆਮਨਕਾਮਤਿਕਿਅਗੈਸੁ
 ਮਾਰਾਪਰਵਾਇਓਰੁਫੁਕਯੋਤੁਅਪੀਨਹੋਇਕੋਬੋਲੈਮਤਾ
 ਜੀ॥ਕੁਲੀਜੀਅਸੀਬੀਮਨੁਪਦੇਹਗੰਗਕਿਆਜਾਮਤੀਦੀ

ਵਾਕੁ ਛੁਸਤ ਸੇਬਾਨੀ ਪਾਪਤਿ ਹੋਵਾਤੁ ਮਹੀ ਬੁਭੁਕੇ ਛੁਛੁ ਉਪਦੇਸ १੩੭
 ਕੀਚਾਯੈ। ਤਾ ਬਾਨਹੋਇਆ। ਮਨਾਤ ਸਰਬ ਸਾਪਨ ਬਨੇ ਮਨ
 ਲਗਸਤੁ ਉਪਦੇਸ। ਮਨੁਆਪਲਦੇਗਿ ਆਨਹੋਇ ਮਨਾਲਾਗੈ
 ਰਤਿਸੇਸਿ। ੧। ਮੁਖਬੁਧੈ ਲਖ ਸੁਖੇ ਬਿਭੁ ਅੰਤੁ ਮੁਖਦੇਇ। ਹਿ
 ਤੈਗੀਤ ਕਰਨਾਦ ਰਤਿ ਮਨੁਆਮਿਗ ਸੁਖਲੇਇ। ੨। ਨੈਨਲਗੈ ਬੈ
 ਨਨਿਲਗੈ ਸੁਦਲ ਸਬਦ ਕੈ ਮੱਧ। ਉਪਰਤਿ ਮਨੁਆਦਿਖੈ ਤੇਬੁ
 ਮਾਨੈ ਸੁਖ ਸੱਧ। ੩। ਜਿਹ ਬਾਤੁ ਲੁਧੈ ਨੈਨਲਗੈ ਵੈਨਾਕ।
 ਪਹਿਲਾਐ ਸੇਸੇਦੀਐ ਸਤਿਗੁਰ ਪਦ ਮਨੁ ਭਾਕ। ੪। ਨਾਤੁ ਠਹ
 ਰਾਵੈ ਸੁਆਸ ਜਬ ਬਿਤਥਿ ਭਾਵੈ ਅੰਤੁ। ਬਾਗੀ ਬਾਸਨਾਰੇ ਕੀਏ

ਤੀਨਮਾਸਲਗਜੀਤ॥੫॥ਭੁਓਬੈਮਾਸਰਿਤਿਪਾਇਕੈਵਸਤਿਨ
 ਮਜੇਦੇਖਾਜੇਈਅੰਗਅਪਨਲਖੈਇਹੀਜੁਗੀਸਰਭੇਦਾਤੀ
 ਬਰਬਾਸਨਾਦੂਰਕਰਿਜਿਥਿਜਲਮਕਰੀਧਾਇ॥ਐਸੀਸਾਪੈ
 ਸਾਪਨਮਨੁਅਗਦਿਤਬਿਲਲਾਇ॥੧॥ਪੰਚਰੂਤਭੂਵਾਰਗਰਿ
 ਬਾਧੂਨਭੁਅਸਪੂਲਾਗੀਪਰਸਰੂਪਸਪਰਸਪੁਨਸੂਖਮਵਮ
 ਇਹਮੂਲਾਪਾਨਅਪਾਨਸਮਾਂਤਬਿਅਨਓਦਾਂਤਪੰਛਅਸਬ
 ਨਬੀਜਾਉਰਪਾਉਹਿਰਦਾਸੰਪਨਾਜੀਪਾਂਛਹਿਭੀਜਾ॥੬॥
 ਨਾਗਕਟਿਓਕੈਲੀਏਵੈਤਪਨੁਜੀਤਾਉਦਾਗਾਰੇ
 ਤੁਛਿਕਜੀਭੁਲਾਏਕਪਲੀਰੀਤਾ॥ਭੈਨਾਭੈਨਸਭੁਧਾਵਰ

ਰਤਤਨਪਾਤ੍ਰਬੰਦਿ ਅੰਤਹਕਰਨਕੋਠਿ ਨਕਰਸੇਖਆ
 ਤਮਾਸਦਾ ॥ ੧੦ ॥ ਇਹੀਗਿਆਨਇਹਜੋਗਰੀਤਾਇਹੀਭੁ
 ਗਤਿਕਾਕਾਜਾ ॥ ਜਗਦਾਨਤੀਰਥਤਪਤਜਾਇਪਮਨਕੋਸ
 ਜਾ ॥ ੧੧ ॥ ਦਿਨਅਥਵਾਰਾਤੀਕਰੈਅਲਪਅਹਾਰਅਬਸ
 ॥ ਦਮਸਾਪੈਬਾਪੈਚਿਤਵਿਤਉਪਾਵੈਸੁਭਸਕਲ ॥ ੧੨ ॥ ਮਿ
 ਥਮਾਤਨਪਨਨਾਰਿਸੁਤੀਮਥਜਾਗਕੋਬਿਦਾਅਭਿਆਸੀ
 ਪਾਵੈਸਾਰਕੋਇਹੀਜੁਜੋਗਨਾਰਿਦਾ ॥ ਕਹਿਕਰਿਦੀਓਹੁ
 ਭਾਵਤੇਮਾਤਾਲਾਗੀਜੋਗਾ ॥ ਜਾਇਪਸੰਪਕਪਾਦਕਰਦੇਖ
 ਵਰਖਲਗਭੇਗਾ ॥ ਵਪਛੋਡਿਅਅਭਿਆਸਬਲਚਰਚ ॥

੧੩੨

ਕੁਲੀਜਗੰਨਾ ਮੁਹਸੁਦਤਿ ਪੁਛਿਓ ਪਰਸਰਾਮ ਬੈਰਾਗੀਆਨਾ।
 ਸਤਿਗੁਰਕਾਰਿ ਸਮੁਦਾਇ ਕੈ ਤਿਨਤੀ ਸਤਿਗਾਤਿ ਪਾਇ। ੧
 ਮਪੁਛੀਤ ਬਾਜਸਕਯੋਤੁ ਮਭੋਗੋਰਤਿ ਨਾਵਾ। ਅੰਤਕਾਲ
 ਹਮਦਰਸਦੁਇਤੁ ਮਾਰਿਤ ਮਮਪਦਮਾਦਾ। ਭਾਈਇਹਸਾ
 ਖੀਸਾਹਿਬਸਿੰਘ ਸਤਿਗੁਰਦੀਨੀ ਮੋਹਿ। ਭੁਖਾਇਖਸਿਖਨੇਹੁ
 ਪਰਸਤਿਗਾਤਿ ਅਰਪਤਿਏਹ। ਸਾਖੀਪੁਰੀਏਈ ॥ ਏਕੋ
 ਵਾਹਗੁਰੂਜੀ ॥ ੬੨ ॥ ਏਕਬੇਰਗੁਰੂਜੀ ਕਹਿਅਸਿੰਗ
 ਤਿਨਾ। ਭਾਈਸਿੰਘੋ। ਧੰਨਨਾਰੀਪਨਭੁਜਨਹੋਪੰਨਕਲਜਗਾਤੁ
 ਗਈਸਾਮੁਹੰਬਿਕਾਰੀ। ਜੁਗਤਿਹੋਭੁਜਨਤਰਏਕੀਜਿ॥

॥ ਨਾਗੀਦਇਆਮਨੀਤੁਰੈਜਾਜੁਗਭੀਤੁਰਭਾਖਾ ॥ ਖਟਸਾਸਤੁ
 ਪਦਕਿਆਕਰੈਨਾਮਜਪਤਮਨਰਾਗਾਏਕਪਾਰਧੀਥਾਤਾਂਤਿ
 ਨਏਕਬਾਰਬਹੁਭੇਜੀਵਮਾਗੇ ॥ ਤਾਂਪੀਛੇਦਿਰੀਆਮਾਗੀਬਹੁ
 ਪੰਛੀਬਿਲਾਪਲਗੇਕਰਨਾ ॥ ਤਬਤਿਸੇਰਿਆਮਨਦਿਰਕਨ
 ਨਲਗਾਏਸਬਨਦਿਭਤਪਸੀਤਪਕਰਦੇਹੈਨਾ ॥ ਰਾਜੇਬੀਰ
 ਜਛੇਡਕੇਬਨਦਿਰਆਇਤਪਕਰਦੇਹੈਨਾ ॥ ਅਜਾਗੁਦੇਹੁ
 ਪੀਬਨਦਿਰਆਇਕੇਜੀਜੀਆਮਾਗੇ ॥ ਪਾਪਕੀਆਤਾਂਚ
 ਹਨਲਗਾਉਨਦਿਕੁਮਾਜੀਤਉਪਕਾਰੀਏ ॥ ਚਿਸਪਾਸਫਲੀ
 ਏ ॥ ਗਇਗਦਿਚਾਰਕੇਚਲਿਆ ॥ ਤਾਂਅਰੋਗਾਜਾਸਵਾਰਹੁ

ਅਸੇਨਸਾਬ ਅਏਆ ਪਾਰਪੀਨਿਦੇਖਕਰਪਕਨਾਇਲੀ
 ਤਾਥਾਂਪਾਪੰਜਦਿਨਸਜਾਇਦਈਓ ਤਾਲੇਡੀਦੇਮਨਦਇ
 ਆਆਈਦਿਨਪੁਰਖਕੁਸਕਰਆਪਬੰਧਾਇਆਲਿਤੇ
 ਉਸਨੁਛੁਰਾਇਆਮਹੀਨਾਪੁਆਤਾਰਾਜੇਯਾਦਕਰਿਆਪ
 ਰਪੀਤਾਲੇਡੀਸਾਹਿਬਾਦੀਏਦੀਗਈਰਾਜੇਪਾਸਾਪਨਦੇਕ
 ਰਮੁਕਰਾਇਆਸਪਾਹੀਤਾਰਾਜੇਪੁਛਿਆਤੁੰਨਾਰੀਵਾਪੁਰ
 ਖਾਤਾਂਬੋਲੀਅਰੇਪਾਪੀਪਾਰਪੀਪਾਪੀਜਾਂਮੇਤੋਰੇਪਾਪੀਦੇਖਾ
 ਅੰਨਪਾਦੀਖਾਇਆਤਾਂਤੀਵੀਪੁਈਮੇਰਾਸਰੀਰਮਦਦਾ
 ਕਰਨੀਤਾਂਮੇਮਰਾਂਗੀਰਾਜਾਸੁਦਕੈਸੈਕਵਿਚਗਲਤਾਂਨੁ

ਆਗੋਲਿ ਆਜਤ ਨ ਕਰਾਗ ਅਤਿ ਮਹਿ ਪ੍ਰਤਿ ਉਠਰਾ १੪੦
 ਜਾਜੀ ਗਲਗਇ ਆਗਤਾਂ ਉਪਾਰ ਪੀਐ ਇਥੈ ਠਾਤ ਪਸੀ
 ਰਾਜੇ ਮਥਾ ਦੇ ਕਿ ਆਗਤਾਂ ਉਪਾਰ ਪੀਨ ਬੋਲਿ ਆਗਾ ਰਾਜ
 ਤਪਸੀ ਨੂ ਉਠਾਇ ਲਿ ਆਇ ਆਗਾ ਵਰਕਰ ਕੈ ਰਾਜ
 ਸਉ ਪਿਆ ਮੰਤ੍ਰੀ ਆਨੁ ਕਹਿ ਆਮੇਰਾ ਗੁਰੂ ਪੈਗਾ ਤੁਸਾਂ ॥
 ਗਿ ਆਮੰਨ ਲੀ ਜਾਂ ਲਗ ਮੈਨ ਆਵਾ ਕਹਿ ਕਰ ਰਾਜਾ ਤਪਕ
 ਰੇਨ ਲਾਗਾ ਤਾਂ ਪੀਛੇ ਉਸਤ ਪਸੀ ਪਾਰ ਪੀ ਕਹਿ ਆਮੇਰਾ
 ਹਿਲਾ ਦੇਹੇ ਗੋਲੇ ਧੂ ਮਗਵਾਇ ਕੇ ਰਾਜ ਪਰ ਬੈਠਾ ਗਿਲੇ ਧੂ
 ਰਾਜ ਪਰ ਬੈਠਾਈ ਆਪਣੇ ਰੁਕੇ ਉਪਾਰ ਕੈ ਗਇ ਆਗਤ ॥

ਮੰਤ੍ਰੀਆਕਹਿਆਏਹਗੁਰੁਕੇਮਉਜੂਦੁਕਮਹੋਵੈ। ਤਾਂ
 ਲੋਡੀਬੋਲੀਬਿਸਨਨੁਪਕੜੈ। ਤਾਂਸਭੁਲਗੇਜਤਨਕਰਨ
 ਨਗਰਬੈਰਾਨਹੋਇਗਾਇਆ। ਏਕਗੁਫਾਵਿਚਫੁਟਿਆ
 ਪੁਰਕਹਵਿਚਸਿਪਪਾਇਆ। ਤਾਂਪਛਿਆਮਰਮਕਹਿ
 ਆਗਠਵੇਖਿਆ। ਜੇਮਰਦੇਹੈਨ। ਤਾਂਸਿਪਨਾਲਮਿਲ
 ਕਰਗੈਨਾਰਪਰਭਲੇ। ਚਿਹੰਜਗਾਰਾਜਸਿਪਕਹਿਆਪੁਰ
 ਖੋਗਤੁਮਾਰਾਰਾਜ। ਤਾਂਚਿਹੰਥੇਲੇਬਿਸਨਨੁਚਾਹਦੇਹੈ।
 ਤਾਂਸਿਪਜਾਬਪੂਏਰਾਜਾਨੂਬੀਲੇ। ਆਇਬਿਕਮਾਜੀਤਸ
 ਬਨਗੀਪੁਰਖਕੀਤਾਰਾਜਾਨੇਰਾਜਦੀਆਤਾਂਮਛਿਦੁਜ

१४१
 ਬਗੋਰਖਤੇਆਦਬਹੁਤੇਆਵੇਮਲਕਰਿਰਾਜਮੰਡੀਕ
 ਰੀਐਰਤਤੇਜੋਪੁਰਖਥਾਏਹਕਹਿਆਬਿਸਨਮਨੁਖਦੇਹ
 ਹੈ। ਦਇਆਕਾਠਲੁਤੁਰਤਦਿਖਾਇਆ। ਜਗਕਾਧਰ
 ਮਪਾਰਪੀਗੁਰੁਬਨਾਇਆ। ਪਾਪਕਟੇਉਸਕੇ। ਕੁਝੀਸਿ
 ਖੇਨਾਮਕਾਪਤਾਪਪਾਰਪੀਰਾਜਗੁਰੁ ਦਇਆਕਾਠਲੋਲੀ
 ਪੁਰਖਹੋਇਰਾਜਾਕਾਮੰਡੀਰਾਜੇਨੇਪਮਾਰਥਕੀਆਸਿਧ
 ਦਰਸਨਸਭੁਬਿਸਨਪੁਰਖਸੇ। ਪਿਨਕਲਜੁਗਜੁਗਪਰਕਰ
 ਨੀਬੋਰੀਹੋਇ। ਐਰਜੁਗਤੇਆਤਿਭੁਲਪਾਰਉਤਾਰੇਸੇ
 ਇ। ਸਾਖੀਪੁਰੀਹੋਈ ॥ ਬਿਲੋਵਹਿਗੁਰੁਜੀ ॥੬੬॥

ਏਕ ਬੇਰਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਦਰਸਨ ਨੂੰ ਸੰਗਤਿ ਆਈ ॥ ਦਰਿਸਨ ਕ ॥
 ਰਕੈ ਨਿਗਲ ਪੁਏ ॥ ਬਹੁ ਭੀ ਰਿਪੁ ਈ ॥ ਗਮੀ ਕੀ ਰਿਤ ਬੀ ॥ ਸਭ
 ਕੀ ਆਭਾ ਵਨਾ ਪੂਰੀ ਕਰਤੇ ਬੇ ॥ ਤਾਂ ਭੀ ਨ ਦਿਓ ਏਕ ਫੁਕੀ
 ਰਮੰਦਾ ਹੀ ਬੁਕਤੁ ਰਿਆ ਫੁਲਾ ਕਾ ਜੂਰ ਆਇ ਪਹੁੰਚਿਆ
 ॥ ਬਿਗਲੇ ਗੇਇਆ ॥ ਗਰਮੀ ਪ੍ਰਸੇਦ ਵਰਦਾਨੀ ਗਾਵੇਗਾ ॥
 ਇਕੇ ਫੁਲ ਚੰਬੇਲੀ ਗੁਲਾਬ ਕੇ ਭੁਟਦੀਏ ॥ ਬਚਨੇ ਗੇਇ
 ਆਗੁਰੂ ਕਾ ਸਾਂਈ ਲੋਕ ਬਦਨੇ ਇਤਨਾ ਕਸਟ ਕਿਉਰਿ
 ਤਾ ॥ ਫੁਲ ਆਨੇ ਤੁਮਾਰਾ ਦਰਸਨ ਜੀਉਦੇ ॥ ਏਕ ਜਾਇ
 ਆਂਤਾਂ ਭੁਟਕਿਆ ॥ ਤਾਂ ਫੁਕੀ ਰਬੇਲਾ ॥ ਦਸਤੁ ਪਾਲੀ ਰੂ

ਈਸਿਆਗਾ ਦਸਤਾ ਫੁਲਵੇ ਵਾਗਾ ਅਵਾਜ ਪਾਲੀਜ
 ਤਾਂ ਬੇਪੀਰਾ ਬਦਨ ਸੁਨਕਾ ਫੁਰਬੇ ਵਜੀਰਾ ਸਤਿਗੁਰ ਬਚਨ
 ਹਖਲਾਜਾ ਬਾਜੀ ਬਿਗੈਰ ਸਾਂਈ ਮੁਹੀ ਵਾਗਾ ਖੁਦਾਇ ਬਿਦੈ ਬਿ
 ਗੈਰ ਹਵਾਇ ਖੁਦਾਇ ਭਸਮ ਬੇਪਵਾਗਾ ਬਦਨ ਫੁਰਮਾਨ ਰੁਸ
 ਲਾਜ ਤਾਂ ਬੀਦਗੀ ਵਾਰ ਵਰਗ ਪਵਾਨਾ ਤਾਂ ਸੁਟਕਰ ਖੁਸੀ
 ਹੂਆ ਵਰਦੇ ਸੋ ਬੇਲਾ ਮਕੇ ਕੀ ਜਾਰਤ ਹੁਈ ਬਿਅੈ ਬੋਰ ਜਖੂਬ
 ਵੀ ਵਾਰ ਖੁਦਾਇ ਭਸਮ ਵੀ ਵਮਾ ਹੋਇ ਬਾਤ ਪੈਰੀ ਸਲੇਹੁ
 ਪੀਰ ਜਤਾਂ ਬੀਦਾ ਬਦਨ ਕਵਮ ਵਰਤੁਨਾ ਵਰੀ ਆਇਰ
 ਰਤਨ ਖੈਰ ਚਾਹਕੈ ਮੈ ਗਇ ਆਰੂ ਬਕੀਲ ਵੀ ਤਾਂ ਮਗੇ ਆਵੇ

੧੪੨

ਪਾਦੁਰਲੇਗਇਆਕੋਈ। ਤਾਂ ਮੈਖਾਂਬਜ਼ਾਲੀ। ਇਕਤੀਵੀ
 ਦੇਖੀ। ਉਸਦੀਦੇਹਦਿਚਬਹੁਤੇਜੀਦਦੇਖੇ। ਠਿਰਚਿਰਮੰਦਗਦਿਰ
 ਲੇਗਈਬਹੁਆਦਰਦੀਆ। ਪੂਜਾਭੇਦਦਈ। ਤਾਂ ਮੈਏਕਪੁ
 ਰਖਦੇਖਾਮੂਹਾਂਵਾਲਾਬ੍ਰਹਮਾਂਵਾਲਾ। ਨਾਗਲਪੇਟੇਸਪੇਲੇਵਾਂਗੁ
 । ਬਿਲਾਸੁਪਸਾਂਈਮੈਬੋਲਾਮੈਜਹਿਦਿਆਨਾਂਗੀ। ਤਾਂਬੋਲਾਗੁ
 ਬੁਦਸਵਾਪਤਿਸਾਹਪਾਸਜਾਇਕਹਿਲਾਪਾਂਚਵੇਨਪਛਾਂਦਨ
 ਲਾਪਪਨਤੁਮਾਰਾਯੋਗਾ। ਅਬਕਾਤੀਵੀਮੇਰੀਪਾਸਦਸਕੇਦ
 ਸਕਲਾਖਦੂਜੀਤੀਵੀਗਬਭੇਜਾਪਿਛਲੇਦੇਹਕਾਏਹਕੀਕ
 ਰਗਲਾਯੋ। ਸਵਸੇਲਾਂਕੋਨਦਮੁਲਪਭਾਵੈਪਨਵਪੇਸਦੇਲੇ

ਵੇ। ਜਿਥੇ ਰਹਿ ਉਥੇ ਹੀ ਲਵੇ। ਸੁਦਕ ਰਸੇ ਭੁਲਾ ਸਾਂਦੀ ਫੁਕੀ
 ਰਭੁਲਾ। ਤਾਂ ਫੁਕੀ ਰਨੈ ਪੁਛਿਆ ਜੀ। ਮਭੀ ਕੁਛ ਜਾਣੈ।
 ਹਰ ਕਹੀਏ। ਤਾਂ ਬੋਲ ਸੁਣਾਇਆ। ਸਤਲੁ ਵਤੀ ਵੀਸੀ
 । ਅਤੇ ਪੁਰਖ ਸਮੁੰਦ ਸੀ। ਵਤੀ ਤੀ ਵੀ ਗੋਦ ਵਹੀ ਸੀ।
 ਮਲੇਖਾ ਸਮਝਾਗੇ। ਪਰ ਆਇਕੇ ਸਿਖਾਂ ਪੁਤ੍ਰਾਂ ਲੈ ਵੇਵਾਂ
 ਗੇ। ਜਾਇਨਗੇ ਜਿਲਾਇ ਕੋਹਣਗੇ। ਰਜ ਪੂਤ ਦਾ ਬਾਲ
 ਕਹੈਗਾ। ਉਸਦੀ ਗਬੀ ਲੈ ਵਾਂਗੇ। ਵੇਵਾਂ ਗੇ ਬੀ ਲੇਖਾ ਬਹੁ
 ਤਪੈਗਾ। ਮਾਰਾ ਬੇਦਾ ਸੀ। ਮਾਇ ਸਮੇਤ ਲੇਖਾ ਸਮਝਣਗੇ
 । ਇਸਦਾ ਸਤੈ ਕਹਿਓ। ਭੁਲਾ ਜੀ ਭੁਲਾ ਜੀ ਵੇ ਬੇਗਾ ਸਾਂ

੧੪੩

ਏਛਕੀਰਸਰਯੈਗਾ ਤਾਂ ਛਕੀਰਵੁ ਕਬੇਲਾਹਮਾਰਾਕਿਅ ०
 ॥ ਤਾਂਹਸਕੋਏਲੇਅਗਿਆਤਮੂਰਤਹਮਾਰੀਉਤਰੈਗੀ। ਓ
 ਥੇਤਸੀਭੀਤਪਕਾਛਲਭੁਚਾਏਦਾ। ਛਕੀਰਬੇਲਾਭੁਵਜ
 ਲਤੇਬਛਾਵੇਰੁਗਰੇਗਾ। ਸਚਹਕਮਲਿਕਬੇਲੇਸਾਂਈਜੀ
 ਪੂਰਾਭੋਲੇ। ਏਸੀਤਰਾਭਾਦ੍ਰਾਪੈਗਾ। ਹੁਕਮੇਅੰਦਰਸਭੁਰੇ
 ਬਾਹਰਹੁਕਮਨਕੋਇ। ਤੁਲੇਤੀਉਪਰਮਰਦਦੇਨੇਦਰਦਸ
 ਮਈਦੰਛੇਸਲਾ ਤਾਂ ਛਕੀਰਪੁਸੀਧੋਇਕਰਿਉਛਗਾਇਅ ०
 ॥ ਸਪੀਪੂਰੀਧੋਈ। ਬੇਲੇਵਹਿਗੁਰੂਜੀ॥ ੭੦॥ ਏ
 ਕਬੇਰਗੁਰੂਜੀਰਮਦੋਹਵਿਚਏ। ਸੀਗਤਿਜੁਜੀਕਬਲੀ

ਕੇ ਪਾਰੀ ॥ ਸਿਖਾਂ ਬਯੋਝੇ ਜੀ ਕੁਛ ਮਿਲੈ ਅਸਾਨੂੰ ਬਤਨੁ ॥ ੧੪੪ ॥
 ਠਹਿਰੇ ਪਨ ਦੇਵਾਂਗੇ ॥ ਮਰਵਾਂਦਾਂਗੇ ॥ ਤੇ ਸਿਖ ਬੁਧੋਇ ਭਰਾ
 ਏ ਪਿਛੋ ਬੋਲੇ ਪੀਪੇ ਦਾਹੁ ਕਮਾ ਅਤੇ ਜੀਵਣ ਦੀ ਖੁਸੀ ਬਖਸਿ
 ॥ ਤਾਂ ਬਯੋਝੇਇਆ ॥ ਗਰਜੇ ਮੇ ਪਲ ਖੁਸੀ ਕਰ ਜਲ ਲੇਇਨ
 ਖੇਤਾ ॥ ਢਾਤ ਕਿਪਤ ਕਯੋਇ ਰਾਗਿਆ ਬਾਦ ਸੋਝੇਤਾ ॥ ਚੰਦ
 ਨ ਪਰਉਪਕਾਰਹਿ ਤਬ ਨਹੈ ਸੁਭੇਤਾ ॥ ਗੁਰੂ ਬਿਚਾਰਹਿ ਚਿੰਮਿਖ
 ਛਸ ਆਏਤਾ ॥ ਮੀਠਾ ਦੇਵੈ ਬਾਲੋ ਤਿਸੀ ਗੋਰੇਤਾ ॥ ਪ੍ਰਸਾਦ
 ਜਾਬਖਸ਼ ਦੇ ਕਿਆ ਕੂਪਨ ਦੇਤਾ ॥ ਮਹਿ ਬਾਪਹਿ ਤਕਿਆ
 ਕਰੇ ਸੁਤ ਦੇਇਨ ਭੇਤਾ ॥ ਲੇਪਨ ਪਰੇ ਦੇਸ ਕਿਆ ਭੂਤ ਗਿਰਦੀ

ਰੇਤਾ ਅਟਕਾ ਜਲਾਤਾ ਬੀਪੀਏ ਜਾਂਬੀਪਨ ਕੇਤਾ ਪੀਨਵਰਿਅ
ਈਦੀਏ ਕਿਸਖਰਪੂਤੀਲੇਤਾ ਭੁਨ੍ਹਵਿਚਾਰਾਸੀਤਕਿਉਜਾਂ
ਦੁਲਕਾਦੇਤਾ ਪੀਪੈਅਟਕੈਸਿਖਸਦਪਦਾਰਸਮੇਤਾ ਕਾਰੀ
ਕਰਖਾਤੀਕਿਆਜੇਦਾਰਨੀਖੇਤਾ ਨਦੀਬਾਰਕਿਉਪੀਵੀ
ਏਜੇਕੁਦੀਅਨਲੇਤਾ ਖਾਦਾਕਿਕੁਪਕਦਾਜਿਉਅਗਨਨ
ਕੇਤਾ ਬਿਨਸਮੈਤੇਬੁਪਨਗਿਕਿਆਠਾਕਾਹੇਤਾ ਅਨੀਦੰਭ
ਪੁਮਾਰਕਾਪਟਭਾਂਬੇਦੇਤਾ ਮੂਰਕਾਅਪਦਰੀਸਯੋਠਿਰਮਨ
ਜਿਵੇਤਾ ਪਹਿਲੇਮੰਗੈਸਿਗਤੀਗੁਰਵੇਦਮਹੇਤਾ ਕਰਮਕਰਨਾ
ਹਰਾਬਕਾਮੂਰਮਾਰੈਸੇਤਾ ਹਉਬਾਰਬਾਰਬਲਾਹਦੈਜਿਹ

ਮਰਸਨੇਤ੍ਰ) ੧)। ਭਾਈ ਸਿਖੋਤਮ ਕਹਿ ਆਠ ਜੋਗ। ਅਰਥਇ ੧੪੫
 ਹਮਨ ਠਹਰਾਵੇ। ਮੁਕਤਿ ਪਨ ਸਤਿਗੁਰ ਦੇਨਿਗੇ। ਅਰਵਾਂ ਵਾਂਗੇ
 ਅਰਥਇ ਹਜਨਮ ਮਰਨ ਕਟਾਂਗੇ। ਤੁਸਾਂ ਪ੍ਰਦਾਹੀ ਪਿਧਾਢਾ
 ਹਿਅ। ਅਜੇ ਕਰਮ ਸੇਸ ਹਵਾਏ। ਤੁਥੀ ਸਹਸਾਨ ਹੀ ਬੇਰ
 ਹੈ। ਉਤਾਵਲਿ ਨਕੋਗੇ। ਪਰਏ ਸਬ ਵਸਾਥ। ਹਰਿ ਕੀ ਰਤਨ
 ਦੀਅ ਤੁਸਾਥੁ। ਸਿਦਕ ਤਾਰੇਗੇ। ਹੁਕਮ ਦੁਆ। ਸੁਚੇਤਰ
 ਹਣਾ ਅਸੀ ਬੀਨ ਦੀਨ ਉਤਰਾਗੇ। ਚਾਂ ਮਦਾ ਸਸਰ ਸੰਗਤੀ
 ਨਾਵੇ ਸਬ ਨਿਤ। ਛੇਜੇ ਜਨ ਬੁਝਨ ਗਰਵ ਸਿਆਹਮ ਆ
 ਵੈਸਿਤ। ਬੈਠਦੁਲੀ ਚੈਰ ਮਰਦੁਲ ਸਿਖਦ ਹਿਸਨ ਚਿਤ।

॥ ਸਿੰਘਲਾਖਪੰਚਏਕਠੇਗਜ਼ਗਜ਼ਸਮੇਤਾ ॥ ਲੁਟੀਪਿਆਰੀ
 ਮੇਰਿਆਪਰਪਨਕਾਪੇਤਾ ॥ ਸਬਸੰਗਤਨੁਮੇਲਲੈਕੋਕਰੰ
 ਛੇਤ੍ਰਾਪਹਿਲਾਆਵੈਉਦੇਸਿਪਠਿਤਕਾਰੀਠੇਤਾ ॥ ਭੁਲਿ
 ਮੰਨਿਆਸੀਸਪਰਜੀਵਨਹੁਇਲੇਤਾ ॥ ਸਾਖੀਪੂਰੀਪੋਈ
 ॥ ਬੋਲੇਵਾਗੁਗੁਜੀ ॥ ੭੧ ॥ ਏਕਬੇਰਗੁਗੁਜੀਕੇਸਾਧ
 ਹੂਆਪੰਡਤਪਾਪੇਬ੍ਰਹਮਦਏਕਠੇਕੀਏਸਾਪਟੀਪਰਮਸਾਂ
 ਤਕਰੀ ॥ ਮੂਹਰਕੀਦਖਲਾਦੇਕਰਿਸੇਯਜਾਗਉਪੇਸ਼ਗ
 ਹਦੇਜਨਾਨੇਮੁਦਾਨੇਦੀਏਤਿਅਰਕੀਚਤਾਨੀਦਰਸਪੰਡ
 ਤਕਰਿਆਸਾਧਅਪਨ੍ਨਦਾਨਾਜੀਪਿਤ੍ਰਨੇਤਾਗੁਗੁਜੀਸਾਸ

ਰੂਸੇ ਬਾਦ ਕਰਵਾਇਆ ਮਲ ਮਾਸ ਕਾਨ ਖੋਪਕੀਆ ਪਛੁ
 ਸੁਪਕਾਨਿ ਰਨੈ ਕੀਆ ਭਾਈ ਸਿਖੋਇ ਸਰ ਕਾਨਿ ਰਦਾ
 ਪੁਛਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨਿਰਦਾਰ ਕੀਆ ਤਾਂ ਸਾਸ ਤੀ ਬੇਲੇ ਸਾਪ
 ਦੁਪਹੀ ਭੋਗਤ ਨੂਨਿ ਮੰਤ੍ਰ ਸਾਪ ਦਾਨਿ ਤਿਦਾ ਅੰਗੀਨ
 ਕੁਲੀਨਾ ਪੁਤਿ ਗਿਜਾਹੀ ਮਹਾਂ ਦਾਨ ਦਾ ਛਾਇਆ ਮੂਰਤ
 ਤੁਲਾ ਮੰਤ੍ਰ ਕਸੂਤ ਕਉਗੀ ਪਰਨਾਹੀ ਰਤਿ ਚੋਰ ਛੁਲੀਆ
 ਦੁਤਖਤੀ ਕਰਮ ਤੁਲਾ ਪਰਵੈ ਦਕਪਨ ਭੋਗੀ ਕਦਕਾ
 ਨੀਗਦ ਦਸਤਗਾਹੀ ਜਨੇ ਤੁਝਿ ਤਰਿਆ ਕਰਮ ਕੁਸਈ
 ਅਸੁਚੀ ਸਰਬ ਅੰਨ ਭੋਗਤਾ ਬਹੁਤ ਪਾਦਗਈ ਦਿ

946

ਅਹਕਾਲਾਗਲੇਦਵਾਲਾਪਰਾਇਆਜਪਕਰਕੈਮਲ
 ਕੀਟਖਦਾਲੇਦਵਾਲਾਪਰਮਪੁਜੀਸਾਪਕਾਤਿਆਗੀ
 ਰੰਗਾਰੰਗਮੰਡਿਤਜਟਿਲਬਰਮਾਗਿਆਨੀਸਿਨਿਆਸੀ
 ਬਿਪਬਿਗੈਰਪਤਿਆਖਰੀਵੈਸਸੂਦ੍ਰਇਸਤੀਦਿਉਲਾਗੀਬ
 ਕਬਾਦੀਅਮਲੀਬਿਪੋਇਕੇਕਤਨੀਲਬਜਤਪਾਰੀ
 ਮਲੇਛਅੰਤਜਕਾਲੇਦਵਾਲਾਸਾਪਮੈਨਿਉਤਾਖਟਪਦੀ
 ਕਾਖਵੈਤਾਪਤੁਪਾਲੀਰੋਦੇਸਾਪਦੇਦੇਚਲੇਜਾਦੇਯੋਗਾਰੂ
 ਰੂਜੀਸਬਲੇਕਾਨੁਏਲੇਸਾਸਤ੍ਰਬਿਪਦੂਰਪੈਗੀ।ਕੇਈਬਿ
 ਰਲਾਗੀਪਾਤ੍ਰਪੈਗੀ।ਉਪਾਰਪਿਛਾਵਾਅਧਿਤਵਾਤੀਦਵਾਂ

१४७
 ਦੇਸਾਪਕਰਿਓਵਾਯੋ। ਗੁਰੂਜੀਪਾਛਿਆਸੁਤਿਕਚਾਹਦ
 ਬਿਪਕਿਆਲਿਖੀਯੋ। ਦੇਵਚਾਜਪੰਭੁਤਿਯਿਮਾਦੀਪਰਮ
 ਸਾਸਤ੍ਰਸੁਦਾਇਮਹੀਨੇਕਾਪੁਰਾਣਸੋਸਿਖੋਸਾਨੁਕਹਿਦਾਰੁ
 ਕਗਇਆਕੁਛਕਹਦਵਾਪਰੇਜਨਨੀ। ਤੁੰਸਾਹਿਬਸਿ
 ਪਪੁਛਿਆਲਿਖਾਰੀਵਸਖਤਨਿਰਦਾਬੇਨਾਈਸਤਿਗੁ
 ਰਾਂਪਾਸਕਾਸੁਦਾਈਏ। ਭੁਲਾਸਿਖਕਿਥਪੁਛਦਾ। ਤਾਂਬੇ
 ਲਵਾਕਗੁਰੂਜੀਪਾਤਸਾਯੀ ੧੦ ॥ ਬ੍ਰਾਹਮਣਦਸਾਦਿਨਸੁ
 ਤਕੀਮਾਤਾਦੁਦੀਮਾਨਾਛੁਡੀਬਾਰਾਵੈਸਾਇਕਪਾਂਚਸੂਦ੍ਰ
 ਤੀਸਪਾਚਾਨਾਗੋਦਸਬਾਰਾਮਹੀਕਾਦੂਪਦੇਵਨਹਿਭੁਯ

॥ ਸਾਪਨ ਕਰੀ ਏ ਜਗਨ ਧਾਵਤ ਭੁਟ ਕਰੇਗਾ ਸੁਤ ਕਜੀਭੇ
 ਪਾਤਕੀ ਪਾਤਕ ਕਟੈ ਨ ਸੁਤਾ ਅਗਨ ਕਟੈ ਦੋਨੋ ਪਖੀ ਬਿਪ
 ਅਗਨ ਮੈ ਕੂਤਾ ਸੁਤ ਕਪਾਤ ਕਰੇ ਬਿਨ ਦਾਨ ਦੇਇ ਦਿਨ
 ਲੇਇ ਬਾਗ ਗੀਵਾਤਾ ਰਕਮਾਨੁਖ ਦੇਹ ਨ ਸੋਇ ਗਾ
 ਦੁਖ ਆਗੀ ਅਸਟ ਕਰੇਗੀ ਹੋਵੈ ਤਾਗਾ ਅੰਤ ਦਾਨ ਅ
 ਰਮਿ ਦੁਕ ਕ੍ਰਿਯ ਕਰੈ ਸੁਤ ਕੀ ਗਾਗਾ ਤੀਰਥ ਜਾਵੈ ਸਾਧ
 ਬਿਪ ਅਗਨ ਕਰੇ ਦਾਨਾ ਰਾਖ ਸੋਇ ਚੰਡਾਲ ਪਰ ਭੁਗੈਰੀ
 ਅਭਾਗਾ ਗਾਗਨ ਆਵੇਗਾ ਸਲਿਲ ਪਤ੍ਰ ਜਨਮ ਜਬ
 ਤੇਇ ਵਿਆਹ ਸਮੇਂ ਦੀ ਕਰੇ ਦੇਖ ਸੇਕਰੇ ਪੋਇ ਅ

ਪਦਗਵਿਪਤਬਿਦੇਸਮੈਅਦਸੁਦੇਵਨੋਤਾਸੁਖਿਬਿ १੪੨
 ਪਕਰਮਨਕਰੈਅਦਰਦੇਖਦੁਸਰੇਤਾ। ਲੋਭੀਵਿਪਾ
 ਤਕੀਲੋਭੀਸਾਕਅਚਸਿਖਾ। ਨਰਕਕੁਰਗਪਿਸਾਚਪੁੰ
 ਟਿਹੀਬੇਦਕਗਿਰਿਖਾ। ਮੇਰਸਿਖਸਬਜਾਤਕਾਪੰਦਾ
 ਦਿਨਕੀਮਾਨਾ। ਪਿਤ੍ਰਦਿਵਸਪੰਛਏਕਕਰਸੇਮਮਿਰ
 ਏਮਾਨਾ। ਭੁਲਾਬਪੁਤਅਨਪ੍ਰਜਨਾਵਾਗਿਆਨੀਨਿ
 ਰਲੋਭਾ। ਪਤ੍ਨਿਆਪਾਪੀਨਾਰਕੀਜੋਲੋਭੀਬਪੁਖਭਾ।
 ਸਾਖੀਪੁਰੀਏਈ॥ ਬਲੇਵਾਰਗੁਰੂਜੀ ॥੧੩॥ ਏ
 ਕਬੇਰਗੁਰੂਜੀਸਿਕਾਰਖੇਲਆਏਸੇਤਾਂਸਾਪਿਦਰਸਨ

ਨੁਆਏਥੇ। ਦੁਖਦੁਖੇ ਕਸਾਉ ਵਿਜੈ ਨਵਾ ਸੁਖ ਕੇ ਦਰਸ
 ਨਨੁ ਬਾਣੀਆ ਆਇਆ ਬੈਸੇ ਨਥਾ ਬਲ ਕਟਿ ਸਤੀ
 ਵਾਲਾ। ਆਗੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸਿਕਾਰ ਪੇਲ ਕੇ ਆਏ ਥੇ। ਮਿ
 ਰਾਪੀ ਮਾਰ ਆਇਆ ਬਾਜ਼ ਨੁਲ ਪੀਏ ਦੇ ਬੇਤਾਂ ਆਇ
 ਪੁਛੇ ਦੇਖ ਕੇ ਦਿਖਾ ਕਲਾਪ ਆਭਾਵ ਨਾ ਟਿਰ ਗਈ।
 ਕੈਸੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪੈਨਾ। ਦੁਖ ਕਿਉ ਤਿਆਗੀ ਤਾਂ ਮਨ ਵਿਚ
 ਦਿਛਾਰ ਲਗਾ ਕਰਨਾ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬੋਲ ਸੁਣਾਇਆ
 ॥ ਸਿਖਾਨੀ। ਏਹ ਜਨਾ ਦਿਰਫਰ ਬਾ। ਬਾਜ਼ ਇਹ ਰਾਜਾ ॥
 ॥ ਸਮੁਦਰ ਜਨਮ ਬੀਤਾ ਹੈ। ਹਮ ਤਪਸੀ ਬੇਰਾਜਾ ਆਗੇ

ਮੁਕਰਾਗਾਜੇਸੇਗਦਿਵਾਈਝੂਠੀਸਪੁਕਰੀਤਪਸੀਕੀ। ੧੪੬
 ਹਬਦਲਾਦੇਵਾਇਆਸੰਗਾਰਾਜਾਸਿਖਬਾਰਮਾਰ
 ਪਤੀਤਕਰੀਬੀਗਾਜੇਨੈਕਾਈਸਿਖੇਜੇਕੋਈਸੇਝੂਠੀ
 ਖਾਵੈਗਾਸੇਸਹਸਕੇਦਜਨਮਪਾਵੈਗਾ। ਨਰਕਭੁਭੋਗਾ।
 ਸੇਹੁਦਏਸਕਾਉਪਾਰਹੋਇਗਾ। ਮੇਰਾਸਿਖਨਹੀਭੋਰੈਗੁ
 ਰੁਕਾ। ਜੇਨਾਸੇਹੁਰੁਕੀਕਰੈਗਾ। ਸਪੁਨਕਰੀਏਸਾਢ
 ਪਰਝੂਠੀਦਿਕੇਨਪਾਇ। ਸਚਾਜੇਨੀਪਰਕੁਚੈਝੂਠੀਕੈਸਾਬ
 ਇ। ਰੁਾਈਬਦਲਾਦੇਵੈਗਾਪਾਪਕਾਰੁਰੁਕੇਜਾਮਨਹੋਏ
 ਤਾਂਭੀਪਾਪਕਾਰੀਹੁਆ। ਸਿਖੇਪਸਾਦਭੁਗਾਏਪਕਰ

ਰਮਾਪਰਮੰਦਾਨਕਰੀਏ। ਏਹਕਹਿਤੇਥੇਤਾਂਪ੍ਰਸਾਦਕਾ
 ਬਾਲਮਾਇਆ। ਬਰਤਪੁਆਏਸਸਿਖਨੂਤੀਸੁਪਏ
 ਕੇਵਿਓਛਕਾਵੇ। ਤਾਂਸਿਖਵਿਚਾਰਿਅਸੀ। ਪਸਾਦਏ
 ਪਕੇਗੁਰੂਕੇਮਤਏਨਨਾਹੀਮੈਨੂ। ਗੁਰੂਜੀਕਾਬਦਨਜੁਦ
 ਕੈਕੁਛਸਾਂਤਿਪਤੀਤਿਆਈ। ਤਾਂਸਿਖਜਾਇਕੇਪ੍ਰਸਾ
 ਦਿਛਕਿਆ। ਗਤਿਸੁਤਾਅਤੇਮਨਵਿਚਾਰਿਅ
 । ਭੋਪਾਂਭਸੋਚੁਪਈਯਾਅਦਾ। ਮੇਰੇਬਾਪਨੈਕੈਸੇਗੁਰੂ
 ਮਾਸਗਰੀਕੀਏ। ਸਾਸਤ੍ਰਕੀਰੀਤਹਿਸਾਪਰਨਾਰੀਜਮ
 ਮਦਰਾਤਿਆਗਦਾਪਰਮਸਾਪਕਾ। ਜਿਗੁਰੂਜੀਕੀ

ਰੀਤਮਨੀਜਾਣੀ ਪ੍ਰਭਾਤਿਦਲੀਏ ਸਿਖੀਬੈਸੋਨੇਕੀ ੧੫੦
 ਲੇਵਾਂਗੇ ਰਾਤਗਿਦੀਮਨਦਿਰਾ ਮੇਰਾਬਾਪਸਿਖਗੁਰੂਕਾ
 ਸੋਰਪਜਾਉਸਕਾਪੰਜਸੈ ਮੇਰਾਸਹੀਸੋਰਦੇਵਾਂਪਕਿਅ ॥
 ਵਾਂਗਿਗੁਰੂਨਾਮਾਲਿਆ ਸਦੇਰਾਪੁਟੀਰਜੁਰਮਥਾਟੇਕਿ
 ਆਤਾਬੋਤਲਾਂਏ ਮੰਗਾਈ ਆਰਿਸਿਖਬੀਬੈਠਾਸਾ
 ਜੁਪਾਰੀਰਿਗੁਪਾਲਭਾਂਗੁਰੂਜੀਬੋਲੇਜੀਪਾਤਸਾਜੀਉ
 ਕੇ ਗਾਕਿਨੈਕਹਿਆਕਰਮਕੇ ਕੋਈਕਹੇਸੁਭਾਵਕੇਕੋਈ
 ਕਹੈਦੇਹਕਾਪਰਮੈਗਾਤਾਂਸਿਖਬਾਣੀਆਬੋਲਾਸਿਦ
 ਕਹੈਗਾਇਸਜੀਵਕਾਤਾਂਜੁਦਕੇਬੋਲੇਸਿਖਾਬਸੰਗੁਰਦ

ਸਤੇਰਾਥਾਪਸਾਭਾਬਭਾਸਿਦਕੀਸਿਖਬਾਭਿਸੇਨਤੁਪਇਉ
 ਕਹਿਦਾਯੋਗੁਰੂਕਾਪੁਕਮਭਾਵਕਾਤੇਰੇਪਾਸੇਲਇਆ
 ਅਸਾਭਾਤਾਂਓਹਬੋਲਿਆਜੀਮੈਸਮਾਇਆਨਹੀਸਮ
 ਵਾਵੇਮੈਕੁੀਸਿਖਹਾਂਤੁਗਾਭਾਬਦਨਹਸਕੇਬੋਲੇਭਾਈ
 ਤੂੰਬੋਲੇਕਾਸੇਵਕਾਮਾਰਾਕਬਪੁਆਇਆਵਾਲਾਦੂਰ
 ਤੇਸਹੀਅਰਸਨੇਹਸਮਵੇਗਾਤੇਰਾਥਾਪਾਤਾਂਓਠਤਾਹੀ
 ਚਰਨੀਪਗਾਰਖਲਉਸਤੇਗੁਰੂਨਛੋਡੇਮੇਰਾਮਨਮੂਰਖਹੈ
 ਮੈਨਹੀਜਾਣੀਬਦਨਪੁਆਗੁਰੂਕੇਹਰਖਵੇਖਰਹਤਭਾ
 ਈਉਪਰੋਠਕਕੇਪੀਠਬੋਲੋਬਖਸਾਤੂੰਇਸੀਤਰਾਮਹੀ

ਨਾਗਿਅਗਾਢਲਦੀਬੇਰਗੁਰੂਜੀਪਸਾਇਰਿਤਾਅਪਰ ੧੫੧
 ਬੀਲੇਜਾਦੀਖਾਂਦੀਬੀਗਤਾਂਬਢਨਤੁਆਕਨਾਸਰਬੋਲੇ
 ਹਕਾਤੇਲੇਦਾਰਕਾਬਖਸਾਪੁਜਨਗੁਰੂਭਾਵਨੀਪੁਰੀਕ
 ਰੇਗਾਲੇਕਹਬਿਦਾਤੁਆ॥ ਸਾਖੀਪੁਰੀਹੋਈ॥ ਬੋਲੇ
 ਵਾਹਗੁਰੂਜੀ॥੭॥ ਤਾਂਬਾਣੀਅਸਿਖਲਾਕਹਿਦ
 ਜੈਗਾਛੇਸਉਕੀਭੇਟਦਈਗੁਰੂਜੀਬਖਸੀਸਦੀਅ
 ਕਨਾਹਕਨਾਅਤੇਬਢਨਭਇਕਾਭਲਦਾਤੁਆ
 ਛਮਕੋਰਅਗਇਆਤੁਗੰਸੇਦਾਜਾਵੈਰਾਹੀਧਜਾ
 ਸਿੰਘਮਾਜਰੀਅਗਇਮਿਲਿਆਪਛਦਾਤੁਆਤੁਰੇ

ਲੰਗੇ ਸਿਖਾ ਕਿਥੇ ਤੇ ਆਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਪਸਾਦ ਦਾ ਵੇਲਾ ਹੈ।
 ਪਸਾਦ ਖਾਇ ਜਾਈ। ਤਾਂ ਸਿਖ ਬੋਲਿਆ ਸਿਖ ਗੰਗੂ ਕਾਦ
 ਸਨ ਕਰਨ ਗਾਇਆ ਬਾਣੀ ਆਗੇ ਉਥੇ ਨਦੀ ਪ
 ਰ ਸਿਖਾ ਭੇਟ ਦਿਤੀ ਪਰਖ ਸਮਨ ਨਾ ਹੋਇਆ। ਕਿਆ ਪਸੀ
 ਦਨ ਆਈ। ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਆਕੁਛ ਨਹੀ। ਸਿਖ ਪੁ
 ਛਿਆ ਬਲ ਕੀ ਕੀਤਾ। ਬੋਲਿਆ ਬਾਪ ਮੇਰੇ ਨੂਭੁਇ
 ਕਾ ਬਲ ਨ ਦਿਤਾ ਰੁਪ ਜਾਛੇ ਸੋ ਭੇਟ ਵਈ। ਪਰ ਦੇਸ ਆਇ
 ਆ ਬਾਪ ਦਾ ਭੇਜਿਆ। ਤਾਂ ਸਿਖ ਕਹਿਆ। ਮਤ ਪਛੁਤਾ
 ਇ ਸਿਖ ਭੁਲੀ ਹੈ ਤੂੰ ਪਰਚਲਾ। ਜਗਦਿ ਪਹੁੰਚਿਆ ਸਿਖ ਦੇ

ਪਰਸਿਖਦੀਸਿਖਨੈਬਡੀਟਗਲਕਰੀ। ਫਿਜਨਕਰਿਅ ॥ ੧੫੩ ॥
 ਖਾਇਰਾਤਨੂੰਸੁਤਾਸੁਖਨਾਲਾ। ਰਿਗਨਕੁਈਤਾਂਡਲਦਲ
 ਗਾਸਿਖਕਰਿਅ। ਭਾਈਸਿਖਤੇਰੀਮਰਜੀਏਦੈ। ਤਾਂ
 ਬਚਨਦੇਜਾਇਅਤੇਛੇਸੈਰਪਜਾਲੇਜਾ। ਭਾਈਪਰਗੁ
 ਰਕਾਵਾਕੈ। ਸਿਖਸਿਖਕਾਸਤਦਲਜਸਿਖਸਿਖਕਾਭਾ
 ਇ। ਦਗਸਿਖਮਮਨਕਰੇਪਾਦੀਅੰਨਭੁਗਾਇ। ਜੇਪਤੀ
 ਤਗੁਰਵਾਕਪਰਤਾਂਡੁਲੇਪਰਜਾਇ। ਜੇਕੁਪਾਤੰਦਮਕ ॥
 ਤਾਲੇਪਰਅਪਨੇਪਾਇ। ਬਾਦੀਅਸਿਖਬਲਿਅ।
 ਜਮਪਤੀਤਿਏਦਮਕੀਜੇਮਕੇਦੇਦੇਇਬਚਨਗੁਆ

ਤੁੰਦਮਦੇਸਾਨੇਪੰਨਦਿਵਾਇ। ਤਾਂਸਿਖਉਠਿਆ। ਦਮਪ
 ਰਕਾਗਹਿਲੇਸੇਥਾਜਿਮੀਨਤੀਵੀਕੁਟਿਬਸਾਗਹਿਲੇਗਿ
 ਰਵੀਪਰੀਅਤੇਦੀਏਦਾਂਮਛੇਸਉਪਾਂਠਉਤੇਬੇਅਜਕੇ।
 ਬਾਣੀਆਖੁਸੀਉਆਮਨਵਿਛਆਖੇਮੂਰਖਸਿਖਗਰ
 । ਮੈਜੀਤੀਬਾਜੀ। ਢਲਾਗੇਢਲਾ॥ ਸਾਖੀਪੁਰੀਏਈ
 । ਬੋਲੇਦਾਹਉਰੂਜੀ॥ ੭੪॥ ਸਸਿਖਢਲਕੇਗਾਇਆਰ
 ਸਤੇਮਾਂਢਕੜਾਹਲਾਗਾਦੇਖਕੇਪੈਲਲ। ਉਸਕੇਪੈਦਬਾਂਪ
 ਕੇਦਈਥੀ। ਜਾਂਦੇਪੈਸਿਖਪੈਲਕੇਜੋਕੜਾਹਸੇਮਾਸਾ। ਦੇਖ
 ਤਹੀਲਜਾਕਰੀਪਰੀਬਾਂਪਗਠਤਾਸਾ। ਪਿਤਾਅਪਣੇਪਰਿ

ਖਿਛੁਆ ਕੁਲਾਬਤਾਇਆ ਦੇਵਾ ਮਾਸਖਾਇਤੇ ਪਰਮਜਾਇ १੫੨
 ਕਿਆ ਕੀਨਾਸਤਸੇਵਾ ਦੁਲਜਕਰਾਤੁਗੰਪੀਬਮੈਪਰਮੈਜ ॥
 ਤੀਬੇਗਾਇਕਾਜਾਰਕੇਨਗਲੀਏਪੀਨੇਮੋਤੀਗੇਰਾਜਾਇਪ
 ਪੁਰਾਨਗਾਰਫਿਗਪਾਲੀਵੇਚੇਰਤਨਾਤੀਨਗਜਾਰਕੀਜਮਾ
 ਕਰੀਪਤਾਇਖਵੈਜਤਨਾਨੀਮਲਾਪਤਾਜਿਉਇਉਕਹਿ ॥
 ਸੁਨੀਪਤਾਭੇਅਪੀਨਾਸਤਿਗੁਰਮੇਧਿਬਤਾਈਏਜਿਉਪਤਿ
 ਆਗਕੀਨਾਈਨੀਉਟਵਿਪਾਲਕੀਲੇਲਗਾਵਤਸੀਸ
 ਆਖਲੀਗਿਠਦੇਮਾਸਤੇਸਫਕਜਾਗਬੀਸਾਖਾਇਓਬਾਇਓ
 ਸੁਤਨਿਰਖਅਚਰਜਬਾਪਕਹਿਦੀਨਮਾਸਦਿਖਚਿਉਗਨ

ਵਾਪਕਏਹਕੈਸੇਬਿਪਦੀਨਾਪਿਤਾਪਨਕਸਿਹਇਉਕਹਾ
 ਸੁਨਸੁਤਪੁਰਨਸਾਚਾਤੇਕੋਭੇਜਾਲਾਭਿਹਿਤਤੁਲੇਅਭਇ
 ਅਕਾਦਾਕੁਲੀਨਕੀਨੀਸੁਤਕਹਿਓਵੇਖਾਪਰਚਾਨਜਨ
 ।।ਗੀਆਮਲਨਪ੍ਰਤੀਤਨਹਿਕਿਅਕੋਰੀਗੁਰਬਖਸ਼ਨਾਪਿਤੁ ॥
 ਨਿਕਟਕਰਜੇਰਕੈਮਾਤਾਕਹਿਤਰਿਸਾਤਾਮਾਭਿਪਿਤਾਮਮ
 ਸਾਚਗੁਰਸੁਨੀਓਬੈਨਸੁਗਤਾਮੇਰੀਪ੍ਰਸੀਨਕੁਛਭਈਜੇਦ ॥
 ਹੇਸੇਜੇਇਯਾਭੇਦਫਿਰੀਮਗਥਚਨਭੁਇਬੇਢਬਿਗਵਾਸੇ
 ਇਯਾਤੀਨਹਜਾਹਤੇਸਤੁਸਰੈਬਚਨਨਆਵੈਕਾਮਾਤੁਮਕੁ
 ਲੇਸੇਕੋਪਕਾਮੇਰੀਬੁਧਸੁਰਮਾਪਿਤਾਕਹਿਓਸੁਦਪ੍ਰਤਤੁਸ

ਤਿਹੁਰਪੁਰਨਮੋਹਿ। ਤੇਰੀਬੁਪਉਤਾਵਲੀਮਤਿਹੁਰਗੰਨਵਾ ੧੫੪
 ਹੋਇ। ਅਮਭੁਮਸਤਿਹੁਰਬਦਨਲਗਤੁਪਾਵੈਬਿਸਰਾਂਮਾਧ
 ਨਵੂਠਾਇਹਜਾਨੀਓਮਤਲੇਭੁਭੂਹੋਇ। ਫਾਰਦਿਵਸਜੀਵ
 ਨਬਨਾਕਹਿਅਮੋਰਸਮੋਇ। ਪੁਤ੍ਰਨਬੋਲਾਭਾਵਨਮਨਮੈ
 ਠਹਰਨਨਹਿ। ਬਾਦੀਆਤੁਸੀਹੋਇਹਹਿਅਪਤੁਬੁ
 ਝੀਅਹਿ। ਸਿਫਾਅਪਕਤਬਬਾਦੀਆਪਰਨੀਜੁਤਬਿ
 ਲਖਾਇ। ਪੁਤ੍ਰਲਗਾਉਠਵਦਜਮੈਕੋਦਿਨਬਫੁਡੀਮਾਇ।
 ਦਸਹਜਾਰਕਮਾਇਕੇਫੁਲਾਮਨਅਭਿਮਾਂਨਾਲਗਾਖੀਦ
 ਪਨੋਦਤੁਬਪਗਾਪਤਪਗਾਅਨਾ। ਸਿਗਲੀਏਪਰਲੋਗਸ

ਬਾਇਆਸਤਿਗੁਰਸਰਨਿ। ਮਾਰਗਪੁਰੁ ਕੇਸਿਮਰਕੈ॥
 ਇਆਕੁਪਰਿਚਰਨ। ਪਿਆਨਸਿਪਮਾਜਗੀਏਦੇਪਰਆ
 ਇਆਪੁਤ੍ਰਸਦੇਬਿਸਿਕੁਰੀਮਿਲਾਬਡੀਭੁਇਭੁਗਤਕਰੀ।
 ਪ੍ਰਸਾਦਿਕਰਕੈਗੁਰਭਰਦਾਰਾਤਨੁਚਲਾਈ। ਬਾਦੀਆਬੇ
 ਲਿਆਪਿਆਨਸਿਪਤੂਮੇਰਾਗੁਰਭੁਤ। ਲੀਨਾਬਰਨਮਮ
 ਪੁਤ੍ਰਤੇਪਰਗੁਆਵਿਯਾਤ। ਅਬਮੇਰੀਗਭਿਕਿਉਪ੍ਰਵੈਸਤਿ
 ਗੁਰੋਇਦਯਾਲਾਸੇਉਪਵਤਵਗਾਥੀਮਿਤਮੇਪਰੋਹਪ੍ਰਸਾਲ
 । ਗੁਈਪਤਸਤੁਰੀਗਮਿਲਦਲੇਮਿਲਨਗੁਰਸਰਨ। ਚਰਨ
 ਲਗੇਸਤਿਗੁਰਗੇਦਿਖਵਾਨਦੁਪਰਨ। ਉਤਰੇਉਜਨਭੁ

ਇਸੁਖਗਤਿਤੁਏਦਿਨਤੀਨਾਪੁਤ੍ਰਸੰਗਕਰਜੋਰਸਿਖਬਖ
 ਸਾਵੈਸੁਤਭੀਨਾਬੀਜਭਲਾਪੁਰਨਪਭੂਬਿਖਡਾਲਨੀਜੁਪ
 ॥ਕਿਪਾਯੋਇਸੁਪਾਕਰੇਕਾਂਮੀਦਿਪਲਿਹਮਮੁਧਾਹਸਥੇਲੇ
 ਜੀਵਨਗਤੀਏਖਤਪੁਰਖਅਲੇਖਾਗੁਰਨਾਨਕਤੁਮਰੇਗੇ
 ਸਿਪਨਮਿਲਕਰਿਭੇਖਾਨਾਨੁਤੁਮਗਾਂਪਤਾਪਿਤਭੁਲੀਫਮਾ
 ਈਕੀਨਾਤਬਪੁਛਾਯਬਗੁਰਚਲੇਪੁਛਿਆਯੋਈਨਾਹ
 ਸਥੇਲੇਸਤਗੁਰਪਭੂਦਸਵਾਹਮਰਾਏਗਾਤੁਮਪਲਏਗੇਏ
 ਹਕੇਤੋਪੁਛੇਸਿਏਗਾਪੁਛਾਪਿਆਰੇਬਚਨਪਨਪਰਾਅਮਨੀ
 ਤੇਗਾਨਾਨੇਤੁਮਹਮਗੁਰੂਤੁਹਿਮਿਲੇਮਿਲਤੁਵਢਮੇਗਾਹਮ

੧੫੫

ਕਾਨਮਿਲਕਾਤੇਗਪੁਰਬਿਦੇਖਾਹਿਰਦੇਪੇਰਾਤਬਹਮੈਅਬ
 ਪੁਛਬਹੁਘੋਖਾਤਬਮਮਸੁਦਤੇਸਿਖਨੈਪੁਛਾਬਚਨਬਿਲਾਸ
 ਆਪਿਆਨਸਿਖਕੀਵਲਜਗਤਕੁਟੀਸਿਪਦਾਸਲਾਧਨਪਇ
 ਆਭੂਮੀਚਾਤੁਆਇਪੁਛਿਆਮੋਹਿਬਚਨਲੀਆਬਦੀ
 ਏਦੀਆਤੁਮਰੀਵਸਤੈਹੋਯਾਤੁਮਰਸਿਦਕਤਬਹਮਕਯ
 ਖਾਉਖਰਛਅਪਰੇਕਾਜਗਨੇਤਤਹਮੇਪਲਾਚਾਰਜਤਨ
 ਕੁਮਰਕੇਲਾਸਿਤੁਪੇਮੀਏਕਸਮਪੁਤਬਾਦੀਆਜਤਿਅ
 ਬਸੇਵਾਕੀਭਾਵਨਾਸਤਿਗੁਰਕਰਗੀਪਾਤਿਪੁਛਸਿਖਕਿਮ
 ਭਾਯੀਏਤੁਸਿਰਮਲਹਮਪਾਦਾਦਫੁਲਦਿਸਮੈਸਤੁੰਗੀਅਵ

ਰਨਦੁਜਾਯਾਇ। ਬਿਸੰਤਰਪੁਛਾਹੇਤੁਕਰਪਰਿਦਰਿਦੁਹਇਦੁ
 ਹਾ। ਪੀਛੇਤੇਪਜੀਪੁਛੇਮਮਤਾਕਰਹੇਚੁਗ। ਤਬਸਤਿਗੁਰਗਸ
 ਕੈਕਹਿਆਪਰਜਾਈਓਜਾਂਸਿਖਾਕਰਕਨਾਪਸਾਇਕੋਪ
 ਤਿਆਨੀਦਤੈਲਿਖਾ। ਦੁਕੈਕਨਾਪਪਜੇਸਿਖਨਪਾਂਚਨਦੇਇ
 । ਪੰਚਗੁਰਕੇਭਾਗਦੇਕਰਅਰਦਾਸਕਾਭੇਇ। ਅਰਦਾਸਰ
 ਪਿਤਯੋਜਾਨੀਓਕਿਆਕਰਹੈਤਬਮੰਤਾ। ਜਪਪ੍ਰਯੋਗਅਰਸਿ
 ਧਤਾਸਭਅਰਦਾਸਸਿਪਸੰਤਾ। ਸਿਖਵਦੁਜਗੁਰਪਰਮਕਾਸਤਿ
 ਗੁਰਦੇਵੈਲਾਭਾ। ਬੋਲਬਲਾਵੈਸਿਗਤੀਦੇਇਕਨਾਹਕੀਸਾਭਾ।
 ਤਾਂਬੋਲਸਿਪਗੁਰੂਜੀਦੇਸਗਮਾਰਕਨਾ। ਸਭਅਰਦਾਸਕਾ

੧੫੬

ਭੇਦ ਕਰੁ ਜਿਉ ਸਿਖ ਨ ਸੁਖ ਸਦਨਾ ਸਤਿਗੁਰ ਬੋਲੈ ਸਿਖ ਸੁਨਿ ਕਰ
 ਕਰਾਹ ਪਸਾਇ ਨਾਹਿ ਆਵੈ ਸਿਖ ਤੇਗੁ ਨ ਦਾਦਾ ਫੁਲ ਆਦ
 ॥ ਸੁਖ ਪਵਿਤ੍ਰ ਸੁਖੁ ਦਿਵਸ ਮੈ ਸਿਤ ਸਾਪ ਮੁਖ ਜਾਪਾ ਨਾਮ ਪਤਾ ਪਭੇ
 ਕਾਜ ਸਰਸੁਦ ਅਰਦਾਸ ਕਾਲਾ ਪਾਪਰ ਮਬੀਨ ਅਖੰਡੁ ਬਿਸ
 ਫਲ ਪੁਰਿ ਤੁਤੀ ਨਾ ਕਸਟ ਗਰਬੇ ਲੀਫੁ ਲੈ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਸ ਸੁਸੀਤਾ
 ਅਨੈ ਭੁਯੈ ਪੀਤ ਭੁਯੈ ਸੁਖ ਮੈ ਗੁਰ ਸੇਸ ਵੀਨਾ ਖੁਵੈ ਬਾਲਕ
 ਤੁਸਟ ਪੁਸਟ ਦਸਵੀ ਕਰ ਅਰਦਾਸਾ ਤੀਨ ਗਭੁ ਕੀ ਪਸੁਤ ਕੀ
 ਦਰਸਨ ਗੁਰ ਪਰਚਾਸਾ ਏਨ ਮੈ ਪਸਾਇ ਮੈ ਪਰਿਨ ਮੈ ਗੁਇਰੇ
 ਗਾ ਖੇਲਨ ਮੈ ਜੀਵ ਮੈ ਲਕ ਪਿਸਿਰ ਮਹਿ ਕਰੀਏ ਅਰਗਾ ਪਤ੍ਰ

ਤੋਰਸਨਾ ਫੇਤ ਗੁਰਪਾਲਿ ਮੈ ਗੁਰਪਾਰਸੇਲਾ ॥ ਵਸਵਤਾ ਜੈ ਸਿਖ १੫੭
 ਗਾਜੈ ਪੰਦਰੀ ਸਸਤ ਪਾਰਸੇਲਾ ॥ ੧੬ ॥ ਬਾਜੀ ਪੀਠ ਸਿਖ ਅਰ
 ਲਮੇਲਾ ॥ ੧੭ ॥ ਮਿਗਵੁ ਸੁਮੇਲ ਗੁਇ ਸਸਤ ਪੇਲਾ ॥ ੧੮ ॥ ਤਵ ਪ
 ਸਾਇਵੁ ਖਵੁ ਰਸੁ ਖਆਵੁ ॥ ੧੯ ॥ ਆਗ ਕਾ ਸੰਜੋਗ ਵੁਧੈ ਕਾਯਾ
 ਘਟੈ ਸੋਗ ॥ ੨੦ ॥ ਮਿਲੈ ਮੰਤ੍ਰ ਸਤਿਗੁਰ ਮਹਿਤ ॥ ੨੧ ॥ ਹੋਇ ਕਾਜ
 ਪੂਰਾ ਸਤਿਗੁਰ ਧਰਮ ॥ ੨੨ ॥ ਗੁਰਮੇਲੀ ਦਾਸੀ ਪਾਈ ਯੋ ਸੁਖ
 ਪ੍ਰਾਪੀ ॥ ੨੩ ॥ ਰਾਖਾ ਮੇਰਾ ਸਿਦਕ ਪੁਰੀ ਕੁਗਾ ਤਿਛੋਰੀ ਕਾ ਅੰਧ
 ਗੁਰਗਖੇ ਘੋਰੀ ॥ ੨੪ ॥ ਰਾਜਾ ਕਾ ਮਿਲਾਪਾ ਸਗਈ ਗੁਰ ਅ
 ਪਾ ॥ ੨੫ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਪਾਵੈ ਮੇਘ ਵਰ ਭਿਖਵੈ ਮੁਖ ਗੀਨ ਮੇਖਾ ॥ ੨੬ ॥

॥ १॥ परमकाहुंडुतधीबधमीआहुपतधिगुं॥ २॥ भावराकी
 बुलाबधमरावडलुल॥ ३॥ बुकसबजगिगिपडनमुवु
 हि॥ ४॥ मतमेवदसाजडिगुवधम॥ ५॥ कगीराबुभुव
 दामडीमसुनैमिधडिडलुगि॥ ६॥ वडुधमगरीटवीमडिगु
 वपुवीपगि॥ ७॥ साधीपुगीगै॥ बलैदगगुवुनी
 ८॥ कगैमिधवनीलगाजडिगुवकगैपुलमगि॥ ९॥ जेनी
 अललवगनारीकपुमिधममहुगि॥ १०॥ गिलैनामैवगल
 बलैअतपधपडजगि॥ ११॥ मृधपैमगिआहुगैपचैमगीदी
 पगि॥ १२॥ जेदैलेडीमसुधपीमगैअरदामकवलेहि॥

ਪੈਤੀਗੁਰਪਾਸਾਗਕਰੈਵਪੈਪਸੁਕੀਵੇਇ। ਛੁਤੀਅਰਦਸੋ ੧੫੮
 ਇਭਾਵਨਾਅੰਤੁਭਾਵਨਾਵਾਇਕੇਜਾਸੈਤੀਵੇਲਬਾਗਫਲੇ
 ਅਠਲਸਠਲਵਹਿਸੇਸਾਅਠਤੀਮਨਮੁਖਉਠੇਸਨਮੁਖਤੁ
 ਕੈਨਵੇਗੇਅਰੰਭਾਪ੍ਰਵੇਸਉਲਾਲੀਅਚਲਸਿਖਵਸਤਅ
 ਸੰਭਾਖੇਤੀਚਾਲੀਅਸਾਨਵਾਪੇਕਾਅਸਾਨਾਏਕਤਾਲੀਕੁ
 ਆਅਖੰਡਾਬ੍ਰਹਮੰਡਾਬੈਅਾਲੀਵੈਬ੍ਰਹਿਪਤਿਪਸਤਗੁਰਸਿ
 ਧਾਉਤਾਲੀਸਤਗੁਰਟੇਕਰਾਖਦਿਖਾਵੈਸਿਦਕਸਾਖਾਉਤਾਲੀ
 ਗੁਪਤਿਕਾਮਿਅੰਤੁਜਾਮੀਸਠਲਜਾਨਾਪੈਤਾਲੀਪਰਬਾਗ
 ਟੀਤਉਤਜਾਗਪ੍ਰਵੇਸਜਾਵੈ। ਛੁਆਲੇਪਰਦਮੈਪ

ਰਸਲਬੇਗਲਭੁਗਤਿਪਤਿਪਾਲਿਸੈਤਾਲੈਪਜਾਨੈਆਕਰਖਦੇ
 ਕਰਾਖਤੁਏਕਾਅਠਾਲੈਰੋਗਜੁਰੇਸਤਿਗੁਰਸੰਤਿਸਿਖਕੋਅ
 ਨਾਰਤਿ।ਚਿਨੈਪੰਜੇਅਰਦਾਸਮਿਲੇਵਿਛੋਰੇਕੋ।ਅਵੈਗੁਰ
 ਜਾਲਮਜਾਨੈਜਗਅਲਮ।ਪੰਚਾਸਦੈਛਲਕਸਾਈਕੀਵਰ
 ਬਾਰਇਛੁਬਿਗਾ॥੫੦॥ਬਾਜਜੀਗੁਰਬਖਸੀਅਸੀਗਾ॥
 ੫੧॥ਗੁਰਦੀਨਾਰਦੇਸਾ।ਸੁਫਲਾਕਾਮਮਾਨਅਦੇਸਾ॥੫੨॥
 ਤੇਪਨਚਿਤਏਏਮੈ।ਦਰੀਅਵਿਖੋਭੁਪਦਾਮਨਅਸਾਗਾ॥੫੩॥
 ਅਸਨੀਕਾ।ਚਹਿਦਾਸੁਖਸਾਰਾ॥੫੪॥ਦਿਆਗਕੀਵਿਤਮੈ
 ॥ਅਰੰਭੁਤਦ੍ਰਿਪਾਲਸਿਖਕੋਨਿਗਲਾ॥੫੫॥ਬਿਪਨਮੈਅੰਧ

੧੫੬
 ਪੁਆਬਿਰੋਪਸਿਖਕੋਸੋਪ॥੫੬॥ਮੇਰੀਮੈਦੇਖਤੁਖੁਲਾਸਸਿਖ
 ਕਾਰਜਸਮਾਲ॥੫੭॥ਕੀਰਤਨਕੀਸਤਿਗੁਰੋਕਉਚਾਰਨਾ
 ਮਠਲਸੁਦਾਹੇਅਧਾਰ॥੫੮॥ਬਿਘਨੀਮਦਾਵੈਜਗੀਦਸਿਖ
 ਉਮੰਤੁ॥ਵਿਰੋਧੀਰੁਕੈਦਿਉਤੁ॥੫੯॥ਜਾਪਮਿਲਨਮੈਮਨੋਦੈਅ
 ਪੀਨਸਿਤਮੇਲਠਲਪੀ॥੬੦॥ਸਾਠਅਰਦਾਸਾਮੰਗਲੀਵੀਨੀ
 ਬਿਸੇਕੁਰਸਿਖ॥੬੧॥ਭੇਰਾਭਾਵਜੈਸਾਠਲਾਐਸਾਸਿਖਨਰਿ
 ਖ॥੬੨॥ ਸਾਖੀਪੂਰੀਹੋਈ॥ਬੋਲੇਵਾਰਗੁਰੂਜੀ॥੭੬॥
 ਇਕਸਠੇਮਨਸਾਲੋਹਿਮੇਰਾ॥ਤੁਮਰਾਖੇਜਗਾਏਰਾ॥ਬਾਸਠੇ
 ਗੁਰਪਦਬਿਸਾਮਠਹੇਮਮਪਿਆਨਾ॥ਤ੍ਰੈਸਠੇਤਰਨਕੀਤਰਨ

ਇ॥ ੬੩॥ ਏਸਠੇ ਚਾਕਰ ਪਾਰਨੈ ਮਨ ਮੈ ਦੁਪੁਰਾ ਦਿਨ ਰੈ ਦੁ॥
 ੬੪॥ ਪੈਸਠੇ ਅਮਾਨ ਸਚਾ ਦਿਸਤਿ ਗੁਰ ਜਗਇ॥ ੬੫॥ ਏ
 ਸਠੇ ਅਮਲ ਸੁਖ ਦਾਇ॥ ਤਨ ਸੁਖ ਛੁਗਇ॥ ੬੬॥ ਮੇਠਰ ਗੁਰੂ
 ਕੈ ਸੇਠ ਰਮੇ ਦੀਖਨੈ॥ ੬੭॥ ਮੁਲਖ ਮਾਲਕ ਸੁਖ ਕਾਤਾਲਕ
 ਦਿਵਾਨੈ॥ ੬੮॥ ਸਿਦਕ ਸਾਬਤ ਭੁਵ ਆਗਤਿ ਪਿਆਨ
 ਮੈ॥ ੬੯॥ ਅਗਨ ਸੁਰਵ ਪੁਸੇਗ ਪੂਰਾ ਸੰਭਵੇ ਲਗਾਈ॥ ੭੦
 ਸੁਖ ਸਾਠ ਦਿਨ ਰੈ ਨ ਆਠ ਨਿਤ ਮੈ॥ ੭੧॥ ਪਾਲਕੀ ਪਾਲ ਸਿਖ
 ਸਦਾ ਸੁਖਾਲ॥ ੭੨॥ ਪਪ ਪੇਲ ਤਰਕ ਭੇਲ ਪੀੜਨ ਮੈ॥ ੭੩॥
 ਬਰਨ ਕਾ ਆਗਮ ਅਤਿ ਲਜਲੁ ਰਾਗ॥ ੭੪॥ ਸਿਰ ਮੁਕਦ

ਕੀਲਾਜਬਿਰਦਤਵਸਾਲ॥੧੫॥ਸਿਖਸਖਾਸੁਤਸਿਖਅਮ ੧੬੦
 ਿਖਹਮਾਰਾਪਿਆਨਾਸੇਵੈਸਿਖਨਿਜਰੂਪਕੋਸਿਖਸੁਖਾ
 ਕੀਖਾਨਾਸੁਨੇਬਿਸੇਭਰਕੇਡੀਆਨਿਤਗੁਰੂਪਿਤਾਭਾਪ
 ਨੇਹੈਵੈਬਖਸਾਸਕਲਸੁਖਸੰਪਤਰਤਰਤਰਾਭਾਮੋਰੇਸਿਖ
 ਯਾਜਾਨਕੋਨਰਨਾਰੀਗੀਅਲੇਤਾਬਾਦੀਗੁਰਕੀਸੁਰਕੀ
 ਰਤਰਗਨੀਰੋਜੁਢੇਤਾਜਾਮਨਾਈਐਨਾਮਪਿਆਈ
 ਏਘਰਕੀਕੀਜੈਕਾਰਾਥੇਨਾਏਲਸਾਢੇਲਇਕਮਨਸੀ
 ਕਟਗਾਰਾਮਨਕਾਮਾਰਨਸੁਗਮਹੈਤਨਕੋਬਾਥਿਆਇ॥
 ਸੁਪਬਿਗਾਰੀਕਾਰਗੁਰਦੇਖਛੋਡੀਏਬਾਇ॥ਮਾਲਲਾਲ

ਅਰਸਾਲ ਮੈਲਾ ਪਚਾਲ ਵਾਲਾ ॥ ਸਿਰਕ ਗੁਰੂ ਕਾ ਮੈਨ
 ਦਿਗਾਇ ਗੀ ਸਿਖ ਕਾ ਸੁਵਾਲਾ ॥ ਐਡਾ ਕੈ ਰੂ ਬੈਨ ਨ ਕੈ ਆਬ
 ਰਾਮਨਾਇ ॥ ਵੇਖੁ ਖਇਨ ਸਿਬ ਬਰਹੁ ਫੂਲ ਸਿਪਦ ਆਇ ॥ ਨ
 ਰੀ ਕੀ ਮਾਨੈ ਨ ਗੀ ਬਾਲ ਨ ਕਰਨਾ ਮੀਤਾ ॥ ਡੋਲੇ ਨਾਹਿ ਮਨ ਜੁਪ ਮੈ
 ਨਿਰਦੁਖ ਕਰਨੀ ਰੀਤਾ ॥ ਸਿਖ ਕੀ ਆਤ ਬਹਿ ਗੁਪਾਲਾਚ
 ਰਨ ਪਾਹਿਲੀ ਦੇਇ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਨ ਵਾਕ ਸੁਨਿ ਸਿਖ ਕਹੈ
 ਗਾਇ ॥ ਸਾਖੀ ਪੂਰੀ ਹੋਈ ॥ ਬੋਲੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ॥
 ੨੨ ॥ ਜੇਨ ਸਿਖ ਬਗਲਾਹਿ ਹੁਵੈ ਨ ਸਿਰਕੀ ਮੈਲਾ ॥ ਕੈਸੇ ਪਾ
 ਹਿਲ ਚਰਨ ਕੀ ਸਿਖ ਬਤਾਵੈ ਖੇਲਾ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਬੋਲ ਸੁਣਾਇ

ਆਸੁਨੇਬਿਸੇਭੁਰੀਤਾਬਤਨਬਿਸਵਾਜੀਪੈਵਨਾਮੇਪਦਰਬੇ १੬੧
 ਪ੍ਰਿਤਿ। ਦਸਅੰਤਾਰਗੁਰੇਕਸਮਾਜਿਓਜਾਨੇਸੇਮੇਰਾਏਕ
 ਦਸਗੁਰਗਿਬਜੀਬਾਦੀਸਤਿਗੁਰੇਗਿ। ਪੋਇਰੁਮਾਲਤਬ
 ਗੁਰਗਿਬਪਾਹਿਲਲੇਵੈਦੇਇ। ਸਿਦਕਸਮਾਲੈਕਰਕਤਾਗਬ
 ਟੈਅਤਿਬੀਲੇਇ। ਨਾਮਪਰੈਸਤਿਗੁਰਕਪੈਤੁਕਗਿਆਰਵੈ
 ਮਾਨਾਪਤ੍ਰਸਿਰੇਅਖਰਪਰੇਪੁਨਿਪੁਨਪਰੇਸੁਜਾਨਾਆਸਗੁ
 ਰੂਕੀਮੰਤ੍ਰਸਿਖਕਾਜਸੇਸਾਰੀਕੀਨਾਬੇਲਗਗੀਬੀਸਿਖਕ
 ਰਕੀਨਿਆਦੇਮਸਕੀਨਾਜਗਛੁੜੈਖੰਡੇਚਰਨਪਾਹਿਲਸਿਖ
 ਸਾਰਾਪਾਹਿਲਖੰਡੇਹੋਇਜਿਹਚਰਨਨਪਾਹਿਲਪਾਰਾਛਕਪ

ਗਿਲੀਖੰਡੇਈਏਸਿਖਕਾਨਾਤਾਮਾਨਾ ਜਗਨਹੈਵੈਤੁਹੰਗੰਨ
 ਕਰਹੁਦੈਤੋਅਪਨੀਜਾਨਾਉਸਟਦੇਦਮੈਭੇਦਨਾਭੇਦਨ
 ਪਿਤਾਮਰਸੁਵਨਾਤਿਉਸਿਖਜਾਏਕਤਾਪਾਹਿਲਭੇਦਨਤਦ
 ਨਾਬਡੇਲਪੂਕੇਭੇਦਨਹਿਸਿਖਜਾਲੇਵੈਸਿਖਾਬਰਨਜਾਤਿ
 ਕੇਦੂਰਪਰਮੈਸਾਸਿਖਸੁਲਖਾਏਵੈਲੇਵੈਪੀਤਿਕਰਖਾਵੈਕ
 ਰਜਦਵਾਇ। ਸਿਖੀਪਦਯੋਗਕਾਰਠੇਰਨਕਤਰੁਪਾਹਿ।
 ਨਮਕੀਪੀਤਿਨਾਮਜਪਨਾਮਰਮੈਵਿਭਪਾਂਦਾਨਾਮਉਪਦੇਸੈ
 ਨਾਮਸੁਖਸਪਾਸਾਚਲਾਨਾਮਾਜੀਵਨਜਾਕਾਪਰਮਹਿਤਚਲ
 ਨਾਗੁਰਕੀਰੀਤਾਭੁਜਨਜਾਕਾਦੇਹਹਿਤਰੋਧੈਬੈਰਾਗੀਮੀਤ।

ਜਿਉਗੀ ਪਦੇ ਸਜਾਇ ਨਿਤ ਮਾਰਗ ਆਸਾ ਤਿਉ ਆਦਮ १੬੨
 ਹਿਤ ਆਖੈ ਰਹੀ ਏਹਿ ਤਿਉ ਦਾਸਾ ਜੁਨ ਸਪਾਦਿਤ ਲਾਇ
 ਕੈਲ ਲੇਨੇ ਕੇਰੀ ਪੀਤਿ ਮੇਰੇ ਭੋਜ ਬਲੈ ਗੋਲ ਨਨ ਕੇਰੀ
 ਰੀਤਿ ਏਹੇ ਬੈਰਾਗ ਹਿਤ ਕਹੈ ਜੇਨ ਆਵਨ ਨ ਜਾਇ ਅ
 ਪਨੀ ਵਸਨਾ ਆਪ ਮੈ ਸਮ ਸੁਪਨੇ ਮਿਲਦਾਇ ਅਗੈ ਅੰਤ
 ਜਿਉ ਨੀਦ ਮੈ ਆਤਮ ਜਾਨੇ ਭੁਗਇ ਏਹੀ ਜੋਗ ਕੀਰੀਤ ਪੈ
 ਮੇਤੁ ਗਰੀਬ ਨਾਇ ਪਾਂਚ ਅਰਦਾਸਾ ਜੋਗ ਕੀਸੇ ਤਿਹੀ ਸਾਹੇਤ
 ॥ ਕੁੰਡਲੀ ਪਾਦੁ ਅਪਨ ਕੇਸ ਤਿਗੁਰ ਰਾਖੇ ਚੇਤਾ ਅਨਾਦਿ ਭੈ
 ਫੂਨ ਕਾਰ ਸਤਿਗੁਰ ਨਾਮ ਚਿਤਾਰਾ ਗੁਪਿ ਆਨ ਗਾਰੁਖ ਆ

ਨਦੇਬੀਲੀਜੈਪਾਰਾ। ਭਾਰਪਦਰਬਾਰਬਗੁਰਪੰਜਵੀਏਅ
 ਰਦਾਸਾ। ਪੂਰਨਪੂਰੀਪਾਇਗੋਛੇਵੀਛੁਲਮਪਕਾਸਾਸਤਵੀ
 ਸਰਨੀਅਪਿਰਸਤਿਗੁਰਪੂਰੀਪਾਇ। ਅਠਵੀਮਾਲਾਛੇ
 ਰੀਏਸਤਿਗੁਰਸਦਾਸਪਿਅਗਿਆਨਾਵੀਨਿਤਗੁਰਸੇਵਨੇਨਰਕ
 ਨਿਵਾਰਨਯੋਗ। ਅਸਵੀਛਗਪਨੇਹੀਏਸਤਿਥੇਰਿਮੈਂਗੇਗਾ।
 ਸਿਖਾਭੁਮਨਕੀਜੀਏਬੁਧਗਾਖੀਏਠਉਗਾਰਾਖਾਸਤਿਗੁਰਸਿ
 ਖਕਾਜਿਉਅਭਾਰਹਿਤਅਉਗਾਬਾਸੀਧਿਹਾਏਗੁਰੁਬਿਗ
 ਤੋਰੇਗੁਰੁਨਿਬਾਗਾਬਭਨਮਾਨਹਿਤਪੰਦਵੀਵੀਨਾਸਤਿਗੁਰ
 ਰਾਗਾਨਾਦੇਇਕਲਕੀਰਯੈਥੈਸਬੀਸੀਸਤਾਬਿਤਨਿਏ

ਬਿਤਸੁਪਗਾਇਗੀਪੁਬਕਲਕੈਤਾ ਤੇਵੀਤਰਗਸਗੁਰੂ ੧੬੩
 ਕਾਏਵੀਕਟਗੀਸਿਧਾਪੰਡਵੀਪਤਿਸਿਉਗੁਰੂਪਭਿਛੁਰੀ
 ਗੁਰਗਿਗਾਬਿਧਾਏਕਸਉਅਰਦਾਸਕਰਸਉਬਰਸੀਕੇਦੇ
 ਖਾਗੁਰੂਗਾਵਾਵੈਸਿਖਕੇਪਾਵੈਗੁਰਪਦਮੇਖਾਜਬਉਤਰੇ
 ਤਬਸਿਖਪਰਦਸਸਦੇਪੀਗਡਿਪਾਇਸਿਅਰਦਾਸੀਅ
 ਜੇਗਏਤਾਕੇਪੁਜੇਪਾਇਗਸਿਖਸੁਖੀਸੇਗੇਇਗਾਸੇਅਰਦਾ
 ਸਕਰਗਇਸਤਗੁਰਗਿਤਦਸਦੇਪਦੇਇਸਿਖੀਜੁਗਤਿਰ
 ਗਇਗਾਗੀਪਰਪਨਛੇਰੁਕੈਨਿਯਦਾਗੁਰਪਦਸਰਗਾਬਾ
 ਵੀਸਤਗੁਰਕੀਪੜੈਕਾਵੈਜਨਮਮਰਨਾਸਾਖੀਪੁ

ਗੋਪੀ ॥ ਬਿਲੋਦਾਗੁਰੂਜੀ ॥ ੭੮ ॥ ਕੁਦਨਾਮਸਿਖ
 ਕਿਉਕਰੈ ॥ ਮੁਏਬਿਕਿਉਰੇਦਨਪਰੈ ॥ ਬੁਰੇਕਰਮਤੇਆਪ
 ਬੁਝਾਇ ॥ ਸਗਲਕੁਟਿਬਸੁਭਮਾਰਗਪਾਇ ॥ ਫੁਲਨਬੇਈ
 ਅੰਨਬਪਾਗ ॥ ਤਿਦਕਾਸਦਅਰੁਧਮਨਿਵਾਰ ॥ ਕਰਜਨਦੇ
 ਈਨੀਚਉਡਾਲ ॥ ਵੇਸਨਗੀਰਿਨਨਿਸਾਲ ॥ ਕਾਹੁਸੋਤੁਗ
 ਰਾਨਹਿਸਾਰ ॥ ਅਪਨੀਗਹਿਤਮੂਲਨਹਿਛੋਰ ॥ ਲੁਰਜਨਸੇਤੀ
 ਪੀਤਨਕਰੈ ॥ ਹਿਰਦੈਰੇਲਕਾਂਮਪਰਹੋਗ ॥ ਫੇਮਾਰਗਮੈਬੈਠਨ
 ਹਿ ॥ ਵੂਟਾਬਾਜਨਮੰਜੀਲਾ ॥ ਚਿਰਪਸਾਸਧੈਇਆਪਾਪ
 ਇ ॥ ਲਾਂਤਨਸੇਨਪਦੰਤਰੇਤਾਇ ॥ ਪਾਵਤਬੇਰਹਸੈਬਕਬਾ

ਇਹ ਉਜਨ ਪੀਠੈ ਭੇਦੋ ਬਾਪਾ ਰਿਵੈ ਸੈਨ ਕਬਹੂ ਗੁਰ ਆਗੈ ੧੬੪
 । ਲਖ ਮੀਨ ਸਦਹਿ ਦੁਪਾਗੈ । ਮਗ ਮਹਿ ਸੈਨਾਰ ਹਿ ਮੈ ਭੋਜਾ ਮ
 ਲਮੁ ਤਨੁ ਮਗ ਮੈ ਰੋਜਾ । ਗਾਇ ਬਿਪਕ ਉਪਾਇ ਨ ਛੁਵੈ । ਅੰ
 ਨ ਭੁਗਾ ਭਿਕੀ ਨਿਦ ਨ ਭੁਵੈ । ਰਹੈ ਇਕਾਂਤ ਬੈਠ ਕਰ ਪਜਾਨਾ । ਹਿ
 ਰੈ ਗਨੈ ਨ ਚਿਤ ਵਨ ਨਾਨਾ । ਪਾਂ ਮਰਨਾਰੀ ਪਰਕੀ ਬੁਰੀ । ਹਾਜ਼
 ਵੂਤ ਕੀ ਮੈਤ੍ਰੀ ਛੁਗੀ । ਸਕਲ ਰਾਜਾ ਗਤਿ ਨਹੀ ਰਹੈ । ਮੈ ਬਨ
 ਅਪਕ ਬੇਚਨ ਹਿ ਕਰਹੈ । ਸਿਖਲ ਵੂਤ ਅਨਭਿ ਆਸੀ ਸਿਖਾ ।
 ਕਾਢਾ ਸੂਕਾ ਤਿ ਆਗੈ ਅਗੀ ਮਖਾ । ਪਰਕੀ ਗਮਤੀ ਨਾਰੀ ਛੋਗਾ ।
 ਜੇ ਅਪਨੀ ਇੰਦ੍ਰਿਯ ਠਹਿਰਾ । ਦਿਭ ਨਾ ਸਿਤ ਕੀ --- ਚੁਭੈ ।

ਅਸੁਆਸਿੰਦਾਇਤਨਭੁਯੋ। ਖਗਤਰਦਰਭਗਵਾਸਤਿਗਵੈ
 । ਰੈਨਦਿਨਾਨਿਜਤਤੁਵਿਚਾਰੈ। ਗੀਏਦਿਰਾਗਜਗਤਕੋਅਸ ०
 ਰਾ। ਏਯਪਾਨਗੁਣਮਾਤਮਨਿਆਰਾ। ਸੁਨਕਰਿਸਾਸਤ੍ਰਗ
 ਰਬਗਵਾਵੈ। ਕਾਪੁਦਸਤਸੇਨੇਨਭਾਯੋ। ਪੀਰਜਸੇਬਿਦੁਗ
 ਰਪਟਾਵੈ। ਸਾਜਸਾਜਸਬਸੇਛਿਟਕਾਵੈ। ਵੀਸੈਕੁਪੀਸੁ
 ਮਤਕਾਬੋਧਕਾ। ਪਾਨਅਪਾਨਕੀਗਤਿਕਾਸੇਧਕਾ। ਬਡੀਬੋਰੇ
 ਜਨਨਪਿਥਾਇ। ਮਾਨਬਡਾਈ। ਅਪਨੀਨਾਗਿ। ਕੁਸੁਤਕਭੁ
 ਜਸਨਾਰੀਸੇਭਾ। ਏਨਕੋਤਜੈਮਾਨਅਪਭੋਗਾ। ਖਲਕੀਮ
 ਲਕੀਜਾ। ਪੰਗਤਿ। ਪੁਤ੍ਰਪਦਾਵੈਸਾਪੁਸੇਗਤਿ। ਏਦਭੁ

ਨਮੈ ਚਿਰਨੀ ਰਹੈ। ਕਰਨੀ ਭੁਏ ਕਾ ਪੁਨਿ ਕਰੈ। ਸਮਾਭਿਤ ਸਬ १੬੫
 ਨਕੇ ਰਹੈ। ਨਿਅਹਿ ਸਮੈ ਕੁਛ ਪਛੁਨਟੇ ਰਹੈ। ਭੁਗਨ ਕੀ ਕੀਰਤ
 ਨਹਿ ਕੀਜੈ। ਖਾਂਨ ਪਾਂਨ ਮੈ ਬਿਤ ਮਨ ਭੀਜੈ। ਸੁਧਾ ਗਰਬੇ ਗਰਮ
 ਤਿਸੁ ਪਾਗ। ਕਰਤਿ ਹੀ ਸਿਖ ਤੁਧ ਪਰਪਨ ਰੁਪਾ। ਸਾਖੀ ਪੂਰੀ ਹੋ
 ਈ ॥ ਬੋਲੇ ਵਾਗੁ ਰੁਜੀ ॥ ੭੮ ॥ ਪਿਆਨ ਸਿਖ ਗੁਰ ਸਬ
 ਵਪਰਈ ਨਾ ਸਬ ਪਰਬੇ ਢਾ। ਪਾਸੀ ਬੈਠਾ ਪੁਛਿਅ ਕਰੁ ਸਿਖਾ
 ਤੂੰ ਬੇਤਾ। ਪਿਆਨ ਸਿਖ ਗੁਰ ਕੁ ਮੇ ਬੋਲਾ ਬੋਲ ਨ ਰਜਾਲਾ।
 ਮੇਰੀ ਸਿਖੀ ਦਿਓ ਭਈ ਸਭਿ ਗੁਰ ਪੁਛੇ ਫਿ ਪਾਲਾ। ਜਗਿ ਨ ਸਹਿ
 ਵਾਹਮ ਕੀਆ ਸੁਨੀਏ ਪਕੂ ਦਿਆਲਾ। ਗਰਿਹ ਪਾਲ ਬੋਲਤ

ਕੁਸਮੇਕੋਕਰਨਿਗਲਾ ਸਾਤੁਦਿਨਾਦਿਨਪੀਛਿਮੈਯੀ। ਖੇਤਜੁਤਵ
 ਕੇਕਾਰਨੈਯੀ। ਗਲਸੀਬੀਨੈਦੀਆਖਜਾਨਾ। ਬਿਲਸਪਰਬਖੁ
 ਇਮਨਠਾਗਨਾ। ਪਰਮੈਆਇਕਨਾਗਗੁਰਦੀਨਾ। ਭਿਜਨਬਿ
 ਪ੍ਰਮਾਭਿਆਬਤਢੀਨਾ। ਗੁਰਕੀਦਸਵੀਗੁਰਗਾਏ।
 ਗੁਰਸਨਮੁਖਧਨਕੀਨਵਿਭਾਦੀ। ਤੁਮਰੀਵਸਤਕੋਹੈਸੇਕਾ। ਤੁ
 ਮਗੁਰਅਪਨੀਰਸਨਾਉਦਗਾ। ਤੁਮਰਸੇਦਾਨਠਾਇਹਆਵਾ।
 ਗੁਰਦਸਵੰਪਤੁਪਦੀਨਚਨਾਵਾ। ਮਸਤਕਦੇਕਗਾਇਅਮੈ
 ਤਬਯੀ। ਚਿਰਕਰਮਤਬਧਨਸੇਕਰਯੀ। ਤੁਆਭੁਲਾਇਹਸਿ
 ਖਪੈਸਨਮੁਖ। ਤੁਮਰੇਚਰਨਨਮਾਇਆਗੁਰਮੁਖ। ਏਯਗ॥

ਕੂਕਮੂਕਸਿਖਕੂਕਕੂਕਬਿਜਨਬਾਨਤੁਪਿਲੀਨਾਗਿਰਪਤ १੬੬
 ਸਨਮੁਖਖਰਾਨਾਦੁਟਾਨਾਹੀਨਾਸਪਤਪਾਰੀਆਆਇਸਿਖ
 ਗੁਰਨਾਨਕਕੀਛੁਪੀਪਾਖੰਡੇਪਹਿਲਮਾਰਹਿਤੁਤੁਰਕਨਸਿਖੀ
 ਬਾਪਾਆਇਸਿਖਤੁਤੁਸਿਦਕਹਦਮੇਸੇਬਛੁਤੀਹੇਤਮੈਸਿ
 ਖਤਬਾਬਾਪਕਤੁਸਿਖਤਮਨਕੇਤਾਤਬਸਤੁਗੁਰਸਬੇਲਿ
 ਕਹੁਪਿਆਨਸਿਖਕੁਛਮਾਂਗਾਸਿਦਕਬੇਲਕਸਿਖਤੁਸਤੁ
 ਗੁਰਕਤੁਆਂਗਾਮਾਂਗਾਵਰਤਬਯਨਸਿਖਾਇਤਮੇਮਨ
 ਮਾਂਡਾਤੁਮਰੇਆਗੇਬਖਸਿਆਪਛੈਭਾਵਾਂਸਾਕਾਕਿਉ
 ਹੋਵੈਗਾਸਿਦਕਦਿਨਅਧੀਸਿਖਮੁਰਦੁਇਸਿਦਕਦੀਜੀ

ਏਸਿਖੋਨਹਿਭੀਜੇਮਨਭਾਇ॥ ਹਸਕਰਪੁਤ੍ਰੀਤਬਕਯ
 ਸਾਹਿਬਸਿਖਸੁਨਬਾਤਾ॥ ਸਿਪਲਸਨਹੀਰਾਮੁਕਤਿਕਮੀਠੇ
 ਰਕਉਜਾਤਿ॥ ਹਮਰੀਤਨਕੀਸੁਰਗਤਿਅਸਤਿਰਾਇਹੁ
 ਜਾਇ॥ ਪੂਰਕਉਠਤਿਜਗਮਹਿਲਸਤਤਿਉਸਿਖਮਮਾ
 ਇ॥ ਸਿਦਕਦੀਆਵਿਭੁਤਾਦਈਦਈਦਿਦਮਾਪੂਰਾਦ
 ਤਸਿਖਮਮਤੇਜਵਪਿਐਠਤਮਤੋਮੂਰਾ॥ ਸੂਰਪੁਰਸਬਕੂਰ
 ਤਜਿਦੁਰਦੁਰਭੁਧਨਮਾਹਿ॥ ਰਾਜਬਾਜਗਾਜਸਾਜਸਬਸਿ
 ਦਕਦੀਆਮੁਖਿਪਾਹਿ॥ ਸਾਖੀਪੁਰੀਹੋਈ॥ ਬੋਲੇਵਾ
 ਗੁਰੂਜੀ॥ ੩॥ ੮੦॥ ਏਕਬਾਰਗੁਰੂਜੀਪੁਤ੍ਰਾਤਿਵਿਸਨਾ

ਕਰਕੈ ਬੈਠੇ ਬੇ। ਤਾਂ ਲੋਗ ਨਰ ਨਾਰੀ ਨਾ। ਇਲੁ ਲੋਗੇ ਸੇਰੇ। ਤੁਥ
 ਸਿਖਾਂ ਪੁਛਿ ਆਜੀ ਪਾਤਿਸਾਹ ਕਾਤ ਕਮਾਪ ਦੇਖ ਕਰ ਲੋਗਨ
 ਵੇਦੇ ਪੈਨ ਸੇਰੇ। ਹੋਰਿ ਦਿਨ ਆਵੇ ਦੇ ਪੈਨ। ਤੁਹ ਜਿਸ ਕਿਸੇ
 ਲੋਨਾ ਵੇਦੇ ਪੈਨ। ਏਹ ਕਿ ਕੂਬਾਤ ਹੈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬੋਲੇ ਭਾਈ
 ਜਗਤਿ ਤਮਾਸ ਹੈ। ਮਤਲਬ ਕੀ ਕਿ ਆਪੀ ਤਹਿ ਰਹੀਠ
 ਹਰਦੀ। ਦੂਪ ਦੇ ਤਜਾ ਪੈਨ ਦੇਵਤੀ ਮਿਹਰਦੀ। ਪੂਜਾ ਦੇ ਵੇਦੇ
 ਤਾਂ ਪੀਤੋ ਸੋ ਹਰਦੀ। ਪੁਤ੍ਰ ਜਲਦੀ ਨਾਰ ਘਰ ਭੀ ਤਰ ਭਾਂਦੀ
 । ਦਾਂਤ ਦੇ ਇਜਜ ਮਾਂ ਨਹਿ ਜਗਲ ਕਹਿ ਭਾਂਦੀ। ਮਾਲਕ
 ਵੇਦੇ ਪਾਂਤ ਤਾਂ ਛਾਕਰ ਛਾਂਦਨੀ। ਹਿਮਖਟੁ ਪੁਰਖ ਨਾਕ ਦਿਲ ਮਾਂ

੧੭੭

ਵੀ। ਦੇਖਾ ਦੇਖੀ ਰੀਤ ਸਬਗ ਮਨ ਆਵਈ। ਸਿਖੇ ਸਦੀਖੀ
 ਤਸਦਾ ਹੀ ਭਾਂਦਵਈ। ਭੁਈ ਮੇਰਾ ਸਿਖ ਸੁਨੇ ਸਬ ਕਾਂ ਮਈ।
 ਨਿਵਜ ਗਫਲ ਦਾਨੇ ਤਸਿ ਦਕ ਗੁਰਪਾ ਮਈ। ਪਰਗਤਿ
 ਇਸਨਾਨ ਸਦਾ ਹੀ ਭਾਂਦਵਈ। ਅਸਮੇਧੇ ਗੇਧੇ ਪਾਈ ਪਟਨੇ ॥
 ਵਈ। ਤੀਜੀ ਪੈ ਅਗਨੇ ਤੇ ਸੋ ਮਜੇ ਤਮਾਵਈ। ਸੁਦਰਨ ਚੰ ॥
 ਵਈ ਅਰਦੂਪ ਤਾਂ ਬਾਵੇ ਇਸਾ ਮਈ। ਰਸਨਿ ਦੇਖ ਜਲ ਦਾਨਪ ॥
 ਪਰਨਜਾਂ ਮਈ। ਤਿਅਪਵਿਤਕ ਯਨਾ ਹਿਦੁ ਪਰਜੇ। ਤੀ
 ਜੈ ਮਲੇ ਛੁਸਨਾਨ ਲਤੁ ਰੇ ਕਰ ਜੇ। ਰਾਤ ਰਾਖ ਸੀਨਾ ਹਿਮ
 ਰਧੇ ਹੇ ਸਿਧਾਂ ਵਈ। ਹਿਜੈ ਸਬ ਕੀ ਪਾਪ ਜਲ ਕਲਨ ਜਾਵਈ

॥ ਇਹੀ ਨੇ ਮਕੀਰੀ ਤਨਾਇ ਕੁਜਨਾਂ ਮਕੋ ॥ ਧੂਆਂ ਜਗਤਿ ਕੋ
 ਪਾਰਸਰਬਤ ਅਰਮਕੋ ॥ ਹੋਰ ਕਪਟ ਕੀ ਗੰਭੀਰ ਅਲ
 ਜੀ ਜਾਲ ਕੀ ॥ ਅਰਪੇ ਕੁੰਡੀ ਜਾਲ ਨਾਮ ਸੰਭਾਲ ਕੀ ॥ ਸ
 ਭਿਰੁ ਰੋਇ ਦਿਅ ਲਾਇ ਤਰਹਿ ਦਕੀ ॥ ਸਚਾ ਜਗਾ ਬਿਉ
 ਹਾਰਤ ਜੈ ਸਬ ਕਰ ਕੀ ॥ ਭੁਈ ਤਰਨਾ ਸੁਰਾਮਤ ਮਾਸਾ ਦਿਸ
 ਨਕਾ ॥ ਰੋਇ ਅਮੈ ਪਜਾਨ ਦਾਸ ਨਹਿ ਸਿਸ ਨਕਾ ॥ ਏਹ ਜੁਗ
 ਤਿ ਵਰਤਈ ਅਲਗੋਇ ਵਰਤਣਾ ॥ ਜਗਤ ਮੇਲ ਪਰਕਾ
 ਰ ਦਿਲ ਕਾ ਪਰਚਣਾ ॥ ਭਿਉ ਚੋ ਪਨ੍ਨ ਸਤਰੰਜਰੇ ਜਠਾਰਾਂ
 ਚਉਕਾ ॥ ਲਾਤ ਨਾਹਿ ਕਛੁ ਰਿਚਤਿ ਉਹੀ ਏਹ ਮਾਯੇ ਸਉਰ

੧੬੮

॥ ਸਾਖੀ ਪੁਰੀ ਹੋਈ ॥ ਬਿਲੋ ਵਾਹਗੁਰੂ ਜੀ ॥ ੮੧ ॥ ਸੁਦੁ ਭਾ
 ਈ ਸਿਖਾ ਪੇ ਮਹੀ ਮੂਲ ਹੋ ॥ ਸ੍ਰੋਤਾ ॥ ਜਾਂਤ ਨ ਪੇ ਮਪਦਾ ਬਹੈ ਸੁ
 ਖ ਸੇ ਨ ਰਪਾਵਤ ਬੈਦ ਉਤਾਰੈ ॥ ਕਿਓ ਨ ਕਸਿ ਪੇ ਮਾ ਬਿਨਾ ਖਯਨ
 ਰਹ ਸੁਤਾ ਤਿਉ ਕੇਵ ਪਾਧੈ ॥ ਸਿਖਾ ॥ ਠਾਰਿ ਜਗਤਿ ਮਾਧੀ ਨ
 ਹੈ ਸਾਸ ਭੁਜਾਇ ਨ ਸੁਦਨ ਬਿਭੂਰੈ ॥ ਬੈਦ ਉਤਾਰਤ ਵਿਸੁਦਾਪ
 ਤੀ ਪੇ ਮਾ ਬਿਨਾ ਮਰੇ ਕਸਿ ਪਾਧੈ ॥ ੧ ॥ ਪੁਲਕਤ ਚਾਤਾ ਅਨਾ
 ਰਦ ਬਾਤ ਸੁਭੁਲ ਨ ਮਾਨਿ ਕੋਢੇ ਤਪਾਨੀ ॥ ਤੇਰੇ ਜੀਭੀ ਤਰ
 ਓਪ ਜਮਾਖਨ ਸੈਲ ਕੇ ਅੰਤਰ ਪਾਵ ਕਭਾਨੀ ॥ ਏਕੀ ਭਾਖਤ
 ਸਾਂਝਿ ਨਿਖਤਿ ਤਿਉ ਤਪਿ ਅੰਤਿ ਭੇਤ ਨ ਪਾਨੀ ॥ ਜਾਂਲੁ ਚੋ

ਹਕੀਪਾਲਵਟੀਨਹਿਸਤਸਰੂਪਸੇਰਸਮਾਂਨੀ॥੨॥ ਏਹ॥ ੧੬੬
 ਸਤਿਰੂਪਪਚਮਾਤਮਾਸਬਪਦਰਗਬਿਅਪਾਗਜਿਨਜਾਂ
 ਤਾਂਕੇਅਨੇਦਐਰਨਜਾਨਤਅਪਾ॥੨॥ ਸਤਸੇਨਢੇਤਨ
 ਅਮਲਸ੍ਵਪਕਾਸਅਬਨਸਾਅਤਮਰਾਂਮਸੁਛੇਦਮਿਤ
 ਜਾਨਤਿਪੂਰਤਿਆਸਾਵੀਸਤਿਜਗਜੋਸਸੇਸਿਗਬਿਪਿ
 ਅਸੁਤਕਾਭਾਸਾਗਗਨਸੁਵਨਧਾਰੂਸਨਿਗਪਤਿਉਛੁ
 ਠਾਅਕੁਸਾਗਬਿਸੇਕੁਰੀਪਆਰੇਸਿਖਮਮਤੁਹਿਆਸਾਸਰੁ
 ਪੂਰਾਜੰਮਦਮਰਦਾਕਦੀਵੇਆਠਜਨਮਸਿਰਪੂਰਾਤਬਪੁ
 ਛੇਸਿਖਸੇਢਕੇਕਰੀਵੇਜਾਮੇਰਾਸਿਖੀਮਾਂਗੇਗਹੁਦਿਗ

ਰਾਗੁਦਾਸੁ ਉਤੈਗਾ ਬਿਲੇਸਤਿਗੁਰਸਾਹਿਬਸਿਖਸਾਜਕੀ
 ਕਰਨੀਸਾਭਾਗੁਪਨਾਮਾਪਨਾਕਰਰਹੈਸਿਖਮਮਰਾਢਾਗੁਰ
 ਨਾਨਕਅੰਗਦਗੁਰੂਅਮਰਦਾਸਭੁਲਤੇਜਾਗਰਾਂਮਦਾਸਗੁਰ
 ਅਰਜਨਾਗਰਗਾਇਦਸੁਠਰੇਜਾਗੁਰਗਰਗਇਹਚਿਕਿਸਾ
 ਗੁਰਤੇਗਬਗਦਰਗੁਪਾਤਾਂਕਾਸੁਭਵਸਵਾਂਗੁਰੂਤੇਗਿਦਿ
 ਖਾਵਾਗੁਪਾਵੇਹਛੋਰਪਰੇਅਵਰਤਬਹਮਤੁਮਾਰੇਪਾਸਾਗੁ ०
 ਵੀਪੁਰਨਕਰਨਕੇਕਰਹੈਜਗਪ੍ਰਕਾਸਾਗਰਾਂਮਦਾਸਪੁਰਾਮਤੁ
 ਮੇਗੁਰੂਦਾਸੁਤੀਜਾਮਿਲੈਸਲਾਹੀਹੋਇਤੁਮਬਾਤਬਨਾਵੇ
 ਫੀਜਾਗਰਾਂਮਦਾਸਪੁਰਜਨਮਧਰਉਲੀਸੈਕੇਮਾਂਢਾਵੁਦਸੁਭਕੇ

ਦਸਹਰਾ ਕੀ ਵਿਦਿਆ ਕਰੋ ਸਾਂਝਾ ਏਕਲ ਜੂਤ ਕੇ ਬੀਜ ਮੈਮ ॥ ੧੧੦ ॥
 ਇਜੇ ਦੇ ਮੁਹਏ ਕਾ ਅੰਸਹ ਮਾਗਾ ਦਹਰ ਅੰਸਹ ਨ ਮੈਗਾ ਸੁਖ
 ਲੇਕਾ ਬਿਨੁ ਸਬਰ ਸਕੇ ਹੋਇ ਕੈ ਜਨਮ ਲੀਆ ਪੰਜਾਬਾ ਅ
 ਬਲ ਜੀਤੋ ਪਛਮਾਂ ਦੇ ਨਵ ਬਰਸ ਹਿਸਾਬਾ ਕਾ ਬਲ ਜੀਤ
 ਬਿਆਹ ਕਰਿ ਮੁਹਨ ਦਿਖਾਉ ਅਗੁਇ ਮੇਰੇ ਦੁਸਮਨ ਸਬ
 ਹੋਨ ਦਿਲੀ ਬੈਠੇ ਅਗੁਇ ਨਿਗਮ ਬੋਧ ਤੀਰਥ ਅਪਕਤਾ
 ਤੀਰਥ ਪ੍ਰਤਾਪਾ ਦਿਲੀ ਦੇ ਜੰਝੂ ਕੇ ਜੰਨ ਮੇਮਾ ਦੇ ਬਾਪਾ ਕਾ
 ਰੂਜਤ ਨਤੋ ਬਿਆਹ ਤਿਸ ਬਿਛਰੀ ਲੇਵੇ ਮੇਲਾ ਬਖਸਿਖਿ
 ਛੁਲੀ ਬਿਖਮਤਾ ਕਰੋ ਮੈਸਾ ਪੇਲਾ ॥ ਚੁਪਈ ॥ ਸਕਲ

ਕਥਾਤੁਭਿਭਾਖਸੁਨਾਉ। ਤਿਰੇਮਨਸੀਦੇਹੀਮਟਾਉ। ਗੁਰਬਖ
 ਸਸਿੰਘੇਰਾਮਕੋਰਪੀਛੈਪਤੀਮੇਰਾ। ਦੂਜੇਜਨਮਕਾਂਸੀਮਰੈ
 ਆਵੈਮਮਜਨਮੈਕੋਰਾ। ਸਬਯਗਕਰੁਕਰਕੈਹੇਤ। ਭੁਗ
 ਭੁਗਵਿਰਹੇਸੁਰੇਤ। ਜੇਜੇਪੰਥੀਮਜਾਈਮੇਰਾ। ਤਿਨਕੇਜ
 ਮਪੁਰਕੀਨਹਿਹੋਰਾ। ਮਰੈਸਬੀਸਰਦਾਰੀਦਾਗ। ਜੇਜੇਮੁਸਮੁ
 ਜਬਾਂਪੈਰਾਰਾ। ਬਾਂਧੇਬਾਧਮਾਰਸਿਖ। ਕਰੈਕੋਰਦੀਪਰੀ
 ਭੁਲਿਖਾ। ਜੇਅਮਾਨਪਰੀਭਲਮਾਂਤਾ। ਸਿਪਦੇਹਗਮੇਨ
 ਨਸਾਂਦੁ। ਤਬੈਪਗਤੀਮੇਰਾਸਭ। ਤੇਜਤਾਨਪਨਲੇਵਾਪੜ
 ਮਸਿੰਘੇਰਾਸਤਾਨਵਾਂਨਵੈਪੁਆਕਛੁਕਾਲ। ਤਿਨੀਸੇਭੇ

ਭੀਤਰੇ ਸੁਰਦਾਸ ਤਨ ਪਾਲਾ ਠਾਰੰ ਭੁਗਤਿ ਅਧਿਅਦੁ ॥ ੧੭੭ ॥
 ਗਾਤਾਂ ਦਿਨ ਦਿਲੀ ਆਂਵਾਂ ਮਾਰਾ ਮੇਰੀ ਸੇਗਤਿ ਸਿਖ ਦੁਖ ਪ
 ਵਾਗਤ ਬੈਠਿ ਰੰਗੀ ਪ੍ਰਯਾਤੁ ਖਾਵਾ ਚਾਜ਼ ਰੀਤਿ ਮਮ ਪੰਥ ਸਿ
 ਵਾਰੇ ਗਾਤਾਂ ਦਿਨ ਮੈਸੀ ਕਲਾਸ ਵਾਰੇ ਯੁਧ ਪੀਥਿ ਕੁਛ ਬ
 ਰਾਜੁ ਪਾ ਮੇਰਾ ਮੰਤ੍ਰ ਫਿਰੈ ਗਾ ਸੁਧਾ ਬੋਲ ਦੇ ਸਕਰ ਜਾਹਿ ਫਿਰ
 ਰੀ ਗਾਰਾ ਜੈਗੇ ਤਬ ਮੇਰ ਭੁਜੰਗੀ ਬਿਲ ਸਿਖ ਭੁਜੰਗੀ ਨ
 ਮਾ ਮੇਰੇ ਕੋ ਸਮਝਾਵੇ ਸਿ ਆਮਾ ਹੋ ਬਲੇ ਹੋਇ ਅਪਦਿ
 ਆਲਾ ਬਿਦੇ ਸਿ ਪ੍ਰਕੀਰਨੀ ਭਾਨਾ ਕੇ ਸੇਵਾ ਸਵਿਪਕੀ
 ਵਰਤਣਾ ਨਾ ਰਿਮਲੇ ਛੀ ਪ੍ਰਕੀ ਸਰਤਣਾ ਗਨ ਕਾਮੁ

ਲਸੀਸੈਵੈ ਸਰਦਾਰਾ ਭਾਂਪਰਗਨਮੈਕਮਗੁਵਾਰਾ ਭਾਰਦੁਕੈ
 ਸੁਤੋਇਉਤ੍ਰੀਗੀ। ਬੇਦਅਰਜਮੈਲਿਖਾਤੁਰੀਗੀ। ਜਿਉਅ
 ਜਤਿਤਿਉਹੈਵਗੁਬਲੀਆ। ਭਾਦਸੁਦਵਰਭੇਜਿਉਤ੍ਰੀ
 ਆ। ਨਾਰਫਿਰਿਗਦਭੇਗੈਸਿਖਏਕ। ਭਾਂਦਿਨਸਿਖਗਜ
 ਕਾਸੇਕ। ਸੁਨਬਾਤਜੁਭਵਰਭੇਜੇਈ। ਗਇਸਕਰਨੀਕੇਜਾਨੈ
 ਕੇਈ। ਗਿਅਨੀਪਿਆਨੀਗੁਨੀਪਨਾਢ। ਨਮਜਪਤਪਰਮ
 ਰਮੈਅਢਿ। ਕਾਸੀਐਅਰਨੁਰਿਗਪੁਰੇਗੀ। ਸਹਰਕੰਪਾਰੀਦ
 ਮਜੁਰੇਗੀ। ਸਬਦਰਚੈਰਮਪਰਅਵਤਾਰਾ। ਕਾਮਭੇਦਕਰ
 ਮਨਨਉਸਾਰਾ। ਤੁਹਤਹਮਾਰੀਐਸੀਓਕ। ਨਾਰੀਢਾਨਕਬ

ਪੁੰਨੇਗਾ ਜਾਨੈਗਾ ਮੁਹਕੇਈ ਭਾਈ ਮੇਰਾ ਸੁਤਾਇ ਕਪਾਵਲ ਜਾ १੭੨
 ਇਆ ਜਾਜਪੁਤ ਕੇਵੁ ਜਾਇਆ ਜਾਜਪੁਤ ਬਾਜਰ
 ਮਪੁਰਨਿਕ ਸਾਮਰਾਏਗਾ ਸਿਮੇਰਾਏਇ ਜਨਮ ਪਰਜੀਤਰ
 ਜਿਨਿਸੇ ਬਾਮੇਰਾ ਲਾਕਰ ਜੀਤੈ ਕਾਸੀ ਗੁਰਦੇਵ ਕੀ ਬਾਹੁ
 ਰਾਸੀ ਜੀਬ ਕਨਗਰ ਕੁਪਾਇਓਈ ਮੇਰੇ ਸਿਖ ਸਮਾ ਲੈਸੇ
 ਈ। ਲਾਮਦੇਸ ਲੇਵਾ ਸਿੰਗਰੇਗਾ ਪ੍ਰਬਤ ਮਾਹਿਪਾਲ ਸਮ
 ਰਾਗਾ ਰਜਾ ਰਤੀ ਨਕੇਸਕੇ ਅੰਦਰਾ ਪ੍ਰਮੇਖਾਲ ਸਾਪਾਵਤ
 ਤੇਵਰਾ ਪੀਲੀ ਕੀਲੀ ਲੇਵੈ ਸਿਖਾ ਅਸਮ ਬਾਰ ਬਰਨਕੇ
 ਰਿਖਾਇਤਾ ਅਰਾਨੀ ਸਰਕੇ ਪਾਰਾ ਸੇਬਤ ਬੀਤੈ ਗਿਰੀ

ਤੇ ਬਾਨ ਖਾਗਾ ਫਿ ਆਨ ਵੈਠੋ ਜਪੁਰ ਬੀਜਾਗੋ। ਗੁਜਰ ਸੂਰ
 ਜਨ ਮਾਥਿ ਰਾਜੈ। ਮੇਰ ਪਰਚਾ ਕਰਦੁ ਹਰਿਗੀ। ਗਿਲਜੈ ਮੁਸ
 ਲੈ ਰੋਗ ਰਠਿ ਰੰਗੀ। ਖੜੀ ਸਿੰਘਾ ਵਿਪਾਇ ਕਮੇਗਾ। ਘਾਇ ਆਸਿ
 ਘੋਜਨ ਮੈਗਾ ਟੇਗਾ। ਰਾਜ ਨਹ ਰਾਉ ਉਨੀ ਪੂਰਾ। ਫਿਲ ਕਪੜੀ
 ਫਿਰ ਜਾਉ ਤੂਗਾ। ਜਨ ਮਕੁ ਮੇਰੇ ਹੋਪਟ ਦਾ। ਏਖੇ ਗਾਜਿ ਉ
 ਰਾਤੀ ਸੁਪਨਾ। ਕਾਹੁ ਦੇਸ ਦਾ ਮਲੈ ਭੇਦਾ। ਕਾਹੁ ਨਿਯਾਉਰ
 ਜਸ ਮੇਟਾ। ਗੁਰਨਾਨਕ ਜੀ ਜਗਦੈ ਗਏ। ਕਰੀ ਫੁਕੀ ਗਿਦੈ ਸ
 ਸਿਵਾਏ। ਸੇਸੇ ਦੇਸ ਰਾਜ ਪਰਜੀਤ। ਵਪੈ ਖਾਲਸਾ ਲੋਕ ਪ
 ਤੀਭੋ। ਮੇਰਾ ਰੂਪ ਲਖੈ ਨਾ ਕਾਹੁ। ਮੇਰੇ ਦਿਖਾਉਰ ਦਾਜਿ ਉ

ਹਾਤੁ। ਵੀਰੁਗੀਰੁਜੁਜਾਸੁਖਿਨਾਮਾਸਿੰਪਨਮਦਾਨਾਬੁਧਾ
 ਮਾਸੁਪਸਾਧਿਬੁਰਗਸਿੰਪਦੇਧੀ। ਪਦਲਨਗਰਜਨਮੁ
 ਸੇਨੇਗੀ। ਕਾਪੁਕਗਲਗਆਗਲਬਾਤਾ। ਸਬਸਿਖਨਕੇਰੁ
 ਲਾਸੁਗਤਾ। ਤੁਰਕਦਾਕਰਮੇਗਾਬਾਲਾ। ਜੀਤੈਪਸਦਮਮ
 ਮਹੁਇਚਾਲਾ। ਯਾਬਿਪਭੁਪਨਮਪੜਮੇਦਾ। ਤੇਗਵੇਰਸੁਪ
 ਨਿਸਸਾਂਦਸਵੇਗਾ। ਜੇਕੇਸਿੰਪਪੜੈਉਠਪਾਤਾ। ਕਲਕੈਦੇਖ
 ਨਬਿਆਪੈਤਾਤਾ। ਜਾਗਿਆਪਨੇਭੇਰੇਸਿਖਾਂਤਿਕੇਦੀਖੈਰੁ
 ਤਭਦਿਖਾ। ਸਕਲਸਿਧਯੋਦੈਤਿਰਕਾਂਮਾ। ਰਮਚਾਦਰਸਨਤੁ
 ਮੋਰਿਆਮਾ। ਸਾਖੀਪੁਰੀਯੋਈ॥ ਬੇਲੇਦਾਗੁਰੁਜੀ॥੮੩

ਤਾਂ ਭੁਲ ਕੇ ਹੋਇਆ ਸੇਰ ਬੈਠੇ ਸਤਿਗੁਰ ਤਾਂ ਮੈਂ ਨਾ ਕਹਿ ਆ ਭੁਲ
 ਲਿਆਇ ਕੋ ਗਫਾਰ ਪਤ੍ਰੀਆ ਦਿਨ ਦੌੜੈ ਸਿਖ ਉਜੈ ਨੀਨੋ ਬੈ
 ਲਾਇਆ ਗਲਿਆ ਵੀ ਮੈਂ ਤਾਂ ਤਿਵਾਰੀ ਕਰੀ ਸਾਹਿਬ ਸਿਖ
 ਲਿਖਤੁ ਤਾਂ ਤਾਂ ਮੈਂ ਬੁਲਾਇ ਲਿਆਇਆ ਸਿਖ ਬੇਟੇ ਸੁਪੇ
 ਜਾਰ ਪਏ ਸਾਹਾਜੀ ਨੀ ਭੁਟ ਪਰਿਖਸੀ ਪੁਆਉ ਸਕੀ
 ਜਨਾਨੀਆ ਸਿਖ ਦੀਆਂ ਸਤੁ ਮੈਂ ਰਹੁੰ ਸੀ ਗਾਰੀ ਪੰਜ ਅੰ
 ਦਰ ਮਹਲੇ ਕੀ ਪੁਜਾ ਦਈ ਪੁਸੀ ਗਲ ਦੀ ਬੇਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ
 ਹਜ਼ੂਰ ਮਦਨ ਵੰਤੀ ਸਿਰਲਰਨਾ ਪਰਪਰਾ ਪਗਾਂ ਪਰਆਂ ਝੂਪ
 ਈਆਂ ਗੁਰੂ ਕੇ ਚਰਨ ਹਟਾਇ ਰਹੇ ਪਰ ਭਿਰਮ ਗਾਨੀ ਹੋਈ

ਗਈ। ਅਸਕੇ ਬੋਲੇ ਅਥਰਿਕੂ। ਤੂੰ ਨਾ ਸੋਚ ਗੁਰੂ ਕਾ ਪਰਦੇ १੭੪
 ਦਾਯੋ। ਲੈਵਾ ਨਹੀ। ਤੇਰਾ ਪੁਰਸਾਰਾਟਹਲੀ ਅਹਿਦੈ ਗਾ।
 ਅਗਲੈ ਜਨਮ ਪੁਲਤੈ ਨੂਰਿ ਤਾਸਾ ਬਤਸਿਖ ਪੂਆ। ਬਿਰਖ
 ਜਾਲੈ ਤੂੰ ਜਾਣਾ। ਤਾ ਬੋਲੀ ਮੇਰਾ ਹੋਇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਬੋਲੇ ਤੇ ਸਨਾ
 ਕੇ ਗੁਰਬਖਸ਼ ਸਿੰਘ ਦੀਰੰਗ। ਪਛੁਤਾਵੇਗੀ ਪੁਰਸੁਤਾ
 ਵੇ ਤੇਰਾ ਪੁਰਖ ਦਾ ਜਾਂ ਭੀ ਵੀ ਦਾ। ਤਾਂ ਸੀਰਾ ਜੀ ਪੁਈ।
 ਮੇਰਾ ਵੀ ਦੂਜੀ ਮਥਾਟੇ ਕਿਆ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਕੇ ਕੁਪਕਾਰੀਰ
 ਹੋ। ਸਿਰਹਲਾਇਆ ਸਬ ਮਥਾਟੇ ਕਹਿ ਦਾ ਪੁਈਆ।
 ਤਾਂ ਪੀਛੇ ਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਸਨ ਲਗੇ। ਖਸੀਦੇ ਖਕੈ ਮੈ ਪਛਿਅ ०

ਜੀਪਤਿਸਾਗਾਹੁਕਮਾਰਿਕੁ। ਬਲੁਨਪੁਆਮਦਨਾਸਿਖਦੀ
 ਲੜਕੇਤੇਰੀਸਿਖਦੀਹੋਇਗੀ। ਜੁਵਾਲਾਲਗਰਾਜਦੀ
 ਆਗਾਜੀਵਦੁਬੇਗ। ਸੁਨਨੀਗਰਾਤੁਸਦਦਗਾਇਆਅ
 ਤੇਸੇਦੀਵੇਖਲੋਭਾਗੁਰੂਕਿਆਮੈਨੁਨਾਬਖਸੀਤੁਕਿਆਭੁਲ
 ਹੁਣਤਾਬਖਸੀਗੁਰਬਖਸੀਸਿਘਹੋਵੈਗਾ। ਏਜੀਲੜਕੇਕੀ
 ਸਿਖਦੀਸੇਬੀਰਜਵਾਲੀਛੁਹੀਮਰੇਪਗਾਨਾਲਾਮਨਬੇ
 ਲੈਆਦਰਦੀਆਪਰਦੇਮੁਸਲੀਸੇਦਿਆਹੋਗਾ। ਕ
 ਰਤਾਰਕੀਨੇਤਪਰਸਿਦਕਕਾਛਲਰਦਸਿਘਕੇਸੇਦਾਸਨੀ
 ਹੀਕਾਰਕਰੈਗੇ। ਫੇਹਹਿਦਵਾਲੀਜਨਮੈਗੀਰਜਪੁਤਦੀ।

ਸਿਖਮੇਰਾਏਕਰੀਜਨਮੈਕੇਸੋਬਿਪਨੁਬਖਸੀ। ਦੁਖਸਖ ੧੭੫
 ਛੀਨੀਗ। ਅਦਰਸਿਖਆਲਦਾਵੇਲਾਯੋ। ਤਾਂਮੈਨਛੇਲਾ
 ॥ ਸਾਖੀਪੂਰੀਹੋਈ ॥ ਬੋਲੇਦਾਗੁਰੂਜੀ ॥ ੮੩ ॥ ਰ
 ਤਿਨੇਗੁਰੂਜੀਸੋਏਸਦੇਰੇਪੰਡਿਤਬੁਲਾਏਅਤੇਕਈਸਰਬ
 ਵਰਬਲਭਗੁਣੀਆਸੁਖੀਆ। ਅਦਰਸਬਬੁਲਾਇ
 ਪੁਛਿਆ। ਸੁਨਾਇਆ। ਭਾਈਸੁਣੀਓਏਜਸੁਪਨਾਕਿਥੇ
 ਤੇਅੰਦਾਯੋ। ਤੁਸੀਸਿਆਲੇਹੋਏਦਵਿਚਕਾਲਖਚਿ
 ਉਲਗੀ। ਅਤੇਪਗਲੋਗਗੋਬੁਪਗਕਿਉਪਰਫੇਰੈਨਾਛੀ
 ਤੇਪਿਛੋਬੁਕਦੇਕਿਉਹੈਨਾ। ਰੁਕਬਿਗੋਰਬੋਲਦੇਕਿਉਹੈਨਾ

॥ ਅਟੇਕੀਤ ਵਨ ਕੀ ਪਿਛਾਨੀ ਆਟਾ ਕਿਉ ਜੋ ਨ ਦੇ ਜੇਨ ॥
 ਕਮਾਨ ਕਿਉ ਟੇ ਕਾਰ ਦੇ ਜੇਨ ॥ ਅਤੇ ਤਮਾਨੁ ਕਿਉ ਛੁਹ ਦੇ ॥
 ਨਾ ਅਤੇ ਦੁਆਦਸੀ ਨੋ ਕਿਉ ਕਥਾਹ ਰਿਕੀ ਨ ਜੀਪ ਨ ਦੇ ॥
 ਏਹ ਸੁਨ ਕੇ ਛੁਵਰ ਕਹਿ ਆਪਾਇ ਸਕਲ ਚਮ ਅੰਨਭੇ
 ਵਪਟੇ ਨਾਰੀ ਭਾਗਾ ॥ ਪੂਚਮ ਨੀਦ ਪੀਛੈ ਪਏ ਜੀਵ ਕਲਾਹੁ
 ਦਦਾ ਬਾ ॥ ਫੁਰੇ ਸੁਫਲਿ ਸਭੁ ਜੰਤ ਕੇ ਨਰਕ ਸਾਚਾ ਚੂਠਾਇ
 ਤਨੀ ਬੁਝੀ ਗਿ ਆਨਭੇ ਤਾਂ ਪਰਤੁ ਮਹੀ ਸੁਝਾ ॥ ਬਲਭੁਕ
 ਲਸਪਾਪ ਫਲ ਭੋਜਤ ਪਤਨੀ ਪੀਤਾ ॥ ਚੰਦ ਉਠਾਇ ਰਿਖ
 ਨਾਦ ਕਉ ਕਾਮੀ ਵਸਤੁ ਮੀਤਾ ॥ ਗੁਣੀ ਅੰਨਾਨੁ ਜਾਨਵੀ

ਸੁਪਠੁਤੁਰਦਰਈਸਾਮੀਤਪਾਂਗਸਰਨਗਤੀਗੋਰੁਲਾਗਸੁ ੧੨੬
 ਖਸੀਸਾਸੁਖੀਅਤਿਰਮੰਤੁਕੋਨਾਸਕਰਨਕੋਹੇਤਾਜੁਕਦੀ
 ਏਹਤੁਹੇਤੁਪੈਜਾਤੇਕੀਨਾਚੇਤਾਗੁਰਦਾਸਦਾਸਪਰਸਤਿਉ
 ਰੂਅਹੀਮਦੈਤੁਮਸਰਨਾਤਵਨਹਿਪਾਬਿਨਅਹੰਮਤੀਬੈ
 ਲਤਪੀਤਕੀਹਰਨਾਸੈਨਪਤਕਪਿਤਾਇਹੀਪਰਮਬਰ
 ਤੀਜਾਨਾਗਨਪਤਅਭਾਇਮਨਾਈਏਅਭਾਤਿਤਵਨਕੀਕ
 ਨਾਸੁਖਾਸਿਪਟੈਕਾਰਕੀਸੈਰਨਦੀਗਿਦਿਗਾਗਾਹੈਬਲਹਿ
 ਵਜਾਜਾਸਕੈਅਦੈਮਮਾਧਿਗਸਾਰਾਕਲੁਆਤੁਰਕਸਰ
 ਜਜਬਰਗਭੂਮਪਰਛਾਇ।ਜੂਠਖਾਇਜਪਮੰਤੁਬਲਹਿ

ਵੂਕੇਪਛੁਜਾਇ। ਸਕਲਪਾਪਜੇਕੁਮਕੇਹਰਿਪੈਗਏ। ਫੇਰਿ
 ਏ। ਕਲਮੈਤੁਮਰੀ। ਮਗਨਨਗਰਿਕੀਸੁਤਕਥਦਾ। ਨਨ
 ਕਜਾਂਤੁਮਰਿਅਲੋਹਿਸਕਲਦੇਖ। ਮਟਜਾਇ। ਸਿਕਰਬਿ
 ਦੁਰਦਾਹਦੁਬਿਪ੍ਰਮਜਮਿਲਕੁਬਜਾਭਿਲਾਇ। ਦੁਪਦੁਏ
 ਸਭਗੁਰਕਯੈਲਨਕੇਗੁਰਬਖਸਸਿਘਾ। ਤੁੰਕਿਉਬੋਲਤਨ
 ਹਿਅਬਕਾਨੀਹੋਗਮਮਸਿਗਾ। ਤੁਮੈਬੋਲਾਸਮਤੁਕੈਮਨ
 ਪਚਭਾਤੁਮਚਰਨਾਜੀਤੀਕੇਕਿਆਬਸਸੀਕਰਤਾਤੁਮ
 ਦੀਸਗਨਿ। ਆਠਪਗਰਕੀਏਸਦਾਰੈਨਮਰਪੋਪਜਾਨਾਨ
 ਬਯਮਾਰੀਕਥਕਰਤੁਮਰੇਗਮਗਾਗਿਆਨ। ਸੁਨੇਜਾਹਿਛਾਸਿ

ਪਸੰਨਿ ਪੁਸੈ ਤਬ ਹੋ ਕਰਾ ਕਰ ਜੋਗਾ ਹਟ ਭਿੰਨ ਆਚਨਾਲਿ ॥ ੧੧ ॥
 ਮੁਖ ਕਰੀ ਏਸੀ ਗਤ ਭੋਗ ॥ ਸਾਖੀ ਪੁਰੀ ਹੋਈ ॥ ਬੋਲੇ ਦਾ
 ਹਿਰੁ ਬੁਝੀ ॥ ੧੨ ॥ ਬੋਲੇ ਤਬ ਪੁਰੀ ਆਲੋਹਿ ਇਜਨ
 ਮਯੇ ਨ ਭ੍ਰਮ ਜੀਵਾ ਗਿਵਾ ਵਸ ਏਕਾਂਤ ਚਿਤ ਲਖੈ ਭ੍ਰਮੈ
 ਪਨੀਵਾ ॥ ਤਾਰਾ ਗੁਰ ਪਤਨੀ ਲੁਗੀ ਚੰਦ ਕਲ ਪਾਏ ਖਾਪ
 ਰਨਾਰੀ ਪਰਜਨ ਅਪੀਲੋ ਗਵਿਖਾਇ ਚਿਲੇ ਖਾਰਾ ਮਲਖ
 ਨਮਿਰੀ ਆਗਏ ਵਿਛੁਰੇ ਦੇ ਨੇ ਭ੍ਰਮ ਤਿਸੇ ਬੋਝੇ ਪਗਰੀ
 ਪਰੀ ਮਿਤ ਕਰਾਨੀ ਬਾਤ ॥ ਭਿੰਨ ਮਿਲੇ ਪਰ ਚਾਪ ਗਨ
 ਦੁਰਦੀਨਾ ਤਬ ਏਗਾ ਬੋਝੇ ਪਰ ਦਸਤਾਰ ਫਲ ਪਾਵੇ ਨਿਰਦ

ਖਦੇਗ। ਭੁਤ ਜਾਤ ਭੁਪਗਜਿ ਤੇ ਮੁੜੇ ਪੀਮਟ ਵਹਿ। ਭੁਕ
 ਦੀਏ ਸੁਧ ਕਾਇ। ਗੁਣਿ ਪੀਛੇ ਜਗੈ ਬਨਾਇ। ਪਾਪਗ ਸੈ ਜਬ
 ਆਨ ਕੈ ਤਿਜ ਕਰੈ ਬਿਪ ਆਨ। ਬਿਨਾ ਬਲਾਏ ਬੋਲੀਏ ਜਾਂ
 ਬਿਪਤ ਲੀਨ ਮਾਨ। ਆਦ ਅੰਤ ਰੇ ਦੀਗਾ ਗੀਦੇ ਵੀ ਪੜ੍ਹਿ
 ਤੁਰੇਨ। ਬੇਦ ਚਿਕਤ ਤੇ ਪਰਮ ਵਾਨਏ ਕਪਛੀ ਲੀਨ। ਸ
 ਗਨੇਇ ਸਬ ਸਰਮੇ ਦੇਵਦਾਨੈ। ਗਿ। ਰਨ ਸਤਨ ਕੇ ਸਾਮਨੈ
 ਕਰੈ ਟੰਕਾਰੀ ਕੈ। ਅਜ ਮੇਰ ਸਾਗਰੀ ਕੀਨ ਕਾਉ ਛੁਡਿਤ
 ਦਿਜ ਮਾਂਝ। ਪਕੜ ਸੁਵਾਵੈ ਰੈਨ ਕੇ ਮੰਤ੍ਰ ਕੋਟ ਬਝਗੰਡਾ। ਪੀ
 ਰਮ ਲੇਛੀ ਬੈਠ ਕੈ ਕਰਿ ਆਦਿ ਰਬੈ ਠਾਤਿ। ਤੁਮ ਕਤ ਮਾਰੂ

ਸਰੁ ਮਧਪੀਵਤਦੀਨਅਣਾਇ। ਅਤਵਿਸੁਦਰਨਭੁ ੧੭੮
 ਨ੍ਰੁਬਿਪ੍ਰਗਥੀਪਦਾਇ। ਰੇਨਅਮੰਤਕੋਟੀਖਸੀਮਲੀਮ
 ਲੇਛੀਪਾਇ। ਤੁਰੰਬਿਪਸੁ ਤੋਰਪਦਸੁਦਰਨਦੀਨਾਪਥ
 ਨਾਇ। ਮਰਨਕਾਲਨਭੁ ਮਥਦੁਇਗੋਕਰੁਤੀਨਜਯਾ
 ਇ। ਸਗਲਪਾਪਜੇਭੂਮਮੈਬਸੈਅਇਪਦਮਾਂਡਾਸੋਤ
 ਬਕਤਕੋਲਗੋਕਰਥੈਪੁਜਕਰਾਂਡਾ। ਅੰਨਪਿਅੰਇ
 ਨਬਿਦਿਆਪੁਖੈਸੋਬਾਦੀਜਗਮਾਂਗਿ। ਦਰਿਦਆ
 ਰਬਲਨਾਸਤੁਇਅਪਦਾਇਗਰਿਅਗਿ। ਰਜਨਾਰੀ
 ਤਿਆਗਨਬਨੈਤੁਜੈਗਧੁਕਭੋਗ। ਬਿਗਰਬਿਅਯੀ

ਅਰੁਣਤ੍ਰਿਅਤ੍ਰਿਅਗੈਕੁਲਅਰੋਗਾਸਿਭਸੇਖਜਲਅ
 ਸੁਦਹੁਇਨਿਗੁਰੇਕਰਅਪਵਿਤ੍ਰਾਸ੍ਰਾਨਸੁਪਦਜੂਠਾਮਲ
 ਪੰਪਟਬਿਪਾਜਲਅਸਿਭਾਐਸੇਬੇਦਪੁਰਾਨਸੁਦਸਿਕਰ
 ਮਲਨਨਯੋਗਾਸ੍ਰੇਤਾਸੁਨਨਰਕਪਸੁਗਾਨਕੁਲੀਨੀਯੋਗ
 ॥ ਪੰਥਰਚਮੈਪਰਮਹਿਤਪੁਜਾਵਾਨਨਪਾਇਲੋਤਬਿਪ
 ਮਾਨਤਨਹੀਸੁਕਰਜੇਨੀਪਾਇਗਦਿਵਸਰੈਗੁਰਵਰਨਭੁ
 ਜਕੁਲਕੀਕਰਹੈਕਾਰਾਪਾਪਬਿਭੂਹੈਸਿਖਮਮਸਾਖੀਸੁ
 ਨਉਪਕਾਰਾਸਾਖੀਪੂਰੀਹੋਈ ॥ ਬੋਲੇਵਾਗੁਚੁਰੀ
 ੨੬॥ ਏਕਬੋਰਗੁਰਸਿਭਿਅੰਗਨਮਹੁਆਫੁਤੇਸਿ

٩٩٤

ਮਰਮਾ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਮਹਾਨ ਮੈਤਬ ਕਲੰਭੇ ਰੇ ਗਥਾ ਰਾਜ
 ਤੁਮਾਰਾ ਬੇਰਾਮ ਮੈ ਪੰਥ ਕੇ ਸਾਥਾ ਜਗਨਨਾਥ ਦੀਠਤਿਰ
 ਮੁਹਤੂਆਰ ਕਾ ਮੈਰਨ ਛੇਕਾ ਕਾਸੀ ਦਿਸਨਾਥ ਹੇ ਕੂਰਮੈ ਪਰ
 ਮਨਿ ਵੇਰਾ ਤੈਸੇ ਤੁਮ ਮੁਹਰਾਖੀ ਚਿਸ ਭਾਲ ਕਰੇਗਾ ਕਾਜਾ ਸੁ
 ਗਲ ਲੋਗ ਮੈ ਜਾਨੀ ਰਿਸੇਰ ਤੁਮਾਰਾ ਰਾਜਾ ਤਬਰ ਮੈ ਸੇਕ
 ਰਿਅਾਤਿ ਤੁਮ ਕੇ ਕਰਨੀ ਸਿਧਾ ਬਿਲੀ ਕਰਨੀ ਨਾਹਿ ਕੋਰ
 ਰੇਨਾ ਮਕੀ ਬਿਧਾ ਕਲਾ ਕਰਾਵੇ ਬਾਪ ਸੁਤ ਨਾਹਿ ਪੁਰਖ ਕ
 ਜੁਪਾ ਭੈਨ ਮਾਇ ਕੋ ਛੇਰ ਕੇ ਰੇਹਨ ਪਾਲੈ ਸੁਪਾ ਸੁਤ ਨਾਹੀ
 ਸੁਸਰਾ ਭੁਜੈ ਸਾਸੁ ਤਜੈ ਜਮਾਤਾ ਏਕੁ ਭੁਜੈ ਭੂਪਤਿ ਭੁ

ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਸ੍ਰੀ ॥ ਸੁਦਨੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ॥ ੧੮੦ ॥
 ਗੁਪਤ ਕਾਰਿ ॥ ਉਪਕਾਰੀ ਸੁਦਨੇ ॥ ਬਹੁਤੇ ਬਿਪਤਿ ਕਾਰਿ ॥ ਪੁ
 ਤ੍ਰਜਨੈ ਨਾਰੀ ॥ ਉਲੈ ਕੈ ਨਿ ॥ ਆਜਨ ਨੀ ॥ ਦੂਰ ॥ ਪੁਤ੍ਰ ਸਮਾਵੈ
 ਬਾਪ ਕੇ ॥ ਨੁਕਸ ਸਸਾ ॥ ਸੁਭਾ ॥ ਸਿਖ ਉਪਦੇਸੈ ॥ ਗੁਰੂ ਕਉ ਅੰਨ
 ਅਪਵਿਤ੍ਰ ॥ ਖਾਧਿ ॥ ਨਾਨਕ ਤੈ ਕਾ ॥ ਯਾਦੁ ਪੀਥਾ ॥ ਵੈਰੁ ਬਹੁ
 ਭਾਇ ॥ ਪ੍ਰੀਤ ਬੋਰਖੁ ॥ ਸਮਤਿ ਬਚਨ ॥ ਉਦਰ ॥ ਭੁਚਨ ਕੇ ਕਾਜ
 ॥ ਨਾਰੀ ਮਿਲਨਾ ॥ ਭੋਗ ॥ ਦਿਗ ॥ ਗਿਯ ॥ ਜੀਏ ॥ ਸਾਜਾ ॥ ਬੇ
 ਵਧੇ ॥ ਚਤੇ ॥ ਬੇ ॥ ਪਰ ॥ ਭੂਮ ॥ ਬੇ ॥ ਚਤੇ ॥ ਛਤਾ ॥ ਪਰ ॥ ਬੇ ॥ ਬਨੀਏ
 ਸਕਲ ॥ ਸੁਦ ॥ ਬੇ ॥ ਚਤੇ ॥ ਪੁਤ੍ਰ ॥ ਭੂਖ ॥ ਮਰਤੇ ॥ ਕਾਮ ॥ ਬਿਨ ॥ ਭਗਵ

ਕਰੈ ਭੁਖਾ ਜਾਣਾ ਧਾਂਪਿ ਕਰਤੇ ਸੁਰਸੀ ਮਿਗ ਛਾ ਲਿਖ ਕਾਹ
 ਏਕਾ ਲੋਗਾਨ ਕੇ ਐਸੇ ਕਰੈ ਸਿਤ ਸੰਗ ਕੇ ਤੁਗਾ ਆਪਸ
 ਕਾ ਅਵਰਨ ਨਰਕ ਕਰਨੀ ਬਨੈ ਨਲਾਗਾ ਲੋਗਾਨ ਕੇ ਐਸੇ
 ਠਗੈ ਕਥੇ ਗਿਆਨ ਕੀ ਬਾਤਿ ॥ ਸਿਰਪੁ ਨੈਨ ਨ ਜਲ ਸੁਫਲ
 ਕਪਟੀ ਅਪਕ ਸੁਗਤਾ ਗਾਰੁ ਗਿਰਾਵੈ ਰੇ ਬਿਕਾਸੁ ਭੁਗਾ
 ਤੇਗ ਨਗਰ ਭੁਗਾ ਜਗਾਂਦਾ ਗੁਰੁ ਬਿਖਨ ਬਹੁ ਬਿਨਾ ਭਾਗੁ
 ਇਕਾ ਮਾਸਿ ਮਤ ਬਨੈ ਅਤਿ ਜੇ ਕੁਤਾ ਸਤ੍ਰਮੀਤ ਕਾ ਕਾਂਸਾ ॥
 ਸੁਨ ਬੇਲੈ ਕੇ ਤਕੁ ਲੈ ਤੂੰ ਤਾਂ ਨਟ ਨਿਉ ਪੰਥਾਨਾਂ ਮਦਾਨ
 ਗੁਇ ਪੰਥ ਮੈ ਕਰੀ ਤਿਅਪਨੀ ਸਿਧਾ ॥ ਸਾਖੀ ਪੁਰੀ ਹੋਈ ॥

ਥੋਧੋ ਵਾਹੁ ਚੁਭੁ ਜੀ ॥੨੬॥ ਤਬ ਬੋਲੇ ਸਤਿਗੁਰ ਸਹੀ ਸੁਨੈ ਸੁ
 ਨਾਵੈ ਉਦਾਂਤਾ ॥ ਹਮ ਹਮ ਰੇ ਸੇ ਗਤਿ ਭੁਗਤ ਕਹਾਂ ਤੁਮਾਰੀ ਬਾਤ
 ॥ ਕਲ ਜੁਗ ਬੋਲ ਸੁਨਾਇ ਆਸੁਨੈ ਹਮਾਰੀ ਖਜਾਤਾ ਕਥਾ
 ਸੁਨਾਵੈ ਆਦ ਕੀ ਮਤ ਕਰੀ ਤਿਵਿਖਾਤਾ ॥ ਕਲ ਨਾਮਾ ਚੁ
 ਰਬਖ ਸਿੰਘ ਦੀਨਾ ਤੋ ਕੋਏ ਗਾ ਸਤਿਗੁਰ ਆਖ ਸੁਲਾ
 ਇਆ ਸਾਰ ਸੁਨਾਵੈ ਤੇਗ ॥ ਕਲ ਜੁਗ ਕਹਿਨਾ ਆਦਮੈ
 ਬ੍ਰਹਮ ਜਨਮ ਤਾ ਕੀਨਾ ॥ ਰਹੈ ਸਬੈ ਹਮੈ ਆਪਕ ਅਹਿਕਾ
 ਰੀਲਖਲੀਨਾ ॥ ਤਬ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸਮੁਦ੍ਰਾਇ ਤਿਤੁਮਰੀਨਾ
 ਇਸਮਾਜਾ ॥ ਕਹਿਸਮਾਪਿਕਰਿ ਮੋਨਾਇ ਚਿਤਵਾ ਪਰਖ

ਕੁਰਾਜਾ ਏਕਖਗਦੁਜਾਤੁਆਤੀਜਾਏਥਾਸੁਠਾਪ੍ਰਿਥ. ਜਨ
 ਮਕਿਸਉਪਕਰਿਨੀਤਿਪਨਾਈਗੁਰਾਪੁਛਾਵੁਹਿਦਕਿਉਵ
 ਰਤਦੀਪਤ੍ਰਕਰੇਗਾਜਾਇ। ਸਿਈਹਾਂਕਹੁਮਹਦਿਗੁਰੁਕਮ
 ਰਾਜਮੁਹਿਦਾਇ। ਸਤਕਹਾਤਬਪੁਰਖਨੈਦੇਸਦੇਸਦਿਉਬਾਂ
 ਟਿ। ਜਿਸੈਦੇਸਤਾਕਾਲਿਖੁਪਾਪਪੁੰਨਕੀਸਾਟਾ। ਤਪਸਤ
 ਜੰਗਅਰਢਨਾਲੋਗਕਰਾਂਉਰੋਜਾ। ਬ੍ਰਾਹਮਣਬ੍ਰਹਮਪਾਯਿ
 ਦੀਉਢਾਬਨਬਸਜੇਜਾ। ਬੀਉਢਲਾਉਸੋਬੇਰਉਮਰਲ
 ਖਇਕਬਰਖ। ਸਸਤਪਰਮਛੁਕਕਰੋਪਨਾਵਿਹਾਰੀਵੈਸ
 ।। ਤੀਨਬੇਦਤੀਨੋਬਰਨਸਬਨੀਖਲਾਉਮੇਜਾ। ਦੂਜਬੇ

ਲਗ ਪਤਾ ਜੀ ਸਸਤ ਪਰਮ ਮੁਖ ਪੁਬਾ ਸਬੈ ਢਲਾਉਰੀ ॥ ੧੮੩ ॥
 ਮੈਵੈ ਉਸੇਵਾ ਪੁਬਾ ॥ ਜਗ ਕਰਾਂਉ ਅਰਥ ਜਿਥੇ ਪਾਪੀਮਣੇ
 ਉਲੇਗਾ ॥ ਸੂਰਗ ਲੋਗ ਲਗ ਕਰਮ ਧੀਵ ਜੋਬੈ ਈਲੇ ਭੋਗ ॥
 ਦਸ ਸਤ ਸੀਤੀਵੈ ਸਕਲ ਪਾਪ ਭਰਨ ਸਬ ਅਗਿ ਬਰੇ ॥
 ਤਿਤੇ ਉਨ ਦਸ ਪਰਮ ਢਲਾਂਉਰਾ ॥ ਭੁਪੁਟੇ ਤੀਜਾ ਕੈ
 ਅਰਥਾ ਪਰਕੀਵੈ ॥ ਸਤ ਜੀਵਨ ਢਾਰ ਬੀਜ ਅ
 ਧਾਪਨ ਅਧਾਪਨ ॥ ਅਪਕ ਬਿਪ ਅਰੁ ਭੁਕੀ ਦਦ ਜ
 ਕਰੈ ਜਨ ਅਪਾਰਾ ॥ ਜਾਕੇ ਗੁਰਮਾਨ ਕੈ ਨਿਅ ਭਇ ਕਰਾਵੈ
 ਜਾਪਾ ॥ ਭੁਪੁ ਅਰੁ ਪਰ ਭੁਗ ਬਾਝ ਮਾ ਕਰੈ ਭੈਲਾ ॥ ੩

ਬਹੁਮਕਰਜੇਰੇਨਮਰਆਇਸਤੁਮਰੀਕੋਲਾ। ਹਸਕ ਰੁਪ
 ਮਾਬੋਲਿਆਪੁਤਪਛਾਤੀਮੇਗ। ਤੇਰੀਇਵਜਾਇਜੇਸੇ
 ਮੇਰੇਮਨਲੋਰ। ਕਪਤੁਰਉਕਰਨੈਲਗਾਜਨਪਰਪੰਨਅਰਪ ॥
 ਪਾਆਪਕਰੈਭੁਗਵੈਅਪਨਿਸੇਵਰਖੀਦੇਬੀਜਾਪਾ। ਬਹੁ
 ਪੁਤ੍ਰਬਹੁਬਾਸਨਾਇਛਿਆਸਿਛਿਆਸਾਰ। ਸੁਦਰਾਜਪ
 ਰਹੀਅਰਨਿਬੇਦਜਾਪਹਰਿਪਾਰ। ਭੁਗਤਕਰੈਪਾਪੀਤਰੈ
 ਨਰਨਾਰੀਵਿਜਸੂਦਾ। ਨੀਚਬਾਲਜੂਦਨੀਤੁਰਕਸੇਕਰਅ ॥
 ਸੁਮਖੁਦਾ। ਨਮਾਇਨਾਇਰੇਸਕਲਨਰਕਸੁਰਗਮਮਰਾਜ
 ॥ ਕੂਤੀਦੋਨੋਗਤਿਰਦੇਜੇਨੀਅਰਥਸਮਾਜਾ। ਏਹਭਵੀਪੁ

ਰਨ/ਰਿਤਬਜਾਵੇਗਾਪੁਬਾ/ਏਕਤੁਮਾਰਾਇਰੁਸਪੁਐਰ ॥ ੧੮੩ ॥
 ਨਕਾਨਪੁਦੁਬਾ/ਸਾਖੀਪੁਰੀਐਈ ॥ ਬੋਲੇਵਾਪੁਰੁ
 ਜੀ ॥ ੧੮੪ ॥ ਏਕਬੇਰਗੁਰੂਜੀਕਯੋਬਾਮਾਕਪਤਮੁਰਾਤ
 ॥ ਸੁਨਸੁਤਕੁਮੀਜਾਈਓਪਰਮਕਰਮਵਿਖਾਤਾ/ਸੁਨਕ
 ਲਜੁਗਮੇਰਾਪੁਕਮਤੁਮੇਰਾਅਗਿਆਰਾ/ਸਰੁਮੀਰਾਤੁ
 ਹਿਰਾਜਰਦਨਮਮੰਤ੍ਰਸਿਪਸਾਰਾ/ਜਿਰਜੁਗਨਮੈਆਸਰ ॥
 ਬਪੁਤਜਗਤਪਅਰਲਾ/ਚਮਨਮਨਪਰਸਨਸੁਆਸਰ ॥
 ਲਿਮੈਕਾਰਜਸਰਲਾ/ਤੇਰਾਰਾਜਯੋਇਪੁਤ੍ਰਜਬਸਵਦੇਵ
 ਨਦੇਉਦਰਜਾ/ਜਿਉਇਛਾਤਿਉਦਰਤੀਏਨਮਮਾਤਮਾ

ਗਰਜਾ ਭੁਲਾ ਭੁਲਾ ਰਾਗੁ ਹੁਇ ਸਕਲ ਸਿਪਤੁ ਹਿੰਦੁ ਭਾਵੇ
 ਨੀਕਰਨੀ ਫੁਲ ਅਪਕ ਤੀਨ ਰਾਖੀ ਚਿਸਾ ਭਾਪਰ ਅੰਸੀ ਪਰਨੁ ॥
 ਰਿਤੁ ਜਨਮ ਸਰਾਪੈ ਸਾਧਾ ॥ ਹਰਿ ਭੁਜ ਹਰਿ ਭਿਤੁ ਹੇਤੁ ਹਰਿ ਹਰਿ
 ਸਿੰਦਰੀ ਫੁਲ ਆਸਾ ਦੇਹ ਅੰਤ ਧੀ ਹਰ ਭੁਜੇ ਤਉ ਭੀ ਹੋਇ
 ਨਿਸਤਾਰਾ ॥ ਐਸੇ ਹਰ ਕੋ ਨਿਭੁ ਜੁ ਭੁਦੁ ਜਲ ਉਤਰੈ ਪਾਗਾ ਬ੍ਰ
 ਹਮ ਪਾਯਨ ਹੋਇ ਕੈ ਤਨ ਮਹਿ ਅਰਪੈ ਜੋਇ ॥ ਤਾਂ ਕਾ ਭੀ ਤੂੰ ਭੁਕ
 ਭੀ ਇਹੀ ਹਮਾਰੀ ਖੋਇ ॥ ਅਵਰ ਦੇਕ ਤੁਝ ਆਸਰਾ ਦੇਕ ਨਮ
 ਕੋ ਪੇਸਾ ॥ ਤੀਨ ਲੋਕ ਕੋ ਬੇਪ ਕੈ ਜਾਇ ਸਾਜ ਕੀ ਖੋਆ ਅਪਨੀ
 ਨਾਰੀ ਸਭ ਇਤਿ ਬਾਜ ਅਪਨੀ ਬਿਤਾ ਸੋਈ ਸਿਤੁ ਗੁਰਮਾਨੀ

ਚਿਕਾਓ ਪੁਰਸ਼ਾਦਿਨਾ ਸਤਿਗੁਰ ਮੇਰੇ ਸਿਰਫ ਸੋਭੁਕਾ ਦੁਹਾ ੧੨੪
 ਤਰੇਯੇ ਯਾਹੁ ਆਪੁਰਬ ਸੀਚਿ ਜੀਘਮ ਮਤੁ ਰਨਨ ਕੇ ਸੇਯ
 ਮਾਯ ਗਾਯ ਗਾਕੀ ਮੁਕਤਾਇਓ ਬੇਦ ਮਾਂਵਲਿਖ ਦੀਨਾ ਸਿੰਧੀ
 ਸੋਸਾ ਦੀ ਭੁਲੀ ਸਕਲ ਸਮਾਲਾ ਕੀਨਾ ਅਪਨੈ ਅਪਨੈਰਾ
 ਜੁਕਰ ਆਈ ਚਿਮ ਮਤੁ ਪਾਂਮਾ ਕਰਕਰ ਕਰਨੀ ਕਲਪਲ
 ਗਮਿਲੀ ਚਿਅੰਗ ਅਚਾਲਾ ਬ੍ਰਹਮਵਾਕ ਕਹੀ ਸਿਘ ਭਾਪਰ ੦
 ਪਸਿਤੀ ਜਾਪਾ ਮਧਮਾਵੈ ਖਰੀ ਜਾਪਰ ਸਚਾਰ ਦੇਵ ਅਸਚਾ
 ਪਾਨਾਰਾਇਣ ਦੇਵ ਪਰਾਕਾਸ਼ ਪਸਿਤੀ ਇਸ਼੍ਟਾ ਦੁਗਾਦੇਵੀ
 ਮਧਮਾਵੈ ਸੈਦਿ ਆਸਵੈ ਖਰੀ ਸਿਸ਼੍ਟਾ ਸੁਆਸਠਾ ਰਾਵੈਨਾ

ਰੁਪਰਥਿਠੇਤੁਰੀਥੇਯਾ ਨਾਮਤੁਜਨਕੀਤੁਗਾਤਿਹਿ ਰਮਬਰਾ
 ਬਖਸੀਮੇਯਾ ਕਹਿਕਰਸੁਨਤੁਸਾਧਿਬਸਿਘਚੁਪਕੀਨੀ ਕਲਗੇ
 ਮਾਇਸਾਖੀਸਤਿਗੁਰਦਈਪਨਤਸੁਨਤਸੁਖਸੇਮਾ ਸਾ
 ਖੀਪੁਰੀਏਈ ॥ ਬਿਲੋਵਾਗੁਰੂਜੀ ॥ ੯੦ ॥ ਏਕਸਮੈ
 ਗੁਰਮੈਯਮੈਬੈਠੇਸਿਖਸਮਾਯਾਕਰਨੀਕਹਿਗੁਰਦੀਆਸ
 ਪੁਛਤਸਬਕੋਲਾਯਾਏਕਬੇਰਿਗੁਰੂਜੀਕਹਿਆਗੁਰਅਰ
 ਜਨਕੀਰਤਤਾਸੁਖਮਨੀਮਹਿਮਾਤੁਲੀਕਲਸਬੁਕੀਕਰਨੀ
 ਮਹਤਾਏਕਸਮੈਸੀਗੁਰੂਅਰਜਨਜੀਕੇਹਜੁਰਕੀਧਿਆ
 ਤਪਿਠੁਲਿਲਨੰਤਲਾਲਜੀਪੁਛਿਆਜਾਂਲਗੇਗੁਰੂਜੀਕਰਨ

ਤਾਂਸਿ: ਨੇਦਸਿਘਾਜੂਰਪੁਛੁਦਵਾਜਤੇਸੁਨਾਇਆਜੀਸ ੧੨੧
 ਦੇਪਤਸਾਹਮਚਰਜ਼ਦੀਖਮੁਧੈਏਕਸਿਖਨੁਸਰਾਇ
 ਦਿਓਦੇਵਲਾਗਾਏਦੀਖਮਾਨਾਇਤਨੇਪਰਜਤਾਵੇਮਾਹਿਰੁ
 ਰੂਕੇਜੂਰਬਿਜਲਾਲਪਾਂਡੁਗੰਨਿਗਲਓਦਬਿਪੀਓਦਖਾਨ
 ਚੰਦਸੁਖਦੇਵਪੰਰੂਤਮਾਨਦਾਸਬੈਰਾਗੀਮਦਨਗਿਰਾ
 ਆਲਮਸਾਗਾਹੁਸੈਨਅਲੀਐਬਿਖਸੁਖਾਗੁਲੀਅੰਗੁ
 ਨਾਗੁਰੂਜੀਕੇਪਰਚਲੀਏਆਇਪੁਢੇਗਜਾਂਮਥਾਟੇਕ
 ਕੁਕੇਗਤਾਂਪਛੋਕੁਈਸਦੁਸਦੁਕੁਈਕੇਰਜੂਰਕੀਰਤਾ
 ਕੇਸਮੈਬਚਨਗੇਇਆਭੁਈਸਿਖਜਪਜੀਨਾਪਨ੍ਨਦਹੇ

ਵੈਗਾ। ਤੁੰਜਿ ਪਾਂਪੁ ਛਿਅ ਜੀ। ਜਪ ਮੈ ਮੁਕਤ ਅ ਬਦਾਸ
 ਗੰਗੀ ਰਹਿ ਛਿਅ। ਬਦਨੇ ਹੋਇਆ ਰਾਈ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਫਲ
 ਅਮਰ ਬੀਕਰੇ। ਰੁਪਤਿ ਪਾਭੀ ਦੂਰ ਕਰੇ। ਟੋਰ ਬਿਜਰਾ
 ਜਪਾਂ ਰੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰੀ। ਸਭੇ ਪਤਿਸਾਹ ਮੇਰੀ ਧਾਤੁ ਮੁਦਨੀ।
 ਏਕਾਇਨ ਸੁਪਨੇ ਵਿਚ ਮੈ ਰੂਪ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਾ ਦਰਸਨ ਕੀਅ ॥
 । ਉਗਾ ਜੀ ਅਜਾਣਾ ਕੇ ਜਾਣ ਮੈ ਭੀ ਜਪੁ ਜੀ ਕਾ ਪਮਾਰ ਬਸੁ
 ਨਿਅ ਅਗਾ। ਜੀ ਮੈ ਭੀ ਸੋਲੇ ਕਾ ਸੁਦਾਵਾ ਆਗ। ਬਚ
 ਨੇ ਹੋਇਆ ਰਾਈ ਸੁਦਾਇ। ਤੂੰ ਭੀ ਪਤੀਤ ਵਾਲਾ ਰੂਪੁ ਦੇ
 ਘਰ ਕਾ ਪੰਥੁ ਤੇਰਾ। ਤਾਂ ਬ੍ਰਹਮ ਦੇ ਬੋਲਿਅ। ਅਸੀਰ

ਮਾਖਾਂਦੇਕੀਉਪਮਾਬੁਰੀਬੁਰੀਖੁਸਮਤਨਿਨਿਤ
 ਬਪੁਤਬੇਲਨਅਪਕੁਬੁਗਪੁਰਬਤੀਮਿਤਾਨਮਨੋ
 ਸਮਤ੍ਰਪਿਤਸਿਖਸਮਾਲਾਹੇਉ। ਖਜਤੁਤੁਰਕਨਕੀ
 ਏਮੇਰੀਕਰੈਨਸੇਉ। ਸਾਖੀਪੂਰੀਹੋਈ ॥ ਬੇਲ
 ਹਗੁਬੁਝੀ ॥ ੬ ॥ ॥ ਏਕਬੇਗਸਿਖਨਅਰਜ
 ਕਹੀਜੇਏਗ। ਸਕੇਸੀਸਜਟਾਜੂਟਬੇਤੀਨਜਗ
 ਇ। ਕਲਜਗਾਬਿਖਸਾਪਜਨਮੁੰਡਤਪੀਏ
 ਨਾਵੈਪ੍ਰਯਾਕੋਕਿਆਕੀਨਮਨਪੀਥਾ
 ਦਗਾਇਦਿਜਸਬਕੀਏਅਪੀਨ

ਤਿਕੀਨਾ ਵੰਡੀਆ ਮੇਰੀ ਸਹੀ ਸੁਦਛਾਪ ਥੀ ਮੁੰਡ
ਜਸੀਮਤ ਬਿਪ੍ਰੇਤ ਮੇਰੇ ਮਾਥੇ ਕੰਡਾ ਮਲੇਛਨ ਆ
ਮੁੰਡ ਸਿਖਾਇ ਜਮੁੰਡੀ ਕਰ ਆਨਾ ਅਪਨੀ ਭੁਵਨੀ ਕੀ
ਤਬ ਜਗਮੈ ਸੁਦਕਾਨਾ ਪਨ ਲੀਨ ਡੀਨਾ ਨਾਹੀ ਮਦਕਾਪੂ
ਦੇਹਾ ਤੁਹਿਨ ਭੁਰਤੇ ਆਨ ਤੇ ਵੀਨ ਪੋਥੀ ਆਏਹਾ ਚਿ
ਕਾਰੇਨੇ ਬੰਦਨ ਜਿਗਲ ਕੀਨਾ ਤਿਉਨਿ ਪੇਪਦਿਖ
ਨਾਨਕ ਬਿਪਈਨਾ ਜਿਨ ਜਾਨਾ ਤਿਨ ਜਾਨੀ
ਆਬ ਕਬਾਣਾ ਕਰਨੀ ਵਾਲਾ ਤੁਰਗ
ਲਾਗਾ ਮਗਲ ਵੀ ਸਭਾ ਗਿਆਨ

ਕੀਤੁਗਤਿਗਜਕੀਮੰਗੁਗਥਿਕਾਰੁਤਿਤੁ ਪਰਜਾ
 ਵਿਪਲਦੁਖਕਰਮਕੰਡੁਲਾਨਦੇਖਕਰਮਕਰਮਕਰਮ
 ਪਨਦੇਖਕਰਮਕਰਮਕਰਮਕਰਮਕਰਮਕਰਮਕਰਮ
 ਵਪੁਪਰਮਾਤੀਰਥਤੁਪਜਪਦੁਖਲੇਖਮਸਿਤਮਅਰ
 ਨਾਦਰਨਅਸਮਾਇਯਦੇਵਦਿਪਚਢਵਿਪਤਾਬਾਨ
 ਮਨਕੇਮਨੁਇੰਦਨਮਤਿਮਤਿਪੁਅਨਿਗਗਾਦੀਸ
 ਵਕੀਭੇਦਤਾਮੁਰਖੀਅਰਗੀਲਾਗਾਸਾ
 ਤੁੰਜਾਨਅਬਾਹਮੈਦੇਤਨੀਦਿਸਦਾ
 ਨਨਲਹੁਆਪਾਇਰੂਪੀਅਸਰਸ

ਟੀਸਾ ਪਾਵਰਤੀ ਅਵਰਾ ਸਾਖੀ ਪੰਚ ਸੋਗੁਰ ਕਬੀਤ
 ਬਾਹਰ ਕਹਿਕ ਵਰਾ ਸੋ ਸਾਖੀ ਹਮ ਕੋ ਹੁਕਮ ਸੋ ਕਾਬਲੀ
 ਲਾ ਮੁਲਤਾਨੀ ਸੁਰੇ ਵਈ ਰਤੀ ਏ ਪੂਰਬ ਭੁਲਾ ਸੋ ਅ
 ਗਰ ਵਈ ਏ ਸੂਰਤ ਸਿੰਘ ਬਖਸ਼ ਕਰੀ ਹਰ ਅਪਾ ॥ ਵਖਲ
 ਹੁਸਨੁ ਲਾ ਕਰਾ ਸੁਨੇ ਗੁਰੂ ਕੀ ਬਾਪਾ ॥ ਸਾਖੀ ਪੂਰੀ ਹੋਈ
 ਬੋਲੇ ਵਾਹ ਗੁਰੂ ਜੀ ॥ ੬੩ ॥ ॥ ਵਛਨ ਜਾਏ
 ਏਵਾ ਵਛਨ ਆਰ ਸੋ ਬੁਧਾ ਪਰੇ ਕਮਾਨ ਲਿਲਾਰ
 ਸਮਏ ਬੁਧਾ ਸਾਖੀ ਹਰੀ ਏ ਹਸਨ ਕੇ ਸਿਪਬਤ
 ਮੇਰੀ ਵਾਹਿਗਈ ਆਰ ਮਕੁ ਵਰਦ

ਈਤੁਛਾਵੁਕੇਸੇਤਬਖਾਲਸੇਪੁਛਾਏਹਰਤੇਤਾ
 ਪਿਆਸੇਬਰਨਕੇਅਥੇਪੁਛਤੇਮੰਤਾਤੁਮਗਕ
 ਸਿਖਕਓਮਨੀਮਸਾਣਨਮਾਨਾਪਾਪਅਭੁਲਜੇਰੁ
 ਪਰੇਏਹਅਭੁਭਾਜਾਨਾਹਸਬਲੇਪਰਾਦਿਆਲ
 ਹਮਤਨਖਾਹੀਹਿਤਾਗੁਰੂਖਾਲਸਾਸੇਇਗੁਰੇਹਬਾ
 ਕੇਤਾਪਾਂਢਸੋਕੀਭਿਟਵੇਪਰਜੀਸੀਖਤਨਖਾਇ
 ਮਦੀਨੀਜੇਦੇਇਨਹਿਤਿਸਕੀਪੁੰਜੀਸੁਆਹ
 ਹਦਰਬਾਦਸਾਹਇਕਦਿਨਬੁਝਾਏਹਾ
 ਛਾਅਪਕਮਾਨਤੁਭੀਤਲਿਖਦੇ

ਕਰਸਾਧ ਆਗਾ ਪੁਤ ਮੇਲਾ ਤਬ ਬੋਲੇ ਕੁ ਗਵਾਂ
 ਗਏ ਕੁਰਮ ਜੁਯੇ ਲਾਸੇ ਦਾ ਕਰੈ ਕ੍ਰਿਸਾਨ ਠਲ ਸੇਵਾ
 ਦੇ ਪੈਨਾ ਸੇਵਾ ਠਲ ਦੇ ਭੂਪਤੀ ਸੁਆਮੀ ਸੇਵ ਕਦੇ ਨਾ ਧ
 ਧਿਆਨ ਦਿਲ ਸਾਂਝ ਸਬ ਰਿਤ ਵਤ ਕਰਹੈ ਕਾਮਾ ਜੇ
 ਪਪੁਜਾ ਦੇ ਗਲੀ ਸੇਵ ਕਸੇਵਾ ਭਾਮਾ ਆਸਤਾ ਸਤ
 ਨਰ ਰਛੇ ਬਿਪਨੇ ਸੁਰਤ ਸਮਾਲਾ ਆਸਤ ਤੇ ਹਿੰਦੂ
 ਮਸਲ ਮਾਨਾ ਤੁਮਹੀ ਆਸਾਰ ਗਕੀ ਹਿੰਦੂ ਨਿਰ
 ਵਤ ਰੇ ਗੀ ਕਾਮ ਬਿਨੁ ਹਿੰਦੂ ਕਿਰਤੀ ਮਗਰ
 ਚਿਛ ਕੀ ਠਲ ਲੁਨੀ ਦੇ ਸਿਰਤਾ ਸਾਭਿ

ਉਭੂ ਸਿੰਧੇ
 ਮਤ ਕਾ ਕਾ
 ਦੇਤ ਕਿਉ
 ਕਗਵੈ ਨਾ
 ਸੁਗਈ
 ਸੁਨਾਨਾ
 ਨਥਾਵਨਾ
 ਦੇ ਕਿਸੇ
 ਕਰਨੀ

ਉਭੂਸਿਓਵਿਪਦਰਠਲਲੇਵਤਜਾਅਕਾਜਾ। ਤੁ
ਮਤਕਾਠਾਅਪਕਕਬਰਪੁਜਤੇਨਿਤਾ। ਕਹੋਪੁਜੈ
ਦੇਤਕਿਉਮੁਖਕਹਾਹੋਅਮਿਤਾ। ਏਕਪਛਹਵਿਖੈ
ਕਰਾਵੈਨਾਹਿ। ਤਉਭੂੀਵਿਨਕ੍ਰਮਮੈਨੀਕਰਤਾਪੀ
ਸਾਇ। ਤੁਮਬੀਦਾਹੁਇਬੰਦਗੀਕਹੋਕਰੰਤੋਰੋਜਾਵਿ
ਸੁਨਾਨਾਬਤੁਮਕੋਰੋਨਿਵਾਜੀਅਖੋਜਾ। ਜਾਕਾਰੁ
ਨਬਾਵਨਹਿਏਕਅਲਾਹਕਹਿਤਾ। ਦਰੁਦਨਿਵ
ਏਕਿਸੈ। ਜਾਮਕਾਮਹਿਤਾ। ਜੇਕਹਨਾਤਿ
ਕਰਨੀਕਿਰਤਜਮਾਲਾ। ਉਤ੍ਰਹਮਾ

ਮੇਰੇ ਸੁਕਮਾਲਾ ਬਰੇ ਪੀਰ ਪੈ ਕੇ ਬਰਾਂਦਰੂ ਦਫਾਇਤਾਮੁ
ਜਲਮਾਨਾ ਡੀਨਰਿ ਦੇ ਲੇਹਿ ਦੇ ਕੇ ਦੇ ਨੇਤ੍ਰੈ ਸਮਾਂਨਾ ਖਾਲ
ਰਾਤੀ ਜਾਗਮਕਰਾ ਦੇ ਨੇਤ੍ਰੈ ਛੇ ਗਿਏ ਕਮਕਾਲ ਅਗੇ
ਸਿਮੁਹਿਕ ਥਾਪਾਲ ਸੇਪੇਗਾ ਅਬਜਨਮਾਜ ਬਜੁਵਾਹੁਇ
ਭਰੇ ਮਨੀ ਮਜਾਨਾ ਦੇਵਲ ਬੁਤਫਰੇ ਸਤੇ ਛੇ ਰੇ ਕਰੈ ਨਿਦਾ
ਤੁਮਰਾ ਬਾਪ ਬਿਦੇਸ ਬਸਲੀਨਾ ਤੁਮਰਿ ਪਸਨਾ ਪੀਛੇ
ਉਯਦੇ ਨਾਹਿ ਦੁਪਰੇ ਸਨਾ ਤੁਮਰਾ ਬਿਖਰਫਲਰ
ਪਰਚਮ ਬਾਗਾ ਪਦਰਤੁਮਾਰ ਦੀਨਗੁਇ
ਜਗਾਗਾ ਬਿਖਰਫਲਰ ਮੀਕਰਫਲੇ ਬਿਖ

ਰਵਚੇਰਠਗਮਾਗਾਇਖਰਚਹਾਰਤੁਪਤਮੁਸੈਮਾਇਨ
 ਇਹਸਮਾਗਾਗਾਇਆਲਿਖਾਅਜਮਤਕਰੀਅ
 ਜੀਲਿਖੀਅਪੀਨਾਕਦਮਪਲੇਸੀਬਹੁਤਪੀਰਤਮ
 ਸੇਵਾਈਨਾ। ਸਾਖੀਪ੍ਰਗੰਧੇਈ ॥ ਬੋਲੇਵਾਹਗੁਰੂ
 ੯੭॥ ਏਕਸਮੈਸੁਤਪੈਰੁਸੁਤਕਰੀਸਲਾਂਮਾਇਦਾਨ
 ਲੁਨਕਾਅਨਦਾਨੀਪਿਰਾਪੁਛਾਆਪਪਛਾਨਾਕੋਨ
 ਵਕੈਸੇਆਵਨਕੋਨਤੁਮਾਰਾਨਮਾਆਵਨਕੈਸੇ
 ਤੁਮਕੋਸਤਸੁਠਧਮਾਤਏਏਲਲਨਰੇ
 ਮਮਦਾਦਾਸੈਦਾਖਾਮਮਪਦਰਥਮੈ

ਗੁਰੂਪੀਰਤੁਮਜ਼ਨਿਕੈਮਾਇਸਿਖਾਇਰਿਮੁਵਾਦੁਰਸਨ
ਰਾਜਮਾਲਦਿਲਹੋਇਅਗਿਆਨਮਜ਼ਾਬੋਲੇਸਤਿਗੁ
ਸਮਤੁਕੇਅਵੇਤੁਮਹੀਰੋਜ਼ਿਬਾਜ਼ੀਖੇਲਾਪੀਤਕੀ
ਜੋਜਾਨਤਹੀਖੇਜਾਪਾਂਭਮੁਹਰਬਖਸੀਤਬੈਪਾਇਰੁਜ਼ੀ
ਨਾਗਿਆਇਲਹਰਖਾਇਲਖੀਗਈਸਰਸਾਪਾਇਨੀ
ਪਾਤਿਤਮਾਇਗੁਰਦੇਨਨਿਤਪਾਂਭਰੁਪਈਏਚਿਤਾਏ
ਸਤਿਗੁਰਅੰਤਿਕਹਿਆਬੁਧਦਿਦੁਹਿਤਾਪੀ
ਅਬੁਧਤਾਕਰੈਕਹਾਂਨਸੇਖੋਗਾਮਸਲਜੋ
ਮੇਰੁਮਰੇਬਢਨਅੰਮੇਗਾਹਸਬੋਲੋਇਕਕਾਂ

੧੬੦

ਤਪਿਤਜਾਕੀਬਰਚਾਜਾਗਿਆਪਸਮਖਵਣੇ
ਨਹੁਏਗੇਗਜਲਨਾਇਆਵਤਜਪਤਪਨਾਸਹੀ
ਤ੍ਰਿਭ੍ਰਮ੍ਹਕੀਇਧਾਨਾਪੇਤੀਮਗਰਜਮਜਿਮੀਸੁਪਾ
ਸਤੇਜਾਨਾਕਥਾਸੁਨੇਸਤਿਗੁਰਨਹੀਬੇਤਾਨਹਿਜੁਗਾ
ਜਾਪਾਂਬੁਢਬੀਸਨੇਮਨਾਬਨਿਪਪਜਾਦੁਖਾਇਆ
ਪਜਾਵਾਰਤੁਟੀਜਾਏਦੁਖਤਰੁਟੇਸਭਲੇਗਾ
ਪੀਰਪਸਰਮੰਤਏਤਾਪਹਿਗਏਸੋਸੇ
ਰਕਾਨਨਿਪਬਤੁਮਲੇਛਨਗਾਜਾਤੁਲਾ
ਦਸੁਤਸੰਗੀਪਜਾਸਮਾਜਾਮੁਨੀਰੁ

ਪੁਰਖੇ ਸਾਂਝਾ ਬਨਸਿਵਰਾਹਿ ਬਰਗਵਾਲ ਅਜਪਹਿ
 ਖੇਜਾਇਕਸਾਂਝਾ ਚਿਨਕਹਿ ਆਸੁਨਸਾਪਜੀ ਮੁਹਜਲਪਾ
 ਹਇ ਪ੍ਰਗਟਾਨਰਮੁਹਿਕਹਿਉਲਾਗਪਰਨਜਸੋਹਇਲੇ
 ਕੋਤਪਕਰਤਖਾਇਕਹਿਨਤੁਹਾਂ ਅਮੇਗਪੁਰਖਵਾਭਗੇ
 ਰੀਅੋਖਪਤੇਸਿਪਤੇਦਾਪਸਭਮੇਗਮੇਪੀਪਰਨਸਿਪਖਲ
 ਮੁਹਇਾਈਹਾਂ ਅਨਿਪਗਟਕਿਆਵਪੀਮਲੇਛੀਫਾ
 ਗਾਭਾਭਯਾਤਾਕੀਬੇਟੀਸੁਠਾਮਨਸੁਤੀ
 ਨੀਰਸਮੰਗੁਗੋਮੇਪਕੇਕੁੰਬੁਤੇਉਪਜੀਧਪ
 ਤਸੇਜਮਲਪੈਤੀਰਖਲਲਸਥਪਤਾਗੇ

੧੬੨

ਹਤਾਸਮਜਗਤਭੂਪੀਠਅਸਮੇਰਲਿਖਾਇ
ਫੈਲਤਸਭੀਕਲਕੀਐਸੀਵਾਇਪਿਤੇਮੋਰਅਰਕਥ
ਤੇਹੁਆਤਮਾਕੂਨਿਦਾਮਨਮੁਰਤਸ੍ਵਇਸ੍ਵਤੇਤਾਤੇਤਜੀ
ਪੂਤੇਦਾਜਗਤਿਅਭਿਮਾਈਜਤਿਜਤਿਆਗੀਭੂ
ਗਪ੍ਰਸੰਦੀਦਿਯਕੇਸਵਕਰਸਾਦਤਿਆਗੀਮਿਤ੍ਰਾ
ਤੇਹਮਛੋਰਸੁਨਾਕਰਸੰਗਤੀਵਰਜਾਕਥਾਏਹ
ਕਰੀਏਖਕਲੀਕੀਖਰਜਾ। ਸਾਖੀਪ੍ਰੀਤੀ
ਵਾਹਗੁਰੂਜੀ॥੬੬॥ ਸੁਨਸਿਖਮਮਾਤ੍ਰੇ
ਮਾਕੂਸਿਗਮਰਨਮਰੇਤੋਅਤਭੁਲਾਜ

ਕਤਮਾ ਕੁਸੇਵੀ ਐਵੇਵੀ ਪਤਰਤਨ ਜਾਗਿ ਪਾਸੀ ਤਾਂ ਕੇ
ਥਕਾ ਮਦਗਾਜ ਮਹੁਇਆਗਿ ਮਦਗਾਦਗਤਾ ਸਾਤ ਕੁਲ
ਕੁਗਦਪੈਤ ਨਏਕਾ ਸਤਿਕੁਲ ਵਗਤਾ ਜਗਤ ਜੂਠੀ ਦਾਦ
ਤੇ ਅਨੇਕਾ ਤਜੈਤਮਾ ਕੁਮਨੁਖ ਕਲਿਉ ਪਰਮਾਦਰਪਵ
ਨਾ ਪੁਰੀ ਪਰੀਤਿ ਸਤਾਵਨਾ ਸਫਲ ਕਮਾਈ ਮਾਂਨਾ ਸਾਸਤ
ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਕੋ ਕਹੈ ਕਹੈ ਅਪੇਯਾ ਮਦਾਗੀ ਦਕਪੈਇਹ
ਖਸੀਗਾਇਹ ਕੁਬੁਧਾ ਘੋੜੀ ਚੜ੍ਹਨਾ ਖੜਕਾ
ਏ ਜੇ ਬੈਲਾ ਘੋੜੇ ਬੜੇ ਸਿਨ ਅਸਤ ਜੇ ਨਾਰੀ
ਤਈ ਹਖਾਵਾਂ ਨੇ ਪਛੁਤਾਵੇ ਬੈਲੇਇ

॥ ਰਾਜਾ ਹੋਵਲੀਲਏਗਿਆਨੀ ਮਤ ਸਗਲਿ ॥ ਕੇਨਿ
 ਗੀਬਿਪਕਅਬਾਨਾਗੀਪਰਸਿੰਗਾ ॥ ਵਿਆਹਵਾਅਦੇਖਰ
 ਰਜਲੈ ਬੈਲਨਪ੍ਰਸਕਪੰਗਾ ॥ ਧੋਨਲਾਣਪਰਵਸਤਲੈ
 ਛਿਸਕੋਗਕੁਲਗੀਤਾ ॥ ਗੀਵਕੀਵਕਾਅਪਹਰੇਕੁਗ
 ਤੇਰੇਪੀਤਿ ॥ ਪਿਗਜੀਵਨਏਹਪਾਪੀਹੈਇਨਦੁਸੁਦਰ
 ਕਹਾਕਲਾ ॥ ਸਿਦਕਛੋਰਗੁਰਬਚਨਹਰਦੇਖਅਦਾ
 ਨੈਲਾਤੁ ॥ ਵਸਕਰਸਨਕੇਸਾਲਸੀਕਾਯਾ
 ॥ ਚਾਰਬਰਨਮੈਸਾਪਸੇਜਮਗਿਹਜੁਗਿ
 ਪ੍ਰਤਿਯਦੁਬਦਿਲਤੀਨਤਜੈਇਗੇ-

ਨਕਾ ਅਸਤਵਸਤਨਗਿਕਾ ਪਰਨਾਰੀ ਫਿਤਾਤਯੈ
ਸੋਨਮਾਨਸੀਤਿ ਆਗਾ ਪੁਰਖ ਅਸਤਸਲਾਪਨੀਅ
ਤਮੰਦਤਵਿਯਾਗਾ ਪੀਛੇ ਭੁਲਾ ਬਖਸੀਏ ਸਦਾ ਕਰੈ
ਦੇਨ ਮੂਨਾ ਕਰਨੀਏ ਗਗਨੀ ਸਿਰਕ ਗੁਰਨਾਨ ਕਬਖ
ਜੀਗੂਨਾ ਨਮਜਪਨਦਸਸਾਪਨਾ ਸਿਖਰ ਆਗਸੇਇ॥
ਨਾਨੁਪਾਵਤੋਏ ਗਕੇਰੂ ਬਨਕੋਰੇ ਨਕੋਇ॥ ਸਮਿਤਾ
ਕਤਾ ਸਿਰਕਸਾ ਬਤੀਯਾਗਾ ਸਿਮੇਰਨਿਤੀਮ
ਮੇਤਿਸ ਆਗਾ ਮਰਨੇਕਾ ਸਹਿਸਾਨੀਜੀ
ਬੀਛੇਖਸੀ ਸਕਤਮੈ ਮੋਹ ਬਿਗਾਰਾਕ

ਸਨੀ ਜਿਤਾਂ ਗੋਦੇ ਇਸੁ ਦੇਖ ਕਰੇ ॥ ੧ ॥ ਜਾ ਕੀ ਦਿ
 ਤੀ ਗੁਰੈ ਜੁ ਕੇ ਇਸੁ ਸਿਖ ਜੁ ਸਾਪਨ ਤੇ ॥ ਸੁਪਨਾ ਨਹੀ ਤ
 ਖਨੀ ਗਨ ਤੇ ਉਪਜਿ ਓਲਕੇ ਤਤ ਜੇਗਨ ਤੇ ॥ ਤਿਉ ਸਾਖੀ
 ਸਿਪਸੁ ਭੇਤ ਭਲੀ ਬਿਪਕਾ ਜੁ ਸਰੇ ਮੁਖ ਭੇਗਨ ਤੇ ॥ ਸਿਪਕ
 ਏ ਗੁਰ ਭੇਟ ਏ ਏ ਗਈ ਜਪੇ ਗੁਰ ਮੇਟਨ ਤੇ ॥ ੨ ॥ ਏ
 ਗੁਰਨ ਨ ਕਰਿ ਪਾਕਰੀ ਪੰਥ ਬਤਾਇ ਓ ਸਿਖਾ ਗੁਰ
 ਨ ਕੇ ਬਰਨਨ ਅਰਥ ਖਜ ਭੁਭੁਯੇ ਸਿਪਾ ਸੁਪਨਾ
 ਕਰੀ ਸਤਿ ਗੁਰ ਪੂਰਨੀ ਖ ਅਤਾ ਜਿਏ ਅਰਥ
 ਲਿਖੇ ਸਿਖ ਸੁਗਤਾ ਪਾਠ ਕਪਰ ਪੂਰਨ ॥ ੩ ॥

ਵਾਕਾ ਵੇਖੇ ਪ੍ਰੇਸ਼ਿਖੇ ਸੁਰੇ ਦੇਹ ਪੁਨਰੁ ਨਿਜਾ ਪਾ ਕਲਿ
 ਮੈ ਦੁਤ ਵਰਨ ਕਉ ਦਾਰ ਭਾਂਤ ਕਾ ਜਾਪਾ ਪਰਾਮ ਪਮਾ ਵੇਦ ਕ
 ਸਿਪ ਸੀਤੀ ਜਿਗਾਪਾ ਵੇਖ ਗੀਛਾਰੇ ਬਾਨ ਮੈ ਤਨ ਮੈ ਕਰੇ ਦਾਸਾ
 ਨਾਤੀ ਪਹਿਲੀ ਪਿਰਦੇ ਪੁੰਨ ਕੇ ਠਪੁਨਾ ਮੁਖ ਬੋਲਾ ਜਿਉਲਿ
 ਚਪਠ ਫਲ ਅਪਕੋਇ ਏਹੀ ਜਾਪ ਕਾ ਮੇਲਾ ਅਜਾਪਾ ਜਾ
 ਨਾਪ ਪਠੇ ਦਿਜ ਵਰ ਕੁਲ ਨੀਦਨੇ ਲਾ ਗੁਰਦਿਗ ਅਰ
 ਕੇ ਪਾਇ ਚਿਪਰਮਾਨੇ ਲਾ ਨੀਦ ਲਾਲਾ ਪਿੰਡੀ ਲਾਲਾ
 ਸੀਤੀ ਲਾ ਅਲਮ ਮਾਨ ਦਾਸ ਸੁਕ ਮਦਨ ਗਿਰ
 ਚਿਗੁਰਤੇ ਗਤਿ ਕਉ ਚਿਉ ਚਿਉ ਦਿਹਾ ਮਭਾਂਤੁ

੧੬੫

ਭੇਦਯੋਪਰਖਪੁਰਤਤਪ੍ਰਾਣਿਓਪਨਕੇਸਤਾਤੀ
ਗੁਰਇਹਕੀਇਹਜੀਪਰਤਨਅਮੇਲਾਜਾਤੇਮੋਕੋ
ਦਿਓਇਹੀਅੰਤਕੋਚੇਲਾ ॥ ੧ ॥

॥ ॥ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪਸਾਰਿ
ਕਰਤਾਪੁਰਖਜੋਨੇਜਾਪਾਵਪੇਅਰਬਲਾਜਲਮੰਤ੍ਰਦੇ
ਚੈਰੋਗਤਨਤਾਪਾਨਾਰੀਵਸਕੇਕਾਰਨੇਅਖਰਜ
ਰੈਨਾਸੁਫਲਕਮਸਾਪਨਸਿਪੈਸਾਪਕਸੁਨਦਾ
ਭਾਤੇਸੁਰਬੇਰਮਾਪਜਕਮੇਪਰਾਯੇਮੇਖਜੇਭਾ
ਮੰਗਪਦੇਵੇਵਸਤ੍ਰੈਕਜਮੇਰਿਪਸੁਦਾ ॥ ੧ ॥

ਮਕਤਪਾਯਨੇਪਾਰੇਚਸੇਖੇਸੂਰਜੇਦਏਚਕਿਨੈਵਸਪਾਯੀ
 ਏਦੇਠਲੈਵੈਦਿਚਤਤਿਦਿਜੇਨਸੀਗੁਰੁਕਤਿਸੀਕੇਸਦੇ
 ਨਿ॥ ਏਹਗਾਸੀਗੁਰਅਰਜਨਬਚਨਜਬਸੁਨੇਸਿਖਸੁ
 ਦਾਇ॥ ਤੁਹਿਨਤੇਪਦਸੁਰਪਨੈਮਿਦਯੇਦੁਖਕੇਭੁਯ
 ਮਬਸੁਨੀਏਕਜਪਪੜੇਸਤਿਗੁਰਸਿਖਕੇਸੰਗਾ॥ ਕੁਰੁ
 ਏਕੁਤਬਖਸੀਗੁਰੁਦਰਗਾਯਜਗਇਨਿਸੰਗਾ॥ ਤਬਸੀ
 ਕਾਪਿਆਭਾਈਜੋਕੇਸਿਖਜਪਪੜੇਗਾਤਿਤਸੇ
 ਮਦਰਸੀਕੀਗਤਿਪਾਇਗੇ॥ ਅਰਸਤਗੁਰੁਉਸ
 ਨੇ॥ ਜਿਉਪੈਨਾਕੀਗਾਇਕੇਠਾਕਰਲਾਵੇਨਿ

१६५
 ਤਾ ਕਰੇ ਪਤੀ ਤਿਨਿ ਤਜ ਪੁਪਨੇ ਸੋ ਤੇਉ ਸਤਗੁਰੀ
 ਪੀਪੁਰੀ ਗੋਈ ॥ ਬਿਲੋਦਾਹਿ ਗੁਰੂ ਜੀ ॥ (੬੫) ॥ ਸੀ
 ਵਿਕ੍ਰਮ ਬਾਹਿਰੇ ਕੇ ਸਤਗੁਰ ਸੋ ਤਿਸ ਮਾਸਾ ਜਪ ਪਰਮਾ
 ਲ ਲਿਖਿ ਜੇ ਕਰੀ ਸਰਲ ਤਾ ਰਾਸਾ ਪਨੈ ਸੁਨੈ ਗਿਤ ਲਾ
 ਜੁ ਲਿਖ ਦੇਵੀ ਪੀਤਿ ॥ ਮਨ ਚਿਤਿ ਤ ਠ ਲਪਾਇ ਕੈ ਤਰੈ
 ਪਰੈ ਭੀਤਿ ॥ ਕੁਟਾ ਕਰ ਚਿ ਪਦੇ ਸਗੁਰ ਤ ਬੀਠੈ
 ਧਾ ਕਰੇ ਜਪ ਪਨ ਜਬਾ ਸਕਤ ਸਿਪੋ ਗੋਇ ਗੁ
 ਅਗਿ ਸਲੁ ਜੁਗਾਇ ਸਲੁ ॥ ਗੋਭੀ ਸਲੁ ਨਾਨਕ
 ਸਲੁ ॥ ਏਹ ਪਉੜੀ ਠੇਹ ਪੜੀ ॥ ਬ

ੴ ਸਿਰਪਉੜੀ ਅਮੀਤਰਦੇਏਹਪਉੜੀ
 ਲਾਦੇਕੇਸਮੈਏਹਪਉੜੀ ਪਨ੍ਨਸਮਾਏਸੀਗੁਰੂਜੀ
 ਤਨਮਸਤਿਗੁਰਸਾਇਸਿਧਾ। ਤੁਏਸਿਖਾਸਾਗਿਬ
 ਪਹਮਥੀਯਾਦਗੁਰੂਮੰਤਕਰਨੇਗਾ। ਸਤਗੁਰਬਲਤ
 ਖਰਿਐਆਏਹਪਾਰਕੇਮੀਤਾ। ਸਬਦੇਖਾਸਤਿਗੁਰਬ
 ਮਰੈਅਗਿਨਿਸਕੀਤਾ। ਏਕਵਾਰਸਤਿਗੁਰਕਾ
 ਕਲਮਾਗਿ। ਲੋਗਕਰੈਗਯਗਤਮੈਮੇਰਾਸਿ
 ॥ ਏਕਸਮੈਮੰਤੀਬਹੁਤਪਰਪਰਬਾਜੈਬਾਜ
 ਨਿਰੰਗੁਰੈਕਰੈਦੇਖਤਸਾਜਾ। ਜੈਸੀਗੁਰੂ

ਕੀ ਭਾਵਨਾ ਤੈਨੀ ਭਾਇਓਇ ਸਕਤਿ ਸਚਾ ਤੁਝੇ ਸੰ
 ਜੀ ਕਲਿ ਮੈ ਰਿਹਤ ਪਾਵਤੁ ਨਾਹ ਬੁਧੁ ਭੇਯੰ ਕਜ ਪਸਰ
 ਲਸਰੇ ਗੋਕਾ ਸਿਵ ਗੁਰੂ ਕੇ ਰਿਹਾ ਕਰਿ ਨਿਤ ਸਦਾ ਹੋਆ
 ਮਾਘੇ ਨਾਮ ਅਵਕਾਸ ਲਤੀ ਬੁਧਾ ਜੁ ਪਾਇ ਕ ਬੇਗਾ
 ਤਿ ਗੁਰ ਬੋਲੈ ਮਦਨ ਸਿੰਘ ਘੋਗਾ ਪਾਇ ਅਹਿ ਗਾਇਖਤੀ
 ਕਸਾ ਪਾਸ ਜੋ ਪੁਨਾ ਤੁਮ ਕੂਰਕਾ ਬੋਲੈ ਸਤਿ ਗੁਰ ਪਾਇ
 ਇਸ ਤੇ ਰਹੇ ਸਕੇ ਦਾ ਮੇਰੇ ਪੈਰੇ ਪਾਇ ਅਹਿ ਦੇਖ
 ਸਿਖਾ ਯੁਕਤੀ ਜ ਤੁਰਕ ਨਾਹ ਰਹਿ ਧੀ ਤੇਰੀ
 ਦੂਜ ਲਕ ਮੁਕਤ ਹੋ ਤੁਝੇ ਸਤ ਗੁਰ ਦਾ ਕਰ

ਸੋਖੇ ਪਿਨਾਪਕਾ ਸਾਖੀਪੁਰੀ ॥ ਬੇ
ਸੁਵਾਰਗੁਜੀ ॥ ੨੦ ॥ ਕੁਲਕੁਆਸਤਿਗੁਰ
ਤੁਸਿਖਸੰਗਤਿਕੀਕੁਰਿਗਾਗਥਜੋਰਸਨਮੁਖਪੁਛੇਮੁ
ਲਤਾਨੀਸਿਖਬੀਗਾਇਕ੍ਰਿਤਕੋਭਿਮਗਤਾਪਤੀਲਾ
ਤਮੁਲਤਾਨਾਪਾਨੇਸੰਗਤਸੁਵਨਦੇਕੋਤਮੇਕੀਕਾਨਾ
ਪਿਤਗੁਰਬੇਨਤੁਭਏਮੇਰੀਬਾਤਪਤੀਤਾਸਕੰਦਸਿ
ਸਿਵਕੀਕਥਾਤੁਰਿਖਤਰੀਤਾਸਕੰਦਪੁਛਾਏ
ਸਿਜਗਤਿਜੂਠਕਿਆਨੀਦਾਕਾਲਿਜੁਗਕੇਸੇ
ਦਿਖੈਰਿਖਕੀਨਸੁਨੀਦਾਸਿਵਕਰਨਾਮੁਨਪੁ

ਰੂਮਰਜਨਜੀਕਾਵਾਕਪਾਤਿਸਾਜੀਵਸਾਲਿਖਾਇਆ
 ਲਿਖਿਆਗੇਬਚਨਲਿਖਾਗੀਲਿਖਜਾਇਸਿਖਬਚਨ
 ਰੂਜੀਕਾ। ਦੇਹਾ ॥ ਚਲਨਸਮੈਸਿਰਾਨਮੈਦਾਨਲੇਨ
 ਦੇਨਾਅਤਮੁਭਾਵਕੀਪਟਲਮੈਭੂਤਰੂਪਕਨੀਜੇਨਾ
 ਮਨਜੀਤਨਜੁਪਮਪਗਾਰਾਜਕਾਜਮੁਖਦਾਗ। ਮਿਲਨੇਚਿ
 ਲਨੇਬੰਧਮੈਗਾਜਜੇਗਚਿਤਸਾਗ। ॥ ਇਨਕਾਰਾਕੀ
 ਟਕਮੈਪਾਂਚਪਚੀਸਾਜਾਪਾਛੁਤੀਅਰਤੀਜਾਪਕਰ
 ਖਅਰਪਤੇਲਾਪਾ। ॥ ਪੰਜਅਖਰਅਥਵਪੰਜੀਅ
 ਵਾਛਤੀਵਾਅਰਤੀਸਬਕੇਬਹੇਬਰਜਪਾਨੇ

ਜਗੁ ਕਰਨਾ। ਕਰਹੋ ਮਗੁ ਮੀਤਿ ਕੇ। ਗੁਰਾ ਜਕੀ ਪਾਤਾ। ਕਾ
 ਰਜਹੋ। ਇਬਨ ਤੁਏ ਸੀ। ਮੁਖ ਗੁਰਪਤਾ॥੪॥ ਬ੍ਰਹਮੇ ਦਹਿ
 ਦ੍ਰਾਗੁ ਤਜ ਪੈਏ ਕੁਭਾਗੇ। ਇਮੁ ਨਾ। ਛੁਤੀ ਤਜ ਸੁਦੁਭ
 ਤਰ ਤੁਜ ਦਿਸ ਬਾਨਾ॥੧੦॥ ੨੦॥ ੩੦॥ ੪੦॥ ਗਿਆਨੀ ਪਿ
 ਆਨੀ ਜੇਗ ਪਰ ਕਰਮੀ। ਸੁਕੁ ਮਿਪਯਾ। ਉਤਨਾ ਜੀਲਿਖਿਅ
 ਯੇ। ਗੁਰਸ ਪਸਿਖ। ਗੁਰਪਸਾ। ਦਿਲਗਮੁਕਤਿ ਮੈ ਪਾਂਡ
 ਰ। ਆਨ ਮੈ ਜੇਗ। ਚਿਦੇ ਸੇ ਪਨ ਸੀਗ। ਮੈ ਪੰਢੀ। ਗੁਜੀ ਜੇ
 ਨਾ। ਪਸ ਮੈ ਏਹੋ ਮ। ਆਰਜਨ ਦਿਪਲਿਖ ਜਤੇ। ਚਕਾਰਾ
 ॥੧॥ ਸਤਨਾਮੁ॥ ੨॥ ਤੁਯਾਗੁ ਜਨਮੁ॥ ੩॥

ਬਚਨ ਪਤਿਅੰਗੁਰਿ ਸੁਨ ਮਮ ਰੇ ਪੇਦਿ ਦਾਰਾ ਤੇ ਪਿਦੁਖ ਦਾ
 ॥ ਤੁਰਾ ਮਾਂ ਵਰਸਾ ਗੁਰੇ ਸੁਪਨ ਸਲੋਕ ਕੂ : ਚਿਕਤ ਦਾਨ ॥
 ਤਬਾ ਬੇਜ ਲਾਲ ਪਤਿਅੰਗੁਰ ਤਬਾ ਬੇਲਿਅੰਗੁਰ ਸਿੰਗਤਿ ਸਾਖਰੁ
 ਰੂਪ ਨ ਕਜੀ ਅਬਜਨ ਜੀ ਸੁਪਨੇ ਮਾਂ ਵੇਖੇ ਤਬਾ ਬੇਲਿਅੰਗੁਰ
 ਦਾਵੇ ਮੇਖੇ ਪਯਾਗੁ ਗੁਰੁ ਦਬਾ ਲਾਏ ਪਰਮੇ ਦਿਰਕ
 ਤੇ ਸੁਰਸੇ ਵੇਨੇ ਵਾਯੇ ਪਤਿਅੰਗੁਰ ਸੇਸਤਿ ਪੁਤ੍ਰਾਨੇ ਸਿੰਗਰੁ
 ਭਾਵੇ ਹਿੰਦੁ ਪਮਦੇ ਮਨੇ ਨਿਰੋਪੇ ਯੁਨਿ ਜਤ ਪਰਾਪੇ ਪਮੇਤੀ ਤੇ
 ਦਾਨੇ ਗੁਰਾ ਕਰੇ ਏ ਤੇ ਪੁਕਰ ਜਤਿ ਨ ਮਬਾਦੇ ਮੇਕਾ ਰਮ
 ਵੇਕਲ ਸਦਧਾਨ : ॥ ੨ ॥ ਪੀਛੇ ਪੁਛੁਦ ਲਗਾਇ ਪਯਾਗੁ

ਸੋਕੋਰਃ ॥ ਭੁਵਾਰਥਸਮਵਾਦੋ ॥ ਤਾਂਬਰਨੋਇ ਭੁਭਾਈ
 ਏਹਜਪਜੀਕਾਮਾਨਸੀਪ੍ਰਮੰਤਕਾਅਰਥਹੈਗਾ ॥ ਏਸਤਿ
 ਨਾਮਪੰਥੀਅਰਥਪੜ੍ਹੇ ॥ ਤਾਂਤੁੰਦੋਵਵਤਪਿਤਕਠਨਾਸਕ
 ਰੇ ॥ ਮੁਕਤਹੋਇ ॥ ਅਵਗਤਿਨੋਹੋਇਗੀ ॥ ਜਿਭੋਜਨਚਿਪਖੜੇ
 ਰਿਪਵਧੇ ॥ ਅੰਨਪਠੇ ॥ ਕਾਲਰਾਤਹੋਇ ॥ ਧਨਲਾਭਮੈਪਾਮ
 ਮੈ ॥ ਉਦਾਸੀਮੈਵੇਵਤਾਕੀਪੁਜਾਮੈ ॥ ਅਰਨਾਰੀਸੁਤਮੈਬਾ
 ਧਮੈ ॥ ਮੋਗੀਲਿਖੈਵਸਸਹਿਸ੍ਰਪੜ੍ਹੇ ॥ ੧੦੦੦੦ ॥ ॥ ਗੁਰੂਅਰੇ
 ਮਥਾਨਿਵੈਪ੍ਰਤੀਤਕਰੈਦਸਵੰਪਅਵੰਪਦੇਵੈ ॥ ਗੁਰੂਕਾਜਿ
 ਆ ॥ ਤਲਨਸਮੈਛੂਤਭਾਕਨੀਕੀਵਿਸ੍ਰਮੈਪੜ੍ਹੇ ॥ ਸੁਪਨੇਗੁ

॥ नारायणाय नमः ॥ ४॥ मध्याय नमः ॥ ५॥ कुरुक्षेत्र
 मः ॥ ६॥ वधाय नमः ॥ ७॥ उवाच नमः ॥ ८॥ पुरुषोत्त
 माय नमः ॥ ९॥ कुरुक्षेत्राय नमः ॥ १०॥ धातुमने नमः
 ११॥ निरञ्जनाय नमः ॥ १२॥ वसुधाय नमः ॥ १३॥
 बुद्धाय नमः ॥ १४॥ चित्राय नमः ॥ १५॥ नि
 त्युपाय नमः ॥ १६॥ वसुधाय नमः ॥ १७॥ धैर्य
 नमः ॥ १८॥ वसुधाय नमः ॥ १९॥ अथवाय नमः ॥ २०॥
 कालाय नमः ॥ २१॥ लक्ष्मीपतये नमः ॥ २२॥ भुवने
 राय नमः ॥ २३॥ दिलीपे नमः ॥ २४॥ अथ जग

२५॥ जगदीश जन्मः २६॥ तिक्कवा जन्मः २७॥
 २८॥ सद्यमेस जन्मः २९॥ टिकारवा जन्मः ३०॥
 ३१॥ सद्यमेस जन्मः ३२॥ टिकारवा जन्मः ३३॥
 ३४॥ सद्यमेस जन्मः ३५॥ टिकारवा जन्मः ३६॥
 ३७॥ सद्यमेस जन्मः ३८॥ टिकारवा जन्मः ३९॥
 ४०॥ सद्यमेस जन्मः ४१॥ टिकारवा जन्मः ४२॥
 ४३॥ सद्यमेस जन्मः ४४॥ टिकारवा जन्मः ४५॥
 ४६॥ सद्यमेस जन्मः ४७॥ टिकारवा जन्मः ४८॥
 ४९॥ सद्यमेस जन्मः ५०॥ टिकारवा जन्मः ५१॥
 ५२॥ सद्यमेस जन्मः ५३॥ टिकारवा जन्मः ५४॥
 ५५॥ सद्यमेस जन्मः ५६॥ टिकारवा जन्मः ५७॥
 ५८॥ सद्यमेस जन्मः ५९॥ टिकारवा जन्मः ६०॥
 ६१॥ सद्यमेस जन्मः ६२॥ टिकारवा जन्मः ६३॥
 ६४॥ सद्यमेस जन्मः ६५॥ टिकारवा जन्मः ६६॥
 ६७॥ सद्यमेस जन्मः ६८॥ टिकारवा जन्मः ६९॥
 ७०॥ सद्यमेस जन्मः ७१॥ टिकारवा जन्मः ७२॥
 ७३॥ सद्यमेस जन्मः ७४॥ टिकारवा जन्मः ७५॥
 ७६॥ सद्यमेस जन्मः ७७॥ टिकारवा जन्मः ७८॥
 ७९॥ सद्यमेस जन्मः ८०॥ टिकारवा जन्मः ८१॥
 ८२॥ सद्यमेस जन्मः ८३॥ टिकारवा जन्मः ८४॥
 ८५॥ सद्यमेस जन्मः ८६॥ टिकारवा जन्मः ८७॥
 ८८॥ सद्यमेस जन्मः ८९॥ टिकारवा जन्मः ९०॥
 ९१॥ सद्यमेस जन्मः ९२॥ टिकारवा जन्मः ९३॥
 ९४॥ सद्यमेस जन्मः ९५॥ टिकारवा जन्मः ९६॥
 ९७॥ सद्यमेस जन्मः ९८॥ टिकारवा जन्मः ९९॥
 १००॥ सद्यमेस जन्मः १०१॥ टिकारवा जन्मः १०२॥

ਮਕਰੈ ਛੁਡੀ ਲਖ ਮੁਕਤਿ ਹੋਇ ਤੁਝ ਕਾਨਾ ਜਪਤੈ ਅਮ੍ਰਿਤ
 ਮਾਧਿ ਪੋਇ ਮਾਰਜਨ ਦੂਖ ਨਵਾਨਾ ਅਸਾ ਪਰਦੁਤੀ ਪ
 ਤ੍ਵੇ ਅਗਦਿ ਸਚ ਜਗਨ ਮਾਏ ਵਸੈ ਭਰ ਭਲਨ ਮੈ ਅੰਖ
 ਵਰਸਾ ਯਦੁ ਸਾਂਝਾ ਵਿਪਵਾ ਕਾਰਜ ਜਗਨ ਮੈ ਕਾਏ ਕੋਰਿ
 ਲਾਗਾ ਕਾਰਜ ਕਾਹੁ ਅਟਕ ਮੈ ਦੇਇ ਭੇਦ ਗੁਰ ਭਾਗਾ ਨਾਨਕ
 ਪਾਰਨ ਹੁਗੁਣ ਜੀਗੈ ਚੋਖੀ ਕਾਧ ਲਿਖਿਆ ਨਾ ਜਪ
 ਪੜਸਾਭਾਇ ਨਸਾ ਤੁਝੇ ਵਰਸਾਨਾ ਚਿੰਟ ਮਪੰਜੇ ਜੁਪ ਨਹ
 ਸਪਤ ਮਬੀਧਾ ਅਟਕੀ ਨਾਰੀ ਆਠ ਵੀ ਨਾ ਵੀ ਮੰਤ੍ਰਿ ਸਿ
 ॥ ਵਸਵੀ ਵਸਵੇ ਵਨ ਜਜੇ ਵਾਗਨ ਲੇਨੇ ਵੀਚਾਰਾ ਜਾਗ

NamdhariLibrary@gmail.com

ਮਹੇਜਾਨੇਗੇਤੁਮਾਸਿਖਾ ਜਾਂਕਾਦਾਦ ਨ ਗਮਾਸਤਿ
 ਰਗਬੀਪਾਤੁਬੈਧਾਈਜੀਗਕੀਏ ਕਰ ਸਮਸੇ
 ।।ਕਰਨਾਐਸੀਮਾਨਵਸੀਲਨਕਾਕੁਲਾਸੁਮਗਾਏਕਾ
 ਨਾਏਸਿਖਬੇਦਸੇਨਪਾਲੀਸਾਗਾਜਮਪਰਜਗਭੇਦਾ
 ਰੀਅਦਕੁਤਜਮਕੀਕਾਗਾਖੁਸੀਲੇਯਤੁਰੇਗਾਏਦੇ
 ਨੁਖੇਲਬਨਾਇਬੈਠੇਪੀਛੇਪਲਪਪਾਗਿਤਕੇ
 ਠਾਇ।ਨਿਤਕਰੈਬੇਖੇਲਮੈਬਦਲਾਨਾਬੈਰੀਏ
 ਇਲਗੈਨੈਕਰਪੁਵੈਜਿਸਕਿਸਬਿਪਸੁਖਲੇਇ
 ਪੁਛੀਤਿਨਵਰਜਿਅਤਾਂਦਿਨਗਾਰ

ਰਬਦੁ ॥ ੧੭ ॥ ਹਕੁ ਉਤਾਰੇ ਸੋਇ। ਬੋਲੈ ਸਸਕੁ ਹਥੁ ਹਿਥੈ
 ਮਿਥਿ ਲੈ ॥ ੧੮ ॥ ਭਾਵਾਰਨ ਕਰੈ ਤਿਸ ਕੁ ਮੁਖ ਲਾਨ ਤਜੀ
 ਵ ਨਿਤ। ਕਹਿ ਕਰ ਰਖੁ ਮੀਰ ਕੈ ਸਾਤਿ ਬਾਰ ਏਹ ਬੈਨਾਲ
 ਏਹ ਥਾਵੇ ਵਡਿ ਤਿਸੈ ਪੈਰ ਤਿ ਆਪਸੁ ਪੈਨਾ। ਤੁਥ ਕਟਾਰੀ
 ਧਰੇ ਦਈ ਬਾਰਤੀ ਨ ਕਰ ਲੀਨਿ। ਗਇ ਤਨੈ ਮੈ ਬੋਲੈ ਤਿਸੈ
 ਪਠਾਈ ਕੀਨਾ। ਮਰਿ ਆਪੁ ਪੁਪਠਾ ਦਕਾ ਆਪਗਛਿ
 ਨਾਲ ਪਾਸਿ ਪਤੁਰ ਵਾਰੇ ਸੀਸ ਜੁ ਦਾਕਰ ਲੀ
 ਲੇ ਮੁਸਲਮਾਨ ਕੀ ਅਨ ਅਤ ਬਾਰੀ ਸਿਖਾ। ਖਾਵ
 ਮਤਿ ਸੀ ਬੁਰਾਈ ਲਿਖਾ। ਸੁਨੀ ਸਕਲ

ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਨ ਤਦੀ ਨ ਪਠਾਨਾ ਜੁਨੀ ਸਾਹਿਬ
 ਭੇਜੇ ਬੈਠ ਸੁਯਾਨਾ ਹਿੰਦੂ ਪੰਥ ਲਗਣ , ਕਰ ਜਖ
 ਕਾਟਖ ਸੁਕੀਨਾ ਲੇ ਬਿਦਯਾ ਪਨ ਮਾਲ ਲੈ ਦਿਲੀ ਕੇ
 ਵਕੀਨਾ ਨਾਹਿ ਸੁਨਾਇ ਸਮਾਲ ਕਰ ਸੁਖੀ ਖਾਲ ਸੇਮ
 ॥ ਤਥੇ ਏਕ ਦਿਨ ਦੀਪ ਮਾਲ ਕੀਨੀ ਭੁਲੀ ਸੁਮਾਨਾ ਤੇ
 ਏਕ ਲਗਾਇ ਆਈਨੀ ਕਨਾਤ ਫਉਠੇ ਗਲੇ ਕੇ
 ਆਨਜਾ ਮਾਇ ਕਠੇ ਗਨ ਟੂਕੈ ਕੁਵੇ ਗਾਇ ਕਾ
 ਨਦ ਮਾਕਿ ਆਉਤ ਰੇ ਪੁਰਖ ਸਮਾਲਾ ਪਾਇ ਪ
 ਲਿਖੀ ਸਤਿਗੁਰ ਬਾਣੀ ਢਾਲਾ ਅਮਾਨੀ

ਹੀਕੇ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਗਾਇਐ ਪੈਦਾ ਹੀ ਬਾਤ ਕਰਨਹਿ ॥
 ਹੀਕਿਨਾ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੀਕਿਨਾ ਹੀਕਿਨਾ ਹੀਕਿਨਾ ॥
 ਮੰਤਾ ॥ ਪੂਰਨ ਕਮਾਨਾ ਹੀਕਿਨਾ ਹੀਕਿਨਾ ਹੀਕਿਨਾ ॥
 ਹੀਕਿਨਾ ਹੀਕਿਨਾ ਹੀਕਿਨਾ ਹੀਕਿਨਾ ਹੀਕਿਨਾ ॥
 ਮਾਪਕ ਹੀਕਿਨਾ ਪੁੰਨ ਕੀ ਪਾਵਾ ॥ ਲਲਾਤਿ ਮਾਧੀ ਕਰੇ
 ਬਕਾਸ ਸੇ ਹੀਕਿਨਾ ॥ ਲਲਾਤਿ ਮਾਧੀ ਸਿਵਨ ਕੁਪਰ
 ਪੇਰਿ ਮਾਸਾਇ ॥ ਹੀਕਿਨਾ ਹੀਕਿਨਾ ਹੀਕਿਨਾ ॥
 ਹੀਕਿਨਾ ਹੀਕਿਨਾ ਹੀਕਿਨਾ ਹੀਕਿਨਾ ਹੀਕਿਨਾ ॥
 ਹੀਕਿਨਾ ਹੀਕਿਨਾ ਹੀਕਿਨਾ ਹੀਕਿਨਾ ਹੀਕਿਨਾ ॥

॥ ਪਾਂਚਪੜੀ ਸਤਿਗੁਰਲਈ ਕੇ ਜਨ ਵੀਚ ਸਦਾ ਏਹੁ
 ਸਖਤ ਸਿਰ ਸਿਰਾਗੀ ਅਗਨ ਬੀਚ ਮੁਹਿ ॥ ਪਰੇ
 ਵੇਖੇ ਨਹੀ ਲਾਂਬਾ ਦੇਹ ਨ ਸੀਗਾ ਕਹਿਕਹਿ ਬਾਂਧਾ ਸਤੁ
 ਰਾਭਾ ਦਾ ਕਰਾ ਬਨਾਇ ॥ ਸਾਪਨ ਜੋਗ ਸਮਾਪ ਕੇ ਸਹ
 ਸਾਪੈ ਪਾਇ ॥ ਤੀਜ ਚਤੁਰਥੀ ਸਾਖਤ ਨ ਪੰਦਰ ਮੀ ਕਹੀ
 ਬਜਾਨਾ ਸਬ ਸਮਾਨ ਜਗ ਬੇਦ ਕਾ ਬੁਲੈ ਗਿਦੁ ਮਾ
 ਮਾਨ ॥ ਸਾਖੀ ਪੂਰੀ ਹੋਈ ॥ ਬੋਲੈ ਵਾਹਗ
 ॥ ੬੫ ॥ ਹੁਈ ਭਿਆਨ ਦਰਭੀ ਨ ਬਹੁ ਸਿਖ
 ਗਾਗਿਦੁ ਮੁਸਲਮਾਨ ਕੇ ਸੁਖ ਦਾਈ ਸਾਖੀ ਗਾ

॥ १६ ॥ गीमलेमिलगिप्रीति। अंतुब
 सति। ॥ १७ ॥ बैठतबावनसुगीति। गरिगरि,
 देउदेकगैबिबाबकहुनागि। जलतेउप
 जतगैगिउजलगीबिषैसमगि। ॥ १८ ॥ देउदे
 ॥ बुकगैबुगतिपंकतीअंति। वीषैपरपरसैनी
 उकबगुमति। ॥ १९ ॥ पुनपुनपरपरसैनी
 ॥ बिकटाग। करदकमानतुठेगसकतिसगले
 सदाग। तैकमेरदपटेकटिकपिआनवि
 गा। ॥ २० ॥ देउदेगिआरेउदेउगीकाउउप ॥

204

ਪਾਸੁਨਾਗਗਨਉਤਤੁਜਾਜੇਜੇਸਾ ॥ ਏਹ
ਤਾਕੁਲੇਗਨਕਗਰਉਲੀਤਿਤਸਮਾ ॥ ਏਹਨਚੇ
ਨਪਿਤਮੇਲਿਓਖਰਅਗਰਅਨੇਕ ਸੁਪਸਨਾ
ਏਹਾਸਨਸੁਤਸਸਤਸੀਗਰਏਕਾ ਕਰਦਵੇਖੀ
ਪਨਤਸਮਘੋਨਾਗਗਨਕਮੈਦਾ ॥ ਸਤੁਲੇਗਨਜਾਨਿ
ਲੇਗਇਆਉਮੈਦਾ ॥ ਲਕੜੀਲੇਆਦਤੁ
ਰਖਸੇਗਸਮਜਾਨੀ ॥ ਵੀਆਸੀਦੇਸਾਆ
ਘੋਨਾਪਤੁਆਨਾ ॥ ਭੁਇਆਪਰਾਸਆ
ਤਿਸੀਠਦਰਸੁਤਲਛਾ ॥ ਜਤੁਜਾ

॥ ॥ ॥
 ਗੁਰੇ ॥ ॥ ॥ ਸਿਖਤਪੰਡਤ ਆਨਿ ਕੇ ਸੇਵੀ ਆਲ੍ਹ
 ਹੁਕੇਦਾ ॥ ॥ ॥ ਰਮਸਕਲੀਕਰੀਸਪਦਿਗਾਇ
 ਆਸੁਲੇਕਾ ॥ ॥ ਸੀਕਰਾਮੁਪਿਧਾਭੈਰਸੁਨੀਸਿਖਮੁ
 ਖਆਪਾ ॥ ॥ ਤੁੰਦਿਦਾਸੀਗਸਨਕੇਦੇਖਕਰੀਮੁਪਿਲਾਪਾ ॥
 ਇਕਦਿਨਗਤੀਬਰਸਗੇਸੀਕਾਕਰਮਨਖੀਨਾਬੇਲੇਸ
 ਗਾਰਦਰਸਦੇਲਿਖਸਾਖੀਪਧੀਨਾ ॥ ॥ ਗਮਰੀਸੁਨਤੁੰਸ ॥
 ॥ ॥ ॥ ਘਾਛਾਯਾਦੇਖਸਿਕਾਰਾ ॥ ॥ ਬਢਨਕਰਾਪਾਲੇਸ
 ਨਾਦਿਤਵਤਸਾਰਾ ॥ ॥ ਮਦਜਾਗਯਾਦੇਜਧੈਰ
 ॥ ॥ ॥ ਸਤਿਗੁਰਦਰਸਨਪਾਂਗਿਗਤਧੈਰਲੇ

ਗੀਸੇਵਾ ਅੰਤਰਲਾਦਾਰ ਮਕਿਸਨ

ਕਰਸੇ

ਦੇਵਾਦਸ ਮਵਤਾ ਗੀਦਸ ਗੁਰੂਚਲ

ਦਾਸ

ਸੋਇਕਉਨਕੀਕੀ ਗੁਰੂਕੀਸਿਖ

ਨਾਸਾਖ

ਇਕਸਤਿਗੁਰਰਖੀਨੈਲੇਹੇਤਸੁਯਾਨਾ ਹਮਰਸਿਖਸੇ

ਵਸੀਪਰਮਕੇਟਕੇਵੀਚਾਤਿਸਪਤੀਤਿਕੈਕਾਰਨੈਸਤਿ

ਗੁਰਦਰਸਨਖੀਚਾਸੁਨੈਪਨੈਚਿਤਲਾਇਕੈਸਮਣੈ

ਤਿਪਤੀਤਿ। ਭੁਗਤਿਮੁਕਤਿਸਤਿਗੁਰਦੀਰੇ

ਮਨੋਰਥਮੀਤਿ। ਸਤਿਗੁਰਮਸਤਿਗੁਰੂਪੈਨਸਾ

ਜਾਨਾਹਮਰੀਸਾਖੀਸੁਦਪਨੈਪਛੀਮਾਨ।

ਗਿੱਠੀ ॥ ਲਿਖਾਹੁ ਰੁਤੁ ਜੀ ॥ ੬੬ ॥ ਸੋਰਠਾ ॥
ਗਿਥਾਇ ॥ ਲਿਖੀਏ ਰਮ ਕੁਵਰ ਕੀ ॥ ਢਲਦਸ
ਕੀ ਕਥਾ ॥ ਕੇਹਿ ਗਸਮ ਵਕੈ ॥ ਸੋਰਠਾ ਤਾ ਤੇ ਪਗਲਿ
ਸਾਸਤਿ ਗੁਰਮੇਰੇ ॥ ਆਪਾ ਅੰਤ ਸਮੈ ਹਉ ਨਾਹਿ ਬਾਸਪ
ਨੇਕ ਗਸਮਾਪਾ ॥ ਮੈਸਦਮਾਇ ਆਕਾ ਬਲੀ ਗਏਲੇ
ਸਮੈਲਾ ॥ ਭੁਲਾ ਕਰੇ ਹੇਤ ਤਬ ਪਰਮ ਕੇਵਲੇ ਗੋਲ
ਰਿਕਿਆ ਕਉ ਬੁਝਾਇ ਕੈ ਨੈਦੇਖੀ ਸੁਦੀ ਮੁਹਿ ॥
ਲੇਖੀ ਗਏ ਗੁਰਦਰਸੀ ਮਨ ਲਗਇ ਮੋਗਿ
ਭਰਾ ਅਪੰਜਾ ਬਾ ॥ ਪਰਮ ਕੇਵਲੇ ਏਸ ਮਾਜ

॥ ਅਬਲਸੀਤਬਹੁਤਾਇਨਗਗਲੋਗਤਧੈ ॥
 ਨਾਲਗਸਬੀਲੋਗਤਬਸੁਰਖਮੁਖਲਾਲਾ ॥ ਰਮ
 ਰੈਪਹੁਰੇਸੁਭਕਾਲਾ ॥ ਨੈਲੇਫਰਨਪਕਰਤਬਰਖੈ ॥
 ਵਕਮਤਤੁਜੀਓਅਭਿਲਾਖੈ ॥ ਰਖੈਨੈਲੁਕੇਸੇਰ
 ਸਾਲਾਸੇਵਾਕਰਤਵਰਖਗਯੋਕਾਲਾ ॥ ਸੇਵਾਬਹੁ
 ਕਰੀਦਿਸੇਵਾ ॥ ਬਚਨਕਰਾਧੁਆਸਦੇਵਾ ॥
 ਭੁਪਤਬਾਪਲੋਗਸੇਈਫੁਭਾਵਾਨੈਲੇਤੋਗ
 ਚੰਨਕੀਆਨੈਲੇਨੇਮਾਗਾਇਯਪਹੁਛੇਸਬਰਨੇ
 ਗਾ ॥ ਬਰਖਅਦੁਈਦੇਹੀਰਾਖੀ ॥ ਨੈਲੇਸੇਰ ॥

ਮਨਕਾਖੀ। ਕਹਾ ਕੋਥੈ ਬਹੁ ਦਰਤ ਸਮਾਲਾ। ਗਤ ਕਰੀ ਕੁ
ਨੀਰੀਤ ਬਿਸਾਲਾ। ਮਿਠੇ ਪੀਰ ਕੀ ਗੋਸਟ ਕਰੀ। ਸਾਂਟੀ
ਕਰੀ ਅਬਦਾਰ ਬੀ। ਮਿਠਾ ਪੁਛੇ ਸਤਿਗੁਰ ਮਦਾਸ।
ਦੁਪੀਰ ਪਤ੍ਰ ਪੁਕਸਰਾਸਾ। ਕਹਾ ਤਬੈ ਸੁਆਸ ਨਕੀਰੀ
ਤ। ਮਨ ਉਦਯੋਗੈ ਨਿਤ ਕੀਰੀਤ। ਸੁਤਹ ਉਤਵਾਸ
ਲਜਾਇ। ਰਹੈ ਵਾਸਨਾ ਮੂਲ ਨ ਸਾਇ। ਬੀਪ ਅਸ
ਦਰਮ ਨਿਰਘਾਸ। ਹੋਵੈ ਮਨ ਸੁਜੈ ਪਵਪਾਸ। ਨੈ
ਪੂਰਾ ਸਾਖੀ ਸੁਖ ਕੰਨ। ਕਿਹ ਬਿਪਕੀਨੀ ਗੁਰਗੋਬਿ
ਕ ਮਕਟਰਤ ਬਕਰੀ ਸੁਨਾਇ। ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਗ

ਤਿਬੁਝਬਨਾਇ। ਜੇਬੁਰਾਜਰਦੁਜੀਤਾਦੇਇ। ਤਾਕਾ
 ਪਿਤਰਬਨਾਮਰਤਨਦੇਵ। ਸੋਕਲੂਰੀਦੇਤਿਵਨਾ।
 ਆਨੰਦਪੁਰਮਿਲਿਆਸਤਿਗੁਰਆਨਾਬਾਲਕਬ
 ਸਤਿਗੁਰਮਨਭਾਇਆਸਤਿਗੁਰਜਾਨਿਦਿਗਨੇ
 ਜਨਾਇਆਸਤਬਰਸਰਾਸਤਿਗੁਰਪਾਸਾਗੁਰ
 ਬਖਸੀਸਗਲੀਸੁਕਲਾਸਾ। ਖੜਕਾਕਟਾਗਬਰ
 ਤੁਬਕਾਕਮਾਨਲਹੇਰੀਸਤਿਗੁਰਬੁਰਕਾ। ਤਿਨਲੈ
 ਸਤਿਗੁਰਨੀਲਾਗਾਪੁਛਾਸਤਿਗੁਰਚਪਨੀਜਾਗਾ
 ਸਤਿਗੁਰਕਪਾਸਸਤਿਤੂੰਪੁਗਾਭੂਗ। ਐਗਾਰੁਕਮ

ਉਗਾ ਦੇਵੇ ਦਰਸ ਸਤ ਕਰਮਾਨਾ ਜਾਂ ਪੂਜਾ ਤੇ ਕਰ
 ਪਵਾਨਾ ਤੁਮਰੇ ਬੇਸ ਆਇਆ ਜੀ ਨਾ ਮੇਰੇ ਕੁਝ
 ਕੇਰੇ ਦਨ ਭਾਨਾ ਨੈਦਾ ਸੇਤੁ ਮਦੇ ਪੀਆ ਪਾਅ ਬਜੇ
 ਬੁਮੈਟ ਲਸਮਾਨਾ ਨੁਰ ਪੁਰ ਰਾਜੇ ਆਗਿਆ ਵੀਨੀ
 ਸੇਵਕ ਦੇ ਚਨ ਮਾਰਨ ਚੀਨੀ ਲਈ ਉਠਾਇ ਬਰਛੀ
 ਮਦਾਤਿ ਸੈਨ ਕਦੇ ਚੀਢ ਲੀ ਮੁਗਤਾ ਸਿਤ ਕਨ
 ਪੂਜਾ ਕਰੇਗਾ ਵਾਗਿਗੁਰ ਕੀ ਠਤੇ ਮੁਖ ਉਢੇਗੇ ਰਾਜੇ
 ਇਕ ਦਿਨ ਪੁਛਾਤਾ ਕੇ ਦਰਸ ਨਮੁਏ ਹੋਤ ਕਿਮ ਸਾਭੇ
 ਦਿਪਰਸਾ ਪਾਲਨਿ ਪਰਾਖਾ ਅੰਤ ਰਭੁ ਜਾਨ ਪੂਜਾ ॥

204
 ਕਰਜਾਖਾਗਾਖਦਖੇਰੀਅੰਗਨਬੀਚਾਸਬਦਿਖਲ
 ਫੀਪੁਜਾਖੀਚਾਪੁਜਾਕਰਕਜਾਗਪਸਾਦਿ।ਵੀਅ
 ਭੁਪਦਰਪਾਇਨਸਾਦਿ।ਫੂਤੇਬੁਲਾਇਉਠਾਜਬਰ
 ਤਨਾਬਾਦਲਜਾਨਰਾਜਾਪੁਆਮਗਨਾਏਰਮਸ
 ਵਾਰਆਪਯੋਠਾਢੇ।ਚਲੋਲਿਕਾਰਮੁਢੈਇਉਗਢੇ
 ।।ਜਾਂਜੀਕੀਕੁਪਨੀਮੇਡਾਨਗਿਪਤੀਤਿਅਏ
 ਪਅੰਤਗ।ਬਾਹਰਗਧਅਸਪੁਨਵੇਖੋ।ਵਿਸਮ
 ਸੀਕਾਗਾਈਬਿਸੇਖੋ।ਗਏਸਿਕਾਰਚਤਨਵੇਦਵਾਨ
 ਨਾਸੁਏਰਤਿਗੁਰਦਰਮਨਕਗਿਕਿਸਾਨੇਰੇਈਸ

ਵੇਗਾਤਾਇਨਾ। ਸਮਾਇਜਾਇਗੇਤੁਮਰੇਮਰਕਨਾ। ਸੋ
 ਤੇਪੁਜਾਕਰਤਰਜਪੁਤਿ। ਨੈਲੰਗਇਸਾਖੀਸੁਭਸੁ
 ਤਾ। ਹਮਰੇਅਗਾਨੀਕਰੀਤਿਨਾਪਾਮਿਸਨਰਾਇ
 ਲੁਕਮੀਚਾਪਾਮੁਹਤੇਰੀਬਿਪਕਪੁਛੀ। ਅਬ
 ਹਮਚਲਾਇਤਿਅਗੀਸੁਛੀ। ਕਹਿਕਰਿਮਨਪੁਜਾ
 ਗਿਸਤਿਗੁਗਾਤੁਜੀਦੇਹਜਾਪਿਪਦੈਸੁਰਪੁਗ।
 ਸਾਹਿਬਸਿੰਘਸਨਮੇਰੀਬਾਤਿ। ਮਿਸਨਰਾਇਲਮਿ
 ਸੁਸੁਗਤਾਜੀਬੁਮੈਕਉਨਾਮਲਗੇਹ। ਰਹੇਨਰਾਇਲ
 ਤਿਗਰੇ। ਤਿਨਬੀਕਰੀਇਸੀਬਿਪਕਪੁਛੀ। ਹਮ

ਬਾਡੁ ਅਨੇਸੁ ਨਾਤਿ ਦੇਲੀ ॥ ਰਤਨ ਦੇਇ ਕੀ ਦੇਖੀ ॥ ੩੧ ॥
 ਖਾਦਲੋ ਪੁਛੀ ਓਸਤਿ ਗੁਰਦਾਖਾ ॥ ਨੈਦੇਏ ਕਰੁ ਪਾ
 ਲੇ ਮਿਲਾ ॥ ਮਿਸ੍ਰਲਾਈ ਆਵੇ ਗਲੀ ਖਿਲਾ ॥ ਤੀਨੋ ਪੁ
 ਪਵਾਹੀ ਭਏ ॥ ਪੁਰਖ ਪੇਸ਼ ਦੇਸੁ ਦੇਵ ਨਿਰਮਏ ॥ ਮਾਸ
 ਕਲਗ ਕਥਾ ਫਲਾਈ ॥ ਮਾਨੋ ਮਗਾਹਿ ਰੀਗ ਫਲਾਈ
 ॥ ਰਤਨ ਕਰਾਹੁ ਹਜੀ ਕਹੋ ਤੇਹਾ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਰੇਦ ਬੁ
 ਮੇਹਾ ਬੋਲੇ ਐਸਾ ਸਮਾਇਕ ਆਵੇ ॥ ਹਮ ਤੁਮ ਸਦ
 ਲਖੇ ਲਖ ਲਾਵੇ ॥ ਵਹਿਨੀ ਨਿਰਖੇ ਸੁਨੀ ਪਾਅਰੇ ॥ ਪੁ
 ਕਰੀ ਉਮਗੈ ਮਨ ਸਾਗੇ ॥ ਦਿਵਾਲੇ ਹੁਮ ॥ ਰਮੈ ਅਗੇ

ਗੁਣਿ ਹਸਾਖੀ ਇਹੁ ਮਬੀ ਪਾਏ ॥ ਜਗਿ ਬਾਸਿ ਪਾਸਿ ਖਰਖ
 ਲਿਖਾ ॥ ਗੁਰੂ ਸਿਖਨ ਹਿਉ ਫੁਲਿ ਖਾਰੀ ॥ ਵੇਹਰ ॥
 ਲਿਖੀ ਆਸਾਖੀ ਪ੍ਰੇਮ ਜੂਤ ਦੇਖ ਪੁਛੁ ਲਿਖੀ ਅੰਤ ॥ ਪੰਨੈ
 ਨੈਜੇ ਸਿਖਾ ਸਿਦਕ ਸੇਠ ਲਪਾਇ ਮਹਿਤਾ ॥ ਚਰਨ ਪੀਤ
 ਪਿਛੀ ਜੀਏ ਕਰਹੁ ਅੰਤੁ ਸਾਧਿ ॥ ਆਇ ਅੰਤੁ ਸਤ
 ਪੁਤ੍ਰੁ ਮਰਾਜ ਸਾਗਿ ਆਨਗਇ ॥ ਭੁਲੈ ਮੈਤ
 ਮਤਿ ਜਾ ਸਾਗਿ ਬਾਸਿ ਪੁਰਖੁ ਗਤਿ ॥ ਗੁਣਿ ਦੇਖਾ
 ਲਿਖਾ ਮਿਸਨਗਇ ਫੁਰਕਤਿ ॥ ਪੈਨ ਗੁਰੂ ਪੈਨ ਸਿਖ ਸਿ
 ਚਰਮ ਫੇਰਾ ਰਹੈ ਜਾਇ ॥ ਸਿਰਕਾਟੈ ਦੇ ਸਿਖ ਕੇ ਫੁਗ

ਰਨਗੁਰੂਮੁਖਾਨਿ। ਦੁਖਬਿਰਧਿਤੀਤਬੁਭਟੇਰਾਮਦੁਖੁ २१
 ਜਾਕਾਲਾ। ਬਾਸਕਰਾਪਰਖਾਲਸੇਪੀਤਗੁਰੂਜੀਅਸਾ
 ਲਾ। ਨਾਇਪਾਪਰਪੰਥੁਤਾਕੁਛੁਨੀਭਾਵੈਮੋਹਾਜਿਨ
 ਬਖਸਾਹਮਬਰੁਕੋਮੋਗੁਰੂਮਨਮਸੋਗਿ। ਸੇਬਤੁਸ
 ਤ੍ਰਾਸਤਸਰਾਅਸੀਏਕਸੁਭਾਸਾਸਾਹਿਬਸਿਪਾਲਿ
 ਸਾਖੀਆਪੋਚੀਕਰੀ। ਜਿਗਜਾਸਾ। ਪੀਛੇਸਾਖੀਅੰ
 ਕੀਲਿਖੀਸੇਬਤੇਇਕੀਸਾ। ਭਾਰੇਦੁਹੇਟਿਗਲਿ
 ਸਨਗਇਲਚੀਸਾ। ਜਨਮਜਨਮਮੋਜਾਭਿਗੋਬਿਪਗੁ
 ਨਸੇਏਗਾਹੁਕਮਨਸਾਬਾਰਿਅਨਵੀਅਦਾਸਭਾਨਿ

ਗੁਣਿ ਦੁਹਾ ਜਨਮ ਮਾਂਗੁ ਏਕ ਵਾਰ ਜਪ ਕੁਲ ਤੁਮਰੀ ਜੇ
 ਵਾਨਾ ਤਰੁ ਪੁਪੀ ਕੁਲੀ ਭਿਨ ਬਨ ਸੇਤ ਤਨ ਲੇਵਾ। ਭੁਲੇ
 ਲਗੇ ਗੁਰਪੰਥ ਮਸੀ ਸਿਵ ਕਤੁ ਮਾਰੇ ਗਥਾ। ਜੀਤਤ ਨਾਗੀ
 ਮਕੁਲੀ ਰਖੇ ਸਬ ਕਰਮਾਰ। ਪਰਿਗਰਿ ਮੁਖ ਤੇ ਬੋਲੀ ਏਬੈ
 ਲਵ ਪਿਗੁ ਮੰਤ੍ਰ। ਚਿਤਨੀ ਚ ਕੁਲ ਜਨਮ ਨਾਜ ਤੇ ਕੁਲ
 ਨਸਿਤ। ੧੦੦॥ ਆਨੰਦ ਭਾਇ ਅਮੇਰੀ ਮਏ ਸਤਿ
 ਤੁਮੈ ਪਯਾਇ ਆ। ਗਇ ਤੁਕ ਦਈ ਮਨਾਇ ਰਖਣੀ। ਸਿਰੀ
 ਵਾਹੁ ਗੁਰੂ ਜੀ। ਏਹਰ ॥ ਜਾਹਿ ਬਸਿ ਪਾਇ ਪਤਸਾਪਤਿ
 ਜਾਹਰ ਤਨਮਾ ਲਾਸੁ ਪਸਾਰਾ। ਪਨਿਤ ਸੁਣਤਿ ਨਿਗਲ ਪੁਇ ਸ

॥ पां पा घा म न धि ग रि प त द ध ल ले रि प जे ग ॥ क स धी वि
 प पा प प र ति ग द ा त अ प प र ॥ १८ ॥ धि प प नै ग रि र
 डु जै नी द उ स उ ति ति आ ग ॥ क रै सु डु द क क र म रै स
 प डु सु डु द ग ॥ १९ ॥ डु प डी ॥ धि प रै रि क रै क धि अ
 गि ॥ धि प र नै क धि अ गि न धि अ गि ॥ धि अ गि र ग डी
 ले रि न दं म ॥ अ ग र द द डी द रै न दं म ॥ २० ॥ धि प र र उ
 ग धि प र र घे द ॥ धि प र द न न प रै डे द ॥ डे ज न दं म
 क रं न ति आ ग ॥ स धि प पु ज उ ड डु डु ग ॥ २१ ॥ र ग
 न ले द डु ल न मु र ड ॥ डु ल ग ॥ उ क न न म र ॥ द र ति ॥ धि

१३६

ਨਮਾਂਗੈ ਪੜ੍ਹੇ ਪੁਰਾਨਾ ਦੇਵਦਤ ਉਗੈ ਸੁਰਗਯਾਨਾ ॥ ੨੨ ॥ ਲੇ
 ਵੈਦੇਵੈ ਮੋਹਨ ਕਰੈ ॥ ਸੋਦਿਯੁ ਸਕਲ ਜਗਤ ਤੇ ਪਰੈ ॥ ਤਿਨ ਕੇ
 ਪਾਇ ਪਰਤ ਮੁਰਿ ਤੇਜਾ ॥ ਦੇਵੁ ਗਿਆਨੀ ਕਰਮ ਨਿਬੇਤਾ ॥ ੨੩ ॥
 ਮੈਯੋ ਪੰਥ ਕਰਾਤਿ ਹਕਾਰਨਾ ॥ ਨਹਿ ਤੇ ਮੋਹੇ ਜਨਮ ਅਕਾਰਨਾ ॥
 ਮੇਰਾ ਸਿਖ ਨ ਨਿਵਤਾ ਮਨੈ ॥ ਮੇਰਾ ਸਿਖ ਜੇ ਦਾਨ ਨ ਛਾਨੈ ॥ ੨੪ ॥
 ਮੇਰਾ ਸਿਖ ਦੈ ਗਾਗਿ ਰਹੈ ॥ ਆਜ ਕਾਲ ਕਰਿ ਕਾਲ ਸੋਗਹੈ ॥
 ਸੁਆਮੀ ਪਰਮ ਕਰੈ ਸਿਤ ਪਾਲੈ ॥ ਪਰਮ ਪਾਲ ਸੁਭ ਰਸ ਤਾਭ
 ਲੈ ॥ ੨੫ ॥ ਜਮੈ ਸਮੈ ਸਿਰਉ ਚਾਨ ਸੇਵਾ ॥ ਛੁਡਿ ਮੂਲ ਤਾ ਬਾਲੀ
 ਗੁਰਗੇਵਾ ॥ ਸੁਨੈ ਸਿਖ ਮਮਤਾ ਨਹੀ ਕਰਨੀ ॥ ਭੁਲੈ ਭੁਲੇਕੀ ਸੇਵਾ

ਵਾਪਕਏਹਕੈਸੇਬਿਧੀਨਾਨੀਪਤਾਪੁਨਕਸਿਰੀਏਉਕਯ
 ਸੁਨਸੁਤਪੁਰਨਸਾਢਾਭੋਕੋਭੇਜਾਲਾਭਿਹਿਤਤੁਲੇਆਇ
 ਅਕਾਢਾਭੁਲੀਨਕੀਨੀਸੁਤਕਹਿਓਵੇਖਾਪਚਭਾਨਜਨ
 ।ਹੀਆਮਲਨਪਤੀਤਨਹਿਕਿਅਕੇਰੀਗੁਰਚਜਨਾਨੀਪਤ
 ਨਿਕਟਕਰਜੇਰਕੈਮਾਤਾਕਹਿਤਰਿਸਾਤਾਮਾਭਿਪਤਾਮਮ
 ਸਾਢਗੁਰਸੁਨੀਚਿਥੈਨਸੁਯਾਤਾਮੇਰੀਪਸੀਨਫੁਫੁਏਈਜੇਰ
 ਹੋਸੇਹੋਇਯਭੇਟਫਿਰੀਮਗਥਚਨਭਾਇਬੇਚਬਿਗਵਾਸੇ
 ਇਯਤੀਨਤਜਾਥਤੇਸਭੁਸਚੈਬਚਨਨਅਵੈਕਾਮਾਤੁਮਭੇ
 ਲੇਮੇਕੋਧਕਮੇਰੀਬੁਧਗੁਰਮਾਨੀਪਤਾਕਹਿਓਸੁਦਪੁਤੁੰਸ

ਮਿਥੁਆ ਭੁਲਾਬਤਾਇਆ ਦੇਵਾ ਮਾਸਖਾਇਤੇ ਪਰਮਜਾਇ ੧੫੩
 ਕਿਆ ਕੀਨਾਸਤਸੇਵਾ ਵੇਦਜਕਰਤਗੰਪੀਰਮੈ ਪਰਮੈਜ ॥
 ਤੀਬੇਰਾ ਏਕਾਜਾਰਕੇ ਨਗਲੀਏ ਪੀਰਮੈ ਤੀਰੇਤਾ ਕਾਇਖ
 ਤੁਚਾਨਗਾਰਫਿਗਪਾਲੀਵੇ ਚੇਰਤਨਾ ਤੀਨਗਜਾਰਕੀਜਮਾ
 ਕਰੀਪਤਾਇਖਵੈਜਤਨਾ ਸਿਮਲਾਪਤਾਸਿਉਇਉਕਰਿਅ ॥
 ਸੁਨੀਪਤਾਤਿਅਪੀਨਾ ਸਤਿਗੁਰਮੋਹਿਬਤਾਈਏਜਿਉਪਤਿ
 ਆਰਾਕੀਨਾ ਈਨੀਉਦਹਿਪਾਲਕੀਲੇਲਗਾਵਤਸੀਸ
 ਆਖਲੀਗੰਠਵੇਮਾਸਤੇਸਫਕਾਨਾਈਸਾ ਖਾਇਓਬਾਇਓ
 ਸੁਤਨਿਰਖਅਚਰਜਥਾਪਕਾਇਵੀਨਾ ਮਾਸਾਇਖਾਉਗੰਨ

ਤਿਗੁਰਪੁਰਨਮੋਹਿ। ਤੇਰੀਬੁਧਿਤਾਵਲੀਮਤਿਗੁਰਗੋਦਾ
 ਹੋਇ। ਮਤੁਮਸਤਿਗੁਰਬਚਨਲਗਤੁਪਾਵੈਬਿਸਰਾਂਮਾਧ
 ਨਤੂਠਾਇਹਜਾਨੀਓਮਤੁਲੇਕੁਤੁਹੋਇ। ਛਾਹਦਿਵਸਜੀਵ
 ਨਬਨਾਕਹਿਆਮੋਰਸਮੋਇ। ਪੁਤ੍ਰਨਬੋਲਾਕੁਦਨਮਨਮੈ
 ਠਹਰਨਨਾਹਿ। ਬਾਦੀਆਤੁਸਨੀਹੋਇਗਹਿਆਆਪਤਬੁ
 ਝੀਆਹਿ। ਸੋਭਾਅਪਕਤਬਬਾਦੀਆਪਰੀਜੁਤਧਿ
 ਲਖਾਇ। ਪੁਤ੍ਰਲਗਾਇਠਵਲਜਮੈਕੋਦਿਨਬਫਤੀਮਾਇ।
 ਦਸਹਜਾਰਕਮਾਇਕੇਠੁਲਾਮਨਅਤਿਮਾਂਨਾਲਗਾਖੀਦ
 ਧਨਹੋਦਤੁਬਪਗਪਿਤਪਗਆਨ। ਸਿਗਲੀਏਪਰਲੋਗਸ

੧੫੪

ਬਅਇਆਸਇਗੁਰਸਰਨਿ। ਮਾਰਗਪੁਰੁਕੇਸਿਮਰਕੈ॥ ੦
 ਇਆਰੈਪਰਿਚਰਨਾ। ਪਿਆਨਸਿਪਮਾਜਰੀਏਏਪਰਆ
 ਇਆ। ਪੁਤ੍ਰਜਦੇਬਿਸਿਰੁਮਿਲਾਬਡੀਭੁਇਭਗਤਕਰੀ।
 ਪਸਾਦਿਕਰਕੈਗੁਰਚਰਨਾਰਾਤਨੁਲਲਾਈ। ਬਾਦੀਆਏ
 ਲਿਆਪਿਆਨਸਿਪਤੁਮੇਗਗੁਰਭਾਤ। ਲੀਨਾਬਰਨਮ
 ਪੁਤ੍ਰਤੇਪਰਗੁਆਵਿਖਾਤ। ਅਬਮੇਰੀਗਤਿਕਿਉਹੈਸਤਿ
 ਗੁਰੇਇਲਾਲ। ਸੇਉਪਵਤਵਰਾਮਿਤਮੇਪਰੇਹਪੁਸਾਲ
 । ਗੁਈਪਾਤਸਤੁਸੀਗਮਿਲਦਲੇਮਿਲਨਗੁਰਸਰਨ। ਚੁਰਨ
 ਲਗੇਸਤਿਗੁਰਸੇਕ੍ਰਿਪਾਵਾਨਦੁਖਹਰਨ। ਉਤਰੇਭੋਜਨਗੁ

ਇਸੁਪਰਹਿਤਭੁਏਇਨਤੀਨਾਪੁਤ੍ਰਸੰਗਕਰਜੋਰਸਿਖਬਖ ੧੫੫
 ਸਾਵੈਸੁਤਭੀਨਾਬੀਜਭਲਾਪੂਰਨਪਭੂਬਿਖਭਾਲਨਗੀਸੁਧ
 ਆਕਿਪਾਯੋਇਸੁਪਾਕਰੇਕਾਂਮੀਕਿਪਦਿਹਮਮੁਧਾਹਸਬੇਲੇ
 ਜੀਵਨਗਤੀਵੇਖਤਪੁਰਖਅਲੇਖਾਗੁਰਨਾਨਕਤਮਰੇਗੇ
 ਸਿਪਨਮਿਲਕਰਿਭੁਖਾਨਾਨੁਤਮਗਾਪਿਤਾਪਿਤਭਲੀਕਮਾ
 ਈਕੀਨਾਤਬਪੁਛਾਜਬਗੁਰਚਲੇਪੁਛਿਆਯੋਈਨਾਹ
 ਸਬੇਲੇਸਤਗੁਰਪਭੂਵਸਵਾਹਮਗਦੇਗਾਤੁਮਪਲੇਵੇਗੇਏ
 ਹਕੋਤਪੁਛੇਸੇਵੇਗਾਪੁਛਾਪਿਅਰੇਬਚਨਪਨਪਰਾਅਮਾਨੀ
 ਤੇਰਾਨਾਨੁਤਮਹਮਗੁਰੂਤੁਧਿਮਿਲੇਮਿਲਦਵਛੇਮੇਗਾਹਮ ॥

ਭਾਵਾਮਿਲਦਕਾਤੇਗਪੁਤ੍ਰਬਿਦੇਖਾਹਿਰਏਪ੍ਰਗਤਬਹਮੈਅਬ
 ਪੁੰਡਬਹੁਪੇਖਾਤਬਮਮਸੁਲਤੇਸਿਖਨੈਪੁਛਾਬਚਨਬਿਲਾਸ
 ॥ਧਿਆਨਸਿਖਕੀਵਲਜਗਤਭੁਈਸਿਪਦਾਸਲਾਧਾਪਭਿ
 ਅਭੂਮੀਚਾਤ੍ਰਾਅਭਿਪੁਛਿਅਮੋਗਿਬਚਨਲੀਅਬਦੀ
 ਏਦੀਅਭੂਮਰੀਵਸਤੈਸੇਗਾਭੂਮਗਸਿਦਕਤਬਹਮਕਹਾ
 ਥਾਉਖਰਦਅਪਰੇਲਾਜਗਨੇਤਤਗਮੇਪਲਾਗਰਜਤਲ
 ਭਮਗਕੇਲਾਸੇਤੂੰਪ੍ਰੇਮੀਏਕਸਮਪੁਤ੍ਰਬਾਦੀਅਜਾਤਿਅ
 ਬਸੇਵਾਕੀਤਾਵਨਾਸਤਿਗੁਰਕਰਯੋਪਤਿਪੁਛਸਿਖਕਿਅ
 ਚਾਹੀਏਤੂੰਸਿਖਮਲਹਮਪਾਢਾਵਛਦਦਿਸਐਸਭੰਗੀਅਵ

ਰਨਦੁਜਾਜਾਇ। ਬਿਸੀਭੁਰਪੁਛਾਹੇਤਕਰਪਰਿਦਰਿਦੁਹਇਦੁ
 ਰਾਪੀਛੇਤੇਪਜੀਪੁਛੇਮਮਤਾਕਰਹੇਦੁਗਾਤਬਸਤਿਗੁਰਸ
 ਕੈਕਹਿਆਪਰਜਾਈਓਜਾਂਸਿਖਾਕਰਕਨਾਪਸਾਦਿਕੋਪ
 ਨਿਅਨੀਦਤੈਲਿਖਾਲੂਕੈਕਨਾਪਪਜੇਸਿਖਨਪਾਂਚਨਦੇਇ
 ॥ਪੰਦਗੁਰਕੇਭਾਗਦੇਕਰਅਰਦਾਸਕਾਭੇਇ। ਅਰਦਾਸਰ
 ਹਿਤਜੋਜਾਨੀਓਕਿਅਕਰਹੈਤਬਮੰਭਾ। ਜਪੁਪ੍ਰੋਗਅਰਸਿ
 ਧਤਾਸਭਅਰਦਾਸਸਿਪਸਿਤਾ। ਸਿਖਦੁਣਜਗੁਰਪਰਮਕਾਸਤਿ
 ਗੁਰਦੇਵੈਲਾਭਾ। ਬਿਲਬੁਲਾਵੈਸੀਗਤੀਦੇਇਕਨਾਹਕੀਸਾਭਾ।
 ਤਾਂਬੋਲਾਸਿਪਗੁਰੂਜੀਦੇਸਹਮਾਰਕਠਨਾ। ਸਭਅਰਦਾਸਕਾ

੧੫੬

॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥
 ॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥
 ॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥
 ॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥
 ॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥
 ॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥
 ॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥
 ॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥
 ॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥
 ॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

ਤੋਰਸਨਾਏਤਗੁਰਪਾਇਲਮੈਗੁਰਪਾਰਮੇਲਾ। ੧੫੭
 ਗਾਜੈਪੰਦਰੀਸਸਤਪਾਰਮੇਲਾ। ੧੫੮। ਬਾਜੀਪੀਠਸਿਖਅਰ
 ਲਮੇਲਾ। ੧੫੯। ਮਿਗਦੁਸੁਮੇਲਹੁਇਸਸਤਪੇਲਾ। ੧੬੦। ਤਦਪ
 ਸਾਦਿਦੁਖਦੁਰਸੁਖਆਦਾ। ੧੬੧। ਆਗਕਾਸੀਭੋਗਦੁਪੈਕਾਯਾ
 ਘਟੈਸੋਗਾ। ੧੬੨। ਮਿਲੈਮੰਤਸਤਿਗੁਰਮਹੰਤਾ। ੧੬੩। ਹੋਇਕਾਜ
 ਪੂਰਾਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਭੂਗਾ। ੧੬੪। ਗੁਰਮੇਲੀਦਾਸੀਪਾਈਯੇਸੁਖ
 ਪ੍ਰਗਾਸੀ। ੧੬੫। ਰਾਖਾਮੇਰਸਿਦਕਪੁਰੀਕੁਗਤਿਭੋਰੀਕਾਅੰਧ
 ਗੁਰਗਖੇਘਰੇਧਾ। ੧੬੬। ਰਾਜਾਕਾਮਿਲਾਪਾਸਗਈਗੁਰਅ
 ਧਾ। ੧੬੭। ਸਤਿਗੁਰਪਾਵੈਮੇਘਦੁਰਤਿਖਵੈਮੁਖਗਹੀਨਮੇਖਾ। ੧੬੮।

ਪਰਮਕਾਰੰਤੁਤਨਖੀਬਖਸੀਆਦੁਖਨਬਿੰਨ੍ਹ॥੨੭॥ਮਾਰਗਕੀ
 ਕੁਲਾਬਖਸਾਗੁਰਦਲੁਲ॥੨੮॥ਕੁਕਸਬਜਾਇਗੀਪਤਨਸੁਖਭੁ
 ਇ॥੨੯॥ਮਨਸੇਰਦਸਾਸਤਿਗੁਰਬਖਸਾ॥੩੦॥ਕਹੀਗੁਰੁਅਰ
 ਦਾਸਤੀਸਜੁਨੈਸਿਖਦਿਤਲਾਇ॥ਦੁਖਕੁਖਸਗਰੀਟਰੀਸਤਿਗੁ
 ਰਪੁਰੀਪਾਇ॥੩੧॥ ਸਾਖੀਪੁਰੀਏਈ॥ ਬਲੇਦਾਗੁਰੁਜੀ
 ੭੫॥ ਕਹੈਸਿਖਕੁਰਨੀਲਗਾਸਤਿਗੁਰਕਹੈਪੁਲਸਾਇ॥ਯੇਨੀ
 ਅਚਲਬਰਨਾਰਕੀਕਹੈਸਿਖਸਮਝਾਇ॥੧॥ਜੀਲੈਨਸੈਬਾਗਲ
 ਬਲੈਅੰਤਪਖਪਛਜਾਇ॥ਦੁਖਪੈਸਾਇਆਕੁਰੈਪਰੇਸਜੀਦੀ
 ਪਾਇ॥੨॥ਸੇਵੈਏਤੀਸਸੁਖਾਪੀਸਏਅਰਦਾਸਕਰਲੇਇ॥

ਸਰੁ ਮਪਪੀਵਤਦੀਨਅਲਾਇ। ਅਤੁਦਿਸੁਦਰਨਗੁ ੭੭੮
 ਨ੍ਰਬਿਪਗਥੀਪਵਾਇ। ਰੈਨਅਮੰਦਕਦੀਪਸ਼ੀਮਲੀਮ
 ਲੇਛੀਪਾਇ। ਤੁਰਿਖਸੁਤਗੋਪਦਸੁਦਰਨਦੀਨਾਪਥ
 ਨਾਇ। ਮਰਨਕਾਲਨਤੁਸਬਦਗੁਇਗੋਕਰਤੀਨਜਨਾ
 ਇ। ਸਗਲਪਾਪਛੇਭੁਮਮੈਬਸੈਅਾਇਪਦਮਾਂਦੁ। ਸਿਤ
 ਬਕਤਕੇਲਗੇਕਥੈਨਪੁਜਕਰਾਂਦੁ। ਅੰਨਪਿਅੰਦਿ
 ਨਬਿਦਿਅਪੁਖੈਸੋਬਾਦੀਜਗਮਾਂਗਿ। ਦਾਰਿਦ੍ਰਆ
 ਰਬਲਨਾਸਗੁਇਆਪਦਾਇਗਰਿਅਗਿ। ਰਜਨਾਰੀ
 ਤਿਆਗਨਬਨੈਤੁਜੈਗਧੁਕਭੇਗ। ਧਿਗਧਿਅਯੀ

ਅਰੁਚਿਅਤਿਅਗੈਕੁਲਅਰਗੈਸਿਚਸੇਖਜਲਅ
 ਸੁਚਹਿਨਿਗੁਰੇਕਰਅਪਦਿਕਸ੍ਰਾਨਸੁਪਕੁਠਾਅਲ
 ਪਪਟਈਪਾਜਲਅਸਿਤਾਐਸੇਬੇਦਪੁਰਾਨਸੁਚਸੀਕਰ
 ਮਲਾਨਜੋਗਸ੍ਰੇਤਾਸੁਨਨਰਕਪਸੁਤਾਨਕੁਲੀਨੀਜੋਗ
 ॥ ਪੰਚਰਤਮੈਪਰਮਪਿਤਪੁਜਾਦਾਨਨਖਾਇਲੋਤੁਈਪ
 ਮਾਨਤਨੀਸੁਕਰਜੋਨੀਪਾਇਗਦਿਦਸਰੈਗੁਰਫਰਨਭੁ
 ਜਾਕੁਲਕੀਕਰਪੈਕਾਰਾਪਾਪਫਿਰਾਗੈਸਿਖਮਮਸਾਖੀਸੁ
 ਨਤਿਪਕਾਰਾਸਾਖੀਪੂਰੀਹੋਈ॥ ਬੋਲੇਵਾਗੁਰੂਜੀ
 ੮੬॥ ਏਕਬੇਰਗੁਰਗਿਆਜਨਮਹੁਆਠਤੋਸਿ

ਘਾਮੁਨਸਤਿਗੁਰਬੇਲਤਭਏਭਲੀਭਟੀਜੁਖਸਿੰਘਾਤੁੰ १੭੬
 ਦਿਨੋਬੇਲੇਮੁਸਕਮੁਹਿਅਬਨਹਿਦੁਜੀਵਾਰਾਸਬਪੁਛੇ
 ਸੁਨੀਏਪੁਛੁਖੇਲਪੁਕਮਕਪੁਸਾਗਾਭੁਗਵਾਂਨਸਿੰਘਹੋਇਜੁ
 ਨੀਓਪੀਛੇਪੁਇਭੁਮਘਾਪੰਥਨੇਮਸਿੰਘਪਰੈਕਰੈਪੁਕਮ
 ਸੁਖਸੁਘਾਤਮਰੇਏਖਤਇਹਕਰੈਪੁਕਮਖਾਲਸਾਮਾਨ।
 ਤਮਭੀਬਪੁਪਾਰੈਅਵਰੁਕਥੈਠਿਰੰਗੀਤੰਨਾਨਾਰਠਿਰ
 ਗਣਸਿਖਮਮਘਰਮੈਲੇਵੈਰਾਖਾਪਰਮਮਲੇਛੀਵੈਧੈਗੋ
 ਤੁਰਕਦੁਪਰਾਨੀਜਾਖਾਬਪੈਪੰਥਪਰਪਰਮਨਾਹਿਯਾਬਿ
 ਪਕਲਕਾਪਰਮਾਵਰਤੇਸਗਲਜਗੰਨਮੈਵਿਚਲਾਜਗੈ

ਮਰਮਾ ਕਰਤਾ ਹੁਕਮ ਹੁਕਮ ਮੈ ਤਬ ਕਲਜੇ ਰੇ ਗਾਥਾ ਰਾਜ
 ਤੁਮਾਰਾ ਬੇਰਾਮ ਮੈ ਪੈਥ ਕੈ ਸਾਥਾ ਜਗਨ ਨਾਥ ਦੀਠ ਉਰ
 ਮੁਹਦੁਆਰ ਕਾ ਮੈਰਨ ਛੇਕਾ ਕਾਸੀ ਦਿਸਾਨਾ ਥੈ ਕੁਰਮੈ ਪਰ
 ਮਨਿ ਵੇਗਾ ਤੈਸੇ ਤੁਮ ਮੁਹਰਾਖੀ ਚਿਸ ਗਲ ਕਰੋਗਾ ਕਾਜਾ ਸ
 ਗਲ ਲੋਗ ਮੈ ਜਾਨਿ ਚਿਮੇਰਤੁ ਮਾਰਾ ਰਾਜਾ ਤਬ ਹਮ ਮੈ ਸੇਕ
 ਹਿਮਾਤਿ ਹੁਮ ਕੇ ਕਰਨੀ ਸਿਧਾ ਬਿਲੀ ਕਰਨੀ ਨਾਹਿ ਕੇਕ
 ਰੇਨਾਮ ਕੀ ਬਿਧਾ ਕਲਾ ਕਰਾਵੇ ਬਾਪ ਸੁਤ ਨਾਹਿ ਪੁਰਖ ਕਾ
 ਜੁਪਾ ਫੈਨ ਮਾਇ ਕੇ ਛੇਕੁ ਕੈ ਰੇ ਹਨ ਪਾਲੈ ਸੁਪਾ ਸੁਤ ਨਾਹੀ
 ਸੁਸਰਾ ਭੁਜੈ ਸਾਸੁ ਭੁਜੈ ਜਮਾਤਾ ਏਕ ਭੁਜੈ ਭੂਪਤਿ ਯੁ